

မြန်မာ့စာပေ့ဆုရရှိသော စာအုပ်များကို ပြန်လည်ထုတ်ဝေခြင်း

စုံထောက်
ဖောင်ရေခဲ
အမှောင်တွင်
အလင်းထောက်ပြစ်ရပ်မှန်များ

ILLUSTRATED BY PYAE MINN ZAY

အမှောင်တွင်းမှအလင်းရောက်

ဖြစ်ရပ်မှန်များ

စုံထောက်မောင်ရေခဲ

စီစဉ်သူ ရဲအုပ်မောင်မောင်အေး(ငြိမ်း)(စီအိုင်ဒီ)

ဇာတိမြို့နယ်

၅၀၁၂၂၇၀၈၀၉ (၂-၉-၀၉)

ဇာတိနာမရင်း

၅၀၁၂၃၅၀၉၀၉

ဇာတိနာမရင်း အတွင်းအိမ်

ပြည်မင်းစော်

မြို့ပြ

ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ

အုပ်စု - ၅၀၀၊ တန်ဖိုး - ၁၅၀၀

ထုတ်ဝေသူ

ဦးနိုင်မျိုးထွန်း (အင်ပါယာစာပေ)။

တိုက်(၂၁)၊ အခန်း(၁၁) စီးပွားကူးသန်းဝန်ထမ်း
အိမ်ရာ၊ ဦးစီစာရလမ်း၊ မြောက်အုံ

ဇာတိနာမရင်း အတွင်းပုံနှိပ်

ဦးကျင်ရင်း၊ ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ် (၁၂)
သရဖီလမ်း၊ စောရန်ပိုင်အနောက်ရပ်ကွက်၊

အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

အတွင်းပုလင်း

မျိုးဝင်းကျော်

ပြန်ချိန်

ဥဒါန်းသစ်စာပေ၊ ဖုန်း ၂၄၅၈၈၅၊ ၃၇၉၅၂၈

၈၉၅ . ၈၃

ရေခဲ၊ မောင်၊ စုံထောက်

အမှောင်တွင်းမှ အလင်းရောက် ဖြစ်ရပ်မှန်များ/ စုံထောက်မောင်ရေခဲ။

- ရန်ကုန်

အင်ပါယာစာပေ၊ ၂၀၀၉။

၂၀၀ စာ၊ ၂၅ x ၁၂ စင်တီမီတာ။

(၁) အမှောင်တွင်းမှ အလင်းရောက် ဖြစ်ရပ်မှန်များ

နိ.တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ⇒ ပြည်ထောင်စုဝဏ္ဏီကွဲနေ နိ.အရေး
- ⇒ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုဝဏ္ဏီကွဲနေ နိ.အရေး
- ⇒ အချစ်အမြင်အာသာ တည်တံ့နိုင်မြဲနေ နိ.အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ⇒ ပြည်ပအားတိုးပေးရန် နှိပ်စက်ခြင်းမရှိစေရန် အားထုတ်ခြင်း
- ⇒ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းမှုနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်မှုကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ခြင်း
- ⇒ နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်စက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ခြင်း
- ⇒ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ်သတ်မှတ်ချေမှုန်းခြင်း

နိုင်ငံရေးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ⇒ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာမှုနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- ⇒ အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- ⇒ ဒိုင်မာသလိုခွဲစည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ⇒ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ခွဲစည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ⇒ စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးတရားများကိုလည်းဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး
- ⇒ နေရာတွင်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ⇒ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများမိတ်ဆက်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ⇒ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုခွင့်အားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ⇒ တစ်မျိုးသားလုံး၏မိတ်မတ်နှင့် အကျင့်စာနိက္ခန်ပြောင်းလဲရေး
- ⇒ အမျိုးသား၊ ဓာတ်ဂုဏ်ဖြင့်သာနေမှုနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ ပေါက်ဖွားအောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- ⇒ မျိုးချစ်မိတ်မတ်ခွင့်သန်တက်ခြင်းရေး
- ⇒ တစ်မျိုးသားလုံး တျန်းမာကြံ့ခိုင်မှုနှင့် ပညာရည်ဖြင့်သာရေး

စုံထောက်မောင်ရေခဲ

အမှောင်တွင်းမှ အလင်းရောက်

ဖြစ်ရပ်မှန်များ

မာတိကာ

(၁) စုံထောက်စံထူးနှင့် ခေတ်သစ်သုတေသန	သ
(၂) စုံထောက်စံထူးနှင့် အစပျောက်နေသော အင်းစိန်လူသတ်မှု	၅၁
(၃) စုံထောက်စံထူးနှင့် ကျွေးသောလက်ကို ပြန်ကိုင်သူ	၇၇
(၄) စုံထောက်စံထူးနှင့် အပါယ်ဘုံသွား လင်မယား	၁၁၇
(၅) စုံထောက်စံထူးနှင့် လူလိမ်အောင်မိုး	၁၆၇

စာရေးဆရာ ခင်မောင်ထွန်း(လမ်းပတော်)

ရဲမှူးကြီး ခင်မောင်ထွန်း(ငြိမ်း) ၏

အမှာစာ

စာရေးဆရာ စုံထောက်မောင်ရေခဲသည် ဖြစ်ရပ်မှန်မှုခင်းများကို ပြည်သူအများသိရှိသင်ခန်းစာယူနိုင်ရန် ရေးသား၍ စာဖတ်သူများ နယ်ပယ်တွင် နာမည်ရလာသူ စာရေးဆရာ ရဲအရာရှိတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ သူ့အတွေ့အကြုံ၊ သူ့ဝါသနာသည် သူ့ကလောင်စွမ်းကြောင့် စာပေလောကတွင် ဝင်ဆန့်ခဲ့သည်ဟု ဆိုချင်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ရဲအရာရှိငယ်ဘဝကပင် ကိုယ်တွေ့မှုခင်းများကို ပြည်သူ့နယ်ပယ်တွင် သင်ခန်းစာယူနိုင်ရန်နှင့် ညီငယ်ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များအတွက် ဗဟုသုတရရှိစေရန် ဖြစ်ရပ်မှန်မှုခင်းများကို အလုပ်တာဝန်များကြားကပင် နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကျော် ရေးသားတင်ပြခဲ့ပါသည်။ ပညာပေးဇာတ်လမ်းများအဖြစ် ရေဒီယိုဇာတ်လမ်း၊ တီဗွီဇာတ်လမ်းများ၊ ရုပ်ရှင်များကို ရိုက်ကူးတင်ဆက်ခဲ့စဉ်ကပင် စာရေးဆရာ စုံထောက်မောင်ရေခဲအမည်ခံ ရဲအုပ်(ကို)မောင်မောင်အေးကို တွေ့ဆုံသိရှိခဲ့ပါသည်။ ထိုစဉ်ကပင် သူ့ကို စာဆက်ရေးရန်နှင့် သူ့ဝါသနာကို ပေါက်ရောက်အောင် ကြိုးစားရန် မကြာခဏ အားပေးခဲ့ဖူးပါသည်။

ကျွန်တော်အပါအဝင် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များထဲမှ စာရေးဆရာဖြစ်လာသူမှာ လက်ချိုးရေတွက်၍ ရနိုင်လောက်အောင် နည်းပါးနေသေး၍ ရဲစာဆိုများ တိုးပွားလာဖို့ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ရဲတပ်ဖွဲ့မှ စာရေးနိုင်စွမ်းအားရှိသူများကို တိုက်တွန်းအားပေးခဲ့ရာတွင် စုံထောက်မောင်ရေခဲ အပါအဝင်ဖြစ်ပါသည်။

ယခုတော့ စုံထောက်မောင်ရေခဲ အမည်ခံ ရဲအုပ်(ကို)မောင်မောင်အေးသည် စာပေလောကထဲသို့ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာနိုင်သော ရဲစာဆိုတစ်ဦး

ဖြစ်လာခဲ့ပေပြီ။ ယခုအမှာစာရေးပေးရသော “အမှောင်တွင်းမှအလင်းရောက် ဖြစ်ရပ်မှန်များ” တွင်ပါဝင်သော “ခေတ်သစ်သုဘဒ္ဒါ” “အစပျောက်နေသော အင်းစိန်လူသတ်မှု” “ကျွေးသောလက်ကို ပြန်ကိုက်သူ” “အပယ်ဘုံသွား လင်မယား” “လူလိမ်အောင်မိုး” စသော မှုခင်းများသည် တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှန် မှုခင်းများ၊ ပြည်သူလူထုနယ်ပယ်တွင်ဖြစ်ခဲ့သော၊ ဖြစ်ဆဲဖြစ်နေသော မှုခင်းများကို ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များက ပြည်သူ့အကူအညီဖြင့် ပညာသားပါပါ အတွေ့အကြုံဖြင့် ဖော်ထုတ်ခဲ့ခြင်းများကို စိတ်ဝင်စားဖွယ် ရေးသားထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

စာရေးဆရာ စုံထောက်မောင်ရေခဲ အမည်ခံ ရဲအုပ်(ကို)မောင်မောင် အေးသည် အင်းစိန်မှုခင်းတပ်ဖွဲ့(စီအိုင်ဒီ) စစ်ဆင်ရေးနှင့် သိပ္ပံစစ်ဆေးရေး ဌာနခွဲတွင် နှစ်ပေါင်း(၂၅)နှစ်ကြာမျှ အမှုထမ်းခဲ့၍ သူ့တွင် အတွေ့အကြုံ များစွာ ရှိခဲ့သလို ကိုယ်တိုင်စစ်ဆေးဖော်ထုတ်ရသော အမှုများလည်း အများ အပြားရှိခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။ ရဲတပ်ဖွဲ့တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့စဉ်ကလည်း စာပေရေးသားသည်သာမက ပညာပေးဗီဒီယိုကားများ၊ ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်း များကို ရိုက်ကူးခဲ့သော အတွေ့အကြုံများ ရှိခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။

ယခုအခါ သက်ပြည့်အငြိမ်းစားယူခဲ့ပြီး မှုခင်းတပ်ဖွဲ့(စီအိုင်ဒီ)မှ ထုတ်ဝေသော ဖြစ်ရပ်မှန်စုံထောက်မဂ္ဂဇင်း၏ အယ်ဒီတာအဖြစ် ဆောင်ရွက် ရင်း ဖြစ်ရပ်မှန်မှုခင်းများကို ဆက်လက်ရေးသား ထုတ်ဝေလျက်ရှိနေပါသည်။

ယခု ရေးသားတင်ဆက်လိုက်သော အမှောင်တွင်းမှ အလင်းရောက် ဖြစ်ရပ်မှန်များသည်လည်း စာဖတ်သူများ ကြိုက်နှစ်သက်၍ မှုခင်းပညာများ ရရှိခံစားနိုင်ကြမည်ဖြစ်ပါသည်။

စာရေးဆရာ စုံထောက်မောင်ရေခဲသည် ဆက်လက်ကြိုးစားရင်း ရဲစာဆိုတစ်ဦးအဖြစ် နေရာယူနိုင်ပါစေဟု ...။

(အလင်းမှန်၊ အလင်းရောက်)
ရဲအုပ် (စီအိုင်ဒီ)

စုံထောက်စုံထု

သေတိသေတိသေတိ

စုံထောက်စံထူးနှင့် ခေတ်သစ်သုဘဒ္ဒါ

တစ်နေ့ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် မေလ ၂၂ ရက်၊ မနက် ၆ နာရီကျော်အချိန်ခန့် တွင် ဖြစ်၏။ နေပြည်တော် ပျဉ်းမနားမြို့ရဲစခန်းအတွင်းသို့ ဆိုင်ကယ်တစ်စီး ဝင်ရောက်လာသည်။ ဆိုင်ကယ်မောင်းသူမှာ အမျိုးသမီးတစ်ဦးဖြစ်၍ ထိုဆိုင်ကယ် နောက်တွင် အမျိုးသားတစ်ဦး လိုက်ပါလာ၏။ ရဲစခန်းရှေ့တွင် ဆိုင်ကယ်ကိုရပ်၏။ ဆိုင်ကယ်မောင်းသူအမျိုးသမီးက အတူပါလာသူ အမျိုးသားကို ပေးပတွဲခေါ်၍ ရဲစခန်း အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။ ရဲစခန်းအတွင်း အလှည့်ကျတာဝန်များကိုတွေ့မြင်၍ ထိုအမျိုးသမီးက -

“ကျွန်မခင်ပွန်းရဲ့မျက်နှာကို အက်စစ်နဲ့ပက်သွားလို့ပါ”

အမျိုးသမီး၏ စကားကြောင့် တာဝန်ကျအရာရှိပင် တုန်လှုပ်သွားသည်။ ထိုအမျိုးသမီးနှင့်ပါလာသူ အမျိုးသား၏ မျက်နှာကိုကြည့်သည်။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီပြန်း၍ မျက်လုံးနှစ်ဖက်လုံးမှာ မဖွင့်နိုင်ဘဲဖြစ်နေ၏။ ဝေဒနာခံစားနေရသူအတွက် အဓိကအရေးပါဆုံးက ဆေးရုံပင်ဖြစ်သည်။ သိလိုသမျှကို တိုတိုနှင့်ရှင်းရှင်းသာမေး၍ ဝေဒနာရှင် အမျိုးသားအား နေပြည်တော် ပျဉ်းမနားဆေးရုံသို့ အပြန်ဆုံးထပ်၍ ပေး၏။ ဖြစ်စဉ်ကို ရဲစခန်းမှူးထံ ရှက်ရှက်တင်ပြသည်။ အမှုကို ပျဉ်းမနားရဲစခန်းမှူး က(ပ)၇၈၉/ ၂၀၀၀၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၂၆ (အပြင်းအထန်နှာကျင်းခေါ်ခြင်း) အမှုလက်ခံ ဖွင့်လှစ်သည်။

ထိခိုက်ဒဏ်ရာရသူ အမျိုးသားကို ကြည့်ရှုပေးမြန်းရန် နေပြည်တော် ပျဉ်းမနားဆေးရုံသို့ ရောက်၏။ တာဝန်ကျဆရာဝန်နှင့်တွေ့သည်။ ဆရာဝန်က-

“ညာဘက်မျက်လုံးကတော့ ပျက်စီးသွားပြီ၊ ဘယ်ဘက်မျက်လုံးကတော့ အခြေအနေ သိပ်မကောင်းဘူး”

ဆရာဝန်စကားကြောင့် ရင်ထဲတွင် မချီတင်ကဲဖြစ်မိသည်။ ကိုယ်ချင်းဆရာ ဝိတ်များလည်း ယိုမိတ်လာသည်။ ရခဲသောလူ့ဘဝတွင် အရေးပါရာက

မျက်စိနှစ်ကွင်း အလင်းမရပါက တစ်သက်လုံး အမှောင်ဖုံး၍ လူ့ဘဝ ဆုံးရှုံးပေ
တော့မည်။ အဖြစ်မှန်ကိုသိဖို့ စဉ်းစားရင်းက-

“ဒါဆို ကျွန်တော်သူကိုမေးမြန်းလို့ ရပါ့မလား ဒေါက်တာ”

“ဪ...ရပါတယ်၊ ရပါတယ်၊ သူကောင်းကောင်းစကားပြောနိုင်ပါတယ်”

အခန်း(၂)

“အမှုနဲ့ပတ်သက်တဲ့ သိချင်တာလေးတွေမေးပါရစေ”

“ဟုတ်ကဲ့ မေးပါခင်ဗျ၊ ကျွန်တော် ဖြေနိုင်ပါတယ်”

ဆေးရုံရှိ အတွင်းလူနာခန်းတွင်ဖြစ်၏။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး လောင်စားထား
သော ဒဏ်ရာများဖြင့် ခုတင်ပေါ်တွင်လဲလျောင်းနေသည့် လူနာအမျိုးသားက
အမှုစစ်အရာရှိအမေးကို အထက်ပါအတိုင်းဖြေ၏။ တာဝန်ကျဆရာဝန်၏ ခွင့်ပြုချက်၊
ဝေဒနာရှင်၏ ပြောဆို ဆက်ဆံနိုင်မှုကို အကဲခတ်၍ သိလိုသမျှကိုမေး၏။
ထိုသူက-

“ကျွန်တော့်နာမည် မျိုးသိန်းပါ” ဟု အစချီ၍ ဤသို့ဆို၏။ ဦးမျိုးသိန်းမှာ
ထိုအချိန်က အသက်(၄၃)နှစ်ခန့်ရှိသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ နေပြည်တော် ပျဉ်းမနားမြို့၊
စိုက်ပျိုးရေးသိပ္ပံကျောင်းအနီးရှိ ရွှေချိုရပ်ကွက်တွင်နေ၏။ ဦးမျိုးသိန်း၏ဇနီးမှာ
ဒေါ်မိုးမိုးဝင်းကြည် ဖြစ်၏။ ဒေါ်မိုးမိုးဝင်းကြည်သည် ဌာနတစ်ခုမှ အစိုးရဝန်ထမ်း
တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ဦးမျိုးသိန်းကား ဝန်ထမ်းမဟုတ်၊ အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းဖြင့်
ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးလုပ်၏။ ဦးမျိုးသိန်းနှင့်ဇနီးတို့တွင် သမီးတစ်ဦးသာရှိ၍ မိသားစု
သုံးဦး အတူတကွနေထိုင်ကြ၏။

ဦးမျိုးသိန်း၏ နေအိမ်အနီး စိုက်ပျိုးရေးကျောင်းဝင်းအတွင်း၌ ရုက္ခဗေဒ
ဥယျာဉ်ရှိသည်။ နေ့စဉ် မနက်စောစော ၆ နာရီ အချိန်ခန့်တွင် ဦးမျိုးသိန်းသည်
ရုက္ခဗေဒဥယျာဉ်သို့သွား၏။ ကျန်းမာရေးလေ့ကျင့်ခန်းလုပ်၏။ အချိန်တစ်နာရီခန့်
အကြာ မနက် ၇ နာရီခန့်တွင် နေအိမ်သို့ပြန်လေ့ရှိသည်။ ဤသည်မှာ ဦးမျိုးသိန်း
အတွက် နေ့စဉ်မပျက် ဆောင်ရွက်လျက်ရှိသော ကျန်းမာရေးလုပ်ငန်းတစ်ရပ်
ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် မေ ၂၂ ရက် မနက် ၆ နာရီအချိန်ခန့်တွင်
ဦးမျိုးသိန်း ရုက္ခဗေဒဥယျာဉ်သို့ရောက်သည်။ ကိုယ်လက်ကျန်းမာရေးလုပ်၏။
ထိုအချိန်တွင် ဦးမျိုးသိန်း၏ မျက်နှာချင်း ဆိုင်အရပ်မှ လူတစ်ယောက်လျှောက်

လာသည်။ ထိုသူမှာ ဝါးခမောက်ဆောင်း၍ ဂျင်းဂျာကင်အင်္ကျီ အပြာရောင်ကို ဝတ်ဆင်ထား၏။ လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်နေသူ ဦးမျိုးသိန်း၏ ညာဘက်လှောင်ဆက်မမှ နောက်ကျောဘက်သို့ လျှောက်သွား၏။ နောက်ကျောဘက်သို့ အရောက်တွင် ထိုသူ၏ခြေလှမ်းမှာ ရပ်တန့်သွားသည်ကို ဦးမျိုးသိန်း သတိထားမိ၏။ သို့အတွက် ဦးမျိုးသိန်း ညာဘက်သို့ ဦးခေါင်းငဲ့ကာ နောက်သို့လှည့်ကြည့်သည်။ နောက်ကျော ဘက်တွင်ရှိနေသော ထိုလူက လက်ထဲရှိ ပလတ်စတစ်ခွက်အတွင်းမှ အက်စစ်ဓာတ် ဖြင့် ဦးမျိုးသိန်းမျက်နှာသို့ လှမ်းပတ်၏။

ဦးမျိုးသိန်း၏ မျက်နှာပြင်တွင် ပူလောင်သောဝေဒနာနှင့် ချဉ်စူးစူးအနံ့တို့ ကို ခံစားလိုက်ရသည်။ မိမိအား အက်စစ်ဖြင့်ပက်လေပြီဟုလည်း သိလိုက်ရသည်။ မျက်နှာကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့်ပိတ်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်ကို နောက်သို့လှည့်၍ ထိုသူကို ကြည့်၏။ ညာဘက်မျက်လုံးမှာ အက်စစ်ဖြင့် တိုက်ရိုက်ထိမှန်၍ အမြင်အာရုံ လုံးဝမရှိ၊ ဝါးခမောက်ဆောင်းသော ဘယ်ဘက်မျက်လုံးဖြင့် အားစိုက်ကြည့်၏။ ထိုသူမှာ ဂျင်းဂျာကင်အတွင်း ခါးကြား၌ထိုးထားသော ဓားမြှောင်ကို ထုတ်၍ ဦးမျိုးသိန်းကို ပြ၏။ ဦးမျိုးသိန်းက အော်ဟစ်၍ ပတ်ဝန်းကျင်သို့ အကူအညီတောင်းသော်လည်း မည်သူမျှ ရောက်မလာ။ မျက်လုံးတစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့်ပိတ်၍ ဥယျာဉ်အတွင်းမှ ထွက်ပြေးလာ၏။ ဥယျာဉ်အတွက်တွင် လူငယ်တစ်ယောက်၏ ဖေးမကူညီမှုဖြင့် နေအိမ်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။ နေအိမ်ရှိဇနီးသည်အား အကျိုးအကြောင်းပြောပြ၏။ ဇနီးသည် ကိုယ်တိုင် ဆိုင်ကယ်မောင်း၍ ရဲစခန်းသို့ လိုက်ပို့ခဲ့ကြောင်း ဦးမျိုးသိန်းက ထွက်ဆို၏။

“အက်စစ်နဲ့ပက်သက်သူရဲ့ ပုံပန်းအနေအထားက ဘယ်လိုပုံလဲ”

အမှုစစ်၏ မေးမြန်းချက်ကို ဦးမျိုးသိန်းက ခေတ္တမျှစဉ်းစားနေ၏။ သူ့ အကြာတွင် ထိုသူ၏ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံ၊ မျက်ခုံး၊ မျက်လုံး၊ နှာတံ၊ ဝါးခမောက် အသားအရောင်၊ အရပ်အနိမ့်အမြင့်နှင့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ပါမကျန် ပုံသဏ္ဌာန် အတိအကျကို မှတ်မိသရွေ့ ပြောပြ၏။ ဦးမျိုးသိန်း၏ ပြောဆိုချက်ကို အမှုစစ် အဖွဲ့ကလည်း ရေးမှတ်ရယူကြ၏။

“အဲဒီလူကို အရင်က ဦးမျိုးသိန်း တွေ့ဖူးလား”

“တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူးဗျ် ဒါပေမယ့် အဲဒီလူနဲ့ ဆက်စပ်နိုင်စရာ အကြောင်း ရှိတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကိုတော့ ကျွန်တော် တွေ့ဖူးတယ်”

ဦးမျိုးသိန်း၏ အဖြေစကားက စဉ်းစားစရာဖြစ်လာချေပြီ။

ဆိုသလို ဝစ်ဆေးမေ့ပြန်ခြင်း၏ရလဒ်က အမှန်တရားကို ဖော်ထုတ်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။
အဖြစ်မှန်ပေါ်ပေါက်ရေးအတွက် ဦးမျိုးသိန်း၏ အဖြေစကားကို-

“အဲဒီအမျိုးသမီးလေးက ဘယ်သူတုန်းဗျ”

အခန်း(၃)

“မခင်ပုပါ”

“ညည်းက ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“တစ်ဝိုးရွာမှာပါ”

အခင်းဖြစ်မီ နှစ်ပတ်ခန့်ကဖြစ်သည်။ ဦးမျိုးသိန်း၏ နေအိမ်သို့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ ထိုအမျိုးသမီးက ဆိုင်ကယ်ဝယ်လိုကြောင်း ပြော၏။ ဦးမျိုးသိန်းက ဆိုင်ကယ်ရောင်းသူမဟုတ်၍ ဈေးတွင် ခုံစင်းရန်ညွှန်ပေး၏။ နေအိမ်သို့ဝင်လာသူ အမျိုးသမီးအမည်နှင့် နေရပ်ကိုသိလို၍ ဦးမျိုးသိန်းကပေးရာ ထိုအမျိုးသမီးက အထက်ပါအတိုင်းပြော၏။

နောက်တစ်ပတ်ခန့်ကြာသောအခါ မခင်ပုသည် ဦးမျိုးသိန်းအိမ်ရှေ့သို့ရောက် လာပြန်၏။ နေအိမ်ခြံဝင်းရှေ့ ခုံတန်းရှည်တွင်ထိုင်နေသော ဦးမျိုးသိန်းကိုတွေ့၏။ ဦးမျိုးသိန်းအနီးသို့သွား၍ မခင်ပုမှ -

“ကျွန်မရေတစ်ခွက်လောက် သောက်ပါရစေ”

“အေး... ခဏစောင့်၊ ငါအိမ်ထဲမှာ သွားခပ်ပေးမယ်”

ဦးမျိုးသိန်းက နေအိမ်ခြံဝင်းရှေ့မှ သောက်ရေခပ်ရန် အိမ်ထဲသို့ဝင်သွား၏။ ခဏအကြာတွင် ဦးမျိုးသိန်းက သောက်ရေတစ်ခွက်ကိုကိုင်၍ အိမ်ပြင်သို့ ထွက်လာ သည်။ အိမ်ခြံဝင်းဝင်ပေါက် အရောက်၌ ရေတောင်းသူ မခင်ပုကို မတွေ့တော့ပေ။ ဦးမျိုးသိန်းနေအိမ်တွင် မွေးထားသော ခွေးကိုကြောက်၍ ထွက်သွားလေပြီအလား ထင်ရောင်မိ၏။ ဤသည်မှာ မခင်ပုဆိုသူ အမျိုးသမီးနှင့် ဦးမျိုးသိန်းတို့ ဒုတိယမြို့ ဆုံမိကြခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုနေ့ ၂၂-၅-၂၀၀၀ ရက် မနက် ၆ နာရီခန့်တွင် ရုက္ခဗေဒဥယျာဉ် အစစ်၌ မခင်ပုကိုတွေ့၏။ မခင်ပုလက်ထဲတွင် ပလတ်စတစ်ခွက်တစ်ခုကို ကိုင် ထားသည်ကိုလည်း ဦးမျိုးသိန်းမြင်၏။ ဦးမျိုးသိန်းက ကိုယ်လက်ကြံ့ခိုင်ရေး လုပ်နေစဉ် မခင်ပုမှာ ဦးမျိုးသိန်း၏ နောက်ကျောဘက် ခရေပင်အောက်တွင် ပန်းကောက်နေ၏။ အချိန် အနည်းငယ်ခန့်အကြာ အမျိုးသားတစ်ဦး ဦးမျိုးသိန်း၏

မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ လျှောက်လာ၏။ ထိုအမျိုးသား၏ လက်ထဲတွင် ဘာပစ္စည်းမှ ပါမလာ။ ဦးမျိုးသိန်း၏ နောက်ကျော မခင်ပုအနီးအရောက် ဦးမျိုးသိန်း လှည့် အကြည့်တွင် ဖြစ်၏။ ထိုအမျိုးသားက ပလတ်စတစ်ခွက်ဖြင့် ထည့်ထားသော အက်စစ်ခွက်ကိုကိုင်၍ ဦးမျိုးသိန်းမျက်နှာကို လှမ်းပက်လိုက်သည်။

“ဒါဆို မခင်ပုလက်ထဲက ပလတ်စတစ်ခွက်ဟာ အက်စစ်ထည့်ထားတဲ့ခွက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“သေချာတာပေါ့ဗျာ၊ ဒါကြောင့် မခင်ပုနဲ့ ဒီလူဟာ တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းတော့ ဆက်စပ်မှုရှိရမယ်လို့ ကျွန်တော်ပြောပြတာပေါ့”

ဦးမျိုးသိန်းပြောပြမှပင် ရှင်းလင်းသွားတော့၏။ အဓိကအခြေခံရမှက မခင်ပုဖြစ်၏။ မခင်ပုကိုရလျှင် ကွင်းဆက်ပေါ်လာမည်။ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူကိုရရင် ကျူးလွန်ခြင်းအကြောင်းရင်း (Motive)ကို အဖြေရမည်။ မခင်ပုကို အခြေခံ လိုက်ဖို့အတွက် သိလိုသည့်အချက်များကို မေး၏။ အထူးသဖြင့် မခင်ပုဆိုသူ၏ ကိုယ်ပုံသဏ္ဌာန်နှင့် ထင်ရှားသော အမှတ်အသားပင်ဖြစ်သည်။ ကိုယ်တိုင် နီးနီးစပ်စပ်တွေ့ဆုံဖူးသော မခင်ပု၏ ပုံသဏ္ဌာန်အနေအထားကို ဦးမျိုးသိန်းက အသေးစိတ်ပြောပြ၏။ မခင်ပု၏ ပုံသဏ္ဌာန်ထူးခြားချက်ကိုလည်း အမှုစစ်အဖွဲ့မှ လိုက်လံရေးမှတ်၏။ လူတစ်ယောက်ကို အက်စစ်ဖြင့်ပက်လောက်အောင် အငြိုး အတေးက သေးလှသည်မဟုတ်။ ဦးမျိုးသိန်းအပေါ် မည်သို့သော နာကြည်းမှု ကြောင့် လက်တုံ့ပြန်လေသနည်း။ ဒါကလည်း ပြုသူနှင့်ပျက်သူတို့နှစ်ဦးသာ အသိဆုံး ဖြစ်သည်။

“ဦးမျိုးသိန်းအပေါ်မှာ နာနာကြည်းကြည်းနဲ့ အငြိုးအတေးထားတဲ့သူများ ရှိခဲ့ဖူးလား”

“အေးဗျာ၊ ကျွန်တော့်အပေါ် အခုလို နှစ်နာဆုံးရှုံးအောင် အငြိုးအတေး ထားတဲ့သူ မရှိလောက်ဘူးလို့ ကျွန်တော်ထင်တာပဲ။ မခင်ပုနဲ့ပတ်သက်တဲ့သူကို ရရင်တော့ ဘာကြောင့်ဆိုတာ အဖြေပေါ်လာမှာပါ”

ဦးမျိုးသိန်းအဖြေက ရှင်းပါသည်။ မခင်ပုကိုရရင် အကြောင်းစုံက ပေါင်းစုံ သွားမည်ဖြစ်ပေတည်။

အခန်း(၄)

အခင်းဖြစ်ပွားရာ ရုက္ခဗေဒဥယျာဉ် သို့ရောက်၏။ အခင်းဖြစ်နေရာနှင့် ပတ်

ဝန်းကျင်ကို မြေပုံကြမ်းဆွဲ၏။ သက်သေခံ အထောက်အထားများကို အသေးစိတ် ရှာ၏။ ဥယျာဉ်အတွင်းလေ့လာကြည့်ရှု၏။ ထိုဥယျာဉ်အတွင်း စိုက်ပျိုးရေးသိပ္ပံသို့ ရေတင်ပေးရသော ရေစက်တစ်ခုရှိသည်။ ရေစက်မောင်းသူကို တွေ့ရသည်။ ထိုအချိန်က ရေစက်မောင်းတင်ချိန်ဖြစ်၍ ရေစက်အဆောက်အအုံအတွင်း စက်သံ ကြောင့် ဆူညံနေ၏။ ရေစက်အတွင်းမှ အပြင်သို့မမြင်ရသည့်အပြင် စက်သံကြောင့် ဘာမှကြားသိခြင်းမရှိကြောင်းသာ အပြေရသည်။ အခင်းဖြစ်ပြီးနောက် အော်ဟစ်၍ ဥယျာဉ်အတွင်းမှ ပြေးထွက်လာသူ ဦးမျိုးသိန်းနှင့် ရဲနိုင်ထွန်းတို့ လမ်းပေါ်တွင်ဆုံမိ၏။ ရဲနိုင်ထွန်းကလည်း အဖြစ်အပျက်ကို မမြင်။ ဝေဒနာ ခံစားနေရသူ ဦးမျိုးသိန်းကို နေအိမ်ရှိရာသို့ ညွှန်ပြခဲ့ကြောင်းသာ သိ၏။ အခင်းဖြစ်အရပ်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင် အနေအထားက အားမရှိစရာပါ။ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူနှင့် ထိခိုက်နစ်နာသူတို့သာ သိကြ၊ မြင်ကြပေမည်။ ကာယကံရှင် ဦးမျိုးသိန်း၏စကားအရ တပ်မှီးရွာသို့ မျှော်ရှာခဲ့သည်။

နေပြည်တော် ပျဉ်မနားမြို့၊ တပ်မှီးရွာ။

စိုက်ပျိုးရေးသိပ္ပံကျောင်း၏ မြောက်ဘက်တွင်ဖြစ်သည်။ လယ်ယာစိုက်ပျိုး မေးမြင့် အသက်မွေးကြသူများဖြစ်၏။ ထိုရွာတွင်နေထိုင်သူ မခင်ပုဆိံသူကို ပေါ်ပေါ်ထင်ထင်တစ်နည်း၊ လျှို့ဝှက်၍တစ်ပုံ နည်းမျိုးစုံဖြင့် မေးမြန်းစုံစမ်းသည်။ သမာဓိတရားရှိသည့် ဇာတိသားတစ်ဦးက -

“ကျုပ်တို့ ဒီရွာမှာမွေးလို့ ဒီရွာမှာပဲ ကြီးလာတာ၊ မခင်ပုဆိံတဲ့နာမည်ကို ကြားလည်း မကြားပူးဘူး၊ သိလည်းမသိဘူး”

ပုံပန်သဏ္ဌာန်ကိုပြော၍ စုံစမ်းပြန်တော့လည်း သည်ပုံပန်းက သည်ရပ်ရွာမှာ မမြင်ဘူးကြောင်းပြောပြန်၏။ ယုံကြည်စိတ်ချရသူ အမာခံတစ်ယောက်က -

“သူတို့သာ ဟုတ်ရိုးမှန်ရင် အမည်နဲ့ လိပ်စာကို တိတိကျကျ ဘယ်ပြောမလဲ”

ဒါကလည်း ဖြစ်နိုင်ခြေရှိပါ၏။ မရှိသား၍သာ လိမ်ညာသွားခြင်းဖြစ်ပေမည်။ မည်သို့ရှိစေ...၊ မခင်ပုနှင့် ထိုအမျိုးသားကိုရရှိ ကြိုးစားကြသော်လည်း အချိန်ကုန် လှပမ်း၍သာ...။

အမင်းဖြစ်ပွားပြီးနောက် နှစ်ရက်လွန်၍ သုံးရက်မြောက်နေ့တွင် ဦးမျိုးသိန်း၏ ဘယ်ဘက်မျက်လုံးမှာလည်း လုံးဝကွယ်သွားခဲ့သည်။ မျက်စိနှစ်ကွင်း အလင်းမရ တော့သည့် အတိဒုက္ခက ရင်နှင့်ဖွယ်ရာပင်။ မျက်နှာပေါ်တွင် ထင်ဟပ်နေသော

ဝေဒနာများကို နေပြည်တော် ပျဉ်းမနား ဆေးရုံ၌ပင် (၁၀)ရက်ခန့်ကုသရသည်။ ထို့နောက် ဦးမျိုးသိန်းသည် မျက်စိဝေဒနာကုသရန် ရန်ကုန်မြို့သို့ ဆင်သွား၏။ ရန်ကုန်တွင် ခြောက်လခန့်ကုသသော်လည်း ဦးမျိုးသိန်း၏ မျက်လုံးနှစ်ဖက်တစ်ဖက် အပြင်အာရုံ ရရှိခဲ့ခြင်းမရှိ။ မျက်စိကွယ်သော ဒုက္ခိတဘဝဖြင့် နေပြည်တော် ပျဉ်းမနားဆေးရုံလည်း ပြန်မလာ။ စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဆိုသလို ဖိတ်သားချင်းများရှိရာ ကျောက်ပန်း တောင်းမြို့သို့ သွားရောက် နေထိုင်ခဲ့သည်။

မျက်စိနှစ်ကွင်း အလင်းမရသလို ဦးမျိုးသိန်း၏အမှုကလည်း အလင်းသို့ ရောက်မလာ။ ဤသို့ဖြင့်နှစ်နှစ်ကျော် သုံးနှစ်ဝန်းကျင်သို့ရောက်လာခဲ့သည်။ ထတွေ့ နှစ်တွေ ပြောင်းလာသော်လည်း မခင်ပုနှင့် ထိုအမျိုးသားတို့၏ပုံပန်းက အပြင်သွင်းသော ဦးမျိုးသိန်း၏ အမှောင်ခန်းထဲတွင် အမြဲရှိနေ၏။ အချိန်ရှိတိုင်း ထိုသူနှစ်ဦး၏ အသွင်သဏ္ဌာန်ကို မှတ်ဉာဏ်တွင် ထပ်ခါထပ်ခါတင်၍ ရေးမှတ်ထား၏။ မြင်တွေ့ကြသူ ဖိတ်သားချင်းများကလည်း ဦးမျိုးသိန်းအတွက် စိတ်မသက်သာပွယ်ရှိကြ၏။ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်များကလည်း ပြေသိမ့်စကားဆို၏။ ဒုက္ခိတခင်ပွန်းသည်အတွက် ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်မိုးမိုးဝင်းကြည်လည်း အထက်အောက် စုန်ချည်ဆန်ချည်ဖြင့် အထုပ်ခွင်မှ ခွင့်ရက်ရှည်ယူ၍ခပ်မျိုး၊ နှစ်ပိတ်ရက်တွင်တစ်နည်း စသည်ဖြင့် ခင်ပွန်းရှိရာ ကျောက်ပန်းတောင်းသို့ ကိုယ်တိုင်သွားရောက်ပြုစုအားပေးခဲ့သည်။ တစ်နေ့ ဒေါ်မိုးမိုးဝင်းကြည်တစ်ယောက် ကျောက်ပန်းတောင်းမြို့တွင် ရောက်ရှိနေ၏။ ဒုက္ခိတလင်သားကို ပြုစုနေစဉ် ဦးမျိုးသိန်းက -

“မိုးမိုးရေ ... ”

“ရှင် ... ကိုမျိုးသိန်း”

“မင်း ... ငါပြောတာကို ခေါင်းထဲမှာ စွဲနေအောင် မှတ်ထားစမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောလေ အစ်ကို”

အကျည်းတန်ဘဝဖြင့် ဝေဒနာ ခံစားနေရသူခင်ပွန်း၏ မျက်နှာကို ကြည့်၍ ဦးမျိုးသိန်းထံမှ ထွက်လာမည့် စကားကို နားစွင့်နေ၏။ မမြင်ရသော မျက်စိနှစ်ကွင်းဖြင့် မျက်နှာကို ရှေ့တူရှုသို့ထား၍ ခေတ္တမျှ စဉ်းစားနေ၏။ ထို့နောက် ဦးမျိုးသိန်း၏ ငါးစပ်မှ အက်စစ်ဖြင့်ပက်သူ၏ ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းတစ်ခုချင်းစီကို ရွတ်ပြ၏။ ဦးမျိုးသိန်းရွတ်ပြသော ပုံသဏ္ဌာန်ကို ဒေါ်မိုးမိုးဝင်းကြည်က လိုက်၍ ဆိုပြသည်။ ထိုအပြင် မခင်ပု၏ပုံသဏ္ဌာန်ကိုလည်း ဦးမျိုးသိန်းကပြော၍ ဇနီး ဒေါ်မိုးမိုးဝင်းကြည်က လိုက်၍ ရွတ်ဆိုပြန်သည်။ သင်္ကာမကင်းသူနှစ်ဦး၏ ပုံသဏ္ဌာန်ကို မြင်ရုံဖြင့်

သိသာထင်ရှားစေရန် ဦးမျိုးသိန်းက ဒေါ်မိုးမိုးဝင်းကြည်၏ ဦးနှောက် အတွင်းသို့ ရိုက်သွင်းထားခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

အခန်း(၅)

ဒေါ်မိုးမိုးဝင်းကြည်တစ်ယောက် နေပြည်တော် ပျဉ်းမနားပျဉ်းရောက်လာပြီ။ ခုင်ပွန်းသည်ကလည်း ကျောက်ပန်းတောင်း။ တစ်ဦးတည်းသော သမီးကလည်း နယ်ကျောင်းတွင် ရှိနေသည်။ နေအိမ်တွင် အထီးကျန်ဘဝဖြင့် ရှိနေသူက ဒေါ်မိုးမိုးဝင်းကြည် ဖြစ်၏။ မိန်းမသားတစ်ယောက်တည်း အဖော်မဲ့စွာ နေထိုင်ခြင်းမှာ တင့်တယ်လှသည်မဟုတ်။ ဒီအရေးကိုတွေ့၍ ဒေါ်မိုးမိုးဝင်းကြည်က မိဘများနှင့်အတူ သွားရောက်နေထိုင်ခဲ့သည်။ ဒေါ်မိုးမိုးဝင်းကြည် မိဘများမှာ နေပြည်တော် ပျဉ်းမနားမြို့ အောင်ချမ်းသာရပ်ကွက်တွင် နေကြသည်။ မိဘများ၏ နေအိမ်ခြံဝင်းအတွင်းတွင် အသီးများ ဝေဆာနေသည့် အုန်းပင်များက ဗီကာရီကာ။

ဟစ်စေ့ မိဘများက ခြံဝင်းအတွင်းရှိ အုန်းပင်များမှ အုန်းသီးများကို ရောင်းချရန် စီစဉ်ကြသည်။ အုန်းသီးဝယ်သူက-

“ဦးတို့ခြံမှာ အုန်းပင်တက်တတ်တဲ့သူများ ရှိလား”

“တို့ခြံမှာတော့ အုန်းပင်တက်တတ်တဲ့သူ မရှိတူးကွ၊ မင်းဝယ်မယ်ဆိုရင်တော့ အုန်းပင်တက်တတ်တဲ့သူကိုပါ ခေါ်လာမှ ဖြစ်မယ်”

အုန်းသီးဝယ်သူက အုန်းပင်တက်တတ်သူကို လိုက်၍ ရှာလေတော့သည်။ အချိန်အနည်းငယ်အကြာ အုန်းသီးဝယ်သူနှင့်အတူ အမျိုးသားတစ်ဦးနှင့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးတို့ရောက်လာကြ၏။ အတူပါလာသူ အမျိုးသားမှာ အုန်းပင်တက်မည့်သူ ဖြစ်၍ အမျိုးသမီးမှာ အုန်းပင်တက်သူ၏ ဇနီးဖြစ်သည်။ အမျိုးသားက အုန်းပင် အပေါ်သို့တက်၍ အုန်းသီးများကို ခူး၏။ အပင်အောက်ရှိ အမျိုးသမီးက အမျိုးသား ချပေးသော အုန်းသီးများကို ခြွေ၍ အုန်းသီးတစ်လုံးချင်း စိပေးနေ၏။ နေအိမ်တွင် ရှိသော ဒေါ်မိုးမိုးဝင်းကြည်က အုန်းခြံအတွင်းသို့ သင်းလာ၏။ အုန်းပင်အောက်တွင် ရှိနေသော အမျိုးသမီးကို မြင်၏။ ထိုအမျိုးသမီးမှာ အသက်(၃၅)နှစ်ခန့်ရှိ၍ အရပ်ပု၏။ ထိုမြင်ကွင်းက ဒေါ်မိုးမိုးဝင်းကြည်၏ နှလုံးသည်းပွတ်ကို ကိုင်လှုပ် သလိုပင်။ အမျိုးသမီး၏ ပုံသဏ္ဌာန်မှာ ခင်ပွန်းသည် ဦးမျိုးသိန်း နှုတ်တိုက် ရိုက်သွင်းထားသည့် မခင်ပုမှ မခင်ပုပုံသဏ္ဌာန်နှင့်တစ်ထပ်တည်းဖြစ်၏။ ခဏအကြာ အုန်းပင်တက်နေသူ အမျိုးသားလည်း အပင်ပေါ်မှ လျှောဆင်းလာ၏။ အုန်းပင်

အောက်ခြေရှိ အမျိုးသားကို မြင်သည်။ ထိုအမျိုးသားမှာလည်း ခင်ပွန်းသည်ကို အက်စစ်ဖြင့်ပက်သူ၏ ကိုယ်ပုံသဏ္ဌာန်နှင့် ထပ်တူထပ်မျှဖြစ်နေသည်ကို အံ့သြတုန်လှုပ်စွာ မြင်တွေ့လေ၏။ တုန်လှုပ်နေသော စိတ်ကိုအသာထိန်း၍ အုန်းဆင်အောက်ခြေရှိ လင်မယားနှစ်ဦးထံ သွား၏။ အနီးသို့အရောက် ဒေါ်မိုးမိုဝင်းကြည်က-

“ဂါမောင်ကိုက အုန်းမက်တာကဲ့ အလုပ်ပဲလား”

“အင်း... အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျ၊ တခြား ကြုံရာကျပန်းအလုပ်လည်း လုပ်ပါတယ်”

“နေတော့ကော ဘယ်မှာ နေကြသလဲ”

“ဒီ အောင်ချမ်းသာထဲမှာပဲ နေပါတယ်”

ဒေါ်မိုးမိုဝင်းကြည်က လိမ္မာပါးနပ်စွာဖြင့် သိလိုသမျှကို မေးမြန်းခဲ့၏။ အုန်းပင်တက်သူ၏ အမည်မှာ မောင်စိုး(ခ)စိုးမြင့်အောင်ဖြစ်၍ အတူပါသူ သူ၏ဇနီးမှာ မလှထူး(ခ)မကြည်မြင့်ဖြစ်သည်။ မောင်စိုးနှင့် မလှထူးမှာ နေပြည်တော် ပုဉ်းမနားမြို့၊ ကင်ပွန်းတန်းကျေးရွာအုပ်စု၊ အောင်ချမ်းသာရပ်၊ အမှတ် ၂/၉တွင် နေထိုင်ကြောင်း သိရ၏။ ပို၍ သေချာစေရန် ကိုယ်တိုင် ထိုလိပ်စာကို သွားရောက်လေ့လာစုံစမ်း၏။ မောင်စိုးနှင့်မလှထူးမှာ ဖော်ပြပါလိပ်စာတွင် တကယ်နေထိုင်ကြောင်း သိရှိခဲ့ရသည်။ သူတို့နေထိုင်သည့်ခြံဝင်းမှာ ဦးတင်ဝင်းနှင့် ဇနီး ဥမ္မာစိန်တို့ပိုင်ဆိုင်သော မြဲမြံဖြစ်ကြောင်းကိုပါ သိခဲ့ရသည်။ ဦးတင်ဝင်းဆိုသူကလည်း တခြားသူမဟုတ်၊ ဒေါ်မိုးမိုဝင်းကြည်နှင့် ဌာနတစ်ခုတည်းတွင် အတူတကွ လုပ်ကိုင်နေကြသော ဝန်ထမ်းတစ်ဦး ဖြစ်၏။ ဦးတင်ဝင်း၏ဇနီး ဥမ္မာစိန်နှင့် ဒေါ်မိုးမိုဝင်းကြည်၏ခင်ပွန်း ဦးမျိုးသိန်းတို့မှာ ဇာတ်လမ်းလေး တစ်ခုရှိခဲ့ဖူး၏။ ထိုဇာတ်လမ်းက -

အခင်းမဖြစ်မီ တစ်ချိန်ကဖြစ်၏။ ဦးတင်ဝင်းနှင့် ဒေါ်မိုးမိုဝင်းကြည်တို့ ရင်းနှီးခင်မင်သလို ဦးမျိုးသိန်းနှင့် ဥမ္မာစိန်တို့ကလည်း သိကျွမ်းကြ၏။ ဦးမျိုးသိန်းက အရောင်းအဝယ်သမားတစ်ဦးဖြစ်သလို ဥမ္မာစိန်ကလည်း ဈေးဝယ်ဈေးရောင်းလုပ်သူဖြစ်၏။ လုပ်ငန်းသဘာဝအရလည်း နီးစပ်မှုရှိကြ၏။ အလုပ်သဘောကစ၍ ဦးမျိုးသိန်းနှင့် ဥမ္မာစိန်တို့နှစ်ယောက် ပို၍ ရင်းနှီးသွားကြသည်။ စီးပွားရေးပါမက အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စများကိုပင် ဥမ္မာစိန်က ဦးမျိုးသိန်းကို တိုင်ပင်၏။ တိုင်ပင်ဖော်တိုင်ပင်ဘက်ဆိုတော့လည်း အတူသွားလာမှုများ ရှိခဲ့ကြသည်။ ဒါကို ပတ်ဝန်းကျင်က တွေ့မြင်လာကြသည်။ ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်တွင် နှစ်ယောက်တည်း မြင်တွေ့ရသူတို့က ဦးမျိုးသိန်းနှင့် ဥမ္မာစိန်ကို စွပ်စွဲကြသည်။ သံသယဖြစ်ကြသည်။

ယုတ်စွာအဆုံး လူမှုရေးဖောက်ပြန်နေကြပြီဟူ၍ပင် ဆိုကြသည်။

တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နားသို့ ယှဉ်သွား၏။ ပတ်ဝန်းကျင်က နားလျှံတော့ ကာမဂိုဏ်းဖြစ်လျှင်ဦးနား ကြာသွားသည်။ ဆံကန်းဝက်ကင်း ချစ်ခြင်းယဿာ ဆိုသလို ဦးတင်ဝင်း၏အသည်း ကွဲဝတ်သလိုပင်။ ခင်မင်ရင်းနှီးသူ ဒေါ်မိုးမိုးဝင်းကြည်ထံသွား၍ ဦးတင်ဝင်းက စာတတ်စုံခင်းပြသည်။ မုန့်သာလွေစားမည် လင်သားကိုတော့ ဝေ မပေးနိုင်ဆိုသကဲ့သို့ ဒေါ်မိုးမိုးဝင်းကြည်ကလည်း ခင်ပွန်း ဦးမျိုးသိန်းကို ခွန်းတုံ့ပြန် လေ၏။ တကယ်တမ်း ဟုတ်မှန်မှန်လျှင် ဒီလိုကိစ္စမျိုးက ဘယ်သူဝန်ခံလိမ့်မည်နည်း။ ဟန်ကုန်ယုံ ဆိုသည့်စကားအတိုင်း ဦးမျိုးသိန်းက မာန်အပြည့်ထည့်၍ ဦးတင်ဝင်းနှင့် ဥမ္မာစိန်တို့၏ နေအိမ်ရှေ့သို့ ချီတက်သွားသည်။ အချိန်က ည ၉ နာရီခန့်ဖြစ်၏။ ဘုရားပွဲရှိ၍ လူသွားလူလာ စည်ကားနေ၏။ ဦးမျိုးသိန်းက ဦးတင်ဝင်းနှင့် ဥမ္မာစိန် တို့ နေအိမ်ရှေ့ လမ်းမပေါ်မှ အော်ဟစ်ကာ ရင်ဖွင့်လေ၏။ အထူးသဖြင့် ဥမ္မာစိန်၏ အကျင့်စာရိတ္တကို ထိခိုက်နစ်နာစေသော အသုံးအနှုန်းများဖြင့် စော်ကားလေ၏။

ဦးမျိုးသိန်း၏ စော်ကားမှုက ရပ်သိရွာသိအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွား၏။ မိန်းမသား ဖြစ်သူ ဥမ္မာစိန်အတွက် ခေါင်းမဖော်ဘဲအောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ယောက်ျားသားဖြစ်သူ ဦးတင်ဝင်းအဖို့ ဆိုးဝယ်ရာမရှိချေပြီ။ အနာပေါ် တုတ်ကျဆိုသလို ဦးတင်ဝင်းနှင့် ဦးမျိုးသိန်းတို့ ရန်ပွဲက ယင်းပေါ်မီးကျဖြစ်ခဲ့ရသည်။ အနီးပတ်ဝန်းကျင်က ထိန်းပေး၍ နှိပ်ကွပ်နား မရောက်သော်လည်း ဒီရန်ပွဲက ပျဉ်းမနားရဲစခန်းတွင် မှတ်တမ်းရှိသည်။ ဤသည်မှာ ဦးမျိုးသိန်း အက်စစ်ဖြင့်အပက်မခံရမီ(အခင်းမဖြစ်မီ)တစ်လခန့်က ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်ကစ၍ ဦးတင်ဝင်း ဥမ္မာစိန်မိသားစုနှင့် ဦးမျိုးသိန်း ဒေါ်မိုးမိုးဝင်းကြည် ဟိုမိသားစုမှာ အကျိတ်အခဲလေးများဖြင့် ခွဲခွဲခွာခွာ နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။

ယခုမှ ဦးမျိုးသိန်းပြောသည့် ပုံသဏ္ဌာန်ဖြင့် တူညီနေသော မောင်စိုးနှင့် မလှထူးမှာ ဦးတင်ဝင်းနှင့် ဇနီး ဥမ္မာစိန်တို့ပိုင် မြေပေါ်တွင် တွေ့မြင်ရသည်။ မည်ကဲ့သို့ ပါဝင်ပတ်သက်လေသည်မသိ။ အကြောင်းစုံသိရဖို့အတွက် ဒေါ်မိုးမိုးဝင်းကြည်က ဦးမျိုးသိန်းထံ ဆက်သွယ် အကြောင်းကြား၏။ ဦးမျိုးသိန်းကိုယ်တိုင် မြောက်ပန်းတောင်ရှိ မြို့မှ နေပြည်တော် ပျဉ်းမနားရှိသို့ ဆင်းလာသည်။ လင်မယား နှစ်ယောက် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြသည်။ အမှုမှန်ကို ဖော်ထုတ်ပေးဖို့ အားကိုး အားထားရာမှာ အမှုလက်ခံ စစ်ဆေးနေသော နေပြည်တော် ပျဉ်းမနား ရဲစခန်းပင် ဖြစ်သည်။ ဦးမျိုးသိန်းနှင့် ဒေါ်မိုးမိုးဝင်းကြည်တို့က တွေ့ကြုံခံစားရသမျှကို စာဖြင့် ပြည့်စုံစွာရေး၏။ ထိုစာကို နေပြည်တော် ပျဉ်းမနားမြို့နယ် ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးထံသို့

၂၀၀၃ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီ ၅ ရက်တွင် ထပ်မံပေးပို့ တိုင်ကြားခဲ့ကြလေသည်။

အခန်း(၆)

အခင်းဖြစ်ပွားခဲ့သည်မှာ နှစ်နှစ်ကျော် သုံးနှစ်နီးပါးရှိခဲ့ချေပြီ။ ဦးမျိုးသိန်း အမှုကို တစ်ကပြန်စသည်။ ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်မိုးမိုးဝင်းကြည်က-

“ကျွန်မအနေနဲ့က သူတို့ကို ကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့ခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး။ ကိုမျိုးသိန်းရဲ့ တစ်ဆင့်ပြောပြချက်နဲ့ တစ်အပ်တူနေလို့ သတင်းပေးတိုင် ကြားရတာပါ”

ထွက်ချက်က ဒီထက်မပိုပါ။ ခင်ပွန်းသည်၏ လူမှုရေးဖောက်ပြန်မှုကိုလည်း ကြားသိသမျှထွက်ဆိုပြသည်။ အမှုစစ်အရာရှိ မေးသမျှကိုလည်း မဖုံးကွယ်ဘဲ ထွက်ဆိုပေးသည်။ ဦးမျိုးသိန်းကလည်း ဥမ္မာစိန်နှင့် လူမှုရေးဖောက်ပြန်မှုကအစ ယနေ့ နောက်ဆုံးအခြေအနေထိ ခံစားတွေ့မြင်ကြားသိခဲ့ရပုံကို ရှင်းပြသည်။ ဦးမျိုးသိန်းဘဝက မရှုမလှပါ။ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူကိုပင် ဟုတ်သည်၊ မဟုတ်သည် ပြောဖို့ရာအခက်၊ ထပ်တလဲလဲ ပြောနိုင်သည်က အက်စစ်နှင့်ပက်သုနှင့် မခင်ပု ဆိုသူတို့၏ ပုံပန်းသာဖြစ်သည်။

နှစ်နာသူအပိုင်၊ပြီးတော့ ပါဝင်ပတ်သက်နိုင်သူကိုတော့ဘက်သို့ လှည့်ရပြန်သည်။ ဦးတင်ဝင်းကလည်း ရိုးရိုးနှင့်ရှင်းရှင်းပင် ထွက်ဆိုသည်။ ဥမ္မာစိန်ကလည်း လူမှုရေးဖောက်ပြန်မှုကလွဲ၍ ဦးမျိုးသိန်းနှင့် မည်သို့မျှမပတ်သက်ကြောင်းဆိုသည်။ ဒါတွင်မက-

“ဦးမျိုးသိန်းဟာ မိန်းမရှုပ်ပွေ သူတစ်ယောက်ပဲ သူရှုပ်ခဲ့တဲ့ မိန်းမတွေ ထဲက တစ်ယောက်ကများ...” ဟု သာသာထိုးထိုးလေး တွန်းပို့ပေးပြန်သည်။ ဥမ္မာစိန်စကားက ဖြစ်နိုင်ချေရှိပါတယ်။ မည်သူလက်ချက်ဆိုတာကို သိဖို့သာလိုပါတယ်။ ဒါကိုသိဖို့ကလည်း လက်သည်ရှာရပေမည်။ လတ်တလော လက်သည်က မောင်စိုးနှင့် မလှထူးပါဟု စွပ်စွဲထားသည်။ ဤအချက်ကိုမေးတော့ ဥမ္မာစိန်က -

“မဖြစ်နိုင်တာပါရှင်...၊ မလှထူးက ကျွန်မနဲ့ဆိုင်မှာ အချိန်ပြည့်ရှိတယ်၊ မောင်စိုးက ကြုံရာကျပ်နီးလုပ်စားလို့ အလုပ်ရှိတဲ့ နေရာကိုသာသွားတာ”

“ဒါဖြင့် သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက်နေတဲ့ခြံက ...”

“ကျွန်မတို့ခြံပါ။ နေစရာမရှိလို့ အစောင့်သဘောနဲ့ နေခွင့်ပေးထားတာပါ”

နှစ်နာဆုံးရှုံးသူကလည်း ပြစ်မှုကျူးလွန်သူ ပုံသဏ္ဌာန်နှင့်တကွ တိကျစွာ

စုံထောက်မောင်ရေခဲ

ဖွင့်ဆိုထား၏။ ဆက်စပ်သူများကလည်း ဖြစ်နိုင်ခြေမရှိကြောင်း ထောက်ပြသည်။ မည်သို့ရှိစေ မောင်စိုးနှင့်မလှထူးကို အမှုဖြင့် ဖမ်းဆီးလေတော့သည်။ ဦးမျိုးသိန်း အမှုနှင့် စစ်မေးတော့ -

မောင်စိုးနှင့်မလှထူး နှစ်ယောက်စလုံးငြင်းပါသည်။ ဒီနေရာမှာ ရယ်စရာ စကားတစ်ခွန်းထွက်လာ၏။ ဦးမျိုးသိန်းကိုပြကြည့်၍ သူတို့ လင်မယားပါဟုဆိုလျှင် ပေးသောအပြစ်ကို ခံဝံ့ကြောင်းဆို၏။

ဦးမျိုးသိန်းအဖြစ်က မနှစ်ကနှင့်မတူ ဆိုသလိုပင်။ မျက်မြင်သက်သေကမရှိ။ သက်သေခံပစ္စည်းဆိုတာကလည်း ရှာမရ။ ဒါတွင်မက ခံစားရသူကလည်း အမြင်ကို အမြင်အတိုင်း ထောက်မပြနိုင်။ အမှောင်ကလင်း၍ အလင်းကမှောင်နေသော ဘဝမျိုးသို့ ဆိုက်ရောက်နေခဲ့သည်။ ဖြစ်နိုင်ခြေရှိပါလျက် ကြိုးစားအားထုတ်မှု၊ ဆင်ခြင်သုံးသပ်မှု၊ ဖြတ်ထိုးဉာဏ်နှင့် အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်မှုတို့၏ အားနည်းချက်ကြောင့် တစ်ဖက်သူမှာ အားသာသွားသည်။ သင်္ကာမကင်း၍ ဖမ်းဆီးထားသော မောင်စိုးနှင့်မလှထူးတို့ကို ရမန်ကြီး နှစ်ပတ်(၂၈)ရက်ပြည့်သည့် ၈-၅-၂၀၀၃ ရက်တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၉ (တရားစွဲတင်ပို့နိုင်လောက်အောင် သက်သေမခိုင်စေ)ဖြင့် အချုပ်မှ လွှတ်လိုက်ရသည်။

နစ်နာဆုံးရှုံးသူတစ်ယောက်ကို ဘေးထား၍ ကိုယ်တိုင်ခံစားကြည့်လျှင် နာမှန်းသိပါလိမ့်မည်။ ဤဖြစ်ရပ်မှန် မှုခင်းဇာတ်လမ်းအဆုံးတွင် ပို၍ ခံစားရပါလိမ့်မည်။ မည်သူမျှ သာစေနာစေမရှိပါ။ အလေးကိုက မပြည့်သည့်အတွက် ချိန်ခွင်လျှာ ဘောင်တန်းမတ်နေသော်လည်း တစ်ဖက်ကုန်ပစ္စည်းမှာ အလေးချိန် မမှန်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဤသို့နည်းတူ ဦးမျိုးသိန်းအမှုမှာ အဖြစ်မှန်သော်လည်း အမှန်ဖြစ်မလာဘဲ ရေစုန်တွင် ပြောခဲ့ရပြန်သည်။ ၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလဆန်းတွင် ဦးမျိုးသိန်းသည် ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ဇာတ်စုံခင်း၍ အမိနိုင်ငံတော်သို့ တင်ပြတိုင်ကြားလေတော့သည်။

အခန်း(၇)

၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာ၊ ၁၅ ရက်။

နေပြည်တော်၊ မှုခင်းတပ်ဖွဲ့မှူးရုံး။

နေ့တာဝန်ကျ(တာဝန်မှူး)ရုံးခန်းတွင်ဖြစ်၏။ အထက်ပြန်မာနိုင်ငံမှုခင်းတပ်ဖွဲ့မှူးရုံး၊ မန္တလေးမြို့မှ စုံထောက်စံထူးသည် လုပ်ငန်းတာဝန်တစ်ခု အောင်မြင်ပြီးဆုံး၍

မန္တလေးသို့ပြန်ရန် တာဝန်မှူးရုံးခန်းတွင် ပြင်ဆင်နေ၏။ နေပြည်တော်မှ ဘူတာသို့ ပို့ပေးမည့်ယာဉ်အား စောင့်ဆိုင်းရင်း ဧည့်ခန်းထိုင်ခုံတွင် ဖြစ်ရပ်မှန်စုံထောက်မဂ္ဂဇင်းကို ဖတ်ရှုနေ၏။

“တိ ... တိ၊ တိ ... တိ။

တာဝန်ကျစားပွဲပေါ်မှ တယ်လီဖုန်းပြည်သံကြောင့် ဖတ်လက်စ စာသားကို ရပ်တန့်၍ တယ်လီဖုန်းစားပွဲသို့ နားစွင့်နေလိုက်သည်။ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်သော်လည်း ဘာသတင်းထူး၊ ဘယ်လိုကိစ္စများဆိုတာသိဖို့ ပါးနပ်သောစုံထောက်(Clever Detective) တစ်ယောက်၏ အရည်အချင်းပင်။ တယ်လီဖုန်းစားပွဲရှိ တာဝန်ကျ အရာရှိမှ -

“အမိန့်ရှိပါ ... နေပြည်တော် မှုခင်းတပ်ဖွဲ့မှ တာဝန်မှူး ရဲအုပ်လှချီပါ” ဟု တယ်လီဖုန်းခွက်ကိုကိုင်၍ နားတွင်ကပ်ပြီး တစ်ဖက်ဖုန်းခေါ်သူကို အကြောင်းပြန်၏။ တစ်ဖက်ဖုန်းခေါ်သူက -

“လှချီရေ ... ငါ ဒုရဲမှူးကြီးရင်ဌေးပါ ...”

ဒုတိယရဲမှူးကြီးရင်ဌေးသည် အထက်ပြန်မာနိုင်ငံ မှုခင်းတပ်ဖွဲ့မှူးရုံးမှ ဦးစီးအရာရှိတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ဦးစီးအရာရှိ၏ အပြစ်ကားကို ရဲအုပ်လှချီက -

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးစီး ... အမိန့်ရှိပါခင်ဗျ”

ရဲအုပ်လှချီနှုတ်မှ ဦးစီးဆိုသော အသံကြောင့် စုံထောက်စံထူးရင်ထဲတွင် တုန်ခန်ဖြစ်သွားသည်။ မိခင်တပ်ဖွဲ့ခွဲက ဦးစီးဖြစ်နေပါက မိမိနှင့်ပတ်သက်လာမည်မှာ သေချာသည်။ တယ်လီဖုန်းစားပွဲသို့ လှမ်းကြည့်ရင်း စိတ်ထဲမှလည်း မိခင်တပ်ဖွဲ့မှ ဦးစီးမဟုတ်ပါစေနှင့်ဟု ကြိတ်၍ဆုတောင်းနေ၏။ ဆုတောင်းရခြင်း အကြောင်းရင်းရှိပါသည်။ တာဝန်ပေးသော လုပ်ငန်းတစ်ခုပြီးဆုံး၍ နောက်ကြောင်းပြန်မည်ဆိုလျှင် ထိုဒေသပတ်ဝန်းကျင်မှ နောက်ထပ် တက်လာသောအမှုကို ထပ်မံပေးပို့ တာဝန်ပေးခြင်းမှာ ရှေးရိုးအစဉ်အလာလို ဖြစ်နေပါသည်။ ဒါကြောင့် မိမိဌာနဦးစီးဖြစ်က နောက်ထပ်တစ်မှုပေးမှာ သေချာသည်။ ဒါကိုသိ၍ မိမိဌာနမှ ဦးစီးမဖြစ်စေရန် ဆုတောင်းခြင်းသာ ...။ စံထူးတစ်ယောက် ဆုတောင်းမပြည့်လိုက်ပါ။ ရဲအုပ်လှချီက တယ်လီဖုန်းစကားပြောခွက်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့်ပိတ်၍ ဧည့်ခန်းတွင် ထိုင်နေသူ စုံထောက်စံထူးအား -

“ဦးစီးက စံထူးနဲ့ ဖုန်းပြောမယ်လို့ ပြောပါတယ်” ဆက်တီထိုင်ခုံတွင် ထိုင်နေသော စုံထောက်စံထူးက တယ်လီဖုန်းရှိရာ စားပွဲသို့ ခြေသံပြင်းပြင်းဖြင့်

လျှောက်လာ၏။ တယ်လီဖုန်းခွက်ကိုင်ထားသူ ရဲအုပ်လှချိုအား စားတော့ဝါးတော့မည့် အသွင်ဖြင့်ကြည့်၍ တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ဆွဲယူလိုက်၏။ ဒီအထာကို ကျေညက်ပြီးသော ရဲအုပ်လှချိုက ပြုံးပြီးပြီးအသွင်ဖြင့် စုံထောက်စံထူးသို့ ဖုန်းပေးလိုက်သည်။ ဖုန်းခွက်ကို နားတွင်ကပ်၍ -

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးစီး ကျွန်တော် စံထူးပါ ...”

ဒုရဲမှူးကြီးရင်ဌေးက ၁၁-၁၂-၂၀၀၆ ရက်စွဲဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့ ဌာနချုပ်မှ တာဝန်ပေးသော လွှဲပြောင်းလက်ခံစစ်ဆေးရမည့် အမှုကိုစွဲကို ပြော၏။ တာဝန်ပေးစာတွင် နေပြည်တော် ပျဉ်းမနားရဲစခန်း(ပ)ရကဉ/၂၀၀၀ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၂၆မှ တိုင်ကြားသူ ဦးမျိုးသိန်း၏အမှုဖြစ်သည်။ ထိုအမှုမှာ အခင်းဖြစ်ပွားသည်မှ ယနေ့အထိ ခြောက်နှစ်ကျော် ခုနစ်နှစ်နီးပါးကြာမြင့်ခဲ့သော်လည်း အမှုမှန်ပေါ်ပေါက်ခဲ့ခြင်းမရှိ။ သို့အတွက် အမှုကို လွှဲပြောင်းလက်ခံ၍ စုံစမ်းဖော်ထုတ်ရန် တာဝန်ပေးကြောင်း ပါရှိသည်။ သီးခြားအမှုစစ်အဖွဲ့ကို တာဝန်ပေးပေးတော့ဘဲ ပျဉ်းမနားတွင် မျောက်ရှိနေသော စုံထောက်စံထူးကိုသာ တာဝန်ပေးရန် တပ်ဖွဲ့ခွဲမှူး(ရဲမှူးကြီး)က မှတ်ချက်ပြုကြောင်းပြော၏။ အထက်လူကြီးမှ တာဝန်ပေးခြင်းကို စံထူးငြင်းမရပါ။ ဒါကြောင့် -

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးစီး အမှုမှန်ပေါ်ပေါက်ဖို့ ကျွန်တော်ကြိုးစားပုံမယ်” ဟူ၍သာ အမေ့ဖြစ်ပေးလိုက်ရသည်။ နေအိမ်ပြန်ရန် ညဉ့်ခန်းတွင် ပြင်ဆင်ထားသော အထုပ်အပိုးများကို အိပ်ခန်းရှိရာသို့ ပြန်သယ်ရ၏။ အမြင်မတော်သူ ရဲအုပ်လှချိုက ဝိုင်းဝန်းကူညီသယ်ပိုးပေး၏။ ပစ္စည်းများကို သယ်ယူရင်း စုံထောက်စံထူးက -

“အေးကွာ၊ အမှုကလည်း ခြောက်နှစ်ကျော် ခုနစ်နှစ်နီးပါး ရှိနေပြီဆိုတော့ ငါ စစ်လို့မပေါ်ရင် ငါ အကုသိုလ်တက်ပြီနဲ့တူတယ် ...”

“အဲဒီလောက်လည်း စိုးရိမ်မနေပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့လည်း ဝိုင်းကူမှာပေါ့၊ ဟို ... ဟောင်းလေကောင်းလေဆိုတဲ့ စကားလိုပေါ့ ...”

“ဟာ ... မင်းကလည်း ဘာဆိုင်လို့လဲကွ၊ မင်းစကားနဲ့ အမှုဟောင်းတာနဲ့ ပာခြားစိပ်”

ဟုတ်ပါသည်။ အမှုစစ်ဆေးရမည့် စုံထောက်စံထူးအတွက် စိတ်အာရုံပြောင်းလွဲသွားစေရန် ရဲအုပ်လှချိုမှ ပျော်တော်ဆက်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။ အိပ်ခန်းအရောက်တွင် ထိုအမှုကို စနစ်တကျလွှဲပြောင်းပေးရေးအတွက် နေပြည်တော် ပျဉ်းမနားရဲစခန်းသို့ အကြောင်းကြားပေးရန် ရဲအုပ်လှချိုသို့မှာ၏။ ထိုနေ့ ၁၅-၁၂-၂၀၀၆

ညနေပိုင်းတွင် နေပြည်တော် ပျဉ်းမနားရဲစခန်းမှ ထွက်ခွာ အမှုတွဲကိုလက်ခံရယူခဲ့၏။ သိလိုသည့် အကြောင်း အချင်းအရာများ မရှင်းလင်းချက်များကို မေး၏။ စခန်းမှူး ရဲအုပ်သန့်ဇင်ကလည်း သိလိုသမျှ စုံထောက်စံထူးကို ရှင်းပြ၏။ ဤသို့ဖြင့် ဦးမျိုးသိန်း၏ ငရဲမီးဖာတ်လမ်းက မှုခင်းတပ်ဖွဲ့(စီအိုင်ဒီ) စုံထောက်စံထူးအပေါ် လုံးလုံးလျားလျား ပုံကျလာလေ တော့သည်။

အခန်း(၈)

တစ်နေ့ မနက် ၈ နာရီခန့်တွင်ဖြစ်၏။ နေပြည်တော် ပျဉ်းမနားမြို့၊ ရွှေချိုရပ် ကွက်၊ ဦးမျိုးသိန်း၏ နေအိမ်ခြံဝင်း ရှေ့ဝင်ပေါက်သို့ လူတစ်ယောက်ရောက်လာ၏။

“ဦးမျိုးသိန်း...၊ ဦးမျိုးသိန်းရှိပါသလား”

ခြံပေါက်ဝမှ အော်ခေါ်သံကြောင့် ဦးမျိုးသိန်းဇနီး ဒေါ်မိုးမိုးဝင်းကြည်က နေအိမ် အတွင်းမှ ပြေးထွက်လာသည်။ ခြံပေါက်ဝ အရောက်တွင် -

“ဘာကိစ္စရှိလို့ပါလဲရှင်”

“ကျွန်တော် စီအိုင်ဒီက စုံထောက် စံထူးပါ။ ဦးမျိုးသိန်းနဲ့ တွေ့ချင်လို့...”

စံထူးအခြေစကားကြောင့် ဒေါ်မိုးမိုးဝင်းကြည်တစ်ယောက် အားတက်သွား၏။ ခင်ပွန်းသည်၏အမှုကိစ္စမှာ စီအိုင်ဒီသို့ရောက်လေပြီဟူသော အတွေးက ခေါင်းထဲဝင် သွား၏။ ခြံပေါက်ဝရပ်နေသူ စံထူးကို တံခါးဖွင့်ပေးရင်းက -

“ဪ... ကြပါရှင်၊ အိမ်ထဲကို ကြပါ။ ကိုမျိုးသိန်းအိမ်ပေါ်မှာရှိပါတယ်” ဒေါ်မိုးမိုးဝင်းကြည်က ဦးဆောင်၍ အိမ်ပေါ်သို့ခေါ်သွား၏။ အိမ်ရှေ့ညောင်ခန်းတွင် ဟက်လက်ကုလားထိုင်ပြင်ထိုင်နေသူ ဦးမျိုးသိန်းကိုတွေ့၏။ မျက်စိနှစ်ကွင်းက အလင်း မရသည့်အပြင် မျက်နှာပေါ်တွင် တင်ဟက်ကျန်ခဲ့သော အမှတ်အသားများက ဖြစ် ရာသူအဖို့ တုန်လှုပ်စရာပင်။ ညောင်ခန်းထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်စဉ် ဒေါ်မိုးမိုးဝင်းကြည်က -

“အစ်ကို စီအိုင်ဒီကတဲ့...” ဟု အသံဖြင့် မိတ်ဆက်ပေး၏။ စံထူးက ထိုင်ရာမှထ၍ ဦးမျိုးသိန်း၏ ညာဘက်လက်ကို ဆွဲကိုင်နှုတ်ဆက်ရင်း -

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော် စီအိုင်ဒီက စုံထောက်စံထူးပါ”

ဦးမျိုးသိန်းသည် အသံလာရာသို့ မျက်နှာမူ၍ စုံထောက်စံထူး၏ လက်ကို နှစ်ဖက်ဆုပ်ကိုင်ကာ -

“တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်လို့ မပြောနိုင်တာကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ပါ...၊ ကျွန်တော် မျိုးသိန်းပါ။ ကျွန်တော်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘယ်လိုအကြောင်းများရှိ

သို့သော်လည်း

ကိုမျိုးသိန်း၏ စကားအဆုံးတွင် ချိတ်ဆက်ထားသော လက်ကိုဖြုတ်၍
ညောင်ခင်းထိုင်ခုံတွင် ပြန်ထိုင်၏။ ဦးမျိုးသိန်း တိုင်ကြားသော အမှုကိစ္စကို စုံစမ်းဖော်
ထုတ်ဖို့ ဦးမျိုးသိန်းထံ ဦးစွာရောက်ရှိကြောင်း စုံထောက်စံထူးက အစချီသည်။
အခြေမမှန်ကို မခြွင်းမချန် ပြောဖို့ကိုလည်း စကားပလ္လင်ခံ၏။ ဦးမျိုးသိန်းကလည်း
အခြေမမှန်ကို တစ်လုံးမကျန်ဖွင့်အံ့ပြောဖို့ ဝန်ခံသည်။ ပြောဆိုနေရင်း ဒေါ်မိုးမိုး
ဝင်းကြည်က ညောင်ခင်းသို့ရောက်လာ၏။ ရုံးတာဝန်ရှိနေ၍ ခွင့်ပြုရန်လာရောက်
ပြောဆို၏။ ဒေါ်မိုးမိုးဝင်းကြည် ရုံးထွက်သွားပြီးနောက် စုံထောက်စံထူးနှင့် ဦးမျိုးသိန်း
တို့ စကားကိုပြန်ဆက်ရ၏။ ယောက်ျားသားနှစ်ယောက်ပြစ်လို့ ပြောရဆိုရသည်က
ပို၍လွတ်လပ်သွားသည်။ ဒီအခွင့်အရေးကို စောင့်နေလော စုံထောက်စံထူးက-

“ကျွန်တော် စိတ်အဝင်စားဆုံးနဲ့ အမှုရဲ့ အဓိကအကျဆုံးကို အရင်မေး
မယ်ဗျာ၊ ဦးမျိုးသိန်းက ကျွန်တော်ကို သားချင်းလိုသဘောထားပြီး ပွင့်ပွင့်လင်း
လင်းနဲ့ ပြည့်ပြည့်စုံစုံတော့ ပြောပြပါ”

“မေးပါဆရာ၊ ဒီအခြေအနေရောက်မှတော့ ကျွန်တော့်အတွက် ထိန်ချန်
ထားပျာမရှိပါဘူး”

“အဲဒါဆို ဦးမျိုးသိန်းနဲ့ ဥမ္မာစိန်တို့ရဲ့ ဇာတ်လမ်းက အရင်စပြောဗျာ”

“ဒီလိုပါဆရာ”

ဥမ္မာစိန်သည် အသက်(၁၉)နှစ်အရွယ်တွင် ဦးတင်ဝင်းနှင့် အိမ်ထောင်ပြုခဲ့
သည်။ ထိုအချိန်က ဦးတင်ဝင်း အသက်မှာ(၄၀)ဝန်းကျင်ခန့်ရှိသည်။ ဦးတင်ဝင်းက
ဥမ္မာစိန်ကို စာသင်ပေးရင်း နီးစပ်မှုရှိရာကအစ တရားဝင်လက်ထပ်၍ အကြင်
လတ်မယားအဖြစ် ပေါင်းသင်းခဲ့ကြ၏။ သမီးအရွယ် တပည့်ငယ်ကို ဇနီးမယား
အဖြစ် တင်မြှောက်ထား၏။ ဦးတင်ဝင်း၏ သားချင်းများက ကျေနပ်မှုမရှိကြ။
သားချင်းအိမ်များသို့ အလည်သွားလျှင်ပင် ဥမ္မာစိန်က အနှိမ်ခံစားရသော ကျေနပ်
နေရ၏။ ဒါကို ဥမ္မာစိန်လည်းသိသည်။ သည်းခံခွင့်လွတ် ပေါင်းသင်းခဲ့ရာ ဦးတင်ဝင်း
နှင့် ဥမ္မာစိန်တွင် သားသမီးလေးယောက်ထွန်းကားခဲ့သည်။ ဦးတင်ဝင်းက အလုပ်
ကြိုးစားသည်။ အချိန်ပြည့် လုပ်ငန်းခွင်၌သာ အချိန်ကုန်သည်။ ဥမ္မာစိန်က
အိမ်ဆိုင်လေး တည်၍ မီးဖိုချောင်စရိတ်ရှာ၏။ ဥမ္မာစိန်၏ ဈေးရောင်း ဈေးဝယ်ကိစ္စ၊
လူမှုရေးကိစ္စတို့ကို ဦးတင်ဝင်းက အချိန်မပေးနိုင်။ ငယ်ရွယ်သူပီပီ ခင်ပွန်းသည်၏
ပြုစုယုယမှုကို ခံစားလိုတာက အိမ်ထောင်ရှင် မိန်းမသားတို့၏ဆန္ဒ။

ခင်ပွန်းသည် ဦးတင်ဝင်းနှင့် အလုပ်ဌာနတစ်ခုတည်းတွင် လုပ်ကိုင်သူ ဒေါ်မိုးဝင်းကြည်နှင့်ဆက်သွယ်၍ ဦးမျိုးသိန်းကို သိကျွမ်းခဲ့သည်။ ဦးမျိုးသိန်းက အရောင်းအဝယ်သမားဖြစ်၍ လုပ်ငန်းလွတ်လပ်မှုရှိသည်။ ရင်းနှီးလာသည့်အခါ ဥမ္မာစိန်ကလည်း မိမိ၏ အိမ်ထောင်ရေး လူမှုရေးနှင့် စီးပွားရေးအစ ဦးမျိုးသိန်းသို့ ဖွင့်ဟလာခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် အိမ်ထောင်ရေးပိုင်းတွင် စိတ်ဆင်းရဲမှု၊ စိတ်မကျေနပ်မှုရှိပုံကို ဥမ္မာစိန်က ဖော်ပြခဲ့ရင်းဖြစ်သည်။ ဦးမျိုးသိန်းကလည်း အနုပညာ အခြေခံရှိသူဖြစ်၍ အနုပညာစကားလုံးများ၏ ထိုးနှက်မှုက ဥမ္မာစိန်နဲ့လုံးသားထဲ စူးဝင်သွားခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြင့် ၁၉၉၈ ခုနှစ်ခန့်ကစ၍ ဦးမျိုးသိန်းနှင့် ဥမ္မာစိန်တို့မှာ လူမှုရေးဖောက်ပြန်မှုများ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ဦးမျိုးသိန်းနှင့် ဥမ္မာစိန်တို့၏ လူမသိသူမသိ ဖောက်ပြန်မှုမှာ အချိန်တစ်နှစ်ခွဲကျော်ခန့်အထိ သက်တမ်းရှည်ခဲ့သည်။

ပန်းသတင်းလေညင်းဆောင်၊ လူသတင်းလူချင်းဆောင်ဆိုသလို အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်မှုက ရပ်သိရွာသိဖြစ်လာခဲ့သည်။ အရပ်ထဲက နားလျှံမှု ကာယကံရှင် သိဆိုသလို ဦးမျိုးသိန်းနှင့် ဥမ္မာစိန်တို့ဖက်လမ်းက ကာမပိုင်များနားသို့ ကြားသိသွား၏။ ဤအခါတွင် ဦးမျိုးသိန်းက ရှောင်တိမ်းဖို့ကြိုးစား၏။ ဒါကိုသိသော ဥမ္မာစိန်က စာတိုစာရှည်ရေး၍ ဦးမျိုးသိန်းသို့ပေး၏။ ဦးမျိုးသိန်းကလည်း အဆက်အသွယ်မလုပ်ဘဲ ခပ်တန်းတန်းနေခဲ့ကြောင်းပြောစဉ် ဦးမျိုးသိန်းစကားကိုဖြတ်၍ စုံထောက်စံထူးက -

“ဥမ္မာစိန်ပေးတဲ့စာတွေကော အခု ရှိသေးလား”

“ရှိတာပေါ့ဗျာ၊ အထောက်အထား တစ်ခုအနေနဲ့ ကျွန်တော် သေသေချာချာ သိမ်းထားပါတယ်”

ဦးမျိုးသိန်းက စမ်းတဝါးဝါးဖြင့် သိမ်းထားသော ဥမ္မာစိန်၏ပေးစာများကို စုံထောက်စံထူးသို့ ထုတ်ပေး၏။ မိန်းကလေးလက်ရေးဖြင့် ရေးသားထားသော စာ ခုနှစ်စောင်ဖြစ်၏။ ထိုစာ ခုနှစ်စောင်ကို စုံထောက်စံထူးက တစ်စောင်ချင်းစီ စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြင့် ဖတ်၏။ ဥမ္မာစိန်က သူ၏ခံစားချက်များကို ရေးသားထားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ထိုစာများအနက် ဥမ္မာစိန်၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို ဖော်ညွှန်းနေသော စာတစ်ကြောင်းမှာ -

“ရှင်က ကျွန်မကို နားမတစ်ကောင်လို ကြိုးရှည်ရှည်နဲ့ လှန်ထားတာလား။ အဲဒီနားမ ကြိုးပြတ်တဲ့ တစ်နေ့ကျရင် ရှင် သေပြီသာမှတ်” ဟူ၍ ရေးသားထား၏။ စုံထောက် စံထူးက စာတစ်စောင်ချင်းစီကို သေချာစွာ ခေါက်၍သူ၏ စာအိတ်ဖြင့်

ပြန်ထည်၏။ ပြစ်မှုကျူးလွန်နိုင်ချေရှိသူ၏ အမည်စာရင်းတွင် ဥမ္မာစိန်ကိုလည်း ထည့်သွင်းစဉ်းစားဖို့လိုကြောင်း သတိထားမိ၏။ စာအိတ်ဖြင့် ထည့်ပြီးသော စာများကို ဦးမျိုးသိန်းသို့ ပြန်ပေးရင်း -

“ဒီစာခုနစ်စောင်ကို ကျွန်တော် သက်သေခံအဖြစ် သိမ်းမယ်ဗျာ”

“ရပါ့တယ်ဆရာ”

“နောက်တစ်ခု ကျွန်တော်သိချင် တာလေး မေးဦးမယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားနဲ့ ဦးတင် ပင်းတို့ အချင်းများကြပြီး ရဲစခန်းမှာ ရှင်းကြရတယ်လို့ သိရတယ်၊ အဲဒါဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ”

အခင်းမဖြစ်မီ တစ်လခန့် (၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် သင်္ကြန်မတိုင်မီ)က ဦးမျိုးသိန်း သည် အလုပ်ကိစ္စဖြင့် ရန်ကုန်သို့သွား၏။ ထိုအချိန်တွင် ဥမ္မာစိန်ကလည်း တစ်နေ့ မနက်ပိုင်းတွင် နေအိမ်မှပျောက်သွားသည်။ ဇနီးဖြစ်သူ ပျောက်သွား၍ ခင်ပွန်း ဦးတင်ဝင်းက ဦးမျိုးသိန်းနှင့် ဖောက်ပြန်လေပြီဟု ထင်မှတ်ကာ ဦးမျိုးသိန်း၏ဇနီး ဒေါ်မိုးမိုးဝင်းကြည်ထံသို့ ရောက်လာသည်။ ဒေါ်မိုးမိုးဝင်းကြည်ထံ မေးမြန်းစုံစမ်းရာ ဦးမျိုးသိန်း ရန်ကုန်ဆင်းသွားကြောင်းသိရ၏။ ဦးတင်ဝင်းကလည်း ဥမ္မာစိန် ပါ သွားပြီ အထင်ဖြင့် ဒေါ်မိုးမိုးဝင်းကြည်အား ဇာတ်စုံခင်းပြ၏။ ဦးတင်ဝင်း အိမ် ပြန်ရောက်ပြီးနောက် ထိုနေ့ညနေပိုင်းတွင် ဥမ္မာစိန်လည်း အိမ်သို့ပြန်လာ၏။ နောက်နှစ်ရက်အကြာတွင် ဦးမျိုးသိန်းရန်ကုန်မှ ပြန်ရောက်လာသည်။ ဇနီးက မေးတော့ ဦးမျိုးသိန်းက လုံးဝငြင်းဆန်၏။ ထိုရက်က အမှန်တကယ်ပင် ဥမ္မာစိန် ပါမသွားကြောင်း ဦးမျိုးသိန်းက ဆိုသည်။ ယခင်က ထင်ထားသော သံသယကို ပျောက်စေရန်နှင့် ယခုမှန်မှန်ကန်ကန် သွားလာသည်ကို သာဓကပြရန်အတွက် ထိုနေ့ ည ၉ နာရီခန့်တွင် ဦးမျိုးသိန်းသည် ဦးတင်ဝင်းအိမ်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိခဲ့၏။ အိမ်ရှေ့လမ်းပေါ်မှ မဟုတ်မမှန်စွဲသည်ကို မကျေနပ်ကြောင်း ဥမ္မာစိန်ကိုလည်း အကျင့်စာရိတ္တမကောင်းသည့်မိန်းမဖြစ်ကြောင်း ဦးမျိုးသိန်းက လူသိရှင်ကြား အော် ဟစ် ပွဲကြမ်းခဲ့သည်။ ဦးမျိုးသိန်းနှင့် ဦးတင်ဝင်းတို့ ခိုက်ရန်ဖြစ်ခဲ့ကြ၍ ရဲစခန်းသို့ ရောက်ခဲ့ရပုံကို ဦးမျိုးသိန်းက ပြည့်စုံစွာ ရှင်းပြခဲ့လေသည်။

အမန်း(၉)

နောက်တစ်နေ့တွင် ဖြစ်၏။ စုံထောက်မံထူးနှင့်အတူ ရယကနှစ်ဦး၊ ပန်းချီ ဆရာတစ်ဦးတို့ ဦးမျိုးသိန်း၏အိမ်သို့ ရောက်၏။ အတူပါလာသူ သက်သေများ

တို့ စုံထောက်စံထူးက ဦးမျိုးသိန်းနှင့်မိတ်ဆက်ပေး၏။ ဦးမျိုးသိန်းထံတွင် ရှိနေသော ဥပဒေနှင့်အညီ သိမ်းယူ၏။ အခင်းမဖြစ်မီက ဦးမျိုးသိန်းမြင်တွေ့ခဲ့သော မခင်ပုဆိုးသူနှင့် အခင်းဖြစ် ခြင်းတွင် မြင်တွေ့ရသော အက်စစ်ဖြင့်ပက်သူတို့၏ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကို အသေးစိတ် မေး၏။ ဦးမျိုးသိန်းကလည်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရှင်းပြ၏။ ဦးမျိုးသိန်း ရှင်းပြသည့် အမျိုးသားနှင့် အမျိုးသမီးတို့၏ ကိုယ်ပုံသဏ္ဌာန်တို့ကို အတူပါလာသူ ပန်းချီဆရာက လိုက်၍ ရေးမှတ်၏။ သိလိုသည့် ပုံသဏ္ဌာန်အရွယ်အစား၊ အနေအထားတို့ကို ပန်းချီဆရာကိုယ်တိုင် ဦးမျိုးသိန်းသို့ မေး၏။

စိတ်ကျေနပ်အောင် မေးမြန်းပြီးနောက် ဦးမျိုးသိန်းပြောသည့် အမျိုးသား နှင့်အမျိုးသမီးတို့၏ပုံတူကို ပန်းချီဆရာကိုယ်တိုင် သက်သေများရှေ့တွင် ရေးဆွဲ လေ၏။ ရေးဆွဲပြီးသော ရုပ်ပုံပန်းချီကားပေါ်တွင် ကိုယ်တိုင်ရေးဆွဲသူနှင့် သက်သေ လူကြီးများကိုယ်တိုင် လက်မှတ်ရေးထိုး၍ စုံထောက်စံထူးက သက်သေခံအဖြစ် မှတ်တမ်းတင်ထား၏။ တရားလိုဖြစ်သူ ဦးမျိုးသိန်းနှင့် ဇနီးတို့ထံမှ သိလိုသမျှကို ဆွဲငန်းမကျန်ရလေအောင် စေ့စေ့စပ်စပ်မေး၏။ တရားလိုဘက်အပိုင်း ပြည့်စုံသွား တော့ သံသယဖြစ်သူဘာဏ်သို့လှည့်၍ တပ်ပိုးရွာသို့ ဦးတည်ခဲ့၏။

အမှုစစ်စုံထောက် စံထူးမှာ နေပြည်တော် လယ်ဝေး ဇာတိဖြစ်သည်။ နေပြည်တော် ပျဉ်းမနားနှင့် နေပြည်တော် လယ်ဝေး ဆိုတာက အိမ်ဦးနှင့် ဤမ်းပြင်သာ။ ဒီအရပ်ဒီဒေသသားဖြစ်၍ တပ်ပိုးရွာတွင် ယခင်က ရင်းနှီးသိက္ခာမဲ့ သူများရှိခဲ့ဖူးသည်။ တပ်ပိုးရွာသို့ရောက်၏။ ထိုရွာတွင် (၁၀)တန်း ကျောင်းသား ဘဝက အတူတကွ ဘောလုံးကစားခဲ့ဖူးသူ မောင်တင်ကို ရှာ၏။ မောင်တင်သည် ဆိုရွာ၌ပင် အရောင်းအဝယ်လုပ်နေသူ တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း စုံစမ်းသိရသည်။ မောင် တင်အိမ်သို့ ရှေးရှုခဲ့၏။ နေအိမ်၌ မောင်တင်ကို အသင့် တွေ့၏။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ မောင်တင်က -

“ဟေ့ကောင်စံထူး...၊ ဘယ်ကနေ ဘယ်လို မျက်စိလည်လမ်းမှားလာတာ ဆန်း မင်း စုံထောက်လုပ်နေတယ်ဆို ...”

“အေး... ဟုတ်တယ် သူငယ်ချင်းရ၊ ငါ မန္တလေးစံအိုင်ဒီမှာ၊ ကိစ္စလေး နှုတ်နဲ့ မင်းဆီတမင်လာခဲ့တာ”

စုံထောက်စံထူးနှင့် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ မောင်တင်တို့ နေအိမ်ညှော်ခန်းတွင် နိုင်ကြ၏။ မတွေ့တာကြာပြီဖြစ်သော သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် စကားလက်ဆုံ

ကျနေ၏။ သာကြောင်းမာကြောင်းနှင့် လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းအကြောင်းများကိုလည်း အပြန်အလှန် ပြောဆိုကြသည်။ အချိန်အတော်ကြာ စကားပြောကြပြီးနောက် မောင်တင်က -

“ကဲ... မင်းလာရင်းကိစ္စ ဆိုစမ်းပါဦး၊ တို့ရွာမှာ ဘာများစုံစမ်းဖို့ရှိလို့လဲ”

စံထူးက ဖြစ်စဉ်ကို ရှင်းပြသည်။ တပ်ပိုးရွာနေ မခင်ပုဆိုသူ၏ ပုံသဏ္ဌာန်ကိုပါ ပြောပြ၏။ နားထောင်စဉ်းစားရင်း မောင်တင်က -

“အေး... လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်နှစ်လောက်တုန်းက နေပြည်တော် ပျဉ်းမနားရဲက လာမေးဖူးတယ်။ တို့ရွာမှာနေတဲ့ မခင်ပုဆိုတာတော့ မရှိဘူးကွ”

ရွာခံအနေဖြင့် မရှိသော်လည်း အလုပ်ကြမ်းလာလုပ်ကြသည့် အာဂန္တုများထဲတွင် ပါကောင်းပါလာနိုင်ကြောင်း မောင်တင်ကပြောပြ၏။ လယ်ယာစိုက်ပျိုးချိန်တွင် တခြားဒေသမှ အလုပ်ကြမ်းသမားများကို ခေါ်ယူ၍ လုပ်ကိုင်ကြ၏။ ထိုအထဲတွင် မခင်ပုပါ။ မပါကို မောင်တင် မသိ၊ တပ်ပိုးရွာလယ်ထဲတွင် စုံစမ်းကနီးစပ်နိုင်ကြောင်း မောင်တင်က အကြံပေး၏။ အကြံပေးသည့်အတိုင်း မောင်တင်ဦးဆောင်ကာ သူငယ်ချင်း စံထူးနှင့်အတူ တပ်ပိုးရွာအရှေ့ဘက် လယ်တဲများဆီသို့ ချီတက်ခဲ့ကြသည်။ အမည်ပုံသဏ္ဌာန်နှင့် ရေးဆွဲထားသော ရုပ်ပုံကိုပါပြ၏။ မေးမြန်းစုံစမ်း၏။ မသိသူ များ၏။ ဤသို့ဖြင့် ဦးပွားဆိုသူ၏ လယ်တဲသို့ရောက်၏။ မခင်ပု၏ အမည်နှင့်ပုံသဏ္ဌာန်ကိုပြော၍ မေးမြန်းရာ ဦးပွားက -

“မင်းတို့ပြောတဲ့ မခင်ပုဆိုတာတော့ မကြားဖူးဘူးကွ...”

“ဒါဖြင့် ဦးလေးပွားက ဘယ်လို ကြားဖူးထားလို့လဲ”

“မင်းတို့ပြောတဲ့ပုံနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်တူတဲ့ အရပ်ပုပု မိန်းကလေးတစ်ယောက်တော့ ကြားဖူးတယ်ကွ၊ သူ့ကို လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေက အရပ်ပုလို့ အပုလို့ခေါ်ကြတယ်”

ဦးပွား၏စကားက အစထွက်လာ ချေပြီ။ မခင်ပုသည် အပုဆိုသော မိန်းကလေးပုင် ဖြစ်လေရောသလား။ သိလိုစိတ်ဖြင့် အပုဆိုသူ မိန်းကလေး အကြောင်းကို ဆက်၍မေး၏။ ထိုမိန်းကလေးသည် ဦးပွားလယ်တွင် လုပ်ကိုင်သူမဟုတ်။ ဦးပွား၏ လယ်အရှေ့ဘက်ရှိ ဦးမောင်မောင်၏လယ်တွင် လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြောင်း တစ်စွန်းတစ်စသိခဲ့ရ၏။ ဒီတော့လည်း ဦးမောင်မောင်ကို ရှာပြန်သည်။ ဦးမောင်မောင်ကို တွေ့သည်။ ရှေ့ကနည်းတူ ပုံသဏ္ဌာန်နှင့် ရေးဆွဲထားသော ရုပ်ပုံကိုပါပြ၏။ ပန်းချီရုပ်ပုံကို ကြည့်ရင်း ဦးမောင်မောင်က -

“ဒါအပုခွဲတော့ တော်တော်လေး ကူတယ်ကွ”

“အဲဒီ အပုခွဲ နာမည်ရင်းက ဘယ်သူလဲ ဦးရဲ့”

လွန်ခဲ့သော (၁၀)နှစ်နီးပါးခန့်က ဖြစ်သည်။ အပုဆိုသော မိန်းကလေး
သည် သူ့ယောက်ျားနှင့်အတူ ဦးမောင်မောင်၏လယ်တွင်အလုပ်ကြမ်းလာလုပ်ဖူး၏။
အပု၏ နာမည်ရင်းကိုမေးရာ ဦးမောင်မောင်တစ်ယောက် စဉ်းစားခန်းရောက်
သွား၏။ ခဏကြာအောင် စဉ်းစားပြီးမှ ဦးမောင်မောင်က -

“အင်း... သူ့နာမည်က မလှထူးကွ...”

ဦးမောင်မောင်၏ အဖြေစကားကြောင့် စုံထောက်စံထူးတစ်ယောက် အား
ထက်သွားသည်။ တပ်ပိုးရွာက မခင်ပုမှာ အပုဆိုသူဖြစ်၏။ မခင်ပု(ခေါ်)အပု၏
အမည်ရင်းမှာ မလှထူးဖြစ်ကြောင်း သေချာသွားချေပြီ။ ပို၍သေချာစေရန် စုံထောက်
စံထူးက -

“သူ့ယောက်ျားနာမည်ကော မှတ်မိသေးလား”

“မောင်စိုး ဆိုလားပဲ”

“သူတို့နေတာရော...”

“နေပြည်တော် ပျဉ်းမနားမှာ နေဇာယလို့တော့ ပြောတယ်ကွ၊ ငါတော့
အတိအကျ မသိဘူး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဦးရယ်၊ ဒီလောက် သိရရင် ကျွန်တော့်အတွက်
ထုံလောက်ပါပြီ”

ဤမျှ ဒုက္ခခံ၍ အမည်နာမကို အတည်ပြုခြင်း၊ ပန်းချီရုပ်ပုံရေးဆွဲခြင်းတို့မှာ
အကြောင်းရှိသည်။ တရားလို၏ ၅-၂-၂၀၀၃ နေ့စွဲဖြင့် နေပြည်တော် ပျဉ်းမနား
မြို့နယ် ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးထံ ထပ်မံတိုင်ကြားစာတွင် မောင်စိုးနှင့် မလှထူးတို့၏ ပုံသဏ္ဌာန်၊
နေရပ်လိပ်စာ အပြည့်အစုံ ပါရှိပြီးဖြစ်ပါ၏။ တရားလို၏ တွေ့မြင်ကြားသိသော
တိုင်ကြားချက်မှာ အကြောင်းခြင်းရာ တစ်ခုသာဖြစ်ပါ၏။ ထိုအကြောင်းခြင်းရာမှာ
အခြား အကြောင်းခြင်းရာ တစ်ခုနှင့် ဆက်စပ်ခြင်းဖြစ်နေလျှင် သက်သေခံ ဥပဒေ
အရ စပ်ဆိုခြင်း မည်ပါ၏။

အခင်းမဖြစ်ပွားမီက တွေ့မြင်သိရှိခဲ့သော တပ်ပိုးရွာမှ မခင်ပုသည် စုံစမ်း
မေးမြန်းလိုက်သောအခါ ‘အပု(ခေါ်) အမည်ရင်း မလှထူးအဖြစ် စပ်ဆိုခြင်း
ဖြစ်လာပါသည်။ မလှထူးနှင့် ပတ်သက်၍ မောင်စိုးဟူသော အကြောင်းခြင်းရာ
တစ်ခုပေါ်လာပြန်သည်။ ထိုအကြောင်းခြင်းရာ မောင်စိုးသည် ပန်းချီရုပ်ပုံနှင့်

တူညီနေသည် မလှထူး၏ ယောက်ျားဖြစ်ကြောင်း ဆက်စပ်ခြင်းဖြစ်လျှင် မောင်
နီနှင့် မလှထူးမှာ စပ်ဆိုင်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဤသက်သေခံ အထောက်အထား
(Evidence)ကို ခိုင်မာစေရန် စုံထောက်စံထူးက တည်ဆောက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

တပ်ဖိုးရွာ မခင်ပုဇာတ်လမ်းက တစ်နေကုန်သွားသည်။ ညနေမှောင်ရီပျိုး
တွင် နေပြည်တော်ရှိ မူခင်းတပ်ဖွဲ့(စီအိုင်ဒီ)သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။

တပည့်များ စီမံထားသော ညစာကို စားသည်။ စားသောက်အပြီးတွင်
လူသူကင်းရှင်းသည့် ရုံးခန်းတစ်နေရာသို့ သွား၏။ ပက်လက်ကုလားထိုင် တစ်လံ
ပေါ်တွင် ကျောဆန့်၍ နောက်တစ်နေ့အတွက် လုပ်ငန်းစီမံချက်ဇယားကို
ခေါင်းထဲတွင် ထည့်၏။ ပြစ်မှုကျူးလွန်နိုင်ခြေရှိသူတို့ အဝန်းအဝိုင်း (Crime
Scope)ကိုလည်း ကျဉ်းကြည့်သည်။ ဖြစ်နိုင်ခြေရှိသူ လေးဦးကိုသာ တွေ့၏
ထိုသူများမှာ ဦးတင်ဝင်း၊ ဥဗ္ဗာစိန်၊ မောင်စိုးနှင့် မလှထူး လေးဦးကလွဲ၍မဖြစ်
ဇာတ်လမ်းခံစားနေသူ အားလုံးကလည်း ဤအတိုင်းပင်မြင်ပါလိမ့်မည်။ အစွယ်လိုက်
မိဖုရားအတွက် စေခိုင်းသူ မင်း ကေရာဇ်အမိန့်ကို ကျေပြန်စွာထမ်းဆောင်ခဲ့သော
မှဆိုး သောနတ္ထိကဲ့သို့ပင်လား...။ ဇနီးမယားကို ထိပါးလို့ မယားထိ ဓားကြည်
ဆိုသည်စကားကိုပင် သာဓကတင်လေပြီလားဟု တွေးတောစရာများ စိက
စဉ်ကာဖြင့်ပင်...။

အခန်း(၁၀)

အခင်းဖြစ်ပွားမှုတွင် တရားလိုဦးမျိုးသိန်း၏ ထွက်ဆိုချက်နှင့် ပုံပန်
သဏ္ဌာန်ရေးဆွဲ၍ တပ်ဖိုးရွာနေ မခင်ပုအား စုံစမ်းလေ့လာခဲ့သည်။ တွေ့မြင်
သိရှိကြသူများ၏ ပြောပြချက်ကြောင့် မခင်ပုဆိုသူမှာ မလှထူးဖြစ်ကြောင်းသိရသည်
မလှထူး၏ ယောက်ျားမှာ မောင်စိုးဖြစ်၍ နေပြည်တော် ပျဉ်းမနားမြို့တွင်နေထိုင်ပြီး
ကြုံရာကျပန်းလုပ်စားကြောင်း ခိုင်လုံစွာပေါ်ထွက်လာသည်။ ဦးမျိုးသိန်း၏ တိုင်စာ
တွင် မောင်စိုးနှင့် မလှထူးကို အဓိကပြစ်မှတ်အဖြစ် တင်ပြတိုင်ကြားထား၏
မောင်စိုးနှင့် မလှထူးကလည်း ဦးတင်ဝင်းနှင့် ဥဗ္ဗာစိန်တို့၏ အရိပ်အာဝဿအောက်
တွင်ရှိနေ၏။ ဤအမှုတွင် ပြစ်မှုကျူးလွန်နိုင်ခြေရှိသူတို့မှာ ဦးတင်ဝင်း၊ ဥဗ္ဗာစိန်
မောင်စိုးနှင့် မလှထူးတို့မှတစ်ပါး အခြားမရှိချေပြီ။ အသံဖြင့် အမှားနှောနေသည်ထက်
ဉာဏ်ဖြင့် အမှန်စကားပြောလာအောင် အမှုစစ်အရာရှိ စုံထောက်စံထူး၏ ဂယနထ
စစ်မေး ပေါ်ပေါက်မှုက ဤသို့စတင်ခဲ့သည်။

မောင်စိုးနှင့် မလှထူးကို ခေါ်သည်။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မမြင်ဘူးသေး၍ ဝံ့ထူး၏စိတ်ထဲတွင် ဘဝင်မကျဖြစ်နေ၏။ အချိန်အနည်းငယ်အကြာတွင် မောင်စိုးနှင့် မလှထူးတို့ စားပွဲရှေ့ရောက်လာ၏။ ထိုလင်မယားကို တစ်လှည့်၊ စားပွဲပေါ်ရှိ ပန်းချီဆရာ ရေးဆွဲထားသော ရုပ်ပုံကိုတစ်လှည့် အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ကြည့် နေမိ၏။ ကိုယ့်မျက်စိပင် ကိုယ်မယ့်နိုင်လောက်အောင်ဖြစ်မိသည်။ မောင်စိုးနှင့် မလှထူးသည် ရေးဆွဲထားသော ပန်းချီပုံနှင့် ထပ်တူနီးပါတူညီနေသည်ကိုတွေ့၏။ သေချာပါပြီ။ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူမှာ မောင်စိုးနှင့်မလှထူးသာဟု တင်ကူးမှန်းဆချက် (Preconceive Theory)ပင် ထုတ်မိ၏။ အမှုစစ်တစ်ယောက်အတွက် (Preconceive Theory) (တင်ကူးမှန်းဆချက်)သည် အမှုလမ်းကြောင်း လွဲမှားစေတတ်ကြောင်း သတိပြုမိ၏။ ရှေ့တွင် ရောက်နေသော မောင်စိုးနှင့်မလှထူးကို ဓာတ်ပုံဖြင့် မှတ်တမ်းတင်သည်။

“မင်းတို့လင်မယားနှစ်ယောက်ကို တို့သိချင်တာလေးတွေ မေးမယ်၊ မင်းတို့က မှန်မှန်ကန်ကန်နဲ့ မလိမ်မညာပြောပြဖို့လိုမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မေးပါဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့ သိသမျှဖြေပါမယ်”

မောင်စိုးက သွက်လက်ချက်ချာစွာ ပင်ဖြေ၏။ မောင်စိုးကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း စုံထောက်ဝံ့ထူးက -

“ဦးမျိုးသိန်းကို အက်စစ်နဲ့ပက်တဲ့သူဟာ မင်းတို့လင်မယားနှစ်ယောက်ပါ လို့ဆိုရင် မင်းဘယ်လိုပြောမလဲ” ဟု စကားတောက်လိုက်၏။ စစ်ကြောခြင်းအတွေ့အကြုံကို ခံစားခဲ့ဖူးသူ မောင်စိုးက -

“အဲဒီအမှုနဲ့ ကျွန်တော်တို့လင်မယားနှစ်ယောက် တစ်လန်းပါး အချုပ်ထဲမှာ နေခဲ့ရပါတယ်၊ ဘာမှအပြစ်မရှိလို့ ကျွန်တော်တို့ကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပါတယ်၊ အမှန်တကယ်ပြောရရင် ကျွန်တော်တို့ သိတောင်မသိပါဘူး ခင်ဗျ”

မှဆိုးစိုင်းသင်စကား ဆိုလေ၏။ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူကို အသာထား၊ ထွက်ဆို အစစ်ခံသူအချို့ပင် လိမ်ညာဖုံးကွယ်မှုမျိုးရှိသည်။ ယခုမူ သင်္ကာမကင်း၍ အစစ်ခံနေရသူ မောင်စိုးက စစ်မေးသူ စုံထောက်အရာရှိကို ဉာဏ်ရည်ပြိုင်ပွဲ (Game of Wit) ဆင်နွှဲရန်စိန်ခေါ်မှု (Challenge)လုပ်နေလေပြီ။ မောင်စိုးနှင့် မလှထူးကို တစ်ခန်းစီခွဲ၍ တစ်နေရာစီတွင် သီးခြားစီထား၏။ မောင်စိုးကို ဦးစွာ အရင်စစ်၏။

“ကဲ ... မောင်စိုး၊ အခင်းဖြစ်တဲ့နေ့ကို မင်းမှတ်မိလား”

စုံထောက်မောင်ရေခဲ

“ဟုတ်ကဲ့ ... မှတ်မိပါတယ် ဆရာ”

မောင်စိုး၏အခြေစကားကို သဘောကျမိ၏။ ကာယကံရှင်မဟုတ်ပါဘဲ အခင်းဖြစ်နေ့ကို မှတ်မိနေခြင်းမှာ အကြောင်းတစ်ခုတော့ ရှိချေမည်။ မောင်စိုး အတွက် မှတ်မှတ်ရရ ဖြစ်နေ၍သာ မှတ်မိစရာအကြောင်းရှိသည်ဟု ထင်ပါ၏။

“မှတ်မိတယ်ဆိုရင် ... အဲဒီနေ့ အဲဒီအချိန်တုန်း မင်းဘယ်မှာရှိတယ်၊ ဘာ လုပ်နေတယ်ဆိုတာ ပြောပြစမ်းကွာ”

စုံထောက်စံထူး၏ စကားက မောင်စိုး အလီဘိုင်ပြပို့ ဖွင့်ပေးလိုက်သလိုပင် အခွင့်ကောင်းရလာသူ မောင်စိုးမှ အခင်းဖြစ်သည့်နေ့ ၂၂-၅-၂၀၀၀ ရက် မနက် ၆ နာရီအချိန်ခန့်တွင် ဇနီး မလှထူးနှင့်အတူ ရေတွင်းအငှားလိုက်တူးရန် နေအိမ်မှ တွင်းတူးဆရာ ဦးမောင်ထွန်း၏အိမ်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။ တွင်းတူးဆရာအိမ် မရောက်ခင် လမ်း၌ လက်ဖက်ရည် သောက်၏။ ထိုလက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ရေတွင်းအတူတူဆူ အလုပ်သမား မောင်နိုင်နှင့်တွေ့၏။ မောင်စိုးနှင့်ဇနီးတို့က စားဖွဲ့တစ်ခုတွင် ထိုင်၍ မောင်နိုင်က ကပ်လျက်စားပွဲတွင် ထိုင်ပြီး နံနက်စာ လက်ဖက်ရည်သောက်ကြ၏။ ထို့နောက် မောင်နိုင်နှင့်အတူ တွင်းတူးဆရာ ဦးမောင်ထွန်း၏အိမ်သို့ ထွက်လာကြ၏။ ထို့နေ့ မနက် ၆ နာရီမှ ညနေစောင်း သည်အထိ ရေတွင်းတူးအလုပ်ကို ဇနီးနှင့်အတူ လုပ်ကိုင်နေကြောင်း မောင်စိုးက အလီဘိုင်(Alibi) ပြ၍ထွက်ဆို၏။ မောင်စိုး၏ထွက်ဆိုချက်ကို ရေးမှတ်ပြီးနောက်-

“ကဲ ... နောက်တစ်ခုမေးဦးမယ်ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မေးပါဆရာ”

“အခုမင်းနေတဲ့ခြံက ဘယ်သူခြံလဲ”

“ကျွန်တော့်ခြံပါ ဆရာ”

“မင်း ဘယ်လိုရထားတာလဲ”

စုံထောက်စံထူး၏ အမေးကို မောင်စိုးက အောက်ပါအတိုင်းဖြေ၏။ နေပြည်တော် ပုဏ္ဏားမနားမြို့ အောင်ချစ်သာရပ်ကွက်တွင် ဦးတင်ဝင်းနှင့် ဥမ္မာစိန်တို့ ပိုင် ခြံတစ်ခြံရှိ၏။ ထိုခြံ၏ သုံးပုံတစ်ပုံခန့်ကို ကျပ် ၄၅၀၀၀ ဖြင့် ဦးတင်ဝင်းထံမှ မောင်စိုးက ဝယ်ယူခဲ့၏။ ဝယ်ယူထားသော မြေကွက်ပေါ်တွင် အိမ်ငယ်တစ်လုံး ဆောက်၍ မောင်စိုးတို့လင်မယားနေ၏။ မြေကွက်ဝယ်ခြင်း နေအိမ်ဆောက်လုပ် ခြင်းတို့အတွက် ကုန်ကျသည့် ငွေကြေးရရှိမှုကို မေး၏။ ထိုမေးခွန်းကို မောင်စိုးက မဖြေသေးဘဲ အတန်ငယ်စဉ်းစားနေ၏။ စိပ်စားမိသူ စုံထောက်စံထူးက ထပ်မေးရာ

မောင်စိုးက -

“ကျွန်တော် ... ဆရာကို မပြောရဲလို့ပါ”

“ဘာမပြောရဲစရာရှိလို့လဲ၊ မင်း ဘက်က မှန်တယ်ဆိုရင် ပြောချင်တာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ဘက်ကမှားနေလို့ ကျွန်တော်ပြောမတွက်တာပါ”

“ဘာမှားနေလို့လဲကွ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောစမ်းပါ”

“ဟို ... ဟို ... ချဲ့ထိနှစ်ရာဖိုးပေါက်လို့ ဝယ်ထားတာပါ”

မောင်စိုး၏ ထွက်ချက်ကို စုံထောက် စံထူးက ပြုံးရွှင်စွာ နားထောင်မိ၏။
ယိုးဒယားဂဏန်းထိ(ခွဲထိ)သုံးလုံးတိုက် နှစ်ရာဖိုးပေါက်၍ ငွေတစ်သိန်းရကြောင်း
ထိုငွေဖြင့် မြေဝယ်၊ အိမ်ဆောက်ခဲ့ကြောင်း မောင်စိုးက ရှင်းပြ၏။ မောင်စိုး
ကားအဆုံးတွင် -

“မင်းပေါက်တဲ့ ချဲဂဏန်းက နံပါတ် ဘယ်လောက်တုန်း”

“ခြောက်ခြောက်နှစ် (၆၆၂)ဂဏန်းထွက်တဲ့ အပတ်ကပါ”

“မင်း ... ဒါတော့ သေချာမှတ်မိသားပဲ”

“ကျွန်တော့်ကို အကျိုးပြုတဲ့နံပါတ်မို့ သတိတရ ရှိနေတာပါ”

မောင်စိုး၏ စကားမှန်ပါသည်။ မိမိကို အကျိုးပြုသော ဂဏန်း၊ အမှတ်
အသားနှင့် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတို့ကို မှတ်မိလွယ်ကြသည်မှာ သဘာဝကျပါ၏။
မောင်စိုး၏နေအိမ်ကို ဥပဒေအရရှာသည်။ ပြစ်မှုနှင့်ပတ်သက်သည့် အထောက်
အထား မတွေ့။ ၎င်းတို့လင်မယားနေထိုင်သောမြေကို အရောင်းအဝယ်လုပ်သည့်
စာချုပ်စာတမ်း တစ်စောင်သာ ရှာဖွေတွေ့ရှိ၏။ မြေအရောင်းအဝယ်လုပ်သည့်
နေ့ကိုမေးတော့ တိတိကျကျ မပြောနိုင်။ စာချုပ်တွင် ရောင်းသူ ဦးတင်ဝင်း၊
ဝယ်သူ မောင်စိုးနှင့်အသိသက်သေများက လက်မှတ်ရေးထိုးထား၏။ အရောင်း
အဝယ်စာချုပ်ကို ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ ဇန်နဝါရီ (၃)ရက်ဟု ဖော်ပြ၍ ရေးသား
ချုပ်ဆိုထားသည်ကိုတွေ့၏။ စာချုပ်ပါ ရက်စွဲကိုကြည့်၍ -

“အဲဒါဆို၊ မင်းမြေဝယ်တဲ့နေ့ဟာ ဒီစာချုပ်မှာပါတဲ့ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် ဇန်နဝါရီ
၃ ရက်ဆိုတာ အမှန်ပဲပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ”

မောင်စိုးထံမှ မြေဝယ်စာချုပ်ကို ဥပဒေနှင့်အညီသိမ်းယူ၏။ လက်ထဲတွင်
ကိုင်ထားသော စာချုပ်ကိုကြည့်၍ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် စုံထောက်စံထူး၏
စိတ်ထဲ တစ်ဦးတည်းရေရွတ်လိုက်သည်က -

“မောင်စိုး... မောင်စိုး၊ မင်းအလီဘိုင် (Alibi) ဘယ်လောက်ခိုင်သလဲဆို
ဟာ ကြည့်ရသေးတာပေါ့ကွာ ...”

အခန်း(၁၁)

ဂစ်မေးသူ တစ်ယောက်သည် အစစ်ခံသူတစ်ဦး၏ ထွက်ဆိုအစစ်ခံချက်ကို
လွယ်လွယ်ဖြင့် လက်မခံသင့်ပါ။ အစစ်ခံသူ၏ ထွက်ဆိုချက်သည် မည်၍မည်မျှ
မှန်သည်၊ မှားသည်ကို သိရှိထားဖို့လိုအပ်၏။ ဒါကိုသိဖို့အတွက် အစစ်ခံသူ၏ ထွက်ဆို
ချက်တွင် ပါရှိသော အကြောင်းခြင်းရာများကို စုံစမ်းမေးမြန်းရယူထားဖို့လိုအပ်၏။
အထူးသဖြင့် အလီဘိုင်(Alibi)ဟုခေါ်သော ထင်ရှားကြောင်းသက်သေပြချက်
များတွင် ပို၍ အရေးပါအရာရောက်၏။ ဒါမှသာ အစစ်ခံသူ၏ ထွက်ဆိုချက်
သည် မည်၍မည်မျှ မှန်သည်၊ မှားသည်ကို ထင်ရှားအောင် ဖော်ညွှန်းပြနိုင်ပေ
မည်။ ယခုအမှုတွင် စုံထောက်စံထူးက အစစ်ခံသူ မောင်စိုး၏ အလီဘိုင်(Alibi)
ပြချက်ကို အောက်ပါအတိုင်းထင်ရှား အောင်ပြခဲ့သည်။

ဟစ်နေမနက် (၈)နာရီခန့်ဖြစ်၏။ စုံထောက်စံထူးသည် ရေတွင်းတူးဆရာ
ဦးမောင်ထွန်းအိမ်သို့ ရောက်၏။ ဦးမောင်ထွန်းနှင့်တွေ့သည်။ မောင်စိုးအကြောင်း
မေးရာ၊ အလုပ်ကြမ်းလုပ်သူတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်းပြောသည်။ ရေတွင်းတူးလုပ်ငန်း
တွင်လည်း အလုပ်ပေါ်လာပါက နေ့စားလုပ်သားအဖြစ် ငှားရမ်းဖူးကြောင်းဆိုသည်။
ထိုနေ့(အခင်းဖြစ်သည့်နေ့)တွင် ရေတွင်းတူးအလုပ်သို့ မောင်းစိုး ပါ၊ မပါ အတတ်
မပြောနိုင်။ တွင်းတူးဆရာ ဦးမောင်ထွန်း အတတ်ပြောလိုက်သော စကားက -

“ကျွန်တော့်တစ်သက်မှာ ရေတွင်းတူးသွားဖို့ မနက်(၈)နာရီထက်စောပြီး
နေအိမ်ကထွက်တယ်ဆိုတာ လုံးဝမရှိခဲ့ပါဘူး။ မနက်(၈)နာရီ (၉)နာရီနောက်ပိုင်း
မှသာ ပွင်းတူးအလုပ်ကို သွားပါတယ်”

မောင်စိုးစကားနှင့် ဦးမောင်ထွန်းစကားက အချိန်နာရီ ကွဲလွဲချက်ဖြစ်လာ
ချေပြီ။ ထားလိုက်ပါ။ နောက်တစ်ယောက်ကို ကောက်ပါဦးမည်။ သူက တွင်းတူး
လုပ်သား မောင်နိုင်ဖြစ်၏။ အလုပ်သမားချင်းဖြစ်၍ မောင်စိုးကိုသိသည်။ ထိုနေ့
(အခင်းဖြစ်သည့်နေ့)က ရေတွင်းတူးအလုပ်တွင် မောင်စိုး ပါ၊မပါကို ရက်ကလည်း
ကြာမြင့်နေပြီဖြစ်၍ ကောင်းစွာမမှတ်မိ။ တိတိကျကျ ပြောလိုက်သော မောင်နိုင်
စကားက -

“အဲဒီနေ့က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ကျွန်တော်နဲ့အတူ လက်ဖက်ရည်

သောက်ပြီးမှ တွင်းတူးဆရာအိမ်ကို သွားတယ်ဆိုတာကတော့ လုံးဝမဟုတ်ပါဘူး။”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

“ကျွန်တော်က အရက်သမား ဆရာ၊ အရက်ပဲသောက်တာ၊ လက်ဖက်ရည်မသောက်ဘူး။ ကနေ့အထိ ဘယ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာမှ ကျွန်တော် မထိုင်ဘူး။”

မောင်နိုင်က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် ရှင်းပြ၏။ ရေတွင်းတူးဆရာ ဦးမောင်တင်နှင့် အလုပ်သမားမောင်နိုင်တို့ကို လျှို့ဝှက်စောင့်ကြည့်လေ့လာသည်။ ဦးမောင်တင်သည် သူပြောသည့်စကားနှင့်အညီ အလုပ်ရှိသည့်နေ့များတွင် မနက်(၉)နာရီ နီးကျင်နှင့် ထိုအချိန်နောက်ပိုင်းမှသာ အလုပ်သမားများနှင့်အတူ လုပ်ငန်းရှိရာသို့ သွားလေ့ရှိကြောင်းတွေ့ရသည်။ ထို့အတူ မောင်နိုင်ကလည်း နံနက်စောစော ထမင်းကြမ်းစား၍ အလုပ်ခွင်သို့ ဆင်းပြီး ညနေအလုပ်ပြန်ချိန် နေအကျ လေအထ တွင် အရက်ဆိုင်၌သာ သောက်စားလေ့ရှိကြောင်းတွေ့ရသည်။ ဦးမောင်တင်နှင့် မောင်နိုင်တို့၏ အမှန်တကယ်ထွက်ဆိုချက်က အလီဘိုင်ပြာသူ မောင်စိုး၏ ထွက်ချက်နှင့်ဆန့်ကျင်ဘက်ပင်။

နောက်တစ်ခု စောက်ရှာပြန်သည်။ ဒါက ချဲထီဂဏန်းနံပါတ်(၆၆၂) ကိစ္စဖြစ်၏။ ဦးတင်ဝင်းထံမှ ခြံမြေကို ချဲထီ ၂၀၀ ဖိုးပေါက်၍ ဝယ်ပါသည်ဟု မောင်စိုးကဆိုသည်။ ချဲထီနံပါတ် (၆၆၂)ထွက်သော ရက်ကိုသေချာအောင် အဖြေရှာရပြန်၏။ တစ်ဦးနှစ်ဦးမက လူသုံးလေးဦးထံ မေးမြန်းကြည့်သည်။ ထိုသူအားလုံး ခါ တညီတညွတ်တည်း ပြောစကားက ချဲထီနံပါတ်(၆၆၂)သည် ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ အောက်တိုဘာ ၁၆ ရက် ထွက်သော နံပါတ်ဖြစ်၏။ မောင်စိုးခြံဝယ်သည့် စာချုပ်ပါ နေ့စွဲက ၂၀၀၈ ပြည့်နှစ်၊ ဇန်နဝါရီ ၃ ရက် ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့စွဲနှစ်ခုကို ယှဉ်ကြည့်လျှင် မောင်စိုးသည် ချဲထီမပေါက်ခင်ကတည်းက ထိုခြံကို လက်ဝယ် ရရှိထားကြောင်း ထင်ရှားနေ၏။ ချဲထီပေါက်၍ ခြံဝယ်ပါသည်ဟု ဆိုသော မောင်စိုး၏ အလီဘိုင်(Alibi)က တခြားစုံဖြစ်နေလေပြီ။

ဤသို့ဖြင့် ခြံအရောင်းအဝယ်စာချုပ်ဘက်သို့ လှည့်ရပြန်သည်။ ရောင်းရေး ဝယ်ရေးကိစ္စတွင် စာချုပ်စာတမ်း အမှတ်အသားများဖြင့် မှတ်တမ်းတင်ထားကြသည်။ စာချုပ်စာတမ်းချုပ်ဆိုရာတွင် မှန်မှန်ကန်ကန် တရားဥပဒေနှင့်အညီ ချုပ်ဆိုကြသလို မမှန်မကန် ဥပဒေနှင့်မညီ ချုပ်ဆိုကြသော စာချုပ်စာတမ်းများလည်းရှိသည်။ ပို၍ဆိုးသည်က အကြောင်းရှိလျှင် ခေါင်းနဲ့အမြီးထောင်ပြဖို့

စုံထောက်မောင်ရေခဲ

စာချုပ်အတု(အင်)ကို ခုတ်လုပ်ထားကြသည်။ ဦးတင်ဝင်းနှင့်မောင်စိုးတို့၏ စာချုပ်ပါ သက်သေများကို မေးမြန်းကြည့်သည်။ ထိုသက်သေများမှာ ဦးတင်ဝင်းနှင့် ဌာန တစ်ခုတည်းတွင် အတူတာဝန်စမ်းဆောင်နေကြသော ဝန်ထမ်းများဖြစ်၏။ ထို ဘက်သေသုံးဦးက အရောင်းအဝယ်စာချုပ်တွင် လက်မှတ်ရေးထိုးပေးခဲ့ကြောင်း ပန်ခံ၏။ အဆိုပါ စာချုပ်ကို လက်မှတ်ရေးထိုးပေးခဲ့ရသော နေ့စွဲကို မေး၏။ မြဲ အရောင်းအဝယ်လုပ်သည့် ၂၀၀၆ ခုနှစ် မေ ၂၆ ရက်တွင် လက်မှတ်ရေးထိုး ပေးခဲ့ကြောင်း သက်သေများက ဖြေ၏။ သက်သေခံအဖြစ် သိမ်းဆည်းထားသော စာချုပ်နှင့် စုံထောက်စုံထောက် -

“စာချုပ်မှာပါတဲ့ ရက်စွဲနဲ့ ခင်ဗျားတို့ပြောတဲ့ မြဲရောင်းလို့ လက်မှတ်ထိုး ခဲ့ရတဲ့နေ့စွဲဟာ ခြောက်နှစ်ကျော်လောက် ကွာဟနေတယ်။ အဲဒါဘယ်လိုဖြစ်တာ လဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီတိုင်းသာထိုး လိုက်ပါဆိုလို့ လူချင်းရင်းနှီးတာနဲ့ ထိုးပေး ခဲ့တာပါ” ဟု အဖြေပေး၏။ သက်သေလိုက်သူများအဖို့ သတိထားစရာတစ်ခုပင် ဖြစ်၏။ အသွားမတော် တစ်လှမ်း၊ အစားမတော် တစ်လုပ်ဆိုသလို အထိုးမတော် တစ်ချက်ဟူ၍ အသိပေးချင်ပါသည်။ သက်သေများ၏ ထွက်ချက်က ဦးတင် ဝင်းနှင့် မောင်စိုးတို့၏ မြဲအရောင်းအဝယ်စာချုပ်မှာ အမှန်အကန်မဟုတ်ဘဲ အကြံ အဖန်သာဖြစ်ကြောင်း မီးမောင်းထိုးပြနေလေပြီ။

အခန်း(၁၂)

စုံစမ်းစစ်ဆေးပေးမြန်းခဲ့သော သက်သေများ၏ ထွက်ဆိုချက်နှင့်စာချုပ် ဗဟုသုတပါ အထောက်အထားများကို သုံးသပ်လေ့လာကြည့်၏။ မောင်စိုး၏ ထွက်ဆိုချက်ကို မည်သည့်သက်သေကမှ ထောက်ခံထွက်ဆိုမှုမရှိ။ ဒါတွင်မက မြဲအရောင်းအဝယ် စာချုပ်မှာလည်း ကွဲလွဲချက်များရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ အခင်း ဖြစ်ပွားမှုကို မြဲသုံးသပ်ကြည့်သည်။ တရားလို ဦးမျိုးသိန်းနှင့် ဥပ္ပာစိန်တို့မှာ ယူမှုမယဟန်ပြန်ခဲ့၏။ ထိုကိစ္စဖြင့် ဦးမျိုးသိန်းနှင့် ဦးတင်ဝင်းတို့ ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားခဲ့ သည်။ မောင်စိုးနှင့် မလှထူးမှာ လွန်ခဲ့သောရှစ်နှစ်လောက်ကစ၍ ဦးတင်ဝင်းနှင့် ဥပ္ပာစိန်တို့မြဲဝင်းအတွင်း အခမဲ့နေထိုင်ခဲ့သည်။ ဒါကြောင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကျေး ဇူးခံ ကျေးဇူးစားများ ရှိကြသည်။ ဦးမျိုးသိန်းအား အက်စစ်ဖြင့်ပက်သွားသော သင်္ကာမကင်သူ အမျိုးသားနှင့်အမျိုးသမီးတို့၏ ပုံသဏ္ဌာန်မှာ မောင်စိုးနှင့် မလှထူး

တို့၏ ပုံသဏ္ဌာန်နှင့်တူညီနေခြင်းတို့ကြောင့် ဦးမိုးသိန်းအား အက်စစ်ဖြင့် အပက်ခံရမှုတွင် ဦးတင်ဝင်း၊ ဥဗ္ဗာစိန်၊ မောင်စိုးနှင့် မလှထူးတို့မှတစ်ပါး အခြားမရှိချေ။

မောင်စိုးနှင့်မလှထူးက ခါးပိုက်ထောင်ထဲက ဖားအသွင်ရှိ၏။ ဦးတင်ဝင်းနှင့် ဥဗ္ဗာစိန်တို့ဘက်သို့ ဦးလှည့်ကြည့်သည်။ သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက်က နေပြည်တော် ပျဉ်းမနား မြို့တွင် မရှိတော့ပြီ။ မေးပါများ စကားရဆိုသလို ဦးတင်ဝင်းသည် ခုထူးတစ်ဆင့်တိုးဖြင့် ရှမ်းပြည်နယ်(တောင်ပိုင်း) ပိုင်းရှူးမြို့သို့ ၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လတွင် ပြောင်းရွှေ့သွားကြောင်း သိရ၏။ ဦးတင်ဝင်းနှင့်အတူ ဥဗ္ဗာစိန်ပါ အတူပါသွားခဲ့သည်။ အဝေးကို ခဏထား၍ အနီးရှိသူ မောင်စိုးနှင့်မလှထူးတို့ကို ထိန်းချုပ်ဖို့ စဉ်းစားမိ၏။ မရပါ။ ထိုအမှုဖြင့် မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့စခန်းက ၁၂-၄-၂၀၀၇ မှ ၈-၅-၂၀၀၇ ရက်အထိ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးကို ဖမ်းဆီး ချုပ်နှောင် စစ်ဆေးခဲ့ပြီးဖြစ်၍ နောက်ထပ် ချုပ်ရက်မရှိတော့ပါ။ စုံစမ်းစစ်ဆေးတွေ့ရှိခဲ့သော အချက်အလက် အပြည့်အစုံနှင့် အခြေအနေအရပ်ရပ်တို့ကို အထက်မြန်မာနိုင်ငံ မှောင်းတပ်ဖွဲ့ခွဲ၊ မန္တလေးမြို့သို့ တင်ပြသည်။ မိုင်းရှူးမြို့တွင် ရောက်ရှိနေသူ ဦးတင်ဝင်းနှင့် ဥဗ္ဗာစိန်တို့ကို ကိုယ်တိုင်သွားရောက်စစ်ဆေးခွင့်ပြုရန် စုံထောက်စံထူးက တင်ပြခဲ့သည်။

အထက်မြန်မာနိုင်ငံ မှောင်းတပ်ဖွဲ့ခွဲက စုံထောက်စံထူးအား နေပြည်တော်၌ပင် အသင့်ရှိရန် ညွှန်ကြားသည်။ ဦးတင်ဝင်းနှင့်ဥဗ္ဗာစိန်ကို ခေါ်ယူစစ်မေးရန် ရှမ်းပြည်နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့၏ အကူအညီဖြင့် တောင်ကြီး မှောင်းတပ်ဆွယ်တွင် ခေါ်ယူပေးမည်။ ဒါမှမဟုတ် မန္တလေး အထက်မြန်မာနိုင်ငံ မှောင်းတပ်ဖွဲ့ခွဲသို့ ခေါ်ယူပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း အကြောင်းပြန်၏။ စုံထောက်စံထူးက နေပြည်တော်တွင် အသင့်ရှိ၏။ ကိုယ်တိုင် စစ်မေးခဲ့သော သက်သေများ၏ ဆန္ဒသဘောထားနှင့်အညီ အမှုအတွက် ကြိုတင်ထွက်ဆိုချက်ပေးလိုသူများကို တရားရုံးသို့ လမ်းညွှန်ပေး၏။ ဤသည်မှာ အမှုအတွက် ခိုင်မာသော သက်သေကို ဖော်ညွှန်းခြင်းဖြစ်၏။ ပျဉ်းမနားမြို့တွင် ရှိနေသူ မောင်စိုးနှင့် မလှထူးကိုလည်း လျှို့ဝှက်စောင့်ကြည့်ကာ မိခင်တပ်ဖွဲ့၏ အမိန့်ကို စောင့်မျှော်လျက် ...။

အခန်း(၁၃)

တောင်ကြီး မှောင်းတပ်ဆွယ်(စီအိုင်ဒီ)နှင့် ရှမ်းပြည်နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့တို့၏ လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ဥဗ္ဗာစိန်က မန္တလေးမြို့ အထက်မြန်မာနိုင်ငံမှောင်းတပ်ဖွဲ့ခွဲသို့ လာရောက်

စုံထောက်မောင်ရဲခဲ

မည်ဖြစ်ကြောင်း သတင်းကောင်းပါးလာ၏။ ဒီတော့လည်း စုံထောက်စံထူး တစ်ယောက် မန္တလေးသို့ ရောက်ပြန်၏။

၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီ ၂၁ ရက် တနင်္ဂနွေနေ့ ...

ဥမ္မာစိန်တစ်ယောက် မန္တလေး(ပီအိုင်ဒီ)သို့ ရောက်လာ၏။ ရုံးခန်းတွင် အသံ စောင့်နေသူ စုံထောက်စံထူးနှင့် တွေ့၏။ ဥမ္မာစိန်ကို ခေါ်ယူတွေ့ဆုံခြင်း အကြောင်း အား စံထူးက ပြည်ပြည်စုံစုံ ရှင်းပြ၏။ ဥမ္မာစိန်ကလည်း ဟန်မပျက် နားထောင် မှေ့၏။ အဖွင့်ခန်းပြီးတော့ စစ်မေးခန်းသို့ စရချေပြီ။ အမျိုးသမီး ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးဖြင့် ဥမ္မာစိန်ကို စစ်ကြောရေးခန်းသို့ ပို့၏။ ဦးစွာ ပထမ ဥမ္မာစိန်၏ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ကို အသေးစိတ်ရယူ၏။ ပြီးလျှင် မှုခင်းပိုင်းဆိုင်ရာ ထွက်ဆိုချက်ကို ဆက်ရပေမည် အမှုစစ် စုံထောက် စံထူးက အမှုအကြောင်းအရာကို အတွင်းကျကျ သိထားပြီးပြီ ။ ဒါကြောင့် စစ်ဆေးမေးမြန်းမှုတွင်အမေးနှင့်အဖြေ(Question and Answer) ဒါမှမဟုတ် သိ၊ မသိ၊ ဟုတ်၊ မဟုတ် (Yes or No)ကိုသာ စစ်မေးရန် စိတ်က ထား၏။ သို့အတွက် စုံထောက်စံထူးက -

“ဦးမျိုးသိန်းနဲ့ လူမှုရေးဖောက်ပြန်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ဟုတ်သလား”

“ဟုတ်ပါတယ်” ဟု ဥမ္မာစိန်က သွက်သွက်လက်လက်ပင် ဖြေသည်။ ထာပိုင်ရှိပါလျက် လူမှုရေးဖောက်ပြန်ခြင်းသည် ဘာသာရေးနှင့် လူမှုရေးအရ ယုတ်ညံ့သော လုပ်ရပ်တစ်ခုဖြစ်၏။ ပြုခဲ့ပြီးသော အကုသိုလ်ကို ပြေပျောက်ဖို့ နောက်ထပ် မပြုဖို့ ကြိုးစားရ၏။ ဒါကို ရပ်သိရွာသိဖြစ်အောင် ဦးမျိုးသိန်းက နေအိမ်လူတွင် လာရောက် အော်ဟစ်ပြောဆိုခြင်း၏ အကြောင်းအရင်းကို ထောက် ဤအမေးကို ဥမ္မာစိန်က အောက်ပါအတိုင်းဖြေ၏။

ဥမ္မာစိန်သည် ဦးမျိုးသိန်းနှင့် အဆက်အသွယ်ဖြတ်ရန် ကြိုးစားခဲ့သည်။ ဒါကို ဦးမျိုးသိန်းက လက်မခံ။ ၎င်းနှင့် အဆက်အသွယ်ဖြတ်မည်ဆိုလျှင် ခင်ပွန်း ဖြစ်သူ ဦးထင်ဝင်းကို ပြောပြ၍ အိမ်ထောင်ရေးပျက်စီးအောင်၊ လမ်းဘေးရောက် သွားအောင် ဖြုလုပ်မည်ဟု ဦးမျိုးသိန်းက ခြိမ်းခြောက်ခဲ့သည်။ ဥမ္မာစိန်က ဦးမျိုးသိန်း၏ ဆန္ဒကို လိုက်လျောဘဲ အဆက်အသွယ်ဖြတ်ခဲ့သည်။ သို့အတွက် ဦးမျိုးသိန်းက ချော့သည်အတိုင်းလုပ်သလို၊ လုပ်မည့်အတိုင်း ပြောဆိုခဲ့သည်။ ဒီလိုလူစားမျိုးလည်း ခိုတတ်ပါသည်။ ဒါကြောင့် ဥမ္မာစိန်မှာ ခင်ပွန်း ဦးတင်ဝင်း ၏ ဆိုဆုံးမခြင်းကိုမခံခဲ့ရပါ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် အရှက်တကွ အကျိုးနည်းဖြစ်ခဲ့ရသည်။

အမှောင်တွင်းမှ အလင်းရောက် ပြစ်ရပ်ပုန်များ

“ဒါဆို... ခင်ဗျား ဦးမျိုးသိန်းအပေါ် အတော့်ကို နာကျည်းသွားမှာပဲနော်”
စုံထောက်စံထူးက ရေလှာပြောင်းပေး စကားပြောစသည်။ ဒီအမေးစကား
ကို ဥဗ္ဗာစိန်က -

“နာကျည်းတာပေါ့ ဆရာရယ်၊ ဒါပေမယ့်... ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ကိုယ်ဆိုတော့
ဒီလိုပဲ ကြိတ်မှိတ်ခံရတာပေါ့”

ဥဗ္ဗာစိန်စကားက ချောင်းပိတ် ပြောင်းပိတ် စကားလိုပင်။ အခြေအနေကို
ကြည့်၍ စုံထောက်စံထူးက ဦးမျိုးသိန်းအကြောင်းကို ပြည်ပုံးကားချထား၏။
မောင်စိုးနှင့် မလှထူးအကြောင်းမေး၏။ ဥဗ္ဗာစိန်သည် လွန်ခဲ့သော ရှစ်နှစ်ခန့်က
ဩဇာကျွန်းလုပ်စားသော မောင်စိုးနှင့် မလှထူးကို နေအိမ်ခြံဝင်းရှိ အုန်းပင်မှ
အုန်းသီးချင်းချက်က စ၍ သိကျွမ်းခဲ့သည်။ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး ဆင်းချဲကြ
သည်။ မလှထူးကို မိမိရောင်းသည့် ဈေးဆိုင်တွင် အဖော်အဖြစ် ခေါ်ထား၏။
နောက်ပိုင်း ဥဗ္ဗာစိန်တို့ပိုင်ခြံတွင်နေထိုင်ရန်ခွင့်ပြုထားကြောင်း ဥဗ္ဗာစိန်က ဆို၏။

“မောင်စိုးတို့လင်မယားက အခု သူတို့နေတဲ့မြေကို ခင်ဗျားတို့ဆီက ဝယ်ထား
မိတယ်ဆိုတာ ဟုတ်သလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မြေရဲ့ သုံးပုံတစ်ပုံကို လေးသောင်းခွဲနဲ့ ကျွန်ုပ်ပဲ ရောင်းပေး
ထိုက်တာပါ”

“အဲဒီမြေကို လင်မယားနှစ်ယောက်စုဆောင်းထားတဲ့ငွေနဲ့ ဝယ်ရပါတယ်
ဆိုတာကော ဟုတ်လား”

“အင်း... အဲဒီလိုလေ ပြောလို့ရပါတယ်”

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ဆရာရယ်၊ ချဲ့ပေါက်လို့ ဝယ်တာပါ”

မောင်စိုးပေါက်တဲ့ ချဲ့ပေါက်ကိုမေး၏။ ချဲ့ပေါက်(၆၆၂)တွင် ၂၀၀ ဖိုးပေါက်
ကြောင်း ဥဗ္ဗာစိန်က ပြော၏။ ချဲ့ထဲထွက်သည့်အပေါက်ကိုတော့ ဥဗ္ဗာစိန် မသိ။
တရားမဝင် စာချုပ်စာတန်းဖြင့် ဝယ်ယူရောင်းချကြောင်းပြောသည်။ အရောင်း
အဝယ်စာချုပ်ကို ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးတင်ဝင်းနှင့် မောင်စိုးတို့က ချုပ်ဆိုကြကြောင်း
ဥဗ္ဗာစိန်က ထွက်ဆိုချက်ပေး၏။

ဥဗ္ဗာစိန်၏ စကားအဆုံးတွင် စုံထောက်စံထူးက ဤသို့ဖြင့်ချပြသည်။
ဆက်မကင်းသူ မောင်စိုး၏ ထွက်ဆိုချက်တွင် ပါရှိသော ကွဲလွဲမှုများ၊ ချဲ့ထဲထွက်
သော အပေါက်နှင့် မြေဝယ်သည့် ရက်စွဲ ကွာဟချက်များ၊ မြေအရောင်းအဝယ်
စာချုပ်နှင့် သက်သေတို့၏ ကွဲလွဲချက်များကို သိမ်းဆည်းထားသော စာချုပ်နှင့်အတူ

စုံထောက်မောင်ရဲခဲ

ကောက်နှုတ်၍ ထောက်ပြ၏။ ဥပ္ပာစိန်က မြေရောင်း၍ မောင်စိုးက ချဲထိပေါက်ထိ
မြေဝယ်ခြင်းဆိုသည်မှာ လုံးဝမဟုတ်။ ထို့အတူ မြေအရောင်းအဝယ်စာချုပ်
မှာလည်း ရိုးရိုးသားသား မှန်မှန်ကန်ကန် ချုပ်ဆိုထားခြင်း မဟုတ်။ အကြံအဖန်
လုပ်၍ မမှန်မကန် ဖန်တီးထားမှုကို ယုံလောက်အောင် ပုံဆောင်ပြဖို့ စီစဉ်ထားရှိပုံကို
အကွက်ကျကျ တွက်ပြ၏။

ဦးမျိုးသိန်း၏အမှုတွင် ဦးတင်ဝင်း၊ ဥဗ္ဗာစိန်၊ မောင်စိုးနှင့် မလှထူးတို့၏ မရိုးသားမှုမှာ ပေါ်လွင်ထင်ရှားလှ၏။ နေပြည်တော်ပျဉ်းမနားတွင်ရှိနေသူ မောင်စိုးနှင့်မလှထူးကိုလည်း ထိန်းသိမ်းထားကြောင်း စုံထောက် စံထူးက ပြောပြ၏။ ယခုလည်း ဥဗ္ဗာစိန်ကို အမှုဖြင့်ဖမ်းမည်၊ လိုအပ်ပါက ဦးတင်ဝင်းကိုပါ ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်မည့် အကြောင်းကို ရှင်းပြ၏။ စုံထောက်စံထူး၏ စကားအဆုံးတွင် ဥဗ္ဗာစိန်က -

“ကျွန်မ ယောက်ျားနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး ဆရာရယ်”

“ဒါဆို အယ်သွေးဆိုသလဲ ပြော...”

ဥပဿနာတ ဘာသံမှထွက်မလာ။ ခင်ပွန်းသည်ကို ထိမှာကိုတော့ စိုးရိမ်ရဲ
ရသည်။ စားပွဲရှေ့တွင် ခေါင်းငုံ့၍ ဆိတ်ဆိတ်နေသူ ဥပဿနာကို ကြည့်ရင်း -

“ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျားကို သေချာအောင် နောက်တစ်ခု သက်သေ သက်ကန်နဲ့ ပြမယ်”

စုံထောက်စံထူးက စားပွဲပေါ်ရှိ လက်ဆွဲအိတ်ကို ဖွင့်၏။ အိတ်အတွင်းမှ တစ်စုံတစ်ခုကို နှိုက်ယူ၏။ အခင်းမဖြစ်မီက ဥမ္မာစိန်ကိုယ်တိုင် ရေးသား၍ ဦးမျိုးသိန်းထံ ပေးပို့ခဲ့သော စာအုပ်စောင်ဖြစ်၏။ စာတစ်စောင်ကို ထုတ်၍ -

“ဒီမှာဥမ္မာစိန်... ဒါမင်းလက်ရေးလား” ဟု ပြောရင်း စာကို စားပွဲပေါ်သို့ ချပြ၏။ စုံထောက်စံထူး ချပြသောစာကို ဥမ္မာစိန်က မဝံ့မရဲကြည့်၍ ရေငုံနှုတ်ပိတ် သာနေ၏။ ဥမ္မာစိန်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း -

“ပြောလေဗျာ၊ ဒါ... ခင်ဗျားက ဦးမျိုးသိန်းဆီရေးတဲ့ စာဟုတ်သလား။”

ဥမ္မာစိန်က ခေါင်ညိုတ်၍သာ အဖြေပေး၏။ စုံထောက်စ်ထူးက စားပွဲပေါ်တွင် ချပြထားသောစာကို ကောက်ကိုင်၏။ အသံနေ အသံထား၊ စာအဖြတ်အထောက်ကအဝ ဝိမြင်စွာဖတ်ပြ၏။ စာနှစ်ပိုဒ် သုံးပိုဒ်အဆုံးတွင် စားပွဲရှေ့ရှိ ဥမ္မာစိန်ကို အကဲခတ်၏။ ဥမ္မာစိန်မှာ ခေါင်းငုံ့လျက်ရှိ၍ မျက်ရည်ပေါက်များက လည်း ပါးပြင်မှတစ်ဆင့် ပေါင်ပေါ်သို့ ပြတ်ကျလာ၏။ စာတစ်စောင်ဖတ်ပြီး၍

နောက်ထပ်တစ်စောင် အယူတွင် ဥမ္မာစိန်က -

“တော်ပါတော့ ဆရာရယ်၊ ကျွန်မကိုသာ အသေသတ်လိုက်ပါတော့”

“ဗျာ ...၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို သတ်ဖို့ ဖတ်ပြနေတာမဟုတ်ပါဘူး၊ အမှုမှန်ပေါ်ဖို့အတွက် စစ်မေးနေတာပါ”

ဥမ္မာစိန်က ခေါင်းကိုမော့၍ မျက်ရည်စများကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သုတ်နေ၏။ ရှက်ခြင်း၊ ငိုရှိုက်ထားခြင်းတို့ကြောင့် မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံးလည်း နှိုးမြန်းနေ၏။ ဝမ်းနည်းပူဆွေးခြင်း၊ စိတ်ဓာတ်ကျခြင်း(Depression) လက္ခဏာများက ဥမ္မာစိန်၏ ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့ ဝင်ရောက်နေလေပြီ။ အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်နေပြီဖြစ်သော စုံထောက်စံထူးက -

“ခင်ဗျားဟာ သားသည်မိခင်တစ်ယောက်ပါ။ ခင်ဗျားကလေးက မဟုတ် မမှန်တာလုပ်လာခဲ့ရင် ဒီအတိုင်းကြည့်နေမှာလား”

“မနေပါဘူး ဆရာ”

“ဒါဖြင့် ... ခင်ဗျားဘာလုပ်မလဲ”

“သူ့ကို မေးမယ်၊ မြန်းမယ်၊ သူမှားနေရင် ဆုံးမမယ်”

“ခင်ဗျားကလေးက လိမ်ညာနေရင်ကော၊ ခင်ဗျား ဘာလုပ်မလဲ”

“ရိုက်မှာပေါ့ ဆရာ”

“ခင်ဗျားရိုက်လို့ ကြောက်ပြီး ဒီကလေးက အမှန်အတိုင်းပြောမယ်၊ ပြီးတော့ နောက်မလုပ်တော့ပါဘူးလို့ ကတိပေးရင်ကော”

“ရိုက်နှက်ဆုံးမလို့ သူ့အမြင်မှန်ရာသွားရင် ကျွန်မ ကျေနပ်ပါတယ်”

“ခင်ဗျားစိတ်ကျေနပ်ဖို့ ကလေးကို ရိုက်နှက်ဆုံးမတာဟာ သူ့ကို နာစေလိုလို့လား၊ သာစေလိုလို့လား”

“သာစေချင်လို့ပါ”

“ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို မေးနေ မြန်းနေ၊ စစ်နေဆေးနေတာဟာ ခင်ဗျားမှားနေရင် ဆုံးမပေးဖို့ပါ။ အဲဒီလို ဆုံးမတယ်ဆိုတာဟာလည်း ခင်ဗျားကို နာစေချင်လို့လား၊ ဒါမှမဟုတ်၊ သာစေချင်လို့လား ...”

ဒီမေးခွန်းရဲ့ အဖြေကိုတော့ ဥမ္မာစိန်ရဲ့နှုတ်က လုံးဝထွက်မလာပါ။ ခေတ္တမျှ တွေဝေသွားပြီးနောက် ဥမ္မာစိန်ပြောလိုက်သော စကားက -

“ကျွန်မ အမှန်အတိုင်း ပြောပြပါ့မယ်”

အမန်း(၁၄)

အမင်းမဖြစ်မီ တစ်လကျော် (၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် သင်္ကြန်မတိုင်မီ)ခန့်ကဖြစ်သည်။ နေအိမ်တွင် ဥမ္မာစိန်နှင့် မလှထူးတို့နှစ်ဦးသာရှိ၏။ မလှထူးက အိမ်မှုကိစ္စများ လုပ်နေ၏။ ဥမ္မာစိန်က တစ်ဦးတည်း တွေးတောနေ၏။ သူတွေ့တောနေတာက ဦးမျိုးသိန်းအကြောင်း...။ ဦးမျိုးသိန်း၏ အရှက်မရှိလုပ်ရကြောင့် ရပ်သိရွာသိပြန်ခဲ့ရသည်။ အရှက်တကွဲအကျိုးနည်းဖြစ်ခဲ့ရသည်။ လှပုံအလယ်တွင် မျက်နှာပြုပင်အခက်။ ဒါကြောင့် ဦးမျိုးသိန်းကို လက်တုံ့ပြန်ဖို့ ဥမ္မာစိန်က တွေးတောစဉ်းစားကာ အကုသိုလ်ပွားနေ၏။ တွေ့ဝေငေးမောနေရင်း ဥမ္မာစိန်၏နှုတ်မှ -

“မလှထူး...”

“ရှင်... အစ်မ”

ဥမ္မာစိန်၏ခေါ်သံကြောင့် မလှထူးက ဥမ္မာစိန်အနီးသို့ ခတ်ရိုရိုကလေးရောက်လာ၏။ အနီးသို့ရောက်လာသူ မလှထူးကို -

“ထိုင်စမ်းပါဦးအေ...။ ညည်းကို ငါပြောစရာရှိလို့”

အိမ်ဖော်လုပ်သူ မလှထူးက ဥမ္မာစိန်အနီးတွင် ထိုင်၏။ အလုပ်ရှင်ဖြစ်သူ ဥမ္မာစိန်၏စကားကို မလှထူးတစ်ယောက် နားစွင့်နေသည်။ ဥမ္မာစိန်က “သူနှင့် ဦးမျိုးသိန်းတို့ဖြစ်စဉ်ကို မိန်းမချင်းဖြစ်သူ မလှထူးအား ရှင်းပြသည်။ မလှထူးကလည်း နားမယောင်ယုံကလွဲ၍ ဘာမျှ မပြောခဲ့။ ဖြစ်စဉ်ဇာတ်လမ်းအဆုံးတွင် ဥမ္မာစိန်က -

“ငါ... ကိုမျိုးသိန်းကို မမြင်ချင်တော့ဘူး။ သူ့ကို အပြတ်ရှင်းပစ်ချင်ပြီ”

ဥမ္မာစိန်လေသံနှင့် မျက်နှာအမူအရာက ခက်ထန်နေသည်။ ဦးမျိုးသိန်းကို လုပ်ကြံဖို့အတွက် မလှထူးမှတစ်ဆင့် မောင်စိုးကို စည်းရုံးပေးရန် ခိုင်သည်။ ဘယ်ပုံဘယ်နည်း လုပ်ကိုင်ရမည်ကို မလှထူးက မေး၏။ ဥမ္မာစိန်က နေအိမ်တွင် အသင့်ရှိနေသော ဘက်ထရီအိုးသုံး အက်စစ်ဖြင့် မျက်နှာကို ပက်ပေးရန်ပြော၏။ ထိုသို့လုပ်ကြံရာတွင်လည်း ဦးမျိုးသိန်းတစ်ဦးတည်း နံနက်စောစော လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်သည့် ရုက္ခဗေဒဥယျာဉ်တွင် စောင့်ကြည့်လုပ်ကိုင်ရန်ပြော၏။ ဦးမျိုးသိန်းကို ယှဉ်ကြံဖို့အတွက် အတွင်းသို့ အဆင်သင့်ဖြစ်သူ ဥမ္မာစိန်က မလှထူးကို အသေးစိတ် ရှင်းပြ၏။ လုပ်ငန်းအောင်မြင်ပါလျှင် မိမိပိုင်ခြံ၏သုံးပုံတစ်ပုံကို မောင်စိုးနှင့် မလှထူးသို့ အပိုင်ပေးမည်ဟု ကတိကဝတ်ပြုထားသေး၏။ ဥမ္မာစိန်၏စကား အဆုံးတွင် -

“ကျွန်မ ကိုစိုးနဲ့တိုင်ပင်ကြည့်မယ်လေ... အစ်မ” ဟု မလှထူးက အဖြေ

...။ ကိုယ့်အပေါ်ကျေးဇူးရှိထားပူသုအတွက် မလှထူး၏ အဖြေက မခိုင်းပါ။
ဇနီးမယား မလှထူး၏ တိုင်ပင်မှုကို မောင်စိုးက တကယ်ပြုခဲ့ရင်ဖြင့် ကြေးစား
ထင်မယားဟုသာ ...။ ကျေးဇူးရှိသူကို ဤနည်းဖြင့် ကျေးဇူးဆပ်ခြင်းမှာ
အဓိပ္ပာယ်တွင်းသို့ ခုန်ဆင်းသည်အလား ...။

မကြာမီရက်ပိုင်းအတွင်း မောင်စိုးနှင့်မလှထူးတို့လင်မယား ဥမ္မာစိန်၏နေအိမ်သို့
ရောက်လာ၏။ ဥမ္မာစိန် ခိုင်းသည်အလုပ်ကိုလုပ်ဖို့ သဘောတူကြောင်းပြော၏။
ဒီတော့လည်း ဥမ္မာစိန်က မောင်စိုးကို အသေးစိတ်သင်တန်းပို့ချပေးသည်။ အလုပ်
လုပ်မီ လူနှင့်နေရာကို သေချာအောင် စောင့်ကြည့်ဖို့ အမှာစကားပါပေးသည်။
လုပ်ငန်းသုံးပစ္စည်းအဖြစ် ဘက်ထရီ အက်စစ်၊ ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းနှင့် ဂျင်း
ဧကင် အင်္ကျီအပြာ တစ်ထည်တို့ကိုလည်း ဥမ္မာစိန်က ထုတ်ပြသည်။ အက်စစ်ဖြင့်
မှက်နှာကိုပက်၍ မထိရောက်လျှင် ဓားမြှောင်ဖြင့်ထိုးရမည်။ အလုပ်လုပ်ချိန်တွင်
ဦးထုပ်ဆောင်း၍ ဂျင်းကျာကင်ကိုဝတ်ပြီး ရုပ်ဖျက်သွားရန် ဥမ္မာစိန်က အတန်တန်
မှာသည်။ ဥမ္မာစိန် ပြောသမျှ အဟောဝတဖြင့် လက်ညှိုးထောင် ခေါင်းညှိတ်ခဲ့သူက
မောင်စိုးနှင့်မလှထူး ...။

အခင်းမဖြစ်မီ ဆုံးရက်ကဖြစ်၏။ မောင်စိုးနှင့် မလှထူးတို့ ဥမ္မာစိန်ထံသို့
ရောက်လာ၏။ ဦးမျိုးသိန်း၏ သွားလာလုပ်ငန်းမှ အချိန်နာရီနှင့် နေရာတို့ကို
သေချာစွာ လေ့လာထားပြီးဖြစ်ကြောင်း မောင်စိုးနှင့်မလှထူးက ဥမ္မာစိန်ကိုပြော၏။
နေအိမ်တွင် အသင့်ရှိနေသော အက်စစ် ငှက်ပျောဖူးပုလင်းတစ်ဝက်၊ ဓားမြှောင်တစ်
ချောင်းနှင့် ဂျင်းကျာကင်တို့ကို ဥမ္မာစိန်က ထုတ်ပေး၏။ တစ်နေ့ (၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်
မေ ၂၂ ရက်) မနက်(၆)နာရီခန့်တွင် မောင်စိုးနှင့်မလှထူးသည် ဥမ္မာစိန်၏
ကျေးဇူးကို အကုသိုလ်အလုပ်ဖြင့် ပေးဆပ်ခဲ့ကြောင်း ဥမ္မာစိန်မှ ထွက်ဆိုအစစ်ခံ၏။

“ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ ဦးတင်ဝင်းက ဘာမှမပြောဘူးလား”

စုံထောက်စံထူး၏ အမေးကို ဥမ္မာစိန်က -

“ကနေ့အထိ သုဘာမှမသိပါဘူး”

“ဒါဆို ... မောင်စိုးတို့လင်မယားဟာ ခင်ဗျားတို့ခြံရံ တစ်ဝိုင်းတစ်စကို
လေးသောင်းခွဲခွဲ ဝယ်တယ်ဆိုတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ဒီကိစ္စကို ဦးတင်ဝင်းသိမှာစိုးလို့ မောင်စိုးတို့ကို ရောင်း
တယ်လို့ လိမ်ပြောထားတာပါ”

“အဲဒီခြံရံ သုံးပုံတစ်ပုံကို ဘယ်နေ့လောက်မှာ အမှန်ပေးတာလဲ”

စုံထောက်မောင်ရဲခဲ

မောင်စိုးနှင့် မလှထူးတို့ကို နေပြည်တော် ပုဉ်းမနားရဲက သင်္ကာမကင်း၍ အမှုဖြင့် ဖမ်းဆီးခဲ့၏။ တရားစွဲ မတင်နိုင်၍ (၈-၅-၂၀၀၃)ရက်တွင် ထိုလင်မယားကို အချုပ်မှ ပြန်လွှတ်လိုက်၏။ မောင်စိုးတို့လင်မယား အချုပ်မှလွတ်၍ တစ်လခန့် အကြာတွင် ထိုမြေကွက်ကို ဥမ္မာစိန်က မောင်စိုးနှင့် မလှထူးသို့ အပြီးအပိုင် ပေးခဲ့သည်။ ၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လတွင် ဦးတင်ဝင်းမှာ ရာထူးတစ်ဆင့်တိုးဖြင့် ပိုင်းရှူးမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့ရသည်ဖြစ်၏။ အလုပ်အကိုင် မပြောင်းရွှေ့မီ ၂၀၀၆ ခုနှစ် မေ ၂၆ ရက်တွင် ထိုမြေကွက်ကို စာချုပ်စာတန်းဖြင့် သက်သေများ ယက်မှတ်ထိုးကာ စာချုပ်ကို မောင်စိုးတို့လင်မယားသို့ ပေးခဲ့ကြောင်း ဥမ္မာစိန်က ယွက်ဆို၏။ ဥမ္မာစိန်၏ ထွက်ချက်က မြေအရောင်းအဝယ်စာချုပ်မှာ အမှန်အကန် တော်၏။ အကြံအစည်လုပ်၍ ချုပ်ဆိုထားခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်ခဲ့ချေပြီ။ သိလိုသည့် တစ်ချက်ကို စဉ်းစားရင်း စုံထောက်စံထူးက -

“ဒီတီဇွန်ထွက် မောင်စိုးတို့လင်မယားကို ငွေရေးကြေးရေး ထောက်ပံ့တာ မဟာ မဇီဘူးလား ...”

အခန်း(၁၅)

“ဗိုပါတယ်၊ အခင်းဖြစ်ပြီး တစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ ဥမ္မာစိန်က ‘ငွေတစ်သောင်းပေးပါတယ်’ ဟု မောင်စိုးကဖြေ၏။ ဥမ္မာစိန်က ဝန်ခံထွက်ဆို၍ နေပြည်တော် ပုဉ်းမနားတွင် ရှိနေသော မောင်စိုးနှင့်မလှထူးကို မန္တလေးသို့ခေါ်၏။ မန္တလေးသို့ ရောက်လာသော မောင်စိုးတို့ လင်မယားကို ဥမ္မာစိန်နှင့် ထိပ်တိုက်ဆုံ ကျေ၏။ ခေါင်ကတော့ နောက်လိုက်လည်း မပြင်းသာ။ ကျူးလွန်ခဲ့သော ပြစ်မှု အပျက် ငွေရေးကြေးရေး ထောက်ပံ့မှု ရှိ မရှိ မေးရာ မောင်စိုးက အထက်ပါအတိုင်း ဖြေ၏။

“မင်းတို့လင်မယားကို နေပြည်တော် ပုဉ်းမနားရဲက အမှုခွဲဖမ်းစစ်တော့ ဘာဖြစ်လို့ အမှန်အတိုင်း မပြောတာလဲ”

စုံထောက်စံထူး၏အမေးကို မောင်စိုးက အောက်ပါအတိုင်း ဖြေ၏။ မောင်စိုးနှင့်မလှထူးကို ဖမ်းဆီးထားစဉ် ဦးတင်ဝင်းနှင့် ဥမ္မာစိန်တို့ကိုယ်တိုင် အချုပ်သို့ ထမင်းလာဖို့၏။ သင်္ကာမကင်းသူနှင့် သင်္ကာမရှင်းသူတို့ကို တွေ့ဆုံပြောဆိုခွင့် ကျေ၏။ သူတို့နှစ်ဦးကြား အနီးအနားမှာ အဆီးအတားကလည်း မရှိ ဖြစ်ချေမည်။ ဒါကြောင့် အချုပ်တောင်းက မောင်စိုးကို အပြင်မှ ဥမ္မာစိန်က -

အမှောင်တွင်းမှ အလင်းရောက် ပြစ်ရပ်မှန်များ

“အက်စစ်နဲ့ ပက်တွဲကိစ္စကို လုံးဝထုတ်မပြောနဲ့၊ သူတို့ကမေးရင်လည်း ဆီဘူး၊ မရှိဘူးလို့သာ ပြော” ဟု ဦးတင်ဝင်း မသိအောင်ပင် တီးတိုးစကား ဆိုသွားသေး၏။ ဒါကြောင့် ရှေးကျသော ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်ကြီးများ၏ ဆိုဆုံးမသော စကားတစ်ခွန်းကို ကြားဖူးပါ၏။ ဤကား ‘တရားခံသည် ကိုယ့်အမေခင်ပွန်း(လင်) မဟုတ်’ ဟူ၍ပင်။

မောင်စိုးနှင့်မလှထူးတို့၏ ပါဝင်သရုပ်ဆောင်မှုကို ဆက်မေး၏။ အထက်တွင်ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ဥဗ္ဗာစိန်ကျေးဇူးက ထိုလင်မယားတွင် ကြီးမားလှ၏။ ဇနီးမယားက အနီးအနားတွင် သိခြားတိုင်ပင်၏။ ကျေးဇူးခံကျေးဇူးစားမို့ မောင်စိုးက ချောင်ထိုးမထား။ ဥဗ္ဗာစိန်၏ ခံစားချက်ကို သူခံစားချက်လို ပုတ်ယူ၍ လက်ခံသဘောတူခဲ့၏။ အခင်းမဖြစ်မီ နှစ်ပတ်ဝန်းကျင်၌ ဦးမျိုးသိန်းကို ခြောင်းမြောင်းကြည့်ရှုခဲ့သည်။ တပ်ဖိုးရွာ မခင်ပုဟု သဏ္ဌာန်ပြု၍ နီးနီးကပ်ကပ် လေ့လာခဲ့သလို ခရောင်အောက်က ပန်းကောက်သူ အသွင်ဖြင့် ဥယျာဉ်အတွင်း စောင့်ကြည့်ခဲ့၏။ အချိန်၊ နာရီ၊ နေရာနှင့် အသေအချာရှိသည့် တစ်နေ့ (၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ မေ ၂၂ ရက်) မနက်(၆)နာရီတွင် မောင်စိုးသည် ဝါးခမောက်ဆောင်း၍ ဂျင်းဂျာကင် အပြာဝတ်ကာ ခါးကြားအတွင်း ဓားမြှောင်ထိုးလျက် ရုက္ခဗေဒဥယျာဉ်အတွင်း ဝင်လာ၏။ ဦးမျိုးသိန်းအနီးမှ ဖြတ်ကျော်၍ ခရေပန်းကောက်နေသူ မလှထူးအနီးသို့ သွား၏။ မလှထူးလက်ထဲတွင်ရှိသော ပလတ်စတစ်ခွက်ကို ယူ၏။ မောင်စိုးက နောက်ကြောင်ပြန်လှည့်၍ အကြည့်တွင် ဦးမျိုးသိန်းလှည့်အကြည့်ဖြင့် တည့်တည့်မတ်မတ်တိုး၏။ ဤတွင် မောင်စိုး၏လက်ထဲရှိ ခွက်အတွင်းမှ အက်စစ်ဆည်များက ဦးမျိုးသိန်း၏ မျက်နှာပြင်ဆီသို့ ထိထိရောက်ရောက်ပင် ရောက်ရှိခဲ့ကြောင်း မောင်စိုးနှင့် ဇနီး မလှထူးတို့က ဝန်ခံထွက်ဆိုခဲ့ကြသည်။

ပြစ်မှုကျူးလွန်ခဲ့သူ ဥဗ္ဗာစိန်၊ မောင်စိုးနှင့် မလှထူးတို့က သူတို့ကိုယ်တိုင်ပါဝင်ကျူးလွန်ခဲ့ပုံများကို ဝန်ခံထွက်ဆိုကြသည်။ ထိုရောက်ဟန့်တားသော ပြစ်ဒဏ်ရရှိရေးအတွက် ခိုင်မာစွာ အမှုတည်ဆောက်ဖို့ စုံထောက်စံထူးအပေါ် တာဝန်ကျလာခဲ့လေပြီ။ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူတို့အတွက် လူမှုရေးကိစ္စကို ဥပဒေဘောင်အတွင်းက အပြည့်အဝ ကူညီ၏။ အထက်တွင် ဖွင့်ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း သားသည်မိခင်က ခင်သွေးကို ဆိုဆုံးမရာတွင် နာစေလို့၍မဟုတ်၊ သာစေလို့၍သာဟူသော စိတ်ရင်းစေတနာအပြည့်ထားရှိ၏။

ဦးမျိုးသိန်းထံမှ သက်သေခံပစ္စည်းအဖြစ် သိမ်းယူထားသော စာခုနစ်စောင်

စုံထောက်မောင်ရေခဲ

အတွက် ဥမ္မာစိန်၏ လက်ရေး၊ လက်မှတ် နမူနာများကို ရယူသည်။ သက်သေခံ ပစ္စည်းနှင့် လက်ရေးနမူနာများကို မှုခင်းတပ်ဖွဲ့မှူးရုံးရှိ လက်ရေး၊ လက်မှတ် ကျွမ်းကျင်သူထံပို့၏။ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူတို့၏ ဆန္ဒသဘောထားအတိုင်း ပြောဆိုချက်ရ ယူပေးရန် တရားရုံးသို့ တင်ပို့ရ၏။ မန္တလေး ချမ်းမြသာစည်မြို့နယ် တရားရုံးမှ ပြစ်မှုအထွေထွေအမှုအမှတ် ၆/၂၀၀၇ ဖြင့် ဥမ္မာစိန်၏ ပြောဆိုချက်ကို လက်ခံရယူ ပေး၏။ ထို့အတူ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူ မောင်စိုး(ခ)စိုးမြင့်အောင်၏ ပြောဆိုချက်ကို ပြစ်မှုအထွေထွေ အမှုအမှတ် ၇/၂၀၀၇ ဖြင့်လည်းကောင်း၊ မလှထူး၏ ပြောဆိုချက် ကို ပြစ်မှုအထွေထွေ အမှုအမှတ် ၈/၂၀၀၇ တို့ဖြင့် မန္တလေး ချမ်းမြသာစည်မြို့နယ် တရားရုံးမှပင် လက်ခံရယူပေးသည်။ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူများနှင့်ပတ်သက်၍ မန္တလေး မြို့ရှိ ရှေ့နေချုပ်ရုံးသို့ ဥပဒေအကြံပြုချက်တောင်းခံ၏။ ဒဏ်ရာရရှိသူ ဦးမျိုးသိန်း အတွက် ဆေးပညာကျွမ်းကျင်သူ(ဆရာဝန်)များထံမှ ဆေးမှတ်ချက်ကို ရယူ၏။ မှုခင်းတပ်ဖွဲ့မှူးရုံးမှ လက်ရေး၊ လက်မှတ်ကျွမ်းကျင်သူ၏ စစ်ဆေးပြန်ကြားချက်တွင် သက်သေခံပစ္စည်း စာခုနှစ်စောင်ပေါ်ပါ လက်ရေးလက်မှတ်သည် နမူနာ ဝေဖန်သောပေးသော ဥမ္မာစိန်၏လက်ရေး၊ လက်မှတ်များနှင့် တူညီကြောင်းပြန် ကြားလာ၏။

အမှုအတွက် ခိုင်မာသော အထောက်အထားများနှင့်အတူ ရှေ့နေချုပ် ရုံး၏ အကြံပြုချက်ဖြင့် ပြစ်မှုကျူးလွန်သူ မောင်စိုး(ခ)စိုးမြင့်အောင်၊ အသက် (၃၇/၂၀၀၇)နှစ်၊ မလှထူး(ခ)မကြည်မြင့်၊ အသက်(၃၇/၂၀၀၇)နှစ်နှင့် မဥမ္မာစိန် အသက်(၃၉/၂၀၀၇)တို့အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၂၆/၃၄ အရ နေပြည်တော် ပျဉ်းမနားခရိုင် တရားရုံးသို့ (၇-၂-၂၀၀၇)ရက်နေ့တွင် တရားစွဲ တင်ပို့သည်။ ခရိုင်တရားရုံးမှ ပြစ်မှုကြီးအမှုအမှတ် ၄/၂၀၀၇ ဖြင့် လက်ခံ စစ်ဆေးခဲ့ပေသည်။

ဤဖြစ်ရပ်မှန်မှုခင်းတွင် လူမှုရေးဖောက်ပြန်ကြသူ နှစ်ဦးရှိကြ၏။ မိမိ ကာမပိုင်ထက်ပို၍ လိုချင်ကြသဖြင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ငြိစွန်းခဲ့ကြသည်။ ‘မကောင်းမှု ဟူသည် ဆိတ်ကွယ်ရာမရှိ’ဆိုသောနိယာမကို မသိမသာ ဘေးဖယ်ထားကြသည်။ အပုတ်နဲ့ထွက်လာတော့ သူငါလွှဲချလို့ လူတကာအလယ် မျက်နှာမပြရဲအောင် တစ်ယောက်က လက်မထောင်ပြန်။ နိုင်သူက မာန်တင်း၍ ရှုံးသူက ခံပြင်းရ ၏။ ခံပြင်းသူက နာကျည်းမှုကို ရှေ့တန်းတင်၍ မာန်ဝင့်သူကို လက်တုံ့ပြန်ပို့ ကြိုးစားလေတော့၏။ အကုသိုလ်အလုပ် အောင်မြင်ဖို့က စက္ကန့်မခြားပါ။ အပြစ်ခံရ

သူအတွက် ချက်ချင်းပင် နစ်နာဆုံးရှုံး ပျက်စီးခြင်းအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ရ၏။
ဤသူအတွက်ကား တစ်နေ့၊ တစ်ချိန်၊ တစ်နေရာရာတွင် နစ်နာဆုံးရှုံးမှုဖြင့်
လွှဲကေန် ကြုံတွေ့ရမည်ပင်။

ယခုအမှုတွင် ပြုသူအတွက် ခြောက်နှစ်ခွဲကျော်ကြာမှ အကုသိုလ်တရားက
အကျိုးသက်ရောက်ခဲ့၏။ ဤသည်မှာ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၏ ဆိုးကျိုးမျှသာရှိသေးသည်။
နောင်သံသရာတွင် ပေးဆပ်ရမည့် ဝဋ်ကြွေးကား မတွေးစံစရာပင်ဖြစ်၏။ မေတ္တာ
သက်ဝင်ခဲ့သူကို အညှိုးအတီးကြီးစွာဖြင့် လက်တုံ့ပြန်ခဲ့သူမိန်းမသားတစ်ဦး...၊
ထိုမိန်းမသား၏ လက်တုံ့ပြန်မှုကို ပီပြင်စွာ ဖော်ထုတ်ခဲ့သည့် စုံထောက်အရာရှိ
တစ်ယောက်တို့၏ ဤဖြစ်ရပ်မှန်မှုခင်းကို “စုံထောက်စံထူးနှင့် ခေတ်သစ် သုဘဒ္ဒါ”
ဟူ၍ ...။

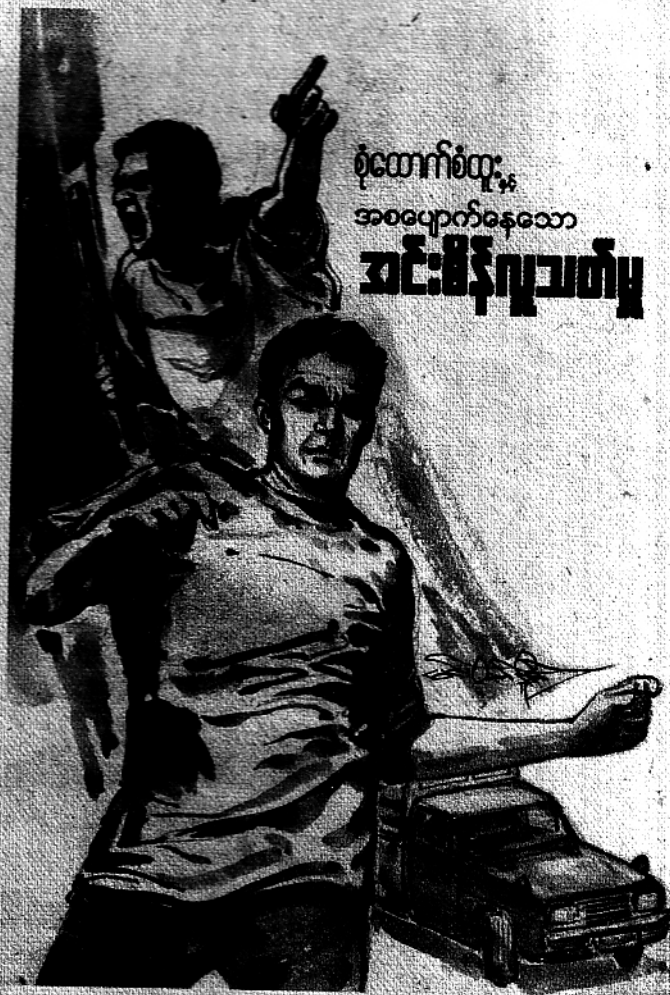
(မှတ်ချက် ။ ။ ဤဖြစ်ရပ်မှန်မှုခင်းကို စုံစမ်းဖော်ထုတ်ခဲ့ကြသော မှခင်း
တပ်ဖွဲ့(စီအိုင်ဒီ)မှ တပ်ဖွဲ့ဝင်များအား စုံထောက်စံထူးဟု အမည်တပ်လုံးတည်း
ဖြင့်သာ ဝိသေသပြုထားပါသည်။ အမှုကို ကိုယ်တိုင်စစ်ဆေး၍ အသိပညာပေး
ရေးသားနိုင်ရန် ကူညီခဲ့သော ဒုတိယရဲမှူးမောင်မောင်လွင်အား ကျေးဇူးတင်
ဂုဏ်ပြုပါကြောင်း မှတ်တမ်းတင်အပ်ပါသည်)

စုံထောက်မောင်ရေခဲ

စုံထောက်စံထူး

အစပျောက်နေသော

ဆင်းမီနီယုသတ်မှု

စုံထောက်စံထူးနှင့် အစပျောက်နေသောအင်းစိန်လှသတ်မှု

အင်းစိန်၊ မူခင်းတပ်ဖွဲ့(ပီအိုင်ဒီ)။

မူခင်းတပ်ဖွဲ့မှူးချုပ်(ပင်မ)အဆောက်အအုံ၏ အနောက်ဘက်ပေါ်(၁၀၀)ခန့် အကွာတွင် ဘီလီယက်ခုံတစ်ခုရှိ၏။ ထိုဘီလီယက်ခုံထားရှိရာ အဆောက်အအုံ၏ သက်တမ်းကလည်း နည်းလှသည် မဟုတ်။ မူခင်းတပ်ဖွဲ့မှူးချုပ် စတင်ဖွင့်လှစ်ခဲ့သည့် ၁၉၂၆ ခုနှစ်ကတည်းက အတူပါဝင် တည်ဆောက်ထားခြင်းဖြစ်၏။ ယနေ့ပါဆိုလျှင် နှစ်ပေါင်း(၈၀) သက်တမ်းသို့ပင် ဝင်ရောက်နေလေပြီ။ မူခင်းတပ်ဖွဲ့မှူး အဆက်ဆက်စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းမှုကြောင့် အဆိုပါ ဘီလီယက်ခုံကလေးမှာ ယနေ့ထက်တိုင် သက်ဝင်လှုပ်ရှား ကစားနေဆဲဖြစ်၏။

တစ်နေ့ ညနေ ၆ နာရီခန့်တွင်ဖြစ်၏။ တာဝန်မကျသော တပ်ဖွဲ့ဝင်များနှင့် တာဝန်နားသော တပ်ဖွဲ့ဝင်များက ဘီလီယက်ခုံတွင် စုစည်းရောက်ရှိနေခြင်းဖြစ်၏။ ဘီလီယက်ထိုးသူကထိုး၍ ဝေဖန် အားပေးသူကလည်းအပြည့်။ ဘီလီယက်ထိုးသူထဲတွင် စုံထောက်စံထူးလည်း အပါအဝင်ဖြစ်သည်။ စံထူးသည် ဘီလီယက်ခုံ၏ တောင်ဘက်ကပ်လျက် လှူပျံဘားတိုက်တွင် နေ၏။ အိပ်ဆောင်နှင့် ဘီလီယက်ခုံက အိမ်ဦးနှင့်ကြမ်းပြင်ဖြစ်၍ စံထူးအဖို့ အချိန်အားလျှင် ဘီလီယက်ခုံ၌သာ အနေများ၏။ ယခုလည်း ကြူစာကို ထမ်းကာ မြသားကပ္ပလွှာပေါ်တွင် ဟိုဒီပြေးလွှားနေသော ရောင်စုံဘောလုံးများအား ကြည့်၍ စံထူးတစ်ယောက် ထိုးကွက်ချောင်းနေ၏။

“ဆရာ ... ဆရာ ...”

စုံထောက်မောင်ရေခဲ

နောက်ကျောဘက်ဆီက တီးတိုးခေါ်သံကြောင့် စံထူးက နောက်သို့လှည့်ကြည့်၏။ ယူနီဖောင်းဝတ်ဖြင့် တွဲဖက် စာဝန်မှူးကျနေသူ တပည့်ကျော် ဒုရဲအုပ် အောင်ရင်ကိုမြင်၏။ အောင်ရင်ကို မကြည့်သောကြောင့်ဖြင့် ကြည့်ရင်း စံထူးက-

“ဘာလဲကွ ... ထမင်းစားဖို့ လာခေါ်တာလား”

စုံထောက်စံထူး၏ လေသံကို ဒုရဲအုပ် အောင်ရင်က ကောင်းစွာအထာပေါက်၏။ စံထူးသည် အလုပ်တစ်ခုကို စိတ်ရောက်ယှဉ် နှစ်မြှုပ်၍ စိတ်ဝင်စားလုပ်၏။ ထိုအချိန်မျိုးတွင် အနီးအပါး၌ အနှောင့်အယှက် ဝင်လာပါက ယခုကဲ့သို့ မကြည်သောအကြည့် ပြင်းထန်သောလေသံတို့ဖြင့် ဆက်ဆံတတ်၏။ ယူနီဖောင်းတွင် တစ်ခန်းတည်းနေ တစ်အိုးတည်းစားဖို့ အောင်ရင်က စံထူး၏ သရုပ်ကို ပီပြင်စွာနားလည်ထား၏။ ယခုလည်း ဘီလီယက်ခုံပေါ်သို့ အာရုံရောက်နေသော စံထူးကို တပည့်အောင်ရင်က နှောင့်ယှက်သဖြင့် စုံထောက်စံထူးက အဆက်ပါလေသံဖြင့် အောင်ရင်ကို မှတ်ထုတ်နေခြင်းပင်။ ဆရာအကြောင်း မောင်းကောင်းသိနေသူ ဒုရဲအုပ်အောင်ရင်က မချီသွားဖြဖြင့် -

“ထမင်းစားဖို့ လာခေါ်တာမဟုတ်ပါဘူး။ တပ်ဖွဲ့မှူးက ဆရာကိုတွေ့ချင်တယ် ပြောလို့ ကျွန်တော် လာသတင်းပို့တာပါ”

အောင်ရင်စကားကြောင့် စံထူးမျက်နှာပိုးက အချိုးတစ်မျိုးပြောင်းသွား၏။ ခေါင်းကိုလက်ဖြင့်ကုတ်ရင်း ဘီလီယက်ခုံအတွင်း မျက်စိဝှေ့ကစားလိုက်သည်။ ထိုင်ခုံတစ်ခုတွင် စောင့်ကြည့်နေသူ အိုင်အိုအောင်မြင်ကို တွေ့၏။ ကိုအောင်မြင် အနီးသို့လျှောက်သွား၍ စုံထောက်စံထူးက -

“ကဲ ... ဟိုအောင်မြင်ရေ ကျွန်တော့်အစား ဝင်ခွဲထားလိုက်ဦးဗျာ၊ အဘခေါ် ဟယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော် အပေါ်ကိုပြေးလိုက်ဦးမယ်”

ဟုပြောရင်း လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသော ကြူတံကို အိုင်အိုအောင်မြင်လက်သို့ ကမ်းပေး၏။ ထို့နောက် စုံထောက်စံထူးနှင့် တပည့်အောင်ရင်တို့ ဘီလီယက်ခုံအတွင်းမှ ထွက်လာကြ၏။ ရုံးချိန်ပြင်ပဖြစ်၍ စုံထောက်စံထူး၏ ဝတ်ဆင်မှုက ယေသပ်သန့်ပြန့်သော (Need and Tidy) ဝတ်စုံဖြစ်၏။ စပွစ်ရုပ်လက်တို မိုးပြာရောင်၊ စတိုင်လ်အောင်းဘီရှည် နက်ဖြာရောင်နှင့် ဂျူးဖိနပ်တို့ကို ဝတ်ဆင်ထား၏။ ဆီမွေးကိုလိမ်း၍ ခေါင်းကို သပ်ရပ်စွာဖိထား၏။ တပ်ဖွဲ့မှူးရုံး ဆင်ဝင်ပေါက်အရောက်တွင် ဒုရဲအုပ်အောင်ရင်က တာဝန်ကျရာ ရုံးခန်းသို့ သွား၏။ စုံထောက်စံထူးက ဆင်ဝင်အတက် လှေကားရင်းမှ အပေါ်ထပ်ရှိ မူခင်းတပ်ဖွဲ့မှူး

အခန်းဆီသို့ -

“ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက် ...”

ပိတ်ထားသော်လည်း ဧရာခံသာ ဧရာထားသော တပ်ဖွဲ့မှူး၏ အခန်းတံခါး
ကို လက်ဖြင့်ခေါက်၍ စံထူးအပြင်မှ အသိပေး၏။ ထို့နောက် အခန်းတံခါးကို
အသာ တွန်းဖွင့်၍ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်၏။ ညင်သာစွာပြန်စေပြီး တပ်ဖွဲ့မှူးအား
အလေးပြု၏။ တပ်ဖွဲ့မှူးက အပေါက်ဝတွင် ရပ်နေသော စုံထောက်စံထူးကို
ခြေဆုံးခေါင်းဖျားကြည့်၏။ သန့်ရှင်းသေသပ်သော စံထူးအသွင်အပြင်ကို မြင်တွေ့
ရသော တပ်ဖွဲ့မှူးက အပြုံးဖြင့် နှုတ်ဆက်ရင်း -

“လာဟေ့ မောင်စံထူး ... ထိုင်ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘ”

စံထူးက ဘောင်းဘီနောက်အိတ်ကပ်အတွင်း အသင့်ဆောင်ထားသော
မှတ်စုစာအုပ်နှင့် ဘောလံပင်ကိုထုတ်၏။ တပ်ဖွဲ့မှူး စားပွဲဆီသို့လျှောက်သွား၍
စားပွဲရှေ့ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်၏။ မှတ်စုစာအုပ်နှင့် ဘောလံပင်ကို စားပွဲပေါ်သို့
အသင့်တင်၏။ စားပွဲရှေ့ရှိ စုံထောက်စံထူးကိုကြည့်၍ တပ်ဖွဲ့မှူးက -

“မင်းကို လူသတ်မှုတစ်ခု တာဝန်ပေးဖို့ခေါ်တာကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘ”

“အမှုက တို့ဆီကို လွှဲပြောင်းလက်ခံ စစ်ဆေးဖို့ တာဝန်ပေးဘူး၊ ဒါပေမယ့်
သေဆုံးတဲ့ကလေးက တို့တပ်ဖွဲ့ဝင်မိသားစုထဲက ဖြစ်နေတယ်”

တပ်ဖွဲ့မှူး၏စကားကို စုံထောက် စံထူးနားလည်ခဲ့ချေပြီ။ လွန်ခဲ့သောတစ်
လခန့်က အင်းစိန်မြို့နယ်၊ နံသာကုန်းရပ်ကွက်၊ လမ်းသစ်လမ်းမကြီးပေါ် ဦးရဲကုန်း
လမ်းနှင့် အုတ်ကျင်းဝမှတ်တိုင်ကြားတွင် ကားမောင်းလာသူနှစ်ဦး အချင်းများကြ
သည်။ တစ်ဖက်လိုင်းကားမှ ယာဉ်နောက်လိုက်က ရိုက်နှက်၍ ထွန်းထွန်းလတ်
(ခ)ရှောက်ပေါင်းမှာ ဦးခေါင်းတွင် ဒဏ်ရာရရှိခဲ့သည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် ဒဏ်ရာ
ရသူ ထွန်းထွန်းလတ်မှာ သေဆုံးသွား၍ အင်းစိန်ရဲစခန်းမှ အမှုဖွင့်အရေးယူထား
ကြောင်းကို စံထူးက အကြမ်းဖျင်း သိထား၏။ ဒါကြောင့် -

“ဟုတ်ကဲ့ အဘ၊ ကျွန်တော် သိသင့်ကြားသင့်သလောက် သိပါတယ်”

“အေး၊ အဲဒီအမှုက အခုထက်ထိ တရားခံမပေါ်သေးဘူး၊ တရားခံရမိဖို့
အတွက် တို့ဘက်က အင်းစိန်ရဲစခန်းကို ဝိုင်းပြီး ကူညီရလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘ”

စုံထောက်မောင်မေ့

အင်းမြစ်ပွားမှုကို မှုခင်းတပ်ဖွဲ့များက မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့ဌာနချုပ်သို့ ပြန်ကြားပြန်၏။ တရားခံရပ်ရေးအတွက် ဝိုင်းဝန်းကျညီဆောင်ရွက်ပေးရန် မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့ဌာနချုပ်မှ အကြောင်းပြန်၏။ အမှုမှန်ပေါ်ပေါက်ရေးနှင့် တရားခံပမ်းသီးရပ်ရေးအတွက် မှုခင်းတပ်ဖွဲ့များက စုံထောက်စံထူးသို့ တာဝန်ပေး၏။

“တရားခံနဲ့ ခိုင်လုံတဲ့အထောက်အထားရရင် အင်းစိန်ရဲစခန်းကို တကယ့်လွှဲပေးဖို့ပဲ”

ဟဲ့ မှုခင်းတပ်ဖွဲ့များက စုံထောက်စံထူးသို့ ညွှန်ကြားမှုပြု၏။ အသေးစား လေ့လာသိရှိနိုင်ရန် အမှုတွဲဖိုင်ကို တပ်ဖွဲ့များက စုံထောက်စံထူးသို့ ပေးသိလိုသည်များကို ရေးမှတ်ရန် စုံထောက်စံထူးက အမှုတွဲဖိုင်ကို လှန်၏။ အမှုဖြစ်အရာက ဤသို့ ...။

အခန်း(၂)

၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၃၀ ရက်၊ စနေနေ့ ည ၁၀ နာရီခွဲခန့်တွင် ဖောင်ဇော်လတ်၊ မောင်မောင်လွင်နှင့် ထွန်းထွန်းလတ်(ခ)ရှောက်ပေါင်းတို့ ယူငယ်ချင်းများဖြစ်၏။ သူတို့သည် ကားဝယ်ရောင်းနှင့် ကားပွဲစားအလုပ် လုပ်ကိုင်ကြ၏။ ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းဖြစ်၍ လွတ်လပ်မှုရှိသလို အပေါ် အသင်းလည်း စုံ၏။ လူငယ်လူရွယ်များဖြစ်၍ အပေါင်းအသင်းများစုဝေး အသောက်အစားမကင်းသလို ဖောက်ပြားခြင်းလည်း ရှိတတ်သည်။ ထိုည ယူငယ်ချင်းတစ်စုလည်း သောက်စား၍ နေအိမ်အသီးသီးသို့ပြန်ရန် ဟိုင်းလ (Hilux) ဟစ်စီးဖြင့် ထွက်လာကြ၏။ ကားမှာ မောင်ဇော်လတ်အပိုင်ဖြစ်၍ ကိုယ်တိုင်ပင် ကားမောင်း၏။ မောင်မောင်လွင်နှင့် ထွန်းထွန်းလတ်တို့က ကားခန်း မောင်ဇော်လတ်နံဘေးတွင် လိုက်ပါလာ၏။

မောင်ဇော်လတ်မောင်းသော ဟိုင်းလစ်ကားမှာ မင်းဓမ္မလမ်း၊ ပြည်လမ်း ဖော်သွားကြီးကုန်းလမ်းဆုံသို့ ချိုးကွေ့၍ လမ်းသစ်လမ်းအတိုင်း အင်းစိန်ဘက်သို့ ဦးတည်လာ၏။ ထိုစဉ် မောင်ဇော်လတ်၏ ကားနောက်မှ ခရီးသည်တင် အဝေးပြေး ဟိုင်းလစ် ကားတစ်စီးလည်း လိုက်ပါလာ၏။ ခဏအကြာ အဝေးပြေးကား မောင်ဇော်လတ်ကားကို အရှိန်မြှင့်စွာဖြင့် ကျော်တက်လေသည်။ လူခြေကလည် မှုန်၊ ကားအသွားအလာကပြတ်၊ စိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ချိန်မှ ကျော်တက်လို သော အဝေးပြေးကား၏ အရှိန်နှင့်သံစဉ်က မောင်ဇော်လတ်နှင့် ညှဉ်းပမ်းမှု

အမှောင်တွင်းမှ အလင်းရောက် ဖြစ်ရပ်မှန်များ

အတွက် တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားမှုကို ဖန်တီးလိုက်သလိုပင်။ အတူပါလာသူများက-

“လူပါးဝလိုက်တာကွာ၊ ဟွန်းလေး ဘာလေးတီးပြီး ကျော်တက်တာမဟုတ် သူ ဒီကားကို နည်းနည်းပညာပေးလိုက်ရအောင် မိအောင်လိုက်စမ်းကွာ”

သူငယ်ချင်းများ၏ တောင်းဆိုချက်ကို မောင်ဇော်လတ်ကလည်း မကန့် ကျွမ်း။ သောက်ဖော်သောက်ဖက်မို့ ခိုက်ဖော်ခိုက်ဖက်လို့ ဆိုရမည်လားမပြော တတ်။ မောင်းနေသောကား၏ အရှိန်နှုန်းကိုမြှင့်၍ ကျော်တက်သွားသော အဝေးပြေးကားကို မိအောင်လိုက်လေတော့၏။ မကြာလိုက်ပါ။ မောင်ဇော်လတ် မောင်းသော ဟိုင်းလပ်ကားက ရှေ့မှသွားနေသော အဝေးပြေးဟိုင်းလပ်ကား ၏ ကျော်တက်လေ၏။ မလှမ်းမကမ်းအရောက်တွင် မောင်ဇော်လတ်က နောက်ကားကျော်မတက်နိုင်ရန် မိမိကားကို အဝေးပြေးကားထိပ်မှပိတ်ရပ်၏။ ကားမှလျှင်ရပ်ချင်း ရှေ့ခန်းတွင်ထိုင်နေသော ထွန်းထွန်းလတ်နှင့် မောင်မောင် တွင်တို့က ကားပေါ်မှဆင်း၏။ မိမိတို့ကားနောက်တွင်ရပ်နေသော အဝေးပြေး ဟိုင်းလပ်ကားဆီသို့ သွား၏။ အဝေးပြေးကား၏ ရှေ့ခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပြီး ယာဉ်မောင်းအား ထွန်းထွန်းလတ်က ပါးနားရိုက်၍ ၎င်းတို့ကားဆီသို့ ပြန်လာခဲ့ သည်။ ရုတ်တရက်မို့ အဝေးပြေးကား ဒရိုင်ဘာလည်း မှင်သက်မိသွား၏။ ထိုစဉ် မောင်ဇော်လတ်မောင်းနှင်သော ကားမှာလည်း ရှေ့သို့ မောင်းထွက်သွားလေ၏။

အကြောင်းမဲ့ အရိုက်ခံလိုက်ရသော ယာဉ်မောင်းအဖို့ မည်သို့ရှုံ့လေမည် နည်း။ ခရီးသည်တင်လိုင်းကားများမှ အချို့အချို့သော (လူတိုင်းကိုမဆိုလိုပါ) ယာဉ်မောင်းနှင့် ယာဉ်နောက်လိုက်တို့ အကြောင်းမှာ ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံး တောင်ပင်။ ဒါကို လိုင်းကားစီးစူးသူများ ကိုယ်တွေ့။ ခရီးသည်ကားပေါ်မရောက်မီ အချိုးနှင့် ကားပေါ်ရောက်ပြီး ပြုမူပုံက အဖြူနှင့်အမည်းလို့။ အထူးသဖြင့် နေ့ကုန်လိုင်းကားများက ပိုဆိုး၏။ ကိုယ့်ကို ထမင်းကျွေးနေသော ခရီးသည်ကိုပင် ဤမျှဖြစ်နေလျှင် ယခုမှ အကြောင်းမဲ့ ပါးရိုက်ခံရခြင်းကြောင့် ယာဉ်မောင်း၏ အဖျက်ဒေါသက ဆက်ပြောဖို့ပင်မလိုတော့ပြီ။ အဝေးပြေးယာဉ်မောင်း၏ ဒေါသ အရှိန်က သူ၏ ညာခြေအောက်ရှိ လီဗာ(Lever)ဆီသို့ ရောက်သွား၏။ ကား၏ အရှိန်နှုန်း မြင့်သည်ထက်မြင့်လာစေရန် လီဗာကို ဖိနှင်းရင်း ရှေ့မှ မောင်ဇော်လတ် ကားကို အမီလိုက်၏။ မကြာလိုက်ပါ။ ရှေ့မှသွားနေသော မောင်ဇော်လတ်၏ ဟိုင်းလပ်ကားကို လိုက်၍မိခဲ့ချေပြီ။ နံပါတ်(၃)ဂီယာကို ပြောင်း၍ လီဗာကို အဆုံးနှင်းသည်။ အမြိုင်မောင်းလာကြသော ကားနှစ်စီးက လမ်းမပေါ်တွင်

စုံထောက်မောင်ရခဲ

ယဉ်လျက်။ ကားချင်းမတိုက်မိစေရန် သတိထားမောင်းရင်းက အဝေးပြေးဟိုင်းလပ်ကားသည် မောင်ဇော်လတ်၏ကားကို လွတ်ကင်းစွာ ကျော်တက်သွားသည်။

ဤမျှဖြင့် ဇာတ်လမ်းက ရပ်တန့်က မရပ်ကြသေး။ ကျွန်တော်လေ နည်းလည်းကောင်းဆိုသလို ကျော်တက်သွားသော အဝေးပြေးယာဉ်က နောက်လိုက်ပါလာသော မောင်ဇော်လတ်၏ကားကို ယာဉ်ကြောထိပ်မှပိတ်၍ ရပ်စောနေလေဟော့သည်။ မောင်ဇော်လတ်နှင့် ကားပေါ်ပါ သူငယ်ချင်းတစ်စုက အထူးအရေးကို သဘောပေါက်နားလည်သွား၏။ ကိုယ်မွေးခဲ့သောရန်ဖီးက လောင်ကျွမ်းပြုလေပြီ။ လာမည့်ဘေး ပြေးတွေ့ဆိုသလို ကားကို ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်သည်။ သူငယ်ချင်း သုံးယောက် ကားရှေ့ခန်းမှအဆင်းတွင် ထွန်းထွန်းလတ်က ကားပေါ်ဘီးဖြုတ်သည် သံတုတ်ကို ကိုင်သွားသည်။ ၎င်းတို့ရှေ့ရှိ အဝေးပြေးကားနံဘေးတွင် အမျိုးသားတစ်ဦးရပ်နေ၏။ ထိုအမျိုးသားသည် ရှေ့ခေါင်းခန်းယာဉ်မောင်းနှင့် စကားပြောဆိုနေ၏။ သံတုတ်ကိုင်လာသူ ထွန်းထွန်းလတ်က အဝေးပြေးကားနံဘေးတွင် ရပ်နေသူ အမျိုးသားအနီးသို့ ရောက်သွား၏။ လက်မပွင့် ပါလာသော သံတုတ်ဖြင့် အမျိုးသား၏ ဦးခေါင်းကိုလွှဲ၍ရိုက်၏။ ထိုအမျိုးသားသည် ထွန်းထွန်းလတ်၏ သံတုတ်ကို တိမ်းရှောင်ရင်း ကားနောက်ခန်းရှိ သစ်သံတုတ်တစ်ချောင်းကို ဆွဲထုတ်၏။ လက်ထဲတွင်ပါသွားသော တုတ်ဖြင့် ထွန်းထွန်းလတ်ကို ပြန်ရိုက်၏။ ထွန်းထွန်းလတ် ရိုက်သောသံတုတ်မှာ လွဲချော်သွားသော်လည်း ထိုအမျိုးသားရိုက်သည့် တုတ်က ထွန်းထွန်းလတ်၏ ဦးခေါင်းထိမှန်ကာ “ဒုတ်”ဟူသော အသံကိုပင် ကြားခဲ့ကြ၏။ ထို့နောက် တုတ်ပြန်ရိုက်နက်သူ အမျိုးသားမှာ ခြေဦးတည်ရာသို့ ပြေးလေ၏။ အခင်းဖြစ်နေရာတွင်ရှိသော အဝေးပြေးဟိုင်းလပ်ကားမှာလည်း ထွန်းထွန်းလတ်တို့ သူငယ်ချင်းတစ်ဦးမှ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် အဝေးသို့ မောင်းနှင်ပျောက်ကွယ်သွား၏။

အခန်း(၃)

ထွန်းထွန်းလတ်တို့ သူငယ်ချင်းတစ်စုမှာ အခင်းဖြစ်နေရာ၌ပင် ကျန်ခဲ့၏။ ဦးခေါင်းတွင် ထိခိုက်ဒဏ်ရာရခဲ့သူ ထွန်းထွန်းလတ်မှာ လဲခြင်းကျဲခြင်းအလို့ငှါ မရှိ။ အတုပါသူ သူငယ်ချင်းများက -
“သူငယ်ချင်း ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

“ခေါင်းတော့ နည်းနည်းထဲသွားတယ်ကွ”

သူငယ်ချင်းတစ်စုက စိတ်ပူပင်စွာဖြင့် ထွန်းထွန်းလတ်ဦးခေါင်းကို ဝိုင်း၍ စမ်းသပ်ကြည့်ရှု၏။ ပေါက်ပြဲသွားသော ဒဏ်ရာကိုမတွေ့။ ဖူးရောင်သွားသော ဒဏ်ရာကိုသာ စမ်းသပ်တွေ့ရှိကြ၏။

“အေးကွာ၊ တို့ဖြစ်တဲ့ကိစ္စကိုတော့ မင်းအိမ်ကို မပြောပါနဲ့၊ မိဘတွေ စိတ်ပူနေပါ့မယ်”

သူငယ်ချင်းတစ်စုက အဲဒီလို ဆို၏။ မောင်ဇော်လတ်နှင့်သူငယ်ချင်းတစ်စုလည်း ကားပေါ်သို့ ပြန်တက်ကြ၏။ ထိုနေ့ ည ၁၁ နာရီကျော်ခန့်တွင် မောင်ဇော်လတ်ကိုယ်တိုင် သူငယ်ချင်းများအိမ်သို့ လိုက်ပို့ခဲ့ပြီး လူစုခွဲခဲ့ကြ၏။ ထွန်းထွန်းလတ်လည်း မိဘများကို အသိမပေးဘဲ အိပ်ရာသို့ တန်းဝင်လေ၏။ သွေးပူနေစဉ်က မသိသာသော ခေါင်းကဒဏ်ရာမှာ သွေးအေးချိန်တွင် သိသာလာ၏။ ခေါင်းထဲက မူးဝေဝေဖြစ်လာ၏။ အရက်ရှိန်ကြောင့်တော့ မဖြစ်နိုင်။ အရက်ကြောင့် မူးခြင်းနှင့် ဒဏ်ရာကြောင့် မူးခြင်းက တခြား။ မခံနိုင်သည့်အဆုံး ထွန်းထွန်းလတ်တစ်ယောက် အင်းစိန်ဆေးရုံသို့ ပြေး၏။ ဆေးရုံတွင် အိပ်ပေါ်မှ ပြုတ်ကျသည်ဟု ဖုံးဖိပြောဆို၏။ ဆေးရုံမှ ဆေးဝါးကုသပြီး အိပ်သို့ပြန်လာ၏။ အိမ်ရောက်သော်လည်း ထွန်းထွန်းလတ်၏ ဝေဒနာက မသက်သာ။ အဖြစ်မှန်ကို ဖုံးကွယ်ထား၍ မဖြစ်နိုင်သည့် အခြေသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ဒီတော့လည်း မိဘများကို အဖြစ်မှန်အတိုင်း ရှင်းပြ၏။ လူကသာ ရှင်းပြနေသည် ထွန်းထွန်းလတ်အခြေအနေက ပုံမှန်မဟုတ်။ အဖြစ်မှန်ကို သိရသော မိဘများက ထွန်းထွန်းလတ်ကို ဆေးရုံသို့ပို့ကြ၏။ ဆေးရုံသို့ရောက်တော့ အဖြစ်မှန်ကို ပြောပြ၏။

ရာဇဝတ်မှုဖြစ်၍ အင်းစိန်ရဲစခန်းက ရောက်လာ၏။ အကျိုးအကြောင်းကို မေးမြန်း၍ အင်းစိန်ရဲစခန်း(ပ)၂၈၃၇/ ၂၀၀၆ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၂၅/ ၁၁၄ ဖြင့် အမှုလက်ခံဖွင့်၏။ ထွန်းထွန်းလတ်၏ အခြေအနေမှာ စိုးရိမ်ဖွယ်ရာဖြစ်၍ ဦးနောက်နှင့်အာရုံကြောဆိုင်ရာဆေးရုံသို့ ချက်ချင်းပို့ရ၏။ ဦးခေါင်းအတွင်း သွေးယိုစီးမှုဖြစ်၍ အခြေအနေမှာ မသက်သာလှ။ ဆေးဝါးကုသမှုခံယူနေစဉ် နောက်တစ်နေ့ ၃၁-၁၂-၂၀၀၆ ရက်နေ့ နေ့လယ် ၂ နာရီခန့်တွင် ထွန်းထွန်းလတ် သေဆုံးသွားခဲ့သည်။ အခင်းဖြစ်ပွားမှုကိုလည်း ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (လူသတ်မှု)သို့ ပြောင်းလဲစစ်ဆေးခဲ့ကြောင်း ဖော်ပြပါရှိသည်။

လေ့လာဖတ်ရှုပြီးသော အမှုတွဲကို စုံထောက်စံထူးက တပ်ဖွဲ့မှူးစားပွဲပေါ်သို့

...ပြန်တင်ပေး၏။ မူဝါဒတစ်ဖွဲ့မှူးက ဆုံလည်ကုလားထိုင်တွင် လက်
ခံဆက်တိုက်၍ ခန္ဓာကိုယ်ကို နောက်သို့ လျှောချမှီထိုင်ရင်း -

“ဒီအမှုမှာ အဓိကကျတာက အဝေးပြေးဟိုင်းလပ်ကားရဲ့ နံပါတ်ပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် အဘ”

“ဒါပေမယ့် သူတို့သူငယ်ချင်းတစ်စုဟာ အဲဒီကားနံပါတ်ကို မမှတ်မိကြဘူး”

အခန်း(၇)

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်တို့မှတ်မိတာက အဝေးပြေးဟိုင်းလပ်ကား
အမေပုဂံက အဖြူရောင်၊ ခေါင်းမိုးပေါ်မှာ ပစ္စည်းတင်တဲ့ ဝက်ခြံပါတယ်၊ ပြီးတော့
စီအင်န်ဂျီကားဆိုတာလောက်ပဲ သိပါတယ်”

အောက်ပြန်မာနိုင်ငံမူဝါဒတစ်ဖွဲ့မှူးရုံး၊ စစ်ဆင်ရေးနှင့် လုံခြုံရေးဌာနခွဲတွင်
ဖြစ်၏။ အခင်းဖြစ်စဉ်က သေဆုံးသူ ထွန်းထွန်းလတ်နှင့် အတူရှိနေကြသော
သူငယ်ချင်းတစ်စုအား စုံထောက်စံထူးကိုယ်တိုင် တွေ့ဆုံမေးမြန်း၏။ ပြစ်မှုကျ
လွန်သူကို ရမိရေးအတွက် အခင်းဖြစ်စဉ်က ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားခဲ့သော အဝေးပြေး
ကားနံပါတ်ကိုမေးရာ အတူပါသူ သူငယ်ချင်းများက အထက်ပါအတိုင်းဖြေ၏။

“မင်းတို့နဲ့ ရန်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဟိုင်းလပ်ကားနဲ့ ထွန်းထွန်းလတ်ကိုရှိက်တဲ့သူကို
မြင်ရင် မင်းတို့ မှတ်မိပါ့မလား”

“မှတ်မိနိုင်ပါတယ် ဆရာ”

“ကောင်းပြီလေ၊ အဲဒါဆို ဒီည ၉ နာရီကို မင်းတို့ငါ့ဆီလာခဲ့လေ”

အတူပါသူများကို ချိန်းဆိုပြီးနောက် စုံထောက်စံထူးက အခင်းဖြစ်နေရာသို့
ယွက်လာခဲ့၏။ အခင်းဖြစ်ပွားရာ လမ်းသစ်လမ်းပေါ်တွင် အင်းစိန်မီးရထား နံ
တံတားထိပ်မှ စော်ဘွားကြီးကုန်းလမ်းဆုံသို့ ဥဒဟိုပြေးဆွဲနေသော ဆိုက်ကား
များရှိ၏။ ဆိုက်ကားတစ်စီးကို အချို့ပိုင်ရှင်များက နေ့ဆိုင်း၊ ညဆိုင်း၊ နှစ်ပိုင်းခွဲ၍
ပြေးဆွဲကြသည်။ အခင်းဖြစ်ချိန်တွင် ပြေးဆွဲကြသော ညဆိုင်းဆိုက်ကားများကို
စုံစမ်း၏။ နေ့ပိုင်းထက်စာလျှင် ညဆိုင်းနင်းသူက နည်း၏။ ဒါကြောင့်လည်း
ထိုလမ်းပေါ်တွင် ညပိုင်းဆိုက်ကားနင်းသူအချို့ကို သိရ၏။ ဆိုက်ကားနင်းသူကို
ရသော်လည်း အခင်းဖြစ်ချိန်က အနီးအပါးတွင်ရှိနေသော ဆိုက်ကားသမားကို
ကောက်ရပြန်၏။ အခင်းဖြစ်ပွားခဲ့သည်မှာ တစ်လနီးပါးခန့်ရှိပြီဖြစ်၍ ကိုယ်တိုင်ပြင်
ပေ့ခဲ့သူ ဆိုက်ကားသမားကို ရှာဖွေရသည်မှာ မလွယ်လှပါ။ တကယ်လုပ်လျှင်

အတတ်ဖြစ်သည် ဆိုသလို ည ၈ နာရီခန့်တွင် ဆိုက်ကားသမားတစ်ဦးကိုတွေ့၏။
ဆိုက်ကားသမားက -

“ကားနံပါတ်တော့ အတိအကျ မသိဘူးဗျာ ၄က/ ၆ ထိပ်စီးလောက်ပဲ
ကွန်တော် မှတ်မိလိုက်တယ်”

ဆိုက်ကားသမား၏အမြင်ကို အထင်သေး၍မဖြစ်ပါ။ သူကလည်း သူ့အမြင်
ကို သိသရွေ့ပြောခြင်းပင်။ ဘာပဲပြောပြော ဝံ့ထူးအတွက် သဲလွန်စတစ်ခုတော့
မရှိချေ။ မနက်ပိုင်းက ရုံးတွင် ချိန်းထားသော မျက်မြင်သက်သေများက ရှိနေ
သည့် စီအိုင်ဒီရုံးသို့ ပြန်လာခဲ့၏။ ရုံးခန်းတွင် အသင့်စောင့်နေသော သေဆုံးသူ
ကွန်ဆွန်းလတ်၏ သူငယ်ချင်းတစ်စုကို တွေ့၏။ ဆိုက်ကားသမားထံမှ ရခဲ့သော
သဲလွန်စကို ချပြသည်။ သူတို့မှတ်မိသော ဝက်ခြံပါ ဟိုင်းလပ်အဖြူရောင်
၄က/... နံပါတ်များကို စောင့်ကြည့်ရန် ဖြစ်၏။ ည ၁၀ နာရီခန့်တွင် စုံထောက်
ထူးနှင့် မျက်မြင်သက်သေ မောင်ဇော်လတ်ပါ သူငယ်ချင်းတစ်စုသည်
ဆာဘွားကြီးကုန်းလမ်းဆုံသို့ ရောက်၏။ ထိုလမ်းဆုံမှ အခင်းဖြစ်ပွားရာ လမ်းသစ်
သစ်သို့ ဝင်ရောက်လာသော ၄က/... ဟိုင်းလပ်အဖြူရောင် ဝက်ခြံပါ ကား
နံပါတ်များကို ည ၁၁ နာရီအထိ စောင့်ကြည့်မှတ်သားထား၏။ အခင်းဖြစ်ကားနှင့်
အဆင်တူ အဝေးပြေး ဟိုင်းလပ်ကား (၁၀)စီးခန့်ကို တွေ့၏။ သို့သော် ယာဉ်မောင်း
သူနှင့် ယာဉ်နောက်လိုက်တို့မှာ ထိုနေ့ညက အခင်းဖြစ်ပွားသူများမဟုတ်ကြောင်း
သိရသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် မှတ်သားထားသော ၄က/... အကွရာပါ ယာဉ်များ
၏ ပိုင်ရှင်၊ အမည်၊ နေရပ်တို့ကို အတည် ပြုစုံစမ်း၏။ ထိုယာဉ်များမှာ တောင်ကြီး၊
အလေး၊ ပြည်နှင့် ဘားအံစသောမြို့များမှ ယာဉ်များဖြစ်၏။ တိကျသောချာသော
ကားနံပါတ်မဟုတ်သဖြင့် အမှုလမ်းကြောင်းက အနည်းငယ်တိမ်းစောင်းသွား၏။
ဆောင်းမှန်းသိ၍ တည့်မတ်စွာရှိဖို့ အဖြေကိုအကြံထုတ်၏။ မော်တော်ယာဉ်
မှတ်ပုံတင်ရုံးရှိ ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းတစ်ဦးထံ ဝင်သည်။ အဝေးပြေးယာဉ်
သမားများတွင် ကုန်ပစ္စည်းတင်ရန် ဝက်ခြံတပ်ဆင်ခွင့်ရှိသော ကားများကို အသေး
စိတ်ပေးပြန်စုံစမ်း၏။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ၏ ရှင်းပြမှုကြောင့် အမှုအတွက် ဖြစ်နိုင်
ချေရှိသည့် လမ်းကြောင်းတစ်ခုကို သိရ၏။ ထိုမှ အပြန်ခရီးတွင် သမိုင်းလမ်းဆုံရှိ
ဟိုင်းလပ်အဝေးပြေးကိတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ ထိုကိတ်တွင် (CNG)ဖြင့် ပြေးဆွဲ
နေသော ဟိုင်းလပ်ကားများ၏ အခြေအနေကို လေ့လာ၏။ စိတ်ကျေနပ်အောင်

စုံထောက်မောင်ရေခဲ

လေ့လာမေးမြန်းပြီးနောက် အင်းစိန် ဘီအိုစီမှတ်တိုင်အနီးရှိ (CNG) အရောင်ဆိုင်သို့ရောက်၏။ ထိုဆိုင်တွင် (CNG) နှင့်ပတ်သက်၍ သိလိုသမျှကိုမေး၏။ (CNG) လာရောက်ဖြည့်သော အဝေးပြေးဟိုင်းလပ်ကားများကိုလည်း လေ့လာ၏။ လေ့လာမှတ်သားသိရှိခဲ့သမျှတို့ကို သယ်၍ စုံထောက်စံထူးတစ်ယောက် စီအိုင်ဒီအို ရှေးရှုခဲ့သည်။

စံထူးသည် စစ်ဆင်ရေးဌာနခွဲမှူး အခန်းသို့ ဦးတည်ခဲ့သည်။ ဌာနခွဲမှူးနှင့် စံထူးတို့မှာ သင်တန်းတစ်ပတ်တည်းဆင်း သူငယ်ချင်းများဖြစ်သည်။ ခင်မင်ရင်းနှီးကြသော်လည်း လုပ်ငန်းတာဝန်နှင့်ပတ်သက်လာလျှင် အလုပ်ဟာအလုပ် (Duty is Duty) ပင်ဖြစ်သည်။ ရုံးခန်းအဝင်တွင် စံထူးက အလေးပြု၍ အရှိအသေပေး၏။ စံထူးကိုတွေ့မြင်ရသော ဌာနခွဲမှူးက -

“လာ သူငယ်ချင်း ထိုင်ကွာ”

ဌာနခွဲမှူးစားပွဲရှေ့ထိုင်ခုံလွတ်တွင် စုံထောက်စံထူးက ဝင်ထိုင်၏။ အမှုမှတ်ပတ်သက်၍ စုံစမ်းတွေ့ရှိချက်နှင့် လေ့လာမှတ်သားသိရှိချက်တို့ကို တင်ပြ၏။ စံထူး၏ တင်ပြချက်ကို ဌာနခွဲမှူးက တလေးတစား နားထောင်၏။ အကြောင်းဆွေးနွေးသင့်သည်များကိုလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဆွေးနွေး၏။ ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးအပြီးတွင် ဌာနခွဲမှူးက -

“ဒါဆို တို့ဆီက စုံထောက်တွေကို အဲဒီကားဂိတ်တွေမှာ ထည့်ထားလို့က်လေ ...”

အခန်း(၅)

“ထည့်ထားတာတော့ဟုတ်ပါပြီ သူတို့လုပ်ရမယ့်အလုပ်ကို ဆရာကိုယ်တိုင် လက်ချာပေးဦးမှပေါ့”

စုံထောက်စံထူး၏ အခန်းတွင်ဖြစ်၏။ အမှုမှ သဲလွန်စထွက်လာနိုင်မည့် အဝေးပြေးဂိတ်စခန်းများတွင် အမှုစစ်အရာရှိ(အိုင်အို) (Investigation Officer) များကို လျှို့ဝှက်အသွင်ယူ၍ ထည့်သွင်းစုံစမ်းရမည်ဖြစ်သည်။ အိုင်အိုများထံ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာပါးနပ်သူ အိုင်အိုအချို့ကို ကောက်နှုတ်တင်ပြရန် စုံထောက်စံထူးက တပည့်ရင်းဖြစ်သူ ဒုရဲအုပ်အောင်ရင်သို့ တာဝန်ပေး၏။ အောင်ရင်က တာဝန်ပေးမည့်သူစာရင်းကို ရွေးကောက်ရင်း ဆရာဖြစ်သူ စုံထောက်စံထူးသို့ အထက်က စကားကိုဆို၏။ တစ်ခန်းတည်း အတူရှိနေသူ အောင်ရင်ကို မျက်မှောင်ကြည့်

ဪရင်း စုံထောက်စံထူးက -

“မိကျောင်းမင်း ရေခင်းပြမနေစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ငါက မင်းဆရာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာရယ်၊ ဒါပေမယ့် တချို့အိုင်အိုရွှေက လက်ကြော ထင်းဘူးဗျ၊ ခိုင်းတာကတစ်မျိုး၊ လုပ်လာတာက တစ်လွဲမို့ ဆရာစိတ်ညစ်ရ နာဦးလို့ပါ”

အောင်ရင်စကားက မှန်ပါသည်။ တခြားမကြည့်လေနှင့်။ ယခုအမှုတွင်ပင် အချိန်တစ်လကြာသည်အထိ တရားခံက ဘယ်ဆီနေမှန်းမသိသေး။ ပြစ်မှုကျူး ထွက်သူက အချုပ်ခန်းသို့ တိုးဝင်လာမည့်အရေးကို မျှော်ငေးနေရောလေသ ထား။ စံထူး၏ စဉ်းစားခန်းက ဤမျှဖြင့် ပြတ်သွားသည်။ တပည့်ကျော် ဒုရဲအုပ် အောင်ရင်တင်ပြလာသော အိုင်အိုစာရင်းကိုကြည့်၏။ ထိုအမည်စာရင်းထဲမှ စံထူး ကိုယ်တိုင် အကြိုက်ဆုံးအိုင်အို ရှစ်ယောက်ကို ရွေးထုတ်၏။ ဤသို့ ထုတ်နှုတ် နှေးချယ်ရာတွင် လူကိုမကြည့်၊ မူကိုသာကြည့်၍ ရွေးထုတ်၏။ တာဝန်ပေးမည့် နေရာဒေသနှင့် လိုက်လျောညီထွေရှိသည့် အိုင်အိုကိုသာ ဦးစားပေးရွေး၏။ ဤ သို့ဖြင့် စုံထောက်စံထူး၏ အခန်းတွင် ဒုရဲအုပ်အောင်ရင်နှင့်အတူ လက်ရွေးစင် စုံထောက် ရှစ်ယောက်မှာ အသင့်ရှိနေလေပြီ။ စုံထောက်စံထူးကိုယ်တိုင် အမှု ဖြစ်စဉ်ကို ရှင်းပြ၏။ အိုင်အို ရှစ်ယောက်၏ အမေးကိုလည်း အသေးစိတ်အဖြေ ပေး၏။ အထက်နှင့်အောက် အပြန်အလှန် အကြေအညက် ဆွေးနွေးပြီးနောက် စုံထောက်စံထူးက-

“ဒီအမှုမှာ ပါဝင်ပတ်သက်တဲ့ အဝေးပြေးဟိုင်းလပ်ကားဟာ မှော်ဘီ၊ တိုက်ကြီး၊ ပဲခူးနဲ့ သနပွင်တို့မှာ ဂိတ်ထိုးတဲ့ ကားပဲဖြစ်တယ်”

ဟု တိတိကျကျပင် ဖွင့်ဟပြော၏။ ဤသို့ပြောနိုင်သောအကြောင်းကလည်း စံထူးတွင်အပြည့်ရှိသည်။ ဒါကလည်း လုပ်ရင်းသင်၊ သင်ရင်းလုပ်ဆိုသလို ဤ အမှုကို စုံစမ်းမေးမြန်းလေ့လာရင်းကပင် သိရှိလာခဲ့သော အကြောင်းတရားတစ် ခုပင်ဖြစ်၏။ ကိုယ်တိုင်သိထားသော အကြောင်းအရာကို စံထူးက အောက်ပါ အတိုင်းချပြသည်။

ဦးစွာပထမ ဟိုင်းလပ် (Hilux) အဖြူရောင် အဝေးပြေးကားဟု မြင်တွေ့ သုများက ဆိုသည်။ ဟိုင်းလပ်အဖြူရောင်သည် ကားအမည်နှင့် အရောင်အဆင်း ယှဉ်ဖြစ်သည်။ အဝေးပြေးကားဟု ဆိုနိုင်ခြင်းမှာ ထိုကား၏ အမိုးပေါ်တွင် ပစ္စည်း တင်ရန် ဝက်ခြံကိုမြင်၍ ပြောဆိုခြင်းဖြစ်သည်။ အဝေးပြေးယာဉ်ငယ်တိုင်းလိုလို

စုံထောက်မောင်ရေခဲ

ဝက်ခြံပါရှိပါ၏။ ရန်ကုန်တိုင်းအတွင်း တောင်ပိုင်းနှင့်မြောက်ပိုင်းခရိုင်ရှိ အချို့မြို့နယ်မှ အဝေးပြေးယာဉ်ငယ်များကို ဝက်ခြံတပ်ဆင်ခွင့်ပြုထားပါသည်။ အခင်းဖြစ်ဒေသမှာ ရန်ကုန်မြောက်ပိုင်းနှင့် ဝင်လာသော ကားဖြစ်၍ ရန်ကုန်တောင်ပိုင်းခရိုင်ကို မစဉ်းစား ကေ့ပါ။ ရန်ကုန်မြောက်ပိုင်းခရိုင်တွင် ဝက်ခြံတပ်ဆင်ခွင့်ရှိသော အဝေးပြေး ယာဉ်ငယ်များမှာ မော်ဘီနှင့် တိုက်ကြီးမြို့နယ်တို့သာဖြစ်၏။ ဝက်ခြံတပ်ဆင်၍ ရန်ကုန်သို့ ဝင်လာကြသော အဝေးပြေးယာဉ်ငယ်များမှာ မော်ဘီ၊ တိုက်ကြီးနှင့် ပဲခူးလမ်းကြောင်းတို့၏မြောက်ဘက် ပြည်နယ်၊ တိုင်းအသီးသီးမှဖြစ်၏။ ထိုသို့ ပင်ရောက်လာသောကားများထဲတွင် ဟိုင်းလပ်အဖြူရောင် ဝက်ခြံပါကားများ ကလည်း နည်းလှသည်မဟုတ်။ ဖြစ်နိုင်ချေရှိသည်ကို ချဲ့၍ ကြည့်ပါမည်။

“မျက်မြင်သက်သေအားလုံးက စီအင်နိုဂျီကားပါလို့ အတိအကျပြောတယ်။ အဲဒီတော့ မြောက်ပိုင်းကဝင်လာတဲ့ စီအင်နိုဂျီကားတွေကိုကြည့်ရအောင်”

ဟု စုံထောက်စံထူးကပြောရင်း ဆက်၍ရှင်းပြသည်။ CNG (စီအင်နိုဂျီ) (Compress Natural Gas) သဘာဝဓာတ်ငွေ့ ဖြည့်တင်းရောင်းချပေးသော ဆိုင်များမှာ မြန်မာနိုင်ငံအောက်ပိုင်းတွင် ရန်ကုန်နှင့် အထက်ပိုင်းတွင် မန္တလေး (ပလိပ်)၊ ရေနံချောင်းနှင့် ချောက်မြို့များ၌သာရှိ၏။ ယခုလက်ရှိ အဝေးပြေးဟိုင်းလပ်ယာဉ်တစ်စီးတွင် လေးပေခန့်မြင့်၍ လုံးပတ် ၂၀ လက်မခန့်ရှိ စီအင်နိုဂျီအိုးလေးလုံးတပ်ဆင်ထားသည်။ ထိုအဝေးပြေးဟိုင်းလပ်ကားများအတွက် ရန်ကုန်အရောင်းဆိုင်မှ စီအင်နိုဂျီ ဖြည့်တင်းပေးနိုင်သော ခရီးအကွာအဝေးမှာ ရန်ကုန်မှ အသွား၊ အပြန် ခရီးအကွာအဝေးမိုင် (၁၀၀)ဝန်းကျင်နှင့် စွန်းစွန်းမျှသာဖြစ်သည်။ စီအင်နိုဂျီသည် ဒီဇယ်၊ ဓာတ်ဆီကဲ့သို့ လမ်းတွင် အလွယ်တကူ ဝယ်ယူ ဖြည့်တင်း၍ရသော လောင်စာမဟုတ်။ ဤသည်ကိုထောက်၍ အခင်းဖြစ်ပွားမှုမှ အဝေးပြေးဟိုင်းလပ် စီအင်နိုဂျီကားမှာ ရန်ကုန်မှ မိုင်(၅၀)ဝန်းကျင်အတွင်း သွားလာနေသော ကားဖြစ်၏။ ထိုကားများထဲမှ ကားနံပါတ် ၄က/၆... ထိပ်စီးပါသော ကားများကို အထူးဂရုပြု၍ စုံစမ်းလေ့လာကြရန်ဖြစ်သည်။

“ကိုယ်တိုင်သွားရောက်စုံစမ်းမယ်၊ စုံထောက်အရာရှိတွေကို ဒီကားရှိနိုင်မယ့် နေရာလည်း ကျွန်တော်ပြောခဲ့ပြီးပါပြီ။ အဲဒီလို စုံစမ်းတဲ့အခါမှာ အိုင်အိုများ အပွက် အဓိကကျမယ့်အချက်က သတင်းစကားပါ”

ဟု စံထူးကဆိုသည်။ လူသည် ကျင်လည်ရာပတ်ဝန်းကျင်ကို လိုက်၍ အကျင့်စရိုက်အမျိုးရှိကြ၏။ ယာဉ်မောင်းနှင့် ယာဉ်နောက်လိုက်တို့၏ စရိုက်မှာ

ခန့်လမ်း၌ ကြုံတွေ့ခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်ကို မိမိတို့ဂုဏ်ခံနဲ့၌ မြန်ရှက်စွာပြောဆိုတတ်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ပြောစရာအထွေ အထူးမရှိလျှင် အချင်းချင်းနောက်ပြောင်နေတတ်သည်။ ထိုသူများထံမှ သတင်းစကားနှင့် အဖျင်းစကားတို့ကို ရရှိဖို့အတွက် နားများကိုစွင့်၍ မျက်စိကို ဖွင့်ထားရန်မှာသည်။ ကားဂိတ်များတွင် အသွင်ယူ စုံစမ်းပညာအရာရှိများသည် ထိုဒေသထိုနေရာကို ဝင်ဆံ့သူများဖြစ်သည့်အပြင် ကားအကြောင်းနားလည်သူများဖြစ်သည်။ ထူးခြားသည့်သတင်းကို နေ့ညအချိန်မရွေးပို့ရန်နှင့် ထူးခြားမှုမရှိက ညစဉ် ၉ နာရီအချိန်တိုင်း ဆက်သွယ်သတင်းပို့ရန်မှာသည်။ သတင်းစကားကို လက်ခံရယူမည့်သူ (Listen Officer) အဖြစ် မိမိနှင့် ဒုရဲအုပ်အောင်ရင်တို့က ဌာနခွဲရုံးခန်းတွင် အသင့်ရှိကြောင်း စုံထောက်စံထူးက အိုင်အိုရှပ်ယောက်တို့အား မှာကြားပြောဆို၏။

စံထူးစကားအဆုံးတွင် စုံထောက်ဌာနမှ အိုင်အိုရှပ်ယောက်လည်း မှုခင်းတပ်ဖွဲ့ (စီအိုင်ဒီ)ကိုကျောခိုင်း၍ မိမိတို့ တာဝန်ကျသည် ကားဂိတ်အသီးသီးသို့ ချီတက်သွားကြလေတော့သည်။

အခန်း(၆)

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောတွင်ဖြစ်၏။ ဌာနခွဲရုံးခန်းရှိ တယ်လီဖုန်းနံဘေးတွင် အသင့်တာဝန်ကျ ဒုရဲအုပ်အောင်ရင်က အိပ်ရာလိပ်ကို ထုပ်ပိုးသိမ်းဆည်းနေ၏။ စားပွဲပေါ်ရှိ တယ်လီဖုန်းမြည်သံကြောင့် အောင်ရင်က တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ကောက်ကိုင်၍ -

“အမိန့်ရှိပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဒုရဲအုပ်အောင်ရင်ပါ”

“ကိုအောင်ရင် ကျွန်တော် လင်းထင်ဦးပါ”

လင်းထင်ဦးသည် မှော်ဘီကားဂိတ်တွင် တာဝန်ကျသော ဒုရဲအုပ်တစ်ဦးဖြစ်၏။ မှော်ဘီနယ်မြေကို ကျွမ်းကျင် ရင်းနှီးသူဖြစ်၏။ သူနှင့်အတူ ယာဉ်မောင်းလောကမှ အသွင်ကူးပြောင်းလာသော ဒုရဲအုပ်အောင်ကျော်မြင့်လည်း အတူပါလာ၏။ ဒုရဲအုပ်လင်းထင်ဦးမှ လွန်ခဲ့သည့် တစ်လကျော်ခန့်က အင်းစိန်တွင် မှော်ဘီ-ရန်ကုန် ပြေးဆွဲသော လိုင်းကားတစ်စီးမှာ ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားမှုရှိခဲ့ကြောင်း ဆိုကားမှာ ဟိုင်းလပ်အဖြူရောင်ဖြစ်၍ ထ/၆၅၁၈ ဖြစ်ကြောင်းသတင်းပို့၏။ လင်းထင်ဦး၏ သတင်းကို လက်ခံရေးမှတ်ရင်း ဒုရဲအုပ် အောင်ရင်က -

“မှော်ဘီရဲကို အကူအညီတောင်းပြီး တို့ဆီက အောင်ကျော်မြင့်နဲ့ အဲဒီနေ့

စုံထောက်မောင်ရေခဲ

က ယာဉ်မောင်။ ယာဉ်နောက်လိုက် အဲဒီကားကို ခုချက်ချင်း ရုံးကိုပို့ပေးလေ
“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့ ခုပဲပို့ လိုက်မယ်”

မနက် ၇ နာရီခန့်ဖြစ်၏။ မှော်ဘီ-ရန်ကုန်ပြေးဆွဲနေသော ဟိုင်းလပ်အင်္ဂါ
ပျော် ထ/၆၅၁၈ ကိုမောင်းနှင်သူမှာ ကိုအောင်ငွေဖြစ်၍ ယာဉ်နောက်လိုက်
သူရအောင်တို့ဖြစ်၏။ ယာဉ်မောင်းနှင့် ယာဉ်နောက်လိုက်တို့ကို စစ်ကြော
အခန်းတစ်ခန်းစီတွင် သီးခြားစီခွဲ၍ စစ်ပေးကြ၏။

“ခင်ဗျားနာမည်”

“ကိုအောင်ငွေပါ”

“လွန်ခဲ့တဲ့ ၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၃၀ ရက်နေ့၊ ည ၁၀ နာရီခွဲလောက်
မှာ ခင်ဗျားကားနဲ့ တခြားဟိုင်းလပ်ကားပေါ်က လူတစ်စုဟာ အင်းစိန်လမ်းသစ်
လမ်းပေါ်မှာ ရန်ဖြစ်ကြတယ်ဆိုတာ ဟုတ်သလား”

အစစ်ဆုံရာ ယာဉ်မောင်ကိုအောင်ငွေက အဖြေမပေးသေးပါ။ ဘယ်ပုံဘယ်
နည်းဖြင့် ဘယ်လိုပြောရမည်ကို စဉ်းစားနေပုံရသည်။ အတော်အတန်ကြာ
သည်အထိ ကိုအောင်ငွေဆီက အဖြေထွက်မလာ။ ကိုအောင်ငွေကို စေ့
ကြည့်၍ စစ်မေးသူ ဒုရဲအုပ်အောင်ရင်၏ အတွေးထဲတွင် “ဒီလူ ငါ့ကိုလှည့်ပတ်
အကြံထုတ်နေပုံပဲ၊ ဒီအတိုင်း မေးလို့တော့ လွယ်လွယ်နဲ့ရမှာမဟုတ်ဘူး”
စဉ်းစားမိရင်း -

“ခင်ဗျား ကျွပ်မေးနေတာ နားမလည်ဘူးလား”

အောင်ရင်၏အသံ (Tone)က မြင့်တက်လာသလို အသွင်သဏ္ဌာန်
လည်း ခက်ထန်သည့်အမူအရာသို့ ပြောင်းလာ၏။ ဒုရဲအုပ်အောင်ရင်ကို
မလည်သော အကြည့်ဖြင့်ကြည့်ရင်း ကိုအောင်ငွေက -

“ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်ဆရာ၊ ဘယ်လိုဖြေရမုန်းမသိလို့”

“ဗျာ”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့ ရန်ဖြစ်တာတော့ မှန်ပါတယ်၊ ဆရာတို့
သလို ညဘက်တော့မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ သူများနဲ့ ရန်ဖြစ်တာလည်းမဟုတ်
ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ သားအဖနှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်ကြတာပါ”

ယာဉ်မောင်၊ အောင်ငွေနှင့် ယာဉ်နောက်လိုက် သူရအောင်တို့မှာ သားအ
ဖများဖြစ်ကြ၏။ နေ့ရက်ကို အတိအကျ မသိ။ လွန်ခဲ့သည့် တစ်လကျော်ခန့်
ဖြစ်၏။ ထိုနေ့ နေ့လယ်ခင်းတွင် အင်းစိန်ရှိ စီအင်န်ဂျီ အရောင်းဆိုင်တွင် ကားက

ဆည့်ရန် တန်းစီနေ၏။ ဖခင်ဖြစ်သူ ယာဉ်မောင်း ကိုအောင်ငွေနှင့် သားဖြစ်သူ ယာဉ်နောက်လိုက် သူရအောင်တို့ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း စကားများကြ၏။ ဖခင်က ဒေါသပွား၍ သားဖြစ်သူကို ဆုံးမရန်ပြင်စဉ် အနီးရှိ ဘဝတူ ယာဉ်မောင်းများက ဝိုင်းဝန်းဖျန်ဖြေပေးခဲ့ရကြောင်း ကိုအောင်ငွေက ထွက်ချက်ပေး၏။ သီးခြားစီခွဲ၍ အစစ်ခံနေသော ယာဉ်နောက်လိုက် သူရအောင်၏ ထွက်ချက်ကလည်း တိုအောင်ငွေ၏ထွက်ဆိုချက်နှင့် ထပ်တူညီမျှ ဖြစ်၏။ ဒီတော့လည်း စုံထောက်ကြီး ဦးခွဲစားပြောသလို -

“မှားတဲ့အခါလည်း မှားပေမပေါ့”

အခန်း(၇)

“ဒီတစ်ခါတော့ မမှားတော့ပါဘူး ဆရာ၊ သေချာသလောက်ပါပဲ”

ထိုနေ့ည ၉ နာရီခန့်တွင်ဖြစ်၏။ စုံထောက်စံထူးကိုယ်တိုင် သတင်းလက်ခံရယူဖို့ အသင့်တာဝန်ကျ၏။ အခင်းဖြစ် နေ့ပတ်ဝန်းကျင်က မှော်ဘီ-ရန်ကုန် ပြေးဆွဲသော လိုင်းကားအမှတ် ၈၄၂၆ မှ ယာဉ်နောက်လိုက် အောင်ကျော်စိုး (ခ)မှေးမှေး(ခ)မှုံကြီးအညီ အာလီနီငါးဆင့်ဘုရားအနီး ရန်ဖြစ်ခဲ့ကြောင်း သတင်းကို မှော်ဘီတွင်တာဝန်ကျနေသော စုံထောက်အဖွဲ့မှ ပေးပို့လာသည်။ မနက်ပိုင်းက ပေးပို့သော သတင်းမှာလွဲမှားနေ၍ ယခု ညနေပိုင်းပေးပို့သော သတင်းကိုလည်း မိုးရိမ်မကင်းဖြစ်၏။ ဒီတစ်ခါလွဲမှားလျှင် သိက္ခာကျကြောင်း စုံထောက်စံထူးက ပြောရာ သတင်းပေးသူ ဒုရဲအုပ်လင်းထင်ဦးက အထက်ပါအတိုင်း သေချာပေါက်ပြောဆိုခဲ့သည်။ အခင်းဖြစ်နေရာနှင့် အာလီနီငါးဆင့်ဘုရားမှာ ဝေးကွာလှသည်မဟုတ်။ သတင်းစကားသာ မှန်ခဲ့လျှင် ဖြစ်နိုင်ချေက ရာခိုင်နှုန်း ၆၀ ခန့်ရှိချေပြီ။ ရာနှုန်းပြည့်ဖြစ်ဖို့က အိုင်အို၏ အစွမ်းအစပ်ဖြစ်သည်။ ဒါကို မျှော်တွေး၍ စုံထောက်စံထူးက တပည့် ဒုရဲအုပ်အောင်ရင်ကိုခေါ်သည်။ ထို့နောက် ဆရာတပည့် နှစ်ယောက် မှော်ဘီသို့ချီတက်လေသည်။

အချိန်က ည ၁၀ နာရီခန့်ဖြစ်၏။ ရန်ကုန်-ပြည်လမ်းမကြီးက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်။ အောင်ရင်က ကားကို မောင်း၍ စံထူးက နံဘေးတွင် ငြိမ်သက်စွာ လိုက်ပါလာ၏။ တစ်ခါတစ်ခါ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှလာသော ကားများကို ရှောင်တိမ်းရှုံ့မှလွဲ၍ တစ်လမ်းလုံး အသွားအလာရှင်းနေ၏။ ရွှေညောင်ပင်ရောက်ခါနီးတွင် ကား၏ စက်အရှိန်မှာ လျော့ကျလာ၏။ ရွှေညောင်ပင်ရွှေအရောက်

တွင် အောင်ရင်က ကားကိုရပ်၏။ ကားရပ်သွားသဖြင့် စုံထောက်စံထူးက -

“ဘာဖြစ်လို့ ကားရပ်သွားတာတုန်း”

“ရွှေညောင်ပင်မှာ ဆုတောင်းမယ်လေ ဆရာ”

“မင်းက ဘာဆုတောင်းမှာတုန်း”

“ကျွန်တော်တို့လုပ်ငန်း အောင်မြင်ဖို့အတွက်လေ ဆရာရဲ့”

“ဟေ့ကောင် အောင်ရင်၊ မင်းရွှေနေသလား။ လုပ်ငန်းတစ်ခုအောင်မြင်တယ် မဟောင်းမြင်ဘူးဆိုတာ လူကလုပ်တာကွ။ ရွှေညောင်ပင်က လုပ်တာမဟုတ်ဘူး။ မောင်းစမ်းပါကွာ”

ဆရာ၏ အမိန့်ကို မဖီဆန်ဝံ့သူ အောင်ရင်က ကားကိုမှော်ဘီသို့ ဦးတည်ခဲ့သည်။ ည ၁၀ နာရီခွဲခန့်တွင် မှော်ဘီသို့ ရောက်၏။ ရဲစခန်းတွင် အသင့်စောင့်နေသူ ဒုရဲအုပ် အောင်ကျော်မြင့်နှင့် လင်းထင်ဦးတို့ကို တွေ့၏။ အောင်ကျော်မြင့်နှင့် လင်းထင်ဦးက စုံထောက်စံထူးအား သတင်းအခြေအမြစ်ကို ခင်းကျင်းပြသည်။

အမင်းပြစ်ပွားသည့်နေ့ရက်၊ အချိန်နှင့် နေရာတို့က အနီးစပ်ဆုံးတိုက်ဆိုင်နေသည်။ ဒီတော့လည်း အမှုစစ်ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ စုံထောက်စံထူး၏ နှုတ်မှထွက်လာသည့် အဖြေစကားက “ဆက်လုပ်” ဟူ၍ပင်။

အချိန်က ည ၁၁ နာရီကျော်ခန့် ဖြစ်၏။ စုံထောက်စံထူးနှင့်အတူ စီအိုင်ဒီမှ အိုင်အိုများ၊ နယ်မြေရဲမှ နယ်ထိန်းအရာရှိတို့က နယ်မြေအတွင်း ကွင်းဆင်းခဲ့ကြသည်။ အိပ်စက်အနားယူနေချိန်ဖြစ်၍ တစ်မြို့လုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်၊ နယ်မြေ ၈ ယာ က ၏ ကူညီမှုဖြင့် အောင်ကျော်စိုး(ခ)မှေးမှေး(ခ)မုံကြီး အိပ်လို့ရောက်ရှိ၏။ သတင်းတွင်ပါသော အောင်ကျော်စိုး ဟုတ်မဟုတ် စစ်မေးမြန်း၏။ အမှုဖြင့် စစ်မေးရန် လိုအပ်သူတစ်ဦး ဖြစ်၍ -

“ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို စစ်မေးစရာရှိလို့ စီအိုင်ဒီကို ခဏခေါ်သွားပါမယ်”

အတူပါလာသူများရှေ့တွင် စုံထောက်စံထူးက အထက်ပါအတိုင်း ပြော၏။ မိမိ အမည် ရာထူးနှင့် ဌာနတို့ကိုပါ ရှင်းပြသည်။ ဥပဒေအရ ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြစ်၍ အောင်ကျော်စိုးနှင့်မိသားစုက မငြင်းသား။ စံထူးနှင့် အောင်ရင်တို့က ယာဉ်နောက်လိုက် အောင်ကျော်စိုးကို ရုံးသို့ ခေါ်ဆောင်ခဲ့ကြသည်။ မှော်ဘီတွင် တာဝန်ကျနေသူ စုံထောက်နှစ်ဦးကိုလည်း မိမိတို့အသိုက်တွင် အသင့်ရှိရန် မှာကြားခဲ့သည်။

ထိုနေ့ ၃၁-၁-၂၀၀၇ ရက်နေ့ ညဉ့်နက် ၁၂ နာရီအချိန်ကို ကျော်လွန်၍ နောက် တစ်နေ့ ၁-၂-၂၀၀၇ ရက်နေ့၏ နံနက် ၁ နာရီအချိန်သို့ပင် ရောက်ရှိနေ ချေပြီ။ စုံထောက်စံထူးနှင့် တပည့် ဒုရဲအုပ်အောင်ရင်တို့၏ ရုံးခန်းက ပီးများ ထိန်လင်းလျက်။ စားပွဲရှေ့တွင်ရှိနေသူ အောင်ကျော်စိုးအား ဆရာတပည့်နှစ် ယောက်က စစ်မေးနေခြင်းပင်။

“မင်းက လ/၄၇၂၆ က ယာဉ်နောက်လိုက်လား။”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ”

“မင်းတို့မှော်ဘီဂိတ်မှာ ရန်ကုန်ပြေးတဲ့ ဟိုင်းလပ်ကား ဘယ်နှစီးလောက် ရှိလဲ”

စံထူး၏ အမေးကို အောင်ကျော်စိုးက လက်ချိုးရေ၍ ချက်ချင်းအဖြေပေး ၏။ ထိုကားများထဲတွင် အဖြူရောင် ဟိုင်းလပ်ကား အရေအတွက်ကိုမေးပြန်၏။ ဒါကိုလည်း အောင်ကျော်စိုးက အလွယ်လေးပင် အဖြေထုတ်ပေး၏။ အဖြူရောင် ဟိုင်းလပ်ကားများ၏ နံပါတ်ကိုမေး၏။ မေးခွန်းကလည်း ခဲရာခဲဆစ်မဟုတ်။ ယာဉ်မောင်းနှင့် ယာဉ်နောက်လိုက်တို့အတွက် နိစ္စဓူဝ ဖြင်တွေ့နေခြင်းမို့ ကောင်းစွာမှတ်မိနေ၏။ ဒါကြောင့် အဖြူရောင် ဟိုင်းလပ်ကားများ၏ နံပါတ်များ ကို အောင်ကျော်စိုးက ပီပြင်စွာရွတ်ပြ၏။ သူရွတ်ပြသော ကားနံပါတ်များထဲ တွင် ၄က/၆၉၃၅ ယာဉ်တစ်စီးလည်းပါလာ၏။ မည်သို့သောကြောင်းဖြင့် စစ် မေးနေခြင်းကို အစစ်ခံသူ အောင်ကျော်စိုး လုံးဝမသိပါ။ ဒါကလည်း အမှုစစ်မေး သူတို့အတွက် လျှို့ဝှက်အပ်သော (Confidential) ကိစ္စပင်ဖြစ်သည်။

စံထူးသည် စားပွဲအံ့ဆွဲအတွင်းမှ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ထုတ်သည်။ ထိုစာ ရွက်မှာ မှော်ဘီတွင်တာဝန်ကျသော အိုင်အိုနှစ်ယောက်က မှော်ဘီဂိတ်တွင် ဂိတ်ထိုး၍ ရန်ကုန်သို့ပြေးဆွဲသော ဟိုင်းလပ်ကားနံပါတ်များစာရင်း ဖြစ်၏။ ထို ကားနံပါတ်များထဲတွင် အောင်ကျော်စိုး ပြောသော ၄က/၆၉၃၅ ကားနံပါတ်မှာ အလျဉ်းမရှိ။ သေချာအောင် နောက်တစ်ခေါက်ထပ်ကြည့်သည်။ မတူ။ စံထူး၏ စိတ်ထဲတွင် သံသယအတွေးများက ဟိုဒီပြေးလွှားနေ၏။ ဘာကြောင့် ဒီကား နံပါတ်က စောင့်ကြည့်စာရင်းတွင် မပါလေသနည်း။ ဒီအတွေးကို အဖြေသိမ့် အတွက် စုံထောက်စံထူးက -

“မင်းပြောတဲ့ နံပါတ်တွေထဲက ၄က/၆၉၃၅ ဟာ ဒီရက်ပိုင်းမှာ ဂိတ်ထိုး တာမတွေ့ပါလား။”

စုံထောက်မောင်ရေခဲ

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ၊ အဲဒီကားက ဓာတ်တိုင်ဝင်တိုက်မိလို့ ဝပ်ရှော့ပို့ထားတာ စာစ်ပတ်လောက်ရှိသွားပါပြီ”

အောင်ကျော်စိုးအဖြစ်က စံထူး၏ ရင်ထဲရှင်းသွားခဲ့၏။ မှော်ဘီဂိတ်တွင် တာဝန်ကျအဖွဲ့စောင့်ကြည့်စုံစမ်းခဲ့သည်က ယနေ့ဆိုလျှင် သုံးရက်ပင်မပြည့်သေး။ ဝပ်ရှော့ရောက်နေ၍ ဂိတ်မထိုးသဖြင့် ထိုကားနံပါတ်မှာ စာရင်းတွင် ပါမလာခြင်း ယ်။ စာရင်းတွင်ပါမလာသော်လည်း ထိုကားသတင်းက အစွန်းအစရှိနေ၏။ အခင်းဖြစ်သည့်အချိန်တွင် ကားနံပါတ်ကို တစ်စွန်းတစ်စ သိမြင်သူ ဆိုက်ကားသမားက ဟိုင်းလပ်အဖြူရောင် ၄က/၆... ထိပ်စီးဟု ဆိုထား၏။ ဆိုက်ကားသမား၏ ထွက်ချက်ကို ခေါင်းထဲတွင်စွဲနေသူ စံထူးက -

“အဲဒီ ၄က/၆၉၃၅ ကားရဲ့ ယာဉ်နောက်လိုက်က ဘယ်သူလဲ”

အခန်း(၈)

“စန်းလွင်ပါ ဆရာ”

အောင်ကျော်စိုး၏ ထွက်ဆိုချက်အရ ၄က/၆၉၃၅ ယာဉ်၏ ယာဉ်နောက်လိုက်ကိုချက်ချင်းပို့ပေးရန် မှော်ဘီသို့ ဆက်သွယ်ရ၏။ မှော်ဘီဂိတ်ရှိ စုံထောက်နှစ်ယောက်က နာရီပိုင်းအတွင်း ၄က/ ၆၉၃၅ ယာဉ်နောက်လိုက်ကို စုံထောက်စံထူးရှေ့မှောက်သို့ အရောက်ပို့ပေး၏။ ယာဉ်နောက်လိုက် အောင်ကျော်စိုးကို သီးခြားခွဲ၍ ထိန်းထား၏။ စားပွဲရှေ့ရောက်လာသူ ၄က/၆၉၃၅ ယာဉ်နောက်လိုက်၏ အမည်ကို စံထူးကမေးရာ ထိုသူက ၎င်း၏အမည်ကို အထက်ပါအတိုင်းဖြေ၏။ စုံထောက်စံထူးက -

“ပြီးခဲ့တဲ့ ဒီဇင်ဘာလ ၃၀ ရက်နေ့ ည ၁၀ နာရီလောက်က အင်းစိန်အာလီနီငါးဆင့်ဘုရားနားမှာ မင်းတို့ကား ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲ”

“အဲဒီနေ့က ကျွန်တော်နားတယ် ဆရာ၊ ကားမလိုက်ဖြစ်ဘူး၊ သူတို့ပြောသံကြားတာတော့ ရန်ဖြစ်ကြတယ်ဆိုလားပဲ”

“ဒါဖြင့် အဲဒီနေ့က ယာဉ်နောက်လိုက်တာ ဘယ်သူလဲ”

“လင်းလင်းနဲ့ မှုံကြီးပါ ဆရာ”

မှုံကြီးဟု ဆိုလိုက်သဖြင့် စံထူးတစ်ယောက် ဝမ်းမြောက်သွားသည်။ အောင်ကျော်စိုး(ခ)မှုံကြီးကို ယမန်နေ့ ညကပင် ခေါ်ယူ၍ ရုံးတွင်ထိန်းထားပြီးဖြစ်၏။ ယာဉ်နောက်လိုက် လင်းလင်း တစ်ဦးကိုသာ စုံစမ်းခေါ်ယူရန်ရှိသည်။

နီးလွင်ကို အသေးစိတ်မေး၏။ ထိုနေ့ (အခင်းဖြစ်နေ့)က ဟိုင်းလပ်အဖြူရောင်
ကာ/ဇီဝ ၃၅ ယာဉ်ကို ကျော်ကျော်လွင်က မောင်း၍ ယာဉ်နောက်လိုက်မှာ
တင်လင်းအောင်(ခ)လင်းလင်းဖြစ်၏။ ထိုနေ့ က လ/၄၂၆ ယာဉ်မှာ ဂိတ်နားရက်
ဖြစ်၏။ ထိုကားမှ ယာဉ်နောက်လိုက် အောင်ကျော်စိုး(ခ)မုံကြီးလည်း အနား
ချ၏။ သို့သော် လင်းလင်းနှင့်အတူ ထိုနေ့က ၄က/ဇီဝ ၃၅ တွင် အောင်ကျော်စိုး
(ခ)မုံကြီးလည်း အတူလိုက်ပါ သွားကြောင်း စန်းလွင်က သိသမျှကို တိတိပပဆို၏။

ယာဉ်နောက်လိုက် စန်းလွင်ကို ညဉ့်ခန်းတွင် လွတ်လပ်စွာနားနေခွင့်ပြု
ထား၏။ ဒုရဲအုပ်အောင်ရင်က မှော်ဘီရှိ စုံထောက်နှစ်ဦးထံ ဖုန်းဖြင့် ဆက်သွယ်
၏။ မှော်ဘီမြို့၊ ဘန်ဘွားကုန်းကျေးရွာ၊ စုပေါင်းရုံးရပ်ကွက်နေ ယာဉ်နောက်လိုက်
တင်လင်းအောင်(ခ)လင်းလင်း(ခ)လင်းအား ရုံးသို့ အမြန်ဆုံးပို့ဆောင်ပေးရန်မှာ၏။
ညီခြားအခန်းတွင်ထိန်းထားသော အောင်ကျော်စိုး(ခ)မုံကြီးကိုခေါ်၍ စုံထောက်
စံထူးအခန်းသို့ ပို့ပေး၏။ စားပွဲရှေ့သို့ ဧောက်လာသူ အောင်ကျော်စိုးမှာ မည်
သို့မျှ နားမလည်နိုင်သော အနေအထားဖြင့်ရှိနေ၏။ ဤသည်ကို ရိပ်စားမိသူ
စံထူးက -

“လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လလောက်က လင်းလင်းလိုက်တဲ့ ၄က/ဇီဝ ၃၅ ကားမှာ
မင်းကော ပါသွားသေးလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် ကားနားလို့ ပျင်းတာနဲ့ လင်းလင်းကားကို အဖော်
လိုက်သွားတာပါ”

“အဲဒီနေ့ည ၁၀ နာရီလောက်က မင်းတို့ကားနဲ့ တခြားလူငယ်သုံးလေး
ယောက်ပါတဲ့ ဟိုင်းလပ်ကားနဲ့ အာလီနီငါးဆင့်ဘုရားနားမှာ ဘာဖြစ်ကြလဲ”

စံထူး၏အမေးကို လေခုမှပင် အောင်ကျော်စိုး သဘောပေါက်သွား၏။ ထိုနေ့
ညက မိမိတို့ကားနှင့် ရန်ဖြစ်ခဲ့သော ကိစ္စကို မေးခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အောင်
ကျော်စိုးက -

“စပယ်ယာ လင်းလင်းနဲ့ ဟိုဘက်ကားက လူတစ်ယောက်တို့ ရန်ဖြစ်ကြ
တာပါ”

“ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ”

အောင်ကျော်စိုးက ဖြစ်စဉ်ကို ရှင်းပြ၏။ တစ်ဖက်ကားမှ လူရွယ်တစ်
ယောက်က သံတုတ်ဖြင့် လင်းလင်းကို ရိုက်စဉ် လင်းလင်းကလည်း ကားနောက်
သို့အတွင်းတွင် အသင့်ရှိနေသော တုတ်ဖြင့် ထိုလူရွယ်ကို ပြန်ရိုက်ခဲ့ပုံကို ရှင်းပြ၏။

“အဲဒီလိုရန်ဖြစ်တော့ မင်းက ဘယ်ရောက်နေတုန်း”

“ကျွန်တော် ကားပေါ်မှာပဲ ရှိနေပါတယ်”

“လင်းလင်းကော ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

“ဘာမှဖြစ်တာမတွေ့ပါဘူး”

“ဟိုဘက်က သံတုတ်နဲ့ရိုက်တဲ့ လူရော ဘာဖြစ်သွားတာတွေ့လဲ”

“ခေါင်းတော့ထိသွားတာတွေ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘာမှဖြစ်တာမတွေ့ရဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ကားလည်း မောင်းထွက်သွားရော သူတို့လည်း သူတို့ကားပေါ် တက်သွားတာ တွေ့လိုက်ပါတယ်”

အောင်ကျော်စိုး(ခ)မှုံကြီး အဖြေက ရှင်းပါသည်။ တင်လင်းအောင်(ခ)လင်း လင်း ရိုက်လိုက်သည့်ဒဏ်ကြောင့် အရိုက်ခံရသူ ထွန်းထွန်းလတ်(ခ)ရှောင် ပေါင်း သေဆုံးသွားသည်ကို သူမသိသေးဘဲကိုး ...။

အခန်း(၉)

မှော်ဘီမြို့၊ ဘန်ဘွားကုန်းကျေးရွာ၊ စုပေါင်းရုံးရပ်ကွက်၊ တင်လင်းအောင် (ခ)လင်းလင်း၏နေအိမ်၊ ထိုနေ့ ၁-၂-၂၀၀၇ ရက်နေ့ နေ့လယ်ပိုင်းတွင်ဖြစ်၍ တင်လင်းအောင်နေအိမ်ရှေ့မှ -

“လင်းလင်းရေ ... ဟေ့ ငလင်း”

လူတစ်ဦးခေါ်သံကြောင့် အိမ်တွင်းမှ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ထွက်လာ၍ ထိုအမျိုးသမီးက -

“ကိုလင်းမရှိဘူး အစ်ကို၊ ဘာမှာစရာရှိလို့လဲ”

“ခေါက်စားလိုက်ဖို့ရှိတယ်၊ အဲဒါ ပြောမလို့ပါ”

“မနက်ကပဲ ရန်ကုန်ခဏဆင်သွားတယ်၊ ဒီည မပြန်ဖြစ်ဘူးလို့ ပြော သွားတယ်”

“အေး... အေး ဟုတ်ပြီ သူလာရင် ဂိတ်ကိုခဏလွှတ်ပေး”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို”

တင်လင်းအောင်တစ်ယောက် အိမ်မှာမရှိတာ သေချာလေပြီ။ ရိုးရိုးသားသား မှ ဟုတ်ပါလေစ။ ထွန်းထွန်းလတ် သေဆုံးတာသိလို့ အဝေးသို့ပြေးလေပြီလား သိနိုင်စရာအကြောင်းကလည်း တစ်ချက်သာရှိသည်။ မိမိတပ်ဖွဲ့ထဲကမပြောလျှင် မသိနိုင်။ သို့သော် စီအိုင်ဒီမှ စုံထောက်ဝန်ထမ်းများသည် မိမိအား ပေးအပ်လာ

သောတာဝန်ကို အသိပေးသင့်သူကိုသာ အသိပေးသောစနစ် (Need to Know System)ကို ကျွမ်းကျင်သိရှိထားသူများ ဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့် မိမိတပ်ခွဲထဲက ထည်း မဖြစ်နိုင်။ မည်သို့ဆိုစေ အခြေအနေမှန်ကို တင်ပြဖို့လိုအပ်လာသည်။ မှော်ဘီတွင်ရှိနေသော ဒုရဲအုပ်လင်းထင်ဦးက တင်လင်းအောင်အိမ်အနီးဝပ်ကျင်း တွင် ဝပ်နေသည်။ ဒုရဲအုပ်အောင်ကျော်မြင့်က စုံထောက်စံထူးဆီသို့ ဖုန်းဖြင့် သတင်းပို့၏။ ဖုန်းလက်ခံနားထောင်သူ စံထူးက -

“မင်းတို့ ဝပ်ကျင်းကစောင့်၊ တင်လင်းအောင် မရမချင်း ပြန်မလာနဲ့”

ဟု အမိန့်မှတ်လေ၏။ ထိုနေ့ တစ်နေ့ကျန်၍ တစ်မိုးချုပ်လေ၏။ တင်လင်း အောင်က အိမ်သို့ဝင်မလာ။ ညညှညသုံးယံကိုလွန်၍ နောက်တစ်နေ့ ၂-၂-၂၀၀၇ နောက် မိုးစင်စင်လင်းခဲ့လေ၏။ တင်လင်းအောင်ကိုကား အရိပ်အရောင်မျှ မတွေ့ရ။ စုံထောက်တစ်ယောက်အဖို့ စောင့်ကြည့် ခြင်း (Wath) အလုပ်က ရင့်ကျက်နေပြီ ချီ ဒုရဲအုပ်အောင်ကျော်မြင့်နှင့် လင်းထင်ဦးတို့အတွက် ပန်းလှပြီမထင်။

ထိုနေ့ ညနေ ၃ နာရီခန့်တွင်ဖြစ်၏။ အသားဖြူဖြူ၊ ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်၊ မျက်လုံးပြူးပြူး ဆံပင်ရှည်ရှည်ဖြင့် အသက်(၂၅)နှစ်ကျော်ခန့် လူရွယ်တစ်ဦး မှာ ဝပ်ကျင်းရှေ့သို့ ဦးစီးညီလာနေသည်ကို တွေ့၏။ ထိုသူမှာ စုံထောက်နှစ် ယောက်၏ ဝပ်ကျင်းကိုကျော်၍ တင်လင်းအောင်အိမ်သို့ ရှေးရှုသွားနေ၏။ ထိုစဉ် အနီးရှိနေသူ မိမိအမာခံတစ်ဦးက တီးတိုးလေသံဖြင့် -

“ဆရာ... ဆရာတို့တွေ့ချင်တဲ့ လင်းလင်းဆိုတာ သူပဲ”

ယာဉ်နောက်လိုက်ဖြစ်သူ တင်လင်းအောင်(ခ)လင်းလင်း(ခ)လင်း တစ် ယောက် စီအိုင်ဒီသို့ ရောက်လာခဲ့၏။ စစ်မေးခံရန် စားပွဲရှေ့သို့ ရောက်ရှိနေ သော တင်လင်းအောင်ကို စုံထောက်စံထူးက -

“လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လလောက်က အာလီနီငါးဆင့်ဘုရားနားမှာ မင်းနဲ့ရန်ဖြစ် တဲ့သူဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်းသိလား”

“မသိပါဘူးခင်ဗျ”

“ဒါဖြင့် မင်းနဲ့ အဲဒီသူနဲ့ ဘယ်လို စဖြစ်တယ်ဆိုတာတော့ မင်းသိမှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ်”

“အဲဒါဆို မင်းငါ့ကိုပြောပြစမ်းကွာ”

တင်လင်းအောင်မှာ ခေါက်စား(လူစားလိုက်) စပယ်ယာတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ထိုနေ့ ၃၀-၃၂-၂၀၀၆ တွင် မှော်ဘီမှ ရန်ကုန်သို့ထွက်မည့် ဟိုင်းလပ်အဖြူ

“အဲဒီနေ့က မင်းတုတ်နဲ့ရိုက်လိုက်တဲ့သူ ဘာဖြစ်သွားလဲ”

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော်မသိဘူးဗျ သူနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေရပ်ပြီး ကျန်နေခဲ့တာ
ပဲ”

“အေး အဲဒီနေ့က မင်းတုတ်နဲ့ ရိုက်လိုက်တဲ့သူဟာ နောက်တစ်နေ့ နေ့
လယ်ပိုင်းမှာ အဲဒီ ဒဏ်ရာနဲ့ပဲ သေသွားရှာပြီ”

“ဗျာ ...”

အခန်း(၁၀)

ယာဉ်နောက်လိုက် စပယ်ယာ တင်လင်းအောင်(ခ)လင်းလင်း(ခ)လင်း
၏ “ဗျာ” ဟူသော အာမေဇိုတ်သံက သံဝေဂရစရာပင်။ ရုတ်တရက် မမျှော်လင့်
သော အဖြစ်က အပျက်သို့ခေါ်ဆောင်သွားချေပြီ။ အပြစ်ရသူမှာ ပျက်စီးဆုံးရှုံး
ခြင်းအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့သလို၊ ပြုသူမှာလည်း ဘဝတစ်ခုအတွက် နစ်နာမှုများ
က တန်းစီနေလေပြီ။ ဘယ်သူမပြု မိမိဟူ၍သာ ရင်ဝယ်ပိုက်၍ အမှန်တရား
ဘက်က ရပ်တည်ပေး၏။

ပြစ်မှုကျူးလွန်သူ တင်လင်းအောင်က အဖြစ်မှန်ကို ဖြောင့်ဆိုဝန်ခံလိုကြောင်း
တင်ပြလာသည်။ သို့အတွက် တင်လင်းအောင်ကို ၅-၂-၂၀၀၇ ရက် နေ့တွင်
အင်းစိန်မြို့နယ်တရားရုံးသို့ တင်ပို့ပေး၏။ မြို့နယ်တရားရုံးမှ ပြစ်မှုသေး
အထွေထွေအမှုအမှတ် ၃၇/၂၀၀၇ ဖြင့် တင်လင်းအောင်၏ ဖြောင့်ချက်ကို
လက်ခံရယူပေးသည်။ ဖြောင့်ချက်တရားခံ တင်လင်းအောင်နှင့် အခင်းဖြစ်စဉ်က
ယာဉ်ပေါ်အတူပါလာသူ ယာဉ်နောက်လိုက် အောင်ကျော်စိုး(ခ)ပုံကြီးတို့အား
အမှုလက်ခံစစ်ဆေးသည့် အင်းစိန်ရဲစခန်းသို့ စနစ်တကျလွှဲပြောင်း ပေးအပ်ခဲ့သည်။

အင်းစိန်ရဲစခန်းသည် တင်လင်း အောင်အမှုကို ခိုင်မာစွာတည်ဆောက်၏။
ဥပဒေပညာရှင် အကြံပြုချက်ကို ရယူ၏။ ဥပဒေအကြံပြုချက်နှင့်အညီ ပြစ်မှုကျူး
လွန်သူ တင်လင်းအောင်(ခ)လင်းလင်း (ခ)လင်း အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ
၃၀၂ (လူသတ်မှု)ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ယာဉ်မောင်းသူ ကျော်ကျော်လွင်နှင့် ယာဉ်
နောက်လိုက်(စပယ်ယာ) အောင်ကျော်စိုး(ခ)ပုံကြီး တို့နှစ်ဦးအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
ဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၄ (ပြစ်မှုကျူးလွန်ရာတွင် အတူရှိနေခြင်း)တို့ဖြင့် ရန်ကုန် မြောက်ပိုင်း
ခရိုင်တရားရုံးသို့ ၂၀၀၇ ခုနှစ် မတ်လ ၁ ရက်နေ့တွင် တရားစွဲတင်ပို့သည်။
မြောက်ပိုင်းခရိုင်တရားရုံးမှ ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၃၀/၂၀၀၇ ဖြင့် လက်ခံ၍ ကြားနာ

စုံထောက်မောင်ရဲခဲ

စစ်ဆေးလျက်ရှိလေသည်။

ဤဖြစ်ရပ်မှန် မျက်နှာစုံမူခင်း(Cover Story)တွင် မည်သို့မျှ ဆိုဖွယ်ရာ မရှိသော အကြောင်းအရာလေးတစ်ခုကို အခြေပြု၍ အသက်အန္တရာယ် ဆုံးရှုံး သည်အထိ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ မဆင်မခြင်ပြုလုပ်မှုမှာ ပြုသူနှင့် အပြစ်ရသူနှစ်ဦး စလုံးကို ထိခိုက်နှစ်နာပါ၏။ ဒါတွင်မက ထိုသူများနှင့် ဆက်နွှယ်နေသော မိဘ သားချင်း အဆွေခင်ပွန်းများကိုလည်း ထိခိုက်ပါသည်။ ယခုအမှုတွင် ဖြစ်မှုကျူး လွန်သူနှင့် ကျူးလွန်ခြင်းခံရသူတို့မှာ အသက်(၂၅)နှစ်နှင့် (၃၀)ကြားရှိ အရွယ် ကောင်းသူ လူရွယ်များဖြစ်ကြပါ၏။ ဆင်ခြင်တုံတရား ကင်းမဲ့မှုက ထိုလူရွယ်နှစ် ယောက်၏ဘဝကို စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း ပြောင်းလွှဲပစ်လိုက်ပါသည်။ ဤသည်ကို သတိထား၍ အသိတရားရှိကြဖို့ပင်ဖြစ်၏။

ဤအမှုကို မူခင်းတပ်စွဲ(စီအိုင်ဒီ)မှ အမှုစစ်အရာရှိ (Investigation Of- ficer) များက ခုတ်ပိုင်းအတွင်း လေ့လာ စုံစမ်းဖော်ထုတ်ပေးခဲ့သည်။ စုံစမ်းဖော် ထုတ်ခဲ့ကြသော အမှုစစ်အရာရှိ(အိုင်ဒီ)များကို စုံထောက်စံထူးဟု နာမဝိသေသ ပြထားပါ၏။ စုံထောက်စံထူး၏ အမှုစစ် ပညာကြွယ်ဝမှုကြောင့် အစရှာမရသော အမှုကို အဆုံးထိရှာဖွေဖော်ထုတ်ပေးခဲ့သည်။ စုံထောက်ဌာန၏ “စံထားလောက် သော” “ထူးခြားမှုကိုပမာပြုလို့” “စုံထောက်စံထူးနှင့် အစပျောက်နေသော အင်းစိန်လူသတ်မှု” ဟူ၍သာ ...။

စုံထောက်မောင်ရဲခဲ

အမှတ် (၁၆၉)၊ ပထမထပ်၊ ၃၇ လမ်း (အလယ်)၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း - ၃၇၉၂၂၀၊ ၂၄၅၀၀၅

Signature

စုံထောက်စံထူးနှင့် ကျွေးသောလက်ကို ပြန်ကိုက်သူ

“ယာဉ်မောင်းတစ်ဦး အလိုရှိသည်”

ရန်ကုန်မြို့၊ လမ်းမတော်မြို့နယ်၊ အနော်ရထာလမ်း အမှတ်() (မြေညီခန်း) ဦးသာဝနှင့် ဇနီးဒေါ်သူဇာတို့၏ နေအိမ်တိုက်ခန်းရှေ့တွင် ချိတ်ဆွဲထားသော အလုပ်ခေါ်စာ ဆိုင်းဘုတ်ကလေးဖြစ်၏။ ဦးသာဝနှင့် ဒေါ်သူဇာတို့က ကိုယ်ပိုင် နားရေးလုပ်ငန်းရှင်များဖြစ်၏။ နေအိမ်တွင် ကိုယ်ပိုင်ကားနှစ်စီးရှိသည်။ တစ်စီးကို ဦးသာဝကိုယ်တိုင် မောင်းနှင်အသုံးပြု၍ ကျန်တစ်စီးကို ဇနီးဒေါ်သူဇာနှင့် သားငယ် သီဟတို့အတွက် ထားရှိသည်။ ဇနီးသည်၏ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းနှင့် သားငယ် ကျောင်းပို့ကျောင်းကြိုအတွက် ယာဉ်မောင်းတစ်ယောက် လို၏။ ဒေါ်သူဇာမှာ ကိုယ်တိုင်ကားမောင်းတတ်သော်လည်း မိန်းမသားဖြစ်ပြီး သားငယ်နှင့်စိတ်မချ၍ ထောက်ပါကြေညာဖြင့် ခေါ်စာချိတ်ဆွဲထားလိုက်သည်။

မကြာမီရက်ပိုင်းအတွင်း နေအိမ်ရှေ့ သံပန်းတံခါး အပြင်ဘက်သို့ အသက် ဆယ်ဝန်းကျင်ရှိ လူရွယ်တစ်ယောက် ရောက်လာ၏။ ထိုလူရွယ်ကိုမြင်၍ သာဝက နေအိမ်ညွှတ်ခန်းမှ သံပန်းတံခါးဆီသို့ လျှောက်လှမ်းသွားသည်။ သံပန်း တံခါးအနီးအရောက်တွင် ဦးသာဝက -

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ...”

ဦးသာဝ၏ အမေးကို ထိုလူရွယ်က -

“ကျွန်တော် ယာဉ်မောင်းအလုပ် လျှောက်ချင်လို့ပါ”

“မင်းမှာ ခိုင်လုံတဲ့ အထောက်အထားတွေပါသလား”

“ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်ပဲ ပါပါတယ်”

ထိုလူရွယ်က အင်္ကျီအိတ်ကပ်အတွင်းမှ ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်ကိုထုတ်၍ သာဝထံသို့ ကမ်းပေး၏။ ဦးသာဝက ထိုလူရွယ်ပေးသော လိုင်စင်ကို သံပန်း တံခါးအတွင်းမှ လှမ်းယူ၍ ကြည့်ရှုရင်း -

“လိုင်စင်တစ်ခုတည်းနဲ့တော့ မင်းကို ယာဉ်မောင်းခန့်လို့ မဖြစ်သေးဘူးကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် ဘာအထောက်အထားတွေပြီလို့ လိုပါသလဲ”

ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်နဲ့အတူ နိုင်ငံသားစိစစ်ရေးကတ်ပြား၊ ရပ်ကွက်အတွင်း

စုံထောက်မောင်ရေခဲ

နေထိုင်ကြောင်း ရ . ယ . က ထောက်ခံချက်၊ အိမ်ထောင်စုစာရင်း၊ အလုပ်သမားမှတ်ပုံတင်နှင့် ယာဉ်မောင်းသူ၏ လျှောက်လွှာတို့ကိုပါ ယူဆောင်လာရန် ဦးသာဝက ရှင်းပြသည်။ ဦးသာဝကကားအဆုံးတွင် ထိုလူရွယ်က -

“ဒါဆို ဦးလိုအပ်တဲ့ အထောက်အထားတွေ ယူပြီး ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့ပါမယ်”

“ကောင်းပြီလေ”

နောက်သုံးလေးရက်ခန့်အကြာ ထိုလူရွယ်မှာ ဦးသာဝကနေအိမ်ရှေ့ သံပန်းတံခါးဆီသို့ ရောက်လာသည်။ မျက်မှန်းတန်းမိနေပြီဖြစ်သော ဦးသာဝက နေအိမ်ညောင်ခန်းမှ သံပန်းတံခါးဆီ လျှောက်သွားပြီး စာရွက်စာတန်း အထောက်အထားများကို မေး၏။ ထိုလူရွယ်ကလည်း မှာလိုက်သော စာရွက်စာတန်းများ အားလုံးပါကြောင်းပြောသည်။ ထို့နောက် ဦးသာဝက နေအိမ်အဝင် သံပန်းတံခါးထဲ ဖွင့်၍ လူရွယ်အား ညောင်ခန်းတွင် ထိုင်ခိုင်းသည်။ သံပန်းတံခါးကို ပြန်ပိတ်၍ ဦးသာဝကလည်း ညောင်ခန်းထိုင်ခုံတွင် နေရာယူလိုက်သည်။ လူရွယ်ထံမှ စာရွက်စာတန်းများကို တောင်းယူ၍ မိမိခန်းတွင် ချက်ပြုတ်နေသော ဇနီးသည်ကိုလည်း လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ဦးသာဝကနှင့် ဒေါ်သူစာတို့က ယာဉ်မောင်းလျှောက်ထားသော လူရွယ်ကို တွေ့ဆုံပေးခြင်းများပြုကြ၏။ လူရွယ်၏ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ကို မေးကြ၏။ မိမိတို့သားစုအခြေအနေကိုလည်း ထိုလူရွယ်အား သိသင့်သလောက် အသိပေးထား၏။ နေအိမ်ရှိ မော်တော်ယာဉ်နှစ်စီးစလုံးအတွက် ကြိုခိုင်းရေးအတွက်လည်း ထိုလူရွယ်ကို တာဝန်ပေး၏။ အဓိကတာဝန်မှာ ဇနီးသည်၏ သွားလာရေးနှင့် သားငယ်၏ ကျောင်းပို့ကျောင်းကြိုပင်ဖြစ်ကြောင်း ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးက ယာဉ်မောင်းလျှောက်ထားသူ လူရွယ်ကို ရှင်းပြကြ၏။ ဦးသာဝကနှင့် ဒေါ်သူစာတို့၏ စကားအဆုံးတွင် ထိုလူရွယ်က -

“ကျွန်တော် အလုပ်ဆင်းရမယ့် အချိန်နဲ့ ကျွန်တော့်အတွက် လစာလေးသိပါရစေ”

“အလုပ်ချိန်ကတော့ မနက်(၆)နာရီက ညနေ(၅)နာရီအထိပေါ့။ လစာအနေနဲ့က ပထမဦးဆုံးလမှာ ခြောက်သောင်းပေးမယ်”

နောက်လများတွင် ယာဉ်မောင်းသူ၏ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ကိုကြည့်၍ လစာတိုးပေးမည်ဆို၏။ သို့သော် အကြောင်းမဲ့ အလုပ်ပျက်ကွက်လျှင် လစာငွေမှ ဖြတ်တောက်မည်ဖြစ်ပြီး နေထိုင်မကောင်းက ကြိုတင်ခွင့်ပန်ရန်ကိုလည်း အထပ်

ဆပ် မှာကြား၏။ ယာဉ်မောင်းလျှောက်ထားသူ လူရွယ်၏ လျှောက်လွှာ၊ အလုပ်သမားမှတ်ပုံတင် လိုင်စင်မိတ္တူများကိုပါ ရယူထားလိုက်သည်။ ယာဉ်မောင်း လျှောက်ထားသူ လူရွယ်မှာ -

အောင်မျိုးမင်း

(၂၈)နှစ်၊

၁၂/အစန(နိုင်) ၁၅၁၉၅၀

အမှတ် ၁၁၃၊ အောင်ဇေယျလမ်း၊ ဈေးကုန်းအနောက်၊ အင်းစိန်နှင့် နိဒ္ဒကျေးရွာ၊ ထန်းတပင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်းတွင် နေထိုင်သူဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့် ၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၁ ရက်နေ့မှစ၍ အောင်မျိုးမင်းသည် ဦးသာဝ၊ ဒေါ်သူဇာတို့၏ ယာဉ်မောင်းအဖြစ် အလုပ်ခန့်ထားခြင်းကို ခံရလေ တော့သည်။

အခန်း(၂)

နေ့စဉ် မနက် ၆ နာရီအချိန်တွင် ယာဉ်မောင်း အောင်မျိုးမင်းသည် ဦးသာဝ၊ ဒေါ်သူဇာတို့၏ နေအိမ်သို့ အချိန်မှန်စွာ ရောက်၏။ နေအိမ်ရှိ ကားနှစ်စီးစလုံး၏ ဆီ၊ ရေ၊ လေ၊ ဝိုင်တို့ကို စစ်ဆေးခြင်းနှင့် ကားများကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ခြင်းတို့က အောင်မျိုးမင်း၏ နိစ္စဥပ အလုပ်။ နံနက် ၇ နာရီအချိန်တွင် ဒေါ်သူဇာသည် အောင်မျိုးမင်း မောင်းနှင်သော ဆလွန်းကားဖြင့် သားဖြစ်သူ မောင်သီဟကို သယ်နှိုးကျွန်းရှိ Yangon International School (Y.I.S) ကျောင်းသို့ နေ့စဉ် ပို့ဆောင်နေကျဖြစ်၏။ သားဖြစ်သူကို ကျောင်းပို့ပြီးမှသာ ဒေါ်သူဇာက သူမ၏ လုပ်ငန်းအတွက် ယာဉ်မောင်း အောင်မျိုးမင်းနှင့် သွားလာလှုပ်ရှားရ၏။ တစ်နေ့ မနက် ကလေး ကျောင်းပို့ပြီးချိန်တွင် ဒေါ်သူဇာက -

“ဒီကအပြန် ယုဇနပလာဇာကို ခဏဝင်မယ်ဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အန်တီ”

ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှိသူဖြစ်၍ အရောင်းအဝယ်သမားများနှင့်လည်း ဆက်သွယ်ထားရ၏။ မိမိလိုအပ်သော ပစ္စည်းကိုဝယ်၍ သူတစ်ပါးလိုအပ်သော ပစ္စည်းကိုလည်း ဆက်သွယ်မှာယူပေး၏။ ဒေါ်သူဇာ၏ စီးပွားရေးနှင့်သွားလာမှုအလုပ်က ဗိုလ်ချုပ်ဈေး၊ မင်္ဂလာဈေးနှင့် ပလာဇာများပင်ဖြစ်၏။ နဂိုကကပင် ပြည့်စုံသူဖြစ်ပြီး ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် ဒေါ်သူဇာ၏

စုံထောက်မောင်ရဲခဲ

လက်ဝတ်ရတနာ ဝတ်ဆင်မှုနှင့် ငွေကြေးသုံးစွဲမှုတန်ဖိုးမှာ ရှိသင့်သလောက် သည်ကို အနီးအပါးမှ အဆီးအတားမရှိ မြင်တွေ့နေရသူက ယာဉ်မောင်းအောင်မျိုးမင်းပင် ဖြစ်၏။

“ရှီ ... ရှီ ... ရှီ ...”

စူးရှလှသော ယာဉ်ထိန်းရဲ၏ ခရာမှတ်သံက ယာဉ်မောင်း အောင်မျိုးမင်း နားထဲသို့ တိုးဝင်ခဲ့သည်။ တစ်နေ့ (စနေနေ့) မနက်ပိုင်း ကျောင်းပိတ်ရက်တွင် အောင်မျိုးမင်းက မောင်သီဟကို ဟံသာဝတီ ဂေါက်ရိုက်လေ့ကျင့်ရေးကွင်းသို့ လိုက်ပို့၏။ ပြည်လမ်း ပြည်သူ့ဥယျာဉ်ရှေ့အရောက်တွင် ယာဉ်ကို သတ်မှတ်ပိုင်နှုန်းထက် (Over Speed) ပိုမောင်း၍ အထက်ပါအတိုင်း ခရာမှတ်ပြီး ယာဉ်ရပ်ခိုင်း၏။ အောင်မျိုးမင်းက ယာဉ်ကို လမ်းနံဘေးသို့ ရပ်ပေး၏။ မော်တော်ယာဉ်အနီးသို့ ရောက်လာသူ ယာဉ်ထိန်းရဲက -

“ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်နဲ့ ဂိုးတက်လေးပြပါ”

ယာဉ်ထိန်းရဲ၏ တောင်းခံချက်ကို နားမလည်နိုင်သူ အောင်မျိုးမင်းက

“ကျွန် ... ကျွန်တော် ဘာဖြစ်မှုများ လုပ်မိလို့လဲ”

“သတ်မှတ်ပိုင်နှုန်းထက် ပိုမောင်းတာကို စစ်ဆေးတွေ့ရလို့ပါ”

အထူးပြေးလမ်းမကြီး (Hight Way) များပေါ်တွင် သတ်မှတ်ပိုင်နှုန်းထက် ပိုမောင်းသော ယာဉ်များကို ယာဉ်ထိန်းရဲက စက်ကိရိယာဖြင့် တိုင်းတာ အရေးပေးဆီးခြင်းကို အောင်မျိုးမင်း သတိမထားမိ။ အရေးယူခံရမည်ကို စိုးရိမ်ပူပန်နေသော အောင်မျိုးမင်းက -

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ နောက်တစ်ခါ ဒါမျိုးမဖြစ်အောင် ကျွန်တော် ဆင်ခြင်မယ်”

“စက်ကိရိယာနဲ့ လုပ်ရတာဆိုတော့ ကိုယ် ညီလေးကို မကူညီနိုင်တယ်၊ ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ လိုင်စင်နဲ့ ဂိုးတက်သာ ကျေးဇူးပြုပါ”

မည်သို့မျှ ပြောဆိုမရသဖြင့် ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်နှင့် ဂိုးတက်ကို ယာဉ်ထိန်းရဲလက်သို့ အပ်ပေးရင်း အောင်မျိုးမင်းက -

“ဒဏ်ငွေဘယ်လောက်ဆောင် ရမှာလဲ”

အခန်း(၃) .

“သုံးသောင်းတစ်ထောင်ငါးရာလို့ ပြောတယ်၊ ကျွန်တော့်လစာတော့ ကျ

“ဝါပြီ အန်တီရယ်”

နေအိမ်သို့ ပြန်အရောက်တွင် အောင်မျိုးမင်းက ဒေါ်သူဇာကို ယာဉ်လိုင်စင် အဖမ်းခံရကြောင်း ပြော၏။ ယာဉ်ထိန်းရဲ ထုတ်ပေးသော ချလန်ကိုပါ ပြသည်။ ဒဏ်ငွေမည်မျှ ပေးဆောင်ရကြောင်း ဒေါ်သူဇာက မေးရာ အောင်မျိုးမင်းက အထက်ပါအတိုင်းဖြေ၏။

မိမိလက်အောက်အလုပ်သမားအပေါ် စာနာစိတ်ရှိသော ဒေါ်သူဇာက ယာဉ်မောင်း အောင်မျိုးမင်းကို ငွေ ၃၂၀၀၀ ကျပ် ထုတ်ပေး၏။ ထိုငွေထဲမှ ကျပ် ၁၅၀၀၀ ကို ဒေါ်သူဇာက ကျခံ၍ ကျန်ငွေများကို အောင်မျိုးမင်း၏ လစာမှ အရစ်ကျုတ်တောက်မည့်အကြောင်း သတင်းကောင်းပါး၏။ အလုပ်ရှင် ဒေါ်သူဇာ၏ စီရင်ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အောင်မျိုးမင်းက ကျေကျေနပ်နပ်ဖြင့်ပင် -

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီရယ် ...”

အောင်မျိုးမင်း၏ ယာဉ်မောင်းအလုပ်က ပထမတစ်လမှ ဒုတိယလသို့ ပင် ကူးပြောင်းခဲ့လေပြီ။ ဒုတိယလ(၂၀၀၇ ဩဂုတ်လ)အကုန်တွင် အလုပ်ရှင်၏ ပေးထားသည့် ကတိအတိုင်း ဒေါ်သူဇာက အောင်မျိုးမင်းကို လစာငွေ တစ်သောင်း ထပ်တိုးပေး၏။

“မင်းဘက်က တာဝန်ကျေရင် တို့ဘက်က ဝတ္တရားမပျက်ရပါဘူး”

အလုပ်ရှင် ဦးသာဝဏ်၊ စကားကလည်း တရားနည်းလမ်းကျပါ၏။ ကိုယ့်လူကိုယ့်သားအရွယ် လက်အောက် အလုပ်သမားကို ဦးသာဝဏ် ဒေါ်သူဇာတို့က မိသားစုလို သဘောထား၏။

တစ်နေ့ ၁၇-၉-၂၀၀၇ မနက်ပိုင်းတွင်ဖြစ်သည်။ နေ့စဉ် မပျက်ဆောင်ရွက် နေရသော ဒေါ်သူဇာ၏ အလုပ်က တစ်ဦးတည်းသောသား မောင်သီဟကို ကျောင်းပို့ရန်ပင်ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့ မနက် ၇ နာရီခန့်တွင် ဒေါ်သူဇာသည် အောင်မျိုးမင်းမောင်းပို့သော ကိုယ်ပိုင်ဆလွန်းကားဖြင့် သယ်နိုးကျွန်းရှိ (Y.I.S) ကျောင်းသို့ လိုက်ပို့၏။ သားအမိနှစ်ဦးက ကားနောက်ခန်းတွင် လိုက်ပါလာသည်။ မိခင်ဖြစ်သူက သားငယ်အတွက် မှာကြားစရာ စကားအဖြာဖြာကို မှာကြားနေ၏။ ကျောင်းဥပစာသို့အရောက်တွင် ယာဉ်မောင်း အောင်မျိုးမင်းက ကားကိုရပ်ပေး၏။ မောင်သီဟက နောက်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ကာ ကားပေါ်မှဆင်း၏။ ကားတံခါးကို ညင်သာစွာပြန်ပိတ်၍ မိခင်အား လက်ငွေ့ယမ်းကာ မောင်သီဟက -

“မာမား ... တာ့တာ ...”

ကားနောက်ခန်းရှိ ဒေါ်သူဇာကလည်း သားငယ်ကို လီကံစေ့ယမ်းနှုတ်
ဆက်၏။ ထို့နောက် ယာဉ်မောင်း အောင်မျိုးမင်းနှင့် ဒေါ်သူဇာတို့သည် (Y.I.S)
ကျောင်းဝင်းမှ နေအိမ်အပြန်လမ်းဆီသို့ ...။

ကျောင်းပေါက်အထွက်တွင် ကားအရှိန်မှာ ရပ်တန့်သွား၏။ ထွက်ပေါက်မှ
လမ်းသို့အထွက်တွင် ယာဉ်ကြောရှင်းမရှင်း စောင့်ကြည့်ရ၏။ ဤသဘောသဘာဝ
ကို ဒေါ်သူဇာ နားလည်ပြီးပြန်၏။ ကားနောက်ခန်းမှနေ၍ လမ်း၏ဝဲယာသို့ကြည့်၏။
လမ်းပေါ်တွင် ကားအသွားအလာ ကျဲနေ၏။ မောင်းထွက်လျှင် ရနိုင်ပါလျက်
မထွက်ဘဲရှိစဉ် ကားရှေ့ခန်းတံခါးကို လူတစ်ယောက်က ဆွဲဖွင့်လိုက်၏။ ထိုသူသည်
ကားရှေ့ခန်းတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး တံခါးကို ဆွဲပိတ်လိုက်၏။ ထိုသူ၏ တံခါးပိတ်သံနှင့်
အတူ အောင်မျိုးမင်း မောင်းနှင့်သောကားလည်း လမ်းမပေါ်သို့ မောင်းထွက်ခဲ့
သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် သယ်နားကျွန်း လေးထောင့်ကန်လမ်းမကြီးဆီသို့ မောင်းထွက်
လာ၏။

ကားရှေ့ခန်းသို့ တက်လာသူမှာ အသားညိုညို၊ ပိန်ပိန်၊ အသက်(၄၅)
နှစ်ခန့်ရှိသူဖြစ်ကြောင်း ဒေါ်သူဇာက သတိထားမိသည်။ ထိုသူမှာ ယာဉ်မောင်း
အောင်မျိုးမင်းနှင့် တစ်ခွန်းစနစ်ခွန်းစဆိုသလို စကားစမြည်ပြောနေသည်ကိုလည်း
တွေ့၏။ မကြာလိုက်ပါ။ ထိုသူမှာ ကားရှေ့ခန်း ထိုင်ခုံနှစ်လုံးကြားမှ ရုတ်တရက်
ကားနောက်ခန်းသို့ ကူးပြောင်းလာ၏။ ယာဉ်မောင်း အောင်မျိုးမင်းကလည်း
ကားကို လမ်းမကြီးမှ လမ်းကြိုလမ်းကြားသို့ ချိုးကွေ့မောင်းနှင်လိုက်သည်။

“ရှင် ... ရှင်တို့ ဘာလုပ်တာလဲ”

ဒေါ်သူဇာက သူမ၏နံဘေးသို့ ရောက်လာသော ထိုသူကို စိုးရိမ်ထိတ်
လန့်စွာဖြင့် မေးမြန်းလိုက်၏။ ထိုသူက အသင့်ပါလာသော အသွားနှစ်ဖက်
တစ်ဦးချွန်ကို ထုတ်၍ ဒေါ်သူဇာ၏ ဝမ်းဗိုက်သို့ထောက်ထားပြီး -

“ခင်ဗျား အော်မယ်မကြန့်နော်၊ အသက်ပျောက်သွားမယ်”

ထိုသူ၏ ခြိမ်းခြောက်စကားက ကြောက်ခမ်းလိလိပင်။ သို့သော် ဒေါ်
သူဇာက လွယ်လွယ်နှင့် အလျှော့မပေးပေ။ ထိုသူ၏ လက်ထဲမှ ဓားကိုလုယူရင်
ပြန်လည်သတ်ပုတ်လေ၏။ ထိုသူကလည်း လက်ထဲမှ ဓားကို အလွတ်မပေး
ပြန်လည်ဆွဲယူ၏။ အားနည်းသူနှင့် အားသာသူ၊ ဓားရိုးဘက်နှင့် ဓားသွားဘက်
ခြားနားချက်များကြောင့် -

“အား ...” ဟူသော အသံဖြင့် ဒေါ်သူဇာ၏ လက်ဝဲဘက်လက်

သွေးများဖြာစီးလာ၏။ ရုတ်တရက်မို့ ဒေါ်သူဇာလည်း ထိတ်လန့်သွား၏။
ယာဉ်မောင်းနေသူ အောင်မျိုးမင်းက -

“အန်တီ အော်ဖိုဟစ်မို့ မကြိုးစားပါနဲ့ ကျွန်တော်တို့နဲ့ အေးအေးဆေးဆေး
ပြောပါ”

“နင်တို့က ဘာဖြစ်စေချင်လို့လဲ”

“အန်တီလက်ဝတ်လက်စားတွေ ချွတ်ပေးပါ”

“ကောင်းပြီလေ ... နင်တို့လိုချင်တာ ငါပေးမယ်”

ဒေါ်သူဇာက လက်တွင်ဝတ်ဆင်ထားသော စိန်လက်ကောက်ကို စားကိုင်
ထားသူသို့ ချွတ်ပေး၏။ ထိုသူက လက်ကောက်ကိုယူ၍ ယာဉ်မောင်း အောင်မျိုး
မင်းသို့ ကမ်းပေး၏။ ထို့နောက် နားနှစ်ဖက်တွင် ဝတ်ဆင်ထားသော စိန်နားကပ်
တစ်ချပ်ကိုလည်း ဒေါ်သူဇာကိုယ်တိုင် ချွတ်၍ပေး၏။ ထိုနားကပ်များကိုလည်း
စားကိုင်ထားသူက အောင်မျိုးမင်းသို့ လှမ်းပေး၏။ ထို့နောက် စားကိုင်ထားသူက-

“ဝိုက်ဆံအိတ်ထဲက ငွေတွေပါ ထုတ် ...”

ဒေါ်သူဇာသည် လက်ကိုင်အိတ်အတွင်းမှ ပါလာသော ငွေများကိုလည်း
ထုတ်ပေး၏။ လက်တွင်ရရှိထားသော စားဒဏ်ရာမှ သွေးစက်များကလည်း
ဝတ်ဆင်လာသော ဘောင်းဘီရှည်၊ ကားကျရှင်နှင့် ကားအောက်ကြမ်းခင်းများသို့
စီးကျစွန်းထင်းလျက် ...။ ပါသမျှကို အကုန်ပေးပြီးနောက် ဒေါ်သူဇာက
ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်၏။ မည်သည့်အရပ်ကို ရောက်နေသည်ကို
သူမ မသိ။ ဒါကြောင့် ဒေါ်သူဇာက -

“မင်းတို့လိုချင်တာရပြီ မဟုတ်လား၊ ငါ့ကို ပြန်တတ်တဲ့ နေရာအထိ
မောင်းပို့ပေး”

“ပို့ပေးပါ့မယ်၊ ကားရပ်လို့ အော်လားဟစ်လားလုပ်ရင်တော့ ...”

“မအော်ပါဘူး ... စိတ်ချပါ”

အောင်မျိုးမင်းက ကားကို မရမ်းကုန်းမြို့နယ်ဘက်သို့ မောင်းနှင်ခဲ့သည်။
လူသူပြတ်လပ်သော မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ကျောက်ရေတွင်းလမ်းမပေါ်ရှိ “ဟန်”
ဂေါက်သီးရိုက် လေ့ကျင့်ရေးကွင်း အနီးတွင် ကားကိုရပ်ပေး၏။ ထို့နောက်
ယာဉ်မောင်း အောင်မျိုးမင်းနှင့် အမည်မသိသူတို့မှာ ဒေါ်သူဇာနှင့် ကားကို
ထိုင်နေရာတွင် ထားရစ်၍ အဝေး ... အဝေးဆီသို့ ...။

အခန်း(၄)

“အောင်မျိုးမင်း နေတဲ့နေရာကို အစ်မကြီး သိပါသလား”

“အင်း... သူအိမ်ကိုတော့ ကျွန်မ မရောက်ဖူးပါဘူး။ အလုပ်လျှောက်စဉ်က သူပေးထားတဲ့ လိပ်စာတွေ ကျွန်မမှာ ရှိပါတယ်”

သယံဇာတကျွန်းမြို့နယ်၊ ရဲတပ်ဖွဲ့စခန်းတွင် ဖြစ်သည်။ ဒေါ်သူဇာသည် ကျောက် ရေတွင်းလမ်းမှ နေအိမ်သို့ ကိုယ်တိုင် ကားမောင်း၍ ပြန်လာခဲ့သည်။ အခင်း ဖြစ်ပွားမှုကို ခင်ပွန်းသည် ဦးသာဝအား ဇာတ်စုံခင်းပြ၏။ ထို့နောက်ခင်ပွန်းသည် ဦးသာဝနှင့်အတူ သယံဇာတကျွန်းရဲစခန်းသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ရဲစခန်းတွင် အမှုဖြစ် စဉ်ကို ပြောပြသည်။ ရဲစခန်းမှ ဒေါ်သူဇာတွင် ရရှိခဲ့သော ဒဏ်ရာကို ဆေးစာဖြင့် ဆေးရုံသို့ ပို့ပေး၏။ ဆေးကုသမှုခံယူပြီးနောက် ရဲစခန်းသို့ ပြန်ရောက်လာ၏။ ထို့နောက် ဦးသာဝ၊ ဒေါ်သူဇာတို့၏ တိုင်ကြားချက်ကို သယံဇာတကျွန်းရဲစခန်းမှ ပထမသတင်းပေးတိုင်ကြားချက်အမှတ် ၆၁၅/၂၀၀၇ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၉၄ ဖြင့် အမှုဖွင့်၏။ အမှုစစ် ရဲအုပ်(စခန်းမှူး)စိုးလွင်က တရားခံ အောင်မျိုးမင်း၏ နေရပ်ကိုမေးရာ ဒေါ်သူဇာက အထက်ပါအတိုင်းပြော၏။ ဒေါ်သူဇာ၏ အဖြေ စကားကို ရဲအုပ်စိုးလွင်က -

“အဲဒါဆို အောင်မျိုးမင်းရဲ့ လိပ်စာကို သိပါရစေ”

ဒေါ်သူဇာသည် လက်ကိုင်အိတ်ကို ဖွင့်၍ စာရွက်ခေါက်တစ်ခုကို ရဲအုပ် စိုးလွင်သို့ ထုတ်ပေး၏။ ထိုစာရွက်မှာ အောင်မျိုးမင်း ယာဉ်မောင်းလျှောက်ထား စဉ်က ရယူထားသော လျှောက်လွှာနှင့် အထောက်အထားများ ဖြစ်၏။ လျှောက် လွှာနှင့် အထောက်အထားပေါ်ပါ အောင်မျိုးမင်း၏ ထန်းတပင်မြို့နယ်၊ ရိုးခွကျေး ရွာနှင့် အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရွေးကုန်းအနောက်လိပ်စာတို့ကို ရဲအုပ်စိုးလွင်က မှတ်ယူ ထား၏။ စာရွက်စာတမ်းများကို ဒေါ်သူဇာသို့ ပြန်ပေးရင်း ရဲအုပ်စိုးလွင်က -

“ပါသွားတဲ့ လက်ဝတ်လက်စားရဲ့ပုံသဏ္ဌာန်၊ တန်ဖိုးနဲ့ ငွေဘယ်လောက် ဆိုတာ သိပါရစေ”

“စိန် (၅၉)ပွင့် လက်ကောက်တစ်ကွင်းနဲ့ စိန်တစ်ပွင့်စီပါ နားကပ်တစ်ရံနဲ့ က သိန်း(၂၀၀)လောက် တန်ပါတယ်။ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက ပါသွားတဲ့ငွေက ငါး သောင်းနဲ့ ရှစ်သောင်းကြားလောက်ရှိမယ် ယင်ပါတယ်”

“ကားပေါ်တက်လာတဲ့သူကို ဒေါ်သူဇာအနေနဲ့ အရင်က တွေ့ဖူးမြင်ဖူး သလား”

“ကျွန်မတစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါဘူး”

“သုပ္ပံသဏ္ဌာန်ကိုကော ဒေါသုဇာ မြင်ရင်မှတ်မိပါ့မလား”

“ကောင်းကောင်း မှတ်မိပါတယ်”

အမှုစစ်ရဲအုပ်စိုးလွင်၏ အမေးစကားများကို ဒေါသုဇာက တိတိပပ ပြေဆို၏။
မိတ်ကျေနပ်အောင် မေးမြန်းခဲ့ပြီးနောက် ရဲအုပ်စိုးလွင်က -

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ အမှုအတွက် သိချင်တာကလေးတွေရှိရင်
ဆက်သွယ်ပါရစေ”

“ဪ... ရပါတယ်၊ ရပါတယ် အချိန်မရွေး ဆက်သွယ်ပါ”

ဦးသာဝနှင့် ဒေါသုဇာတို့က နေအိမ်သို့ ပြန်သွားကြ၏။ အမှုစစ်အရာရှိ
ရဲအုပ်စိုးလွင်က မိမိနှင့်လိုက်ပါမည့် တပ်ဖွဲ့ဝင်များကို ရွေးထုတ်လိုက်သည်။ ရွေး
ထုတ်ပြီးသော တပ်ဖွဲ့ဝင်များကို ရဲအုပ်စိုးလွင်က ဦးဆောင်၍ ယာဉ်မောင်း
အောင်မျိုးမင်း နေထိုင်ရာ အင်းစိန်မြို့နယ်သို့ ဦးတည်ခဲ့ကြသည်။ ဒီအမှုက
ခဲရာခဲဆစ်မဟုတ်။ ယာဉ်မောင်း အောင်မျိုးမင်းကို ရမိလျှင် အမှုပေါ်သွေပြီ။
ဒါကြောင့် အောင်မျိုးမင်း နေထိုင်ရာသို့ အသော့နှင့်ခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်၏။ အင်းစိန်
ဈေးကုန်းအနောက်၊ အောင်ဇေယျလမ်းရှိ အောင်မျိုးမင်းနေအိမ်သို့ ရောက်၏။
နေအိမ်တွင် အောင်မျိုးမင်းက မရှိ။ နေအိမ်ကို အကဲခတ်လေ့လာရင်း ရဲအုပ်
စိုးလွင်မှ -

“ဦးက အောင်မျိုးမင်းရဲ့ ဖခင်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါက ကျွန်တော့်ဇနီး အောင်မျိုးမင်းရဲ့ဖခင် ဒေါ်သန်းသန်း
ဌေးပါ”

အောင်မျိုးမင်း၏ ဖခင်ဦးမျိုးမြင့်က ရဲအုပ်စိုးလွင်၏ အမေးကို ဖြေကြား၏။
ဇနီး ဒေါ်သန်းသန်းဌေးနှင့်ပါ မိတ်ဆက်ပေး၏။ အောင်မျိုးမင်းကို နေအိမ်တွင်
မတွေ့ရှိ၍ ရဲအုပ်စိုးလွင်က -

“အောင်မျိုးမင်း ဘယ်သွားသလဲ”

“အင်း... မနေ့ညနေက အလုပ်က ပြန်လာပြီး သူမိန်းမနဲ့ ရွာထဲပြန်
ဦးမယ်လို့ ပြောသွားတာပဲ”

“ဘယ်ရွာသွားမယ်လို့ ပြောသွားသလဲ”

“သူမိန်းမရွာဆိုရင်တော့ ကွမ်းခြံကုန်း ကော့ဒွန်းကျေးရွာပါ”

“သူမိန်းမနာမည်က”

စုံထောက်မောင်ရဲခဲ

“သက်သက်မွန်ပါ”

“သက်သက်မွန်ရဲ့ မိဘတွေကရော”

“ကျွန်တော်သိသလောက် သူ့အဖေက သေဆုံးသွားပါပြီ သူ့အမေ ဒေါ်ခွေးက အဲဒီရွာမှာ ဈေးရောင်းပါတယ်”

အမှုစစ်အရာရှိ ရဲအုပ်စိုးလွင်က အကြမ်းဖျင်းအားဖြင့် သိလိုသမျှကိုမေးခိုင်းအတုပါလာသူ နယ်ထိန်းခေါင်း ဆောင်အဖွဲ့ကိုလည်း ကွမ်းခြံကုန်း ကော့ဒွန်ကျေးရွာသို့ ချက်ချင်းစေလွှတ်၏။ နေအိပ်တွင်ရှိနေသူ အောင်မျိုးမင်း၏ဖခင် ဦးမျိုးမြင့်နှင့် မိခင် ဒေါ်သန်းသန်းဌေးတို့ကို ရဲစခန်းသို့ ခေတ္တလိုက်ခွဲရန် ခေါ်ဝေါ် ဦးမျိုးမြင့်နှင့် ဒေါ်သန်းသန်းဌေးတို့က အဝတ်အထည်လဲရန် အိပ်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်သွား၏။ အိပ်ခန်းတွင်းအရောက် အဝတ်အစားလဲနေစဉ် ဒေါ်သန်းသန်းဌေးက တီးတိုးလေသံဖြင့် -

“ကိုမျိုးမြင့် ရဲစခန်းရောက်လို့ စစ်လားဆေးလား မေးလားမြန်းလား လုပ်လာရင် ထောင်ထောင်ခြောက်ခြောက်တွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ ရှင့်သားက ဘာတွေလုပ်လို့ ဘာတွေဖြစ်လာမှန်းမသိဘဲ၊ ကျုပ်တို့ကြောင့် သားကလေး ဒုက္ခရောက်နေပါ့မယ်၊ သိလည်း မသိဘူးလို့ ပြောရမှာပေါ့တော်”

အခန်း(၅)

“အဲဒီလို ပြောလို့ ဘယ်ရမလဲဗျာ၊ အဲဒီစကားက ခင်ဗျားတို့ ရပ်ထဲ ရွာထဲမှာ ပြောရမယ့်စကား၊ ကျုပ်တို့ စီအိုင်ဒီမှာ ဒီစကားမျိုး လာပြောလို့က လုံးဝလက်မခံဘူး၊ ခင်ဗျားတို့သား ဘယ်မှာ ရှိနေတယ်၊ ဘယ်ကိုသွားနေတယ် ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ အသိဆုံးပဲ”

အင်းစိန် မှုခင်းတပ်ဖွဲ့(စီအိုင်ဒီ)ရှိ စစ်ကြောရေးအခန်းအတွင်းမှ ထွက်ပေါ်လာသော စုံထောက်စံထူး၏ စကားသံစဉ်ပင်ဖြစ်၏။

အခင်းဖြစ်ပွားပြီး နောက်တစ်နေ့ ၁၈-၉-၂၀၀၇ တွင် အဆိုပါအမှုကို လွှဲပြောင်းလက်ခံစစ်ဆေးရန် အထက်ဌာနမှ မှုခင်းတပ်ဖွဲ့(စီအိုင်ဒီ)သို့ တာဝန်ပေး၏။ ဤတာဝန်ကို ထမ်းရွက်ဖို့က စစ်ဆင်ရေးနှင့် သိပ္ပံစစ်ဆေးရေးဌာနခွဲမှ စုံထောက်စံထူး၏ ပခုံးပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာ၏။ တာဝန်ပေးလွှာ ရလျှင်ရချင် စုံထောက်စံထူးက သယ်နှံးကျွန်းရဲစခန်းသို့ ပြေး၏။ အမှုစစ်အရာရှိ ရဲအုပ်စိုးလွင်ထံ ချဉ်းကပ်၏။ အမှုအသွားအလာ အကျိုးအကြောင်းကို မေး၏။ ယာဉ်မောင်း

အောင်မျိုးမင်းကို ရမိလျှင် အမှုက မိမိဘက်သို့ (၉၀)ရာခိုင်နှုန်း သေချာနေပြီ။ သို့သော် အောင်မျိုးမင်း မိဘများက ဘူးကွယ်နေကြကြောင်း ရဲအုပ်စီးလွှဲက စုံထောက်စံထူးသို့ အမှုအခြေအနေကို ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းပြသည်။ စံထူးကိုယ်တိုင် အမှုတွဲကို စနစ်တကျ လက်ခံ၍ စီအိုင်ဒီသို့ ပြန်လှည့်ခဲ့သည်။

“မောင်မောင်ထွန်း ...”

“ဗျာ ...”

“မင်း ... ဈေးကုန်းအနောက်ကိုသွားကွာ၊ အခင်းဖြစ်တဲ့ မနက်က အောင်မျိုးမင်းအိမ်နဲ့ သူတို့မိသားစုရဲသတင်းစကားကို စုံစမ်းကွာ၊ ရတဲ့သတင်းကို ငါ့ဆီ ချက်ချင်းပို့ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ အာစရီ”

ရုံးသို့ ပြန်ရောက်သည်နှင့် စုံထောက်စံထူးက တပည့်ဖြစ်သူ စုံထောက် တပ်ကြပ်ကြီးမောင်မောင်ထွန်းကို ဆင့်ခေါ်၏။ အမှုအခြေအနေကို ရှင်းပြပြီးနောက် စုံထောက်မောင်မောင်ထွန်းကို ပြစ်မှုကျူးလွန်သူ အောင်မျိုးမင်းနေအိမ် ပတ်ဝန်းကျင်သို့ စေလွှတ်၏။ မောင်မောင်ထွန်းကလည်း တပ်ကြပ်ကြီးဖြစ်သော်လည်း အရည်အချင်းက သေးငယ်သူမဟုတ်။ အင်းစိန်အတိတ်သားဖြစ်သည်။ အင်းစိန်မြို့နယ် အတွင်း အပ်ကျသည်ကအစ သတင်းရသူတစ်ဦး။ သူနေရာနှင့်သူ အသုံးတည့်သည်ဖြစ်၍ စုံထောက်စံထူးက မောင်မောင်ထွန်းကို တာဝန်ပေးခြင်းဖြစ်၏။

မောင်မောင်ထွန်းတစ်ယောက် ဈေးကုန်းအနောက်ရပ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ အောင်မျိုးမင်း၏ နေအိမ်ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာသည်။ ထိုနေအိမ်တွင် ဦးမျိုးမြင့်၊ ဒေါ်သန်းသန်းဌေးနှင့် သားအငယ်ဆုံး အောင်မျိုးမောင်တို့ သုံးဦးသာရှိသည်။ မေးပါများ စကားရဆိုသလို ဟိုဟိုဒီဒီ ခပ်ပေါ့ပေါ့လေး မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်သည်။ အောင်မျိုးမင်းနေထိုင်ရာ အောင်ဇေယျလမ်းထိပ်ရှိ အခပေး ကိုယ်ပိုင်ဖုန်း ၇၂၃ ... မှ မိတ်ဆွေတစ်ဦးနှင့်တွေ့၏။ ထိုသူက -

“မနေ့က နေ့လယ်လောက်မှာ အောင်မျိုးမင်းကိုယ်တိုင် ကျွန်တော့်အိမ်ကို ဖုန်းဆက်လာတယ်ဗျာ။ သူ့အမေနဲ့ ပြောချင်တယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော်သွားခေါ်ပေးလိုက်တယ်”

“သူတို့သားအမိ အာတွေပြောတယ်ဆိုတာကော ကြားလိုက်ရလား”

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော်လည်း သတိမထားမိဘူးဗျာ၊ ဒါပေမယ့် တယ်လီဖုန်းပြောပြီး မကြာဘူး သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက် ရွှေမြည်သာကို သွားဦးမယ်

စုံထောက်မောင်ရဲခဲ

လို့ ပြောသွားတယ်”

ဒီသတင်းစကားကို ထောက်ရင် အခင်းဖြစ်ပွားပြီးနောက် ပြစ်မှုကျူးလွန်သူ မောင်မျိုးမင်းသည် သူမိတ်များနှင့် ဆက်သွယ်ကြောင်း သေချာနေချေပြီ။ ဤမျှဖြင့် မလုံလောက်သေး၍ မောင်မောင်ထွန်းတစ်ယောက် ရွာရိုးကိုးပေါက်သို့ သတင်း ထောက်ပြန်၏။ သွားပါများ ခရီးရောက်ဆိုသလို အောင်ဇေယျလမ်းထဲရှိ တယ်လီဖုန်းအမှတ် ၆၄၃ ... ပိုင်ရှင်နှင့်တွေ့သည်။ တောင်တောင်မြောက်မြောက် မဟာမဟာကံရာမှ မောင်မောင်ထွန်းက -

“ဒီလမ်းထဲက ကားမောင်းတဲ့ အောင်မျိုးမင်းတစ်ယောက် မတွေ့ပါလား”

“ဟုတ်တယ် ဆရာကြီးရဲ့၊ ဒီနေ့မနက် ၈ နာရီလောက်က ကျွန်တော် အိမ်ကို ဖုန်းဆက်လာတယ်။ သူ့အမေ့နဲ့ ပြောချင်တယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ပဲ သူ့အမေကို သွားခေါ်ပေးလိုက်တယ်”

“ဟုတ်လား ... သူတို့မိသားစုရဲ့ ဘာတွေများ ပြောကြတာတုန်း”

“ဟိုကောင်က သူ့အမေကို လှမ်းခေါ်တယ်နဲ့ တူပါတယ်ဗျာ၊ အဘွားကြီး က ငါ့မလာနိုင်ဘူး နှင်ပြောချင်တဲ့နေရာကို ပြောတော့လို့ ပြောသံကြားလိုက် တယ်”

“အေးလေ ... သူတို့မိသားစုရဲ့ အရေးအခင်းတွေပဲ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ပြောထုတ်ပါဘူး ဆရာကြီးရယ်၊ ဒီကောင်တွေ ညီအစ်ကိုက ခပ် ရှုပ်ရှုပ်ရယ်၊ သူ့အောက်က အလတ်ကောင်ဆိုလည်း ထောင်ထဲမှာပဲလေ”

“ဟုတ်ပဲ ... ဟုတ်ပဲ”

စုံထောက်(တပ်ကြပ်ကြီး) မောင်မောင်ထွန်းက ကြားသိခဲ့သော သတင်း စကားကို အကြွင်းမထား၊ အမှုစစ်အရာရှိ စုံထောက်စံထူးသို့ ပြည့်စုံစွာသတင်းပို့ ၏။ မောင်မောင်ထွန်းစကားကို ထောက်ရင် အောင်မျိုးမင်း ရောက်ရှိသည့်နေရာ ကို သူ၏မိဘနှစ်ပါးနှင့် မိသားစုကလွဲ၍ မည်သူမှ မသိနိုင်။ သေချာသော နေရာကို အခြေရာဖို့အတွက် စုံထောက်စံထူးက -

“အဲဒါဆို ... အိမ်မှာရှိတဲ့ သူ့မိဘနှစ်ယောက်စလုံး ရုံးခေါ်ခဲ့ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အာစရီ”

မဟာမဟာကြာတွင် တပ်ကြပ်ကြီးမောင်မောင်ထွန်းနှင့်အတူ အောင်မျိုးမင်း၏ ဖခင်ဦးမျိုးမြင့်၊ မိခင်ဒေါ်သန်းသန်းဌေးတို့ ရောက်ရှိလာ၏။ သူတို့နှစ်ဦးကို စစ် ကြောရေးခန်း တစ်ခန်းစီတွင် သီးခြားစီခွဲ၍ ထားရှိခဲ့သည်။ ဦးစွာပထမ စုံထောက်

စံထူးက ဒေါသန်းသန်းဌေးကို တွေ့ဆုံမေးမြန်း အကဲစမ်း၏။ အောင်မျိုးမင်း ရှိသည့်နေရာကိုမေးရာ မိခင်ဒေါသန်းသန်းဌေးက သူမသိကြောင်း အဆက် အသွယ်လည်း မလုပ်ကြောင်း ဘူးကွယ်၍ ငြင်းဆိုခဲ့သည်။ ဒေါသန်းသန်းဌေး၏ ထွက်ဆိုချက်ကို မကျေနပ်၍ အမှုစစ်အရာရှိ စုံထောက်စံထူးက အထက်တွင် ဖွင့်ဆိုခဲ့သော စကားသံစဉ်ဖြင့် စစ်ကြောရေးကဏ္ဍကို စတင်ခဲ့လေတော့သည်။

အခန်း(၆)

ဦးမျိုးမြင့်နှင့် ဒေါသန်းသန်းဌေးတို့တွင် ဦးမျိုးမြင့်က စိတ်အားပျော့၍ ဒေါသန်းသန်းဌေးက စိတ်ဓာတ်မာ၏။ ဒေါသန်းသန်းဌေးကို အသာထား၍ ဦးမျိုးမြင့် ရှိရာ စစ်ကြောရေးခန်းသို့ လှမ်းလာခဲ့၏။ စစ်ကြောရေးခန်းအတွင်းရှိ စာရေးစားပွဲ တွင် ဝင်ထိုင်ပြီး စုံထောက်စံထူးက -

“ဒီမှာ ဦးမျိုးမြင့် ... ခင်ဗျားမှာ သားသုံးယောက်ရှိတယ်”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ”

“အလတ်ကောင်က အမှုနဲ့ ထောင်ထဲရောက်နေတယ်၊ အကြီးကောင် အောင်မျိုးမင်းကလည်း သူ ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့အမှုအတွက် ရှောင်တိမ်းနေတယ်”

အငယ်ဆုံးသားဖြစ်သူမှာ ဦးမျိုးမြင့်နှင့်အတူနေ၍ (၁၀)တန်းကျောင်းသား တစ်ဦးဖြစ်၏။ ဦးမျိုးမြင့်သည် သားအငယ်ဆုံးဖြစ်သူ၏ ဘဝရွေ့ရေးကို ကြိုတင်ရည်ရွယ်တွေးဆထား၏။ ထိုကလေး၏ ပညာရေးအတွက် ဦးမျိုးမြင့်က အစစအရာရာ ပုံအပ်ထား၏။ အထက်က အကြီးနှစ်ယောက်ကဲ့သို့ အကျင့်စရိုက် မျိုးမရှိစေချင်။ ပညာတတ်သော ဘွဲ့ဒီဂရီများ ပိုင်ဆိုင်ထားသော သားကောင်း တစ်ဦးဖြစ်စေချင်သည်။ ဒါကြောင့် ဦးမျိုးမြင့်က ဒီကလေးကို ခွဲတစ်ပေါက်မျှ မစွန်းစေချင်။ ဒါကို ကြိုတင်လေ့လာသိရှိထားသူ စံထူးက -

“ကောင်းပြီလေ၊ အောင်မျိုးမင်းရှိတဲ့နေရာကို မသိပါဘူး၊ အဆက်အသွယ် မရှိပါဘူးလို့ ခင်ဗျား ဖုံးကွယ်နေရင် ခင်ဗျားနဲ့ ခင်ဗျားသားအငယ်ကို ပြစ်မှု ထိန်ချန်တဲ့အတွက် ကျုပ်တို့က တရားစွဲမယ်”

“ဗျာ ...”

“မဗျာနဲ့လေ၊ ခင်ဗျား မပြောလည်း ခင်ဗျားမိန်းမက ပြောထားပြီးပြီပဲ၊ သူပြောတာ ဘယ်လောက်မှန်သလဲ၊ ကျုပ်တို့ စိစစ်ပြီးရင် သူ့ကို ပြန်လွှတ်ပေးပြီး ခင်ဗျားတို့သားအဖနှစ်ယောက်ကို တရားစွဲရမှာပဲ၊ အခု ခင်ဗျားသားနဲ့ ခင်ဗျား

စုံထောက်မောင်ရဲခဲ

မရီးလည်း ကျုပ်တို့ရုံးမှာ ရောက်နေပြီ”

စုံထောက်စံထူး၏ ပရိယာယ်ကြွယ်ဝသော ထိုးစစ်စကားများက ဦးမျိုးမြင့် ၏ နှလုံးသည်ပွဲတ်ကို တိုက်ရိုက်ထိမှန်ခဲ့၏။ ဆောက်တည်ရာမရသလို တုန်လှုပ် ချောက်ချားခြင်းများကလည်း ဖုံးလွှမ်းသွားခဲ့သည်။ ဤအခြေအနေကို သတိ ထားနေသူ စံထူးက -

“ခင်ဗျားမိန်းမပြောတာ ဘယ်လောက်မှန်သလဲဆိုတာကို တိုင်းတာချိန် ဆဋ္ဌိက ခင်ဗျားရဲ့ထွက်ချက်ပဲလေ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ”

ဦးမျိုးမြင့်စကားသံက မဆွတ်ခင်က ညွတ်ကျတော့မည့် အသွင်သို့။ ဤ အထာမျိုး နောကြေးနေပြီဖြစ်သော စုံထောက်စံထူးက နောက်ဆုံးစကားတစ် လုံးကို ဦးမျိုးမြင့်ရင်တွင်းသို့ ပစ်သွင်းလိုက်ပုံက -

“အောင်မျိုးမင်း ရှိတဲ့နေရာကို ခင်ဗျားမိန်းမနဲ့အတူ ကျုပ်တို့အခုပဲ သွား တော့မယ်၊ ခင်ဗျား မပြောလည်း ခင်ဗျားထိုက်နဲ့ ခင်ဗျားကံပေါ့ဗျာ”

တွေဝေငေးမောနေသူ ဦးမျိုးမြင့်မှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာသည်။ ပြောလက် စ စကားအဆုံးတွင် စံထူးက ထိုင်ရာမှ ထ၍ စစ်ကြောရေးခန်းမှ အပြင်သို့ ထွက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။ တုန်ယင်သော စကားသံဖြင့် ဦးမျိုးမြင့်က -

“ခဏ ... ခဏနေပါဦး ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော့်မိန်းမနဲ့ တွေ့ပါရစေ”

“ဒီလိုတော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျာ၊ ဖော်သူနဲ့ ဖုံးသူဆိုတာ ဆန့်ကျင်ဘက် လေး ကျုပ်တို့က အမှန်ကို ဖော်ပြောသူအတွက် လက်ကမ်းရသလို အမှန်ကို ဖုံးကွယ်သူအတွက် လက်ယမ်းရမှာပဲ”

စုံထောက်စံထူး၏ စကားအဆုံးတွင် ဦးမျိုးမြင့်နှုတ်ဖျားမှ သွက်လက်သော စကားသံက -

“ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်းပြောပါမယ် ဆရာရယ်၊ အမှုနဲ့ မပတ်သက်တဲ့ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုကိုတော့ ကူညီပါ”

ကူညီပါဆိုသော ဦးမျိုးမြင့်စကားက စုံထောက်စံထူး၏ အသည်းနှလုံးကို ဆွဲယူလွှဲသလိုပင်။ စုံထောက်... နတွင် အမှုထမ်းနေကြသော အမှုထမ်း အရာ ထမ်းများသည် ပြစ်မှုကျူးလွန်ခြင်းခံရသူ၊ နစ်နာဆုံးရှုံးသူတို့အတွက် အကူအညီပေး ရန် (Welcome to C.I.D) ဟု ကမ္ဘာ့ဦးစီးဌာနက စီအိုင်ဒီတွင် အထင်အရှားရှိ နေပါသည်။ ယခုလည်း ဦးမျိုးမြင့်၏ အကူအညီတောင်းခံခြင်းကို စုံထောက်

စံထူးက -

“ဦးမျိုးမြင့်ဘက်ကသာ အမှန်တရားကို လေးစားလိုက်နာမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့က ကူညီပါရစေဆိုတဲ့ ဆောင်ပုဒ်ဟာ ဦးနှောက်ထဲမှာ ရှိပြီးသား ပါပဲ”

အမှုစစ်အရာရှိ စုံထောက်စံထူး၏ စကားအသုံးတွင် ဦးချီးမြင့်က သားဖြစ်
သူ အောင်မျိုးမင်းနှင့်ပတ်သက်၍ အောက်ပါအတိုင်း ဖွင့်ဆိုခဲ့ရသည်။

အခန်း(၇)

“ဒေါသနဲ့... ဗျို... ဒေါသနဲ့!”

တစ်နေ့ ၁၇-၉-၂၀၀၇ အခင်းဖြစ်နေ့ နေ့လယ် ၁၁ နာရီခန့်တွင် ဖြစ်၏။
နေအိမ်ရှေ့မှ ခေါ်သံကြောင့် မီးဖိုခန်းတွင်ရှိနေသူ ဒေါ်သန်းသန်းဌေးက နေအိမ်
ရှေ့သို့ ထွက်လာ၏။ နေအိမ်ရှေ့တွင် ရှိနေသူက -

“အောင်မျိုးမင်းက ဒေါသနိုးနဲ့ ဖုန်းပြောချင်လို့တဲ့”

“သြော် ... ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့”

နေအိမ်ရှေ့မှ မိနပ်တစ်ချိန်ကို စီး၍ ဒေါ်သန်းသန်းဌေးက လာခေါ်သူနှင့်အတူ အောင်ဇေယျလမ်းထိပ်သို့ လိုက်လာခဲ့၏။ ထိုအိမ်အရောက်တွင် နံဘေးသို့ ချထားသော ဖုန်းခွက်ကို ဒေါ်သန်းသန်းဌေးက ကောက်ကိုင်ပြီး ဖုန်းခေါ်သူ အောင်မျိုးမင်းသို့ အကြောင်းပြန်၏။ အောင်မျိုးမင်းက ၎င်းတွင် ပြဿနာတစ်ခု ကြုံနေရကြောင်း၊ အဖေနှင့်အမေတို့ ယခု တညင်းကုန်းကားဂိတ်သို့ လာတွေ့ရန် နှင့် ၎င်းအတွက် အဝတ်အထည်တစ်စုံ ယူခဲ့ရန် မှာကြားပြောဆို၏။ တယ်လီဖုန်း ပြောဆိုပြီးနောက် ဒေါ်သန်းသန်းဌေး နေအိမ်သို့ ပြန်လာသည်။ ဦးမျိုးမြင့်ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြ၏။ ခင်ပွန်းသည် ဦးမျိုးမြင့်က -

“ဘာ ပြဿနာများ ဖြစ်လာပြန်ပြီတုန်း မသန်းရယ်”

“ဒါတော့ ကျွန်မလည်း မသိပါဘူးတော်၊ တွေ့မှပဲ မေးကြည့်ရမှာပေါ့”

ဦးမျိုးမြင့်နှင့် ဒေါ်သန်းသန်းဌေးတို့သည် အောင်မျိုးမင်းအတွက် အဝတ် အထည်တစ်စုံကို ယူ၍ တညင်းကုန်းကားမိတ်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။ ကားမိတ် တွင် အောင်မျိုးမင်းနှင့်အတူ ၎င်း၏ဇနီး မသက်သက်မွန်၊ ဦးမျိုးမြင့်၏ မိတ်ဆွေ မြင့်သိန်းတို့ သုံးဦးကို တွေ့၏။ ဦးမျိုးမြင့်က မည်သို့သော ပြဿနာများ ဖြစ်လာ ကြောင်း သားဖြစ်သူ အောင်မျိုးမင်းကို ပေး၏။ အောင်မျိုးမင်းက အခြေမှန်ကို

စုံထောက်ဟောင်ရဲခဲ

မပြော။ နောက်မှပင် အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြမည့်အကြောင်း မိဘနှစ်ပါးကို ဖျောင်းဖျော်။ သက်သက်မွန်ကို မေးပြန်တော့ သူမလည်း ဘာမှမသိကြောင်း ဆိုသည်။ ဒေါ်သန်းသန်းဌေးလည်း ပါလာသော အဝတ်အထည်ကို အောင် မျိုးမင်းအား ပေး၍ နေအိမ်သို့ ပြန်သွား၏။ ကားဂိတ်တွင် ဦးမျိုးမြင့်သာ ကျန်ရှိ ခဲ့၏။ ထိုစဉ် အောင်မျိုးမင်းက -

“အဖေ ပြဿနာမပြီးခင် ကျွန်တော် ခဏရှောင်နေချင်တယ်”

“အဲဒါဆိုလည်း မင်းယောက်ျားမနေတဲ့ ကွမ်းခြံကုန်းကို သွားနေပေါ့”

“အဲဒီကိုလည်း မသွားချင်ဘူး အဖေရာ ...”

အောင်မျိုးမင်း၏ စကားကြောင့် ဦးမျိုးမြင့် အနည်းငယ် တွေဝေသွား၏။ မယကြာအောင် စဉ်းစားပြီးမှ ဦးမျိုးမြင့်က -

“ငါ့အစ်မဝမ်းကွဲတော်တဲ့ သဲကုန်းက ဒေါ်မေသန်းအိမ်မှာ သွားနေလေ၊ သူ့သမက် မြင့်သိန်းနဲ့ မင်းက ရင်းနှီးပြီးသား မဟုတ်လား”

ဇခင်ဖြစ်သူ၏ အကြံဉာဏ်ကို အောင်မျိုးမင်းက သဘောတူ နှစ်ခြိုက်၍ သဲကုန်းမြို့တွင် ခေတ္တသွားရောက်နေထိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း ဦးမျိုးမြင့်က အစစ်ခံ၏။ ဦးမျိုးမြင့်၏ ထွက်ဆိုချက်ကို စုံထောက်စံထူးက -

“ခင်ဗျား ပြောတာ သေချာတယ်နော်”

“သေချာပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော် မလိမ်ပါဘူး”

ဦးမျိုးမြင့်ကို အနားပေး၍ ဒေါ်သန်းသန်းဌေးရှိရာ စစ်ကြောရေးအခန်းသို့ ကူးပြောင်းလာ၏။ ဒေါ်သန်းသန်းဌေးကို မေးမြန်းရာ မသိကြောင်းသာ ငြင်းကွယ်နေ ၏။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးမျိုးမြင့်၏ ဝန်ခံထွက်ဆိုချက်ကို ဒေါ်သန်းသန်းဌေးသို့ ချပြ၏။ အမှုစစ်အရာရှိ စုံထောက်စံထူး၏ စကားအဆုံးတွင် ဒေါ်သန်းသန်းဌေးက -

“ဆရာ မှားနေပြီ ... သူပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မယောက်ျားက ခေါင်းသိပ်မကောင်းဘူး၊ သူထင်ရာမြင်ရာ ပြောနေတာ”

ဒေါ်သန်းသန်းဌေး စကားက စံထူးအတွက် စဉ်းစားတွေဝေရာဖြစ်သွား၏။ ချက်ချင်းဆိုသလို ဦးမျိုးမြင့်ရှိရာ စစ်ကြောရေးအခန်းသို့ သုတ်ခြွေတင်၏။ စစ်ကြော ရေးခန်းရှိ ထိုင်ခုံမှာပင် မထိုင်နိုင်ဘဲ မတ်တတ်ရပ်လျက် စုံထောက်စံထူးက -

“ဦးမျိုးမြင့် ခင်ဗျားပြောတာ သေချာတယ်နော်၊ မဟုတ်မမှန် ပြောရင် ခင်ဗျား ဒုက္ခရောက်သွားလိမ့်မယ်”

“သေချာပါတယ် ဆရာရယ်၊ ဆရာနဲ့ ကျွန်တော်က ကတိကဝတ်ရှိ ပြီးပြီပဲ”

ကျွန်တော် မလိမ့်ပါဘူး”

“ကဲ ... ခင်ဗျား အစ်မရဲ့ သဲကုန်းလိပ်စာ ပေးစမ်းဗျာ”

“မြို့မ(၁)ရပ်၊ မိုးကောင်းကွက်သစ်၊ သဲကုန်းမြို့ပါ ဆရာ၊ အဲဒီမှာ ဒေါ်မေသန်းရဲ့ သမက် ကိုမြင့်သိန်းလို့ မေးလိုက်ရင် သိပါတယ်”

အခန်း(၈)

“သဲကုန်းမြို့မှာ အဲဒီရပ်ကွက်တော့ရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒေါ်မေသန်းနဲ့ သမက် ကိုမြင့်သိန်းဆိုတာတော့ အသေးစိတ် ကျွန်တော် မသိဘူးဗျ၊ ကိုစံထူး အသေးစိတ် သိချင်ရင် စခန်းမှူးနဲ့ နယ်ထိန်းခေါင်းဆောင်ကို ကျွန်တော် ခေါ်ပေးပါမယ်”

၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၁၉ ရက် ည ၁၂ နာရီကျော်ခန့်တွင် ဖြစ်၏။ အမှုစစ်အရာရှိ စုံထောက်စံထူးနှင့်အဖွဲ့မှာ ပဲခူးတိုင်း(အနောက်) ပြည်ခရိုင်၊ သဲကုန်းမြို့နယ် ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး နေအိမ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူ အောင်မျိုးမင်း တိမ်းရှောင်ခဲ့သော လိပ်စာကို မေးမြန်းရာ မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးက အထက်ပါအတိုင်း ဖြေ၏။

ခဏအကြာတွင် သဲကုန်းရဲစခန်းမှူးနှင့် နယ်ထိန်းခေါင်းဆောင်တို့ မြို့နယ် ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး၏နေအိမ်သို့ ရောက်ရှိလာကြ၏။ စုံထောက်စံထူးက ဒေါ်မေသန်းနှင့် သမက် ကိုမြင့်သိန်းတို့နေအိမ်ကို မေးမြန်း၏။ စခန်းမှူးနှင့် နယ်ထိန်းခေါင်းဆောင်က လည်း တပ်အပ်သေချာ မပြောနိုင်။ ဒီတော့ အပိုင် ခ . ယ . က ကို ဖိတ်ခေါ်ပြန် ၏။ ရာဇဝတ်မကင်းသော ပြစ်မှုဖြစ်၍ အပိုင် ခ . ယ . က လည်း မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး အိမ်သို့ ဆိုက်ရောက်လာ၏။ ရပ်ကွက်အတွင်းနေ ကိုမြင့်သိန်းနှင့် ယောက္ခမ ဒေါ်မေသန်းတို့ နေအိမ်ကို မေး၏။ ထိုစဉ် -

“ကိုမြင့်သိန်းမှာ အိမ်နှစ်လုံးရှိတယ် ဆရာရဲ့၊ တစ်လုံးက အခုဆရာတို့ ပြောတဲ့ မိုးကောင်းကွက်သစ်ထဲမှာ တစ်အိမ်နဲ့ နောက်တစ်လုံးက ဒီမြို့နဲ့ သုံးမိုင် လောက်ဝေးတဲ့ လမ်းမကြီးဘေးမှာ တစ်အိမ်ရှိတယ်”

ခ . ယ . က လူကြီး၏ စကားက စံထူးအတွက် စဉ်းစားစရာ တစ်ကွက် ဖြစ်လာခဲ့၏။ အဓိကပစ်မှတ်သည် ဘယ်အသိုက်တွင် အိပ်တန်းဝင်လေမည်နည်း သူဝင်မည့် အိပ်တန်းကို ရေရာသေချာစေဖို့ တွေးတောရင်း စုံထောက်စံထူးက -

“ခ . ယ . က ကြီးဆီမှာ ဧည့်စာရင်းတိုင်ထားတာများ ရှိသလား”

“ကျွန်တော့်ဆီမှာ တိုင်တာရှိသလို အပိုင်ရာအိမ်မှူးတွေဆီမှာ တိုင်တာ

— ညည်း ခိုဝံတယ်၊ ကိုမြင့်သိန်း ခန့်စာရင်းကတော့ ကျွန်တော့်မှာ မရှိဘူး”

“အဲဒါဆို အပိုင်ရာအိမ်မှူးကို ခေါ်ဗျာ”

စံထူး၏ စကားကြောင့် ရ . ယ . က လူကြီးမှာ ထိုင်ရာမှ ထ၍ အိမ်ပြင်သို့ ထွက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။ ပေးအပ်သော တာဝန်၏ လုပ်ငန်းစဉ်တိုင်းတွင် ထိုးထွင်းသိမြင်တတ်မှု (Intelligence) ဆိုသော အတွေးက စံထူးခေါင်းထဲဝင် လာ၏။ ဤသည်မှာ စုံထောက်အရာရှိတိုင်း ဦးကျိုးနေပြီဖြစ်သော (Every body respect but suspect) “လူတိုင်းကို လေးစားသည်၊ သို့သော် သံသယ အတွေးတော့ ရှိသည်” မိန့်ဆိုချက်ကြောင့် စုံထောက်စံထူးက -

“ကျွန်တော့်ဆီက အရာရှိနှစ်ယောက်ကိုပါ ခေါ်သွားလိုက်ပါ”

“မလိုပါဘူးခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်ပဲ သွားလိုက်ပါ့မယ်”

ရိုးစင်းသူ ရ . ယ . က လူကြီးမှာ စံထူး၏ အတွေးကို မသိရှာပေ။
မည်သို့ရှိစေ ဒီလိုအချိန်အခါမျိုးတွင် ပြင်ပသို့ သတင်းပေါက်ကြားမှု မရှိစေရေးက
အဓိကပင်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် စုံထောက်စံထူးက အတူပါလာသူ တပည့်
နှစ်ယောက်ကို မျက်ရိပ်မျက်ကဲပြ၍ ရ . ယ . က လူကြီးနှင့် လိုက်ပါသွားရန်မှာ၏။
စကားအကြာတွင် ရ . ယ . က လူကြီး အပိုင်ရာအိမ်မှူးနှင့် စုံထောက်အရာရှိ
နှစ်ဦးတို့ မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး၏နေအိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာ၏။ ရ . ယ . က လူကြီး
က စုံထောက်စံထူးကို ရာအိမ်မှူးနှင့် ဖိတ်ဆက်ပေး၏။ ဖိတ်ဆက်စကားအဆုံးတွင်
စုံထောက်စံထူးက

“ကိုမြင့်သိန်းအိမ်က ဧည့်စာရင်း တိုင်ထားတာများ ရှိသလား”

“ရှိပါတယ်ခင်ဗျ၊ အခုမှ ခိုးလာတဲ့ လင်မယားနှစ်ယောက်လို့ ပြောပါ
တယ်”

“ဖျောက်...”

စုံထောက်စံထူး၏ လက်ဖျောက်တီးသံက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော
ညှော်ခန်းရှိသူများကို လွှမ်းခြုံသွား၏။

“ကိုမြင့်သိန်း... ဗျို ကိုမြင့်သိန်း...”

အချိန်က ၁၉ ရက်နေ့ လွန်မြောက်၍ ၂၀ ရက်နေ့အကူး မနက် ၁ နာရီ
ခွဲ အချိန်ခန့်ဖြစ်၏။ နေအိမ်ပတ်ပတ်လည်တွင် ဝိုင်းပတ်ပိတ်ဆိုထားသော အဖွဲ့
ကလည်း အသင့်ရှိ၏။ နေအိမ်အဝင်တံခါးမှ ခေါ်သံကြောင့် အတွင်းမှ တံခါး
ဖွင့်သံကို ကြားရ၏။ တံခါးဖွင့်လာပြီးနောက် နေအိမ်အဝင်မှ -

“ကျွန်တော် ကိုမြင့်သိန်းပါ”

“ခင်ဗျား အိမ်မှာ ဧည့်သည်များ ရှိသလားလို့”

“ရှိပါတယ်ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော့်တူ အောင်မျိုးမင်းနဲ့ သူမိန်းမ သက်သက်မွန် တို့ပါ”

“သူတို့ ဘယ်မှာလဲ”

“ဟို ... ခြင်ထောင်ထဲမှာ ရှိပါတယ်”

ကိုမြင့်သိန်းစကားမဆုံးမီမှာပင် လျင်မြန်လှသော စုံထောက်အရာရှိ တစ်ဦးက ခြင်ထောင်ကိုမတင်၍ အိမ်မောကျနေသော အောင်မျိုးမင်းကို လက်ထိတ်ဖြင့် ချိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။ ခြင်ထောင်တွင်းမှ တရားခံ အောင်မျိုးမင်းကို ဧည့်ခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်လာ၏။ နယ်မြေခံ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များနှင့် ရ . ယ . က များချေ၍ပင် အမှုစစ်အရာရှိ စုံထောက်စံထူးက -

“မင်း လုယူလာတဲ့ စိန်လက်ကောက်နဲ့ စိန်နားကပ် ဘယ်မှာလဲ”

“ကျွန်တော့်ဆီမှာပါ”

တရားခံ အောင်မျိုးမင်းက တရားလို ဒေါ်သူဇာထံမှ လုယူခဲ့သော စိန် လက်ကောက်တစ်တွင်းနှင့် စိန်နားကပ်တစ်ရန်တို့ကို မူမပျက် မူရင်းအတိုင်း ထုတ်ပေး၏။ ထိုသက်သေခံပစ္စည်းများကို ဥပဒေနှင့်အညီ သိမ်းယူ၏။ နားကပ် တစ်ဖက်တွင် နောက်ပိတ်တစ်ခု မပါသဖြင့် စံထူးက -

“ဟေ့ကောင် ... နားကပ် နောက်ပိတ်တစ်ဖက် ကျန်သေးတယ်”

“ကျွန်တော် ယူလာကတည်းက နောက်ပိတ်တစ်ဖက် ပါမလာပါဘူး”

“သေချာတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... သေချာပါတယ် ဆရာ”

သက်သေခံ ရတနာပစ္စည်းအပြင် ပါသွားသော ငွေစက္ကူများကိုပါ စစ်မေး၏။ တရားခံ အောင်မျိုးမင်းသည် တရားလို ဒေါ်သူဇာထံမှ ငွေစက္ကူရောရာ ကျပ် ခြောက်သောင်းခန့်ကို လုယူခဲ့၏။ ထိုငွေထဲမှ အတူပါလာသူ မြင့်သိန်းအား တစ်သောင်းခွဲပေး၍ ကျန်ငွေကို ခရီးစရိတ်နှင့် စားသောက်စရိတ် သုံးစွဲခဲ့ရာ ယခု ငွေနှစ်သောင်းရှစ်ထောင်သာ ကျန်ရှိသည်။ ထိုငွေကိုလည်း သက်သေခံ ပစ္စည်းအဖြစ် သိမ်းယူကြ၏။ အမှုနှင့်ပတ်သက်သော သက်သေခံပစ္စည်းများကို သိမ်းယူပြီးနောက် စုံထောက်စံထူးက -

“မင်းတို့ကိုင်တဲ့ တားရော ... ဘယ်မှာလဲ”

“ရွှေပြည်သာမြို့အဝင် ချုံပုတ်ထဲမှာ လွှင့်ပစ်ခဲ့ပါတယ်”

“မင်းနဲ့အတူပါလာတဲ့ မြင့်သိန်းရော ... ဘယ်မှာလဲ”

“သူနေတဲ့ အင်းစိန်မှာပဲ ကျန်ခဲ့ပါတယ်”

“မြင့်သိန်းရဲ့ အိမ်လိပ်စာ ပြောစမ်းကွာ”

“အိမ်အမှတ် ၂၆၊ နိဗ္ဗာန်လမ်း၊ ကွက်သစ်ရပ်ကွက်၊ အင်းစိန်ပါ”

အခန်း(၉)

“ဆရာတို့ပြောတဲ့ မြင့်သိန်းရဲ့ အိမ်ကတော့ ဒီအိမ်ပါပဲ ဆရာ”

အချိန်က ၂၀ ရက်နေ့၊ မနက် ၂ နာရီခွဲအချိန်ဖြစ်၏။ ဒီလိုအချိန်မျိုးတွင် ဆရာသူငါတို့ အိပ်စက်နားနေချိန်ဖြစ်၏။ သို့သော် စီအိုင်ဒီမှ အသင့်တာဝန်က ထောက်များက အိပ်စက်နားနေဖို့ဝေးစွာ၊ သဲကုန်းမှ စုံထောက်စံထူး ပေးပို့သော တွင်းဆက်တရားခံ မြင့်သိန်းကို ရမိဖို့အတွက် အပိုင် ၃ . ယ . က များနှင့်အတူ မြင့်သိန်းနေအိမ်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ နေအိမ်ကို ပိုင်းပတ်ပိတ်ဆိုပြီးနောက်-
“ကိုမြင့်သိန်း ... ကိုမြင့်သိန်း”

နေအိမ်အဝင်တံခါးကို လက်ဖြင့် ပုတ်၍ အမည်ခေါ်ကာ အိပ်နေသူများကို ခေါ်၏။ အမျိုးသမီးတစ်ဦးက တံခါးဖွင့်ပေးသဖြင့် အိမ်ထဲသို့ ဝင်ကြသည်။ အိပ်ခန်း ထဲတွင် နှစ်ဦးစွာ အိပ်ပျော်နေသော မြင့်သိန်းကို အသာတကြည်ပင် ဖမ်းမိ ခဲ့သည်။ မြင့်သိန်းကို စစ်မေးရာ သူမသိသလိုဖြင့် ငြင်းကွယ်နေခဲ့သည်။ နိုင်လုံ သော အထောက်အထားဖြင့် ငြင်းမရနိုင်အောင် ခင်းပြဖို့အတွက် မြင့်သိန်းကို စီအိုင်ဒီရုံးသို့ ထိန်းချုပ်ခေါ်လာခဲ့သည်။ တရားခံမြင့်သိန်းကို ဖမ်းမိကြောင်းနှင့် ငြင်းကွယ်နေကြောင်း အခြေအနေကို သဲကုန်းမြို့ရှိ စုံထောက်စံထူးသီ ဆက်သွယ် ကြောင်းကြား၏။ တရားခံမြင့်သိန်းက ငြင်းကွယ်နေခြင်းကို အမှုစစ်အရာရှိ ထောက်စံထူးက -

“ငြင်းပါစေဗျာ ... ငြင်းရမယ့်အလုပ်က သူတို့အလုပ်ပဲ၊ မငြင်းနိုင်အောင် နိုင်လုံတဲ့ အထောက်အထားပြဖို့က ကျုပ်တို့အလုပ်ပဲလေ၊ ဪ ... အောင်မျိုးမင်း ဝေဖေနဲ့အမေကိုလည်း ပြန်ခိုင်းလိုက်ပါ။ ကျွန်တော်လည်း ခုပဲ သဲကုန်းက ထွက်ခဲ့တော့မယ်”

ထိုနေ့မနက် ၃ နာရီခန့်တွင် စုံထောက်စံထူးနှင့်အဖွဲ့သည် တရားခံ အောင်မျိုးမင်းနှင့် ၎င်း၏ဖနီး သက်သက်မွန်တို့ကို ထိန်းသိမ်းခေါ်ဆောင်၍ သဲကုန်း

“အင်းစိန်သို့ ဦးတည်ခဲ့ကြသည်။ ပြည်-ရန်ကုန် ကားလမ်းမကြီးက ငြိမ်ညောင်းသာယာလှ၏။ နံနက်စောစော လေနုအေးများက ပင်ပန်းနွမ်းလျမှုကို ပြေပျောက်စေခဲ့၏။ ပစ်ကပ်ကား၏ ရှေ့ခေါင်းခန်းတွင် လိုက်ပါလာသူ ခံထူးက ထိုင်ခုံနောက်မှိုကို ခေါင်းတင်၍ မျက်တောင်မခတ်ဘဲ အမှုအတွက် ရှေ့ဆက်လုပ်ရမည့် လုပ်ငန်းတာဝန်များကို စဉ်းစားနေ၏။ မည်မျှကြာအောင် စဉ်းစားလိုက်သည်မသိ။ ခံထူး၏မျက်လုံးအစုံမှ မျက်ခွံများက အိတ်လေးကျလာ၏။ မကြာလိုက်ပါ။ ခံထူးတစ်ယောက် ထိုင်ခုံနောက်မှိုတွင် ခေါင်းတင်လျက် အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

“ဆရာ ... ဆရာ”

“ဘာလဲကွ ...”

“ကျွန်တော် ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့အမှုအတွက် ကျွန်တော်ခံပါ့မယ်၊ ကျွန်တော့်မိန်းမတော့ ဆွဲမထည့်ပါနဲ့၊ သူဘာမှ မသိပါဘူး”

“အဲဒါ ငါ့အလုပ်ပါကွ၊ မင်း နွားရှေ့ထွန်ကျူး လုပ်စရာ မလိုပါဘူး”

“ကျွန်တော်က အမှန်တရားကို ပြောပြတာပါ”

“ဟေ့ကောင် ... တိမ်းမနိုင် ရှောင်မရမှ မင်းက အမှန်တရားဆိုတာကို ရှေ့တန်းတင်မနေစမ်းပါနဲ့၊ တို့က အမှန်တရားဆိုတဲ့ ဝန်ကို ခါးဝတ်ပုဆိုးလို ပြအောင် ထမ်းရွက်ထားသူတွေပါကွ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ၊ ကျွန်တော်က ဆရာ့ကို ဘောင်အတွင်းက အကူအညီတောင်းတာပါ”

တရားခံ အောင်မျိုးမင်းက သူ၏ စကားအဆုံးတွင် ဇနီးဖြစ်သူနှင့်အတူ တွဲလျက်ခတ်ထားသော လက်ထိပ်တန်းလန်းဖြင့် နှစ်ဦးသား ကားနောက်ခန်းမှ လမ်းမပေါ်သို့ ခုန်ချလေ၏။ ထိုစဉ် -

“ဟေ့ကောင် ... ရပ် ... ရပ် ... ကားကို ရပ်စမ်း”

ကားရှေ့ခန်းမှ စုံထောက်စံထူး၏ ရုတ်တရက် အော်ဟစ် အမိန့်ပေးသံက ပီပြင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။ ယာဉ်မောင်းဖြစ်သူ ဒုရဲအုပ်အောင်ရင်က ကားဘရိတ်ကို Dead Stop အုပ်လိုက်သည်။ ကားရပ်လျှင်ရပ်ချင်း စုံထောက်စံထူးက ရှေ့ခန်းတံခါးကို ဖွင့်၍ ကားနောက်ခန်းသို့ ပြေးဆင်းသွား၏။ ပါလာသော လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ကားနောက်ခန်းကို ထိုးကြည့်၏။ ရုတ်တရက် ကားရပ်လိုက်မှုကြောင့် နောက်ခန်းရှိ စုံထောက်အရာရှိများနှင့် တရားခံလင်မယားတို့ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်ကာ ကားရှေ့ခေါင်းခန်းကိုယ်ထည်နှင့် ထိတိုက်ကုန်ကြ၏။ ကားနောက်ခန်းသို့ လာကြည့်

စုံထောက်မောင်ရေခဲ

သော စံထူးကို တပည့်ကျော် မောင်မောင်ထွန်းက -

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... အာစရိ”

တပည့်ကျော်အမေးကို ပြုံးစိစိလေသံဖြင့် စံထူးက -

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွာ၊ ငါ အိပ်မက်မက်ပြီး ယောင်သွားလို့ပါ”

စကားအဆုံးတွင် စံထူးက ကားရှေ့ခန်းသို့ လျှောက်သွား၏။ ကားပေါ်
မတက်သေးဘဲ ရှေ့ခန်းရှိ ရေသန့်ဘူးကို လှမ်းယူ၏။ ထိုရေသန့်ဖြင့် ကားနံရံ
တွင် မျက်နှာသစ်၏။ ပါလာသော လက်ကိုင်ပုဝါဖြင့် မျက်နှာကို သန့်စင်၏။
ပြီးနောက် ကားရှေ့ခန်းသို့ ပြန်တက်၍ ရေတံခါးကို ပိတ်ပြီး -

“မောင်းတော့ အောင်ရင်ရေ ...”

ဒုရဲအုပ်အောင်ရင်က ကားကို ဆက်လက်မောင်း၏။ ကားအရှိန်ရသွား
ချိန်တွင် ယာဉ်မောင်းအောင်ရင်က -

“ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ ဆရာ”

“အိပ်မက်မက်ပြီး ယောင်သွားလို့ပါကွာ”

“ဧကန္တ မဟုတ်မှလွဲရော၊ ဆရာရည်းစား ဒေါက်တာမေ့ထားကို သတိ
ရသွားလို့နဲ့ တူတယ်”

“ဘယ်ကလာကွာ၊ သူ့ကို သတိမရနိုင်ပါဘူး၊ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်ရင်း ကိုယ့်
အလုပ်ကို စိတ်စွဲသွားလို့ ယောင်ယမ်းသွားတာပါ”

မနက် ၆ နာရီခန့်တွင် ခရီးစဉ်ထက်ဝက်ဖြစ်သော လက်ပံတန်းမြို့သို့
ရောက်၏။ လူသူရှင်းသော စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ကားကိုရပ်သည်။
စုံထောက်အရာရှိနှစ်ဦးနှင့် တရားခံလင်မယားကို ကားနောက်ခန်းတွင်ထား၍
ယူတို့အားလုံးအတွက် နံနက်စာကို ဖြည့်ဆည်းပေး၏။ စုံထောက်စံထူးနှင့်
ကျန်လူများက စားသောက်ဆိုင်အတွင်း ဝင်၍ ဗိုက်ဖြည့်ကြသည်။ အလေးအခင်း
သွားရန်အတွက် တရားခံလင်မယားကိုလည်း ဥပဒေနှင့်အညီ စီစဉ်ပေး၏။
တစ်နာရီခန့် အချိန်ဖြုန်းပြီးနောက် စုံထောက်စံထူးနှင့်အဖွဲ့သည် လက်ပံတန်း
မြို့မှ အင်းစိန်မှိုခင်းတပ်ဖွဲ့(စီအိုင်ဒီ)သို့ ...

အခန်း(၁၀)

၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ၊ ၂၀ ရက်နေ့ မနက် ၉ နာရီခန့်တွင်
စုံထောက်စံထူးနှင့်အဖွဲ့သည် မှိုခင်းတပ်ဖွဲ့(စီအိုင်ဒီ) ပင်မစိတ်ကိုဖြတ်သန်း၍

ဆင်ရေးဌာနခွဲသို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ တရားခံ အောင်မျိုးမင်းနှင့်ဇနီးတို့အား ခြိမ်းခြောက်ခဲ့၍ ချုပ်ထားရန် လုံခြုံရေးတာဝန်ကျ တပ်ဖွဲ့ဝင်များကို မှာကြားအပ်နှံ၏။ ထိုတန်းမြို့သို့ အတူလိုက်ပါခဲ့ကြသော စုံထောက်အရာရှိများကိုလည်း ကိုယ်ထက်သန်စင်ချိန် တစ်နာရီခွဲပေး၍ မနက် ၁၀ နာရီတွင် စစ်ကြောရေးခန်းမ၌ စည်းရန် မှာကြား၏။ စုံထောက်စံထူးကိုယ်တိုင်လည်း ကိုယ်လက်သန်စင်ရန် ဗုဒ္ဓါဆောင်(ဘားတိုက်)သို့ ထွက်လာခဲ့၏။

“ခင်ဗျား နာမည်က ...”

“မြင့်သိန်းပါ ...”

အချိန်တစ်နာရီပြည့်မြောက်၍ စံထူးတစ်ယောက် တရားခံမြင့်သိန်း၏ စစ်ကြောရေးခန်းသို့ ရောက်ရှိခဲ့၏။ ကိုယ်လက်သန်စင်ပြီး၍ သပ်ယပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသော စုံထောက်စံထူး၏ အသွင်အပြင်က မြင်ရသူအတွက် ကြည်နူးလေးစားဖွယ်ရာ ရှိလှ၏။ စစ်မေးခံနေသူ မြင့်သိန်းကို ငြိမ်ညောင်းသောလေသံဖြင့် အထက်ပါအတိုင်း အမေးပုစ္ဆာ စ၍ ထုတ်၏။ မသိသလို အမေးမျိုးဖြင့် စုံထောက်စံထူးက -

“ခင်ဗျားက ဒီဗို ဘာဖြစ်လို့ ရောက်လာရတာလဲ”

“ကျွန်တော်လည်း မပြောတတ်ပါဘူးဗျာ၊ လုယက်မှုနဲ့ မသင်္ကာလို့ဆိုပြီး ခေါ်လာတာပဲ”

“ခင်ဗျားက ဘာတွေလုယက်ခဲ့လို့လဲ”

“ကျွန်တော် ဘာမှ မလုမယက်ခဲ့ရပါဘူး”

မြင့်သိန်း၏ အဖြေစကားက ပြစ်မှုကျူးလွန်သူ(တရားခံ) ပီသလှပါ၏။ အထောက်အထားမရှိဘဲ ပါးစပ်ဖြင့် စွပ်စွဲခြင်းကို မြင့်သိန်းက ဘူးကွယ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒါကို အမှုစစ်အရာရှိတစ်ဦးအနေဖြင့် စံထူးက မသိ၍မဟုတ်။ သိသည်မှ နောက်ကျနေအောင်သိသည်။ တရားခံမြင့်သိန်းကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် ကြည့်ရင်း စုံထောက်စံထူးက -

“ခင်ဗျား မဟုတ်ဘူးဆိုရင်တော့ ပြန်လွှတ်ပေးရမှာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား ဟုတ်တယ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို ဘာအထောက်အထား ပြနိုင်သလဲ”

“ကျွန်တော်မှ မဟုတ်တာကို ... ကျွန်တော်က ဘယ်လို အကြောင်းပြပေးရမှာလဲ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျား ဟုတ်တယ် ... မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို ကျွန်တော်

စုံထောက်မောင်ရေခဲ

ကပဲ အထောက်အထားပြပေးပါမယ်”

စုံထောက်စံထူးက မြင့်သိန်း၏ စစ်ကြောရေးခန်းမှ တရားခံ အောင်မျိုးမင်းရှိရာ အခန်းဘက်သို့ ထွက်လာ၏။ အောင်မျိုးမင်းကို ထုတ်ယူ၍ မြင့်သိန်း၏ စစ်ကြောရေးခန်းအတွင်း ထားရှိသည်။ ထို့နောက် စံထူးက -

“ကိုမြင့်သိန်း... ခင်ဗျား သူ့ကို သိသလား”

စစ်ကြောရေးခန်းမှ မြင့်သိန်းက အပေါက်ဝတွင် လက်ထိတ်ခတ်လျက် ရပ်နေသူ အောင်မျိုးမင်းကို လှမ်းကြည့်၏။ အောင်မျိုးမင်း၏ အဖြစ်ကို မြင်တွေ့သွားသော မြင့်သိန်း၏ မျက်နှာကား သွေးမရှိတော့ပေ။ အခြေအနေကို ရိပ်စားသူ စံထူးက တရားခံ အောင်မျိုးမင်းကို လုံခြုံရေးတာဝန်ကျ အရာရှိတစ်ဦးထံ အပ်၍ စစ်ကြောရေးခန်းသို့ ပြန်ထည့်ခိုင်း၏။ ထို့နောက် စံထူးက မြင့်သိန်း၏ စစ်ကြောရေးခန်းသို့ဝင်၍ နေရာယူလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား... ဟုတ်တယ်၊ မဟုတ်ဘူး... အပြစ်ရှိတယ်၊ မရှိဘူး ဆိုတာ ခင်ဗျား အသိဆုံးပဲ”

စုံထောက်စံထူးက စကားဆိုသော်လည်း တရားခံမြင့်သိန်းကမူ အင်း... အား အသံပင်မထွက်။ ခေါင်းကိုငုံ၍ ဆိတ်ငြိမ်စွာပင် ရှိနေခဲ့၏။

“ကဲ ကိုမြင့်သိန်း ကျွန်တော့်ဘက်က ခင်ဗျားကို အထောက်အထားနဲ့ ပြပြီးပြီ၊ ခင်ဗျား ဆက်ငြင်းဦးမှာလား”

“မငြင်းတော့ပါဘူး ဆရာ၊ ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်းပြောပြပါမယ်”

အခန်း(၁၁)

“ပြောပြမနေပါနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျား မိသားစုရဲ့ စားဝတ်နေရေး ဒုက္ခကို ကျွန်တော်က မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ပဲ”

တစ်နေ့ ညနေပိုင်းတွင် ဖြစ်၏။ အောင်မျိုးမင်းသည် မြင့်သိန်း၏ နေအိမ်သို့ အလည်အပတ်ရောက်ရှိသွား၏။ အောင်မျိုးမင်းနှင့် မြင့်သိန်းက ယခုမှ တွေ့ကြသူတွေမဟုတ်။ အောင်မျိုးမင်း၏ဖခင် ဦးမျိုးမြင့်နှင့် မြင့်သိန်းတို့မှာ လွန်ခဲ့သော(၁၀)နှစ်ခန့်ကစ၍ လက်သမားအလုပ်ကို အတူတကွ လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်မှာ ယနေ့အထိ ဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့် အောင်မျိုးမင်းနှင့် မြင့်သိန်းမှာ လူစိမ်းသူစိမ်း မဟုတ်ကြပါ။ မြင့်သိန်း၏နေအိမ်သို့ရောက်စဉ် မြင့်သိန်းက မိသားစုစားဝတ်နေရေးနှင့် အလုပ်အကိုင် အဆင်မပြေမှုတို့ကို အောင်မျိုးမင်းအား ခင်းပြ၏။

သိန်း၏စကားကို အောင်မျိုးမင်းက အထက်ပါအတိုင်း ပြန်ကြားပြောဆို၏။

နောက် အောင်မျိုးမင်းက မြင့်သိန်း၏လက်သို့ ငွေငါးထောင်ထည့်ပေးပြီး -

“ခင်ဗျားမှာ အလုပ်မရှိရင် ကျွန်တော်နဲ့ ခင်ဗျား အလုပ်တစ်ခုလုပ်ဖို့ ရှိတယ်”

“ဘာအလုပ်လဲကွ”

“နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြမယ်ဗျာ”

စကားအဆုံးတွင် အောင်မျိုးမင်းလည်း မြင့်သိန်းအိမ်မှ ပြန်ထွက်သွား၏။

နောက်တစ်ရက်တွင် အောင်မျိုးမင်းသည် မြင့်သိန်းအိမ်သို့ ရောက်လာပြန်၏။

အောင်မျိုးမင်းက မြင့်သိန်းအတွက် စားဝတ်နေရေး ပြေလည်စေရန် သူအလုပ်

ထုပ်နေသော အလုပ်ရှင်(သူဌေး)ထံမှ လက်ဝတ်လက်စားပစ္စည်းများနှင့် ငွေများ

ထုယူရန် တိုင်ပင်၏။ မြင့်သိန်းကလည်း ကျပ်တည်းနေသူဖြစ်၍ အောင်မျိုးမင်း၏

စကားကို လက်ညှိုးထောင် ခေါင်းညိတ်ခဲ့သည်။ ထိုနေ့က အောင်မျိုးမင်းသည်

မိမိ၏လုပ်ငန်းကို သဘောတူလက်ခံခဲ့သူ မြင့်သိန်းအား ကရုဏာကြေးငွေ

လေးထောင်ကျပ်ကို ချီးမြှင့်ခဲ့သေး၏။

နောက်တစ်နေ့ ၁၃-၉-၂၀၀၇ ညနေပိုင်းတွင် အောင်မျိုးမင်းနှင့် မြင့်သိန်း

တို့သည် အင်းစိန်မှ သယ်ယူကုန်ရုံ Y.I.S ကျောင်သို့ လိုင်းကားစီး၍ ထွက်လာကြ

၏။ Y.I.S ကျောင်းရှေ့အရောက်တွင် အောင်မျိုးမင်း ကားဖြင့်ထွက်လာမည့်

နေရာ၊ မြင့်သိန်းစောင့်နေရမည့်နေရာတို့ကို ကြိုတင်ပြသ၍ မကောင်းမှုဒုစရိုက်

အတွက် ကြိုတင်ဇာတ်တိုက်ခဲ့ကြသည်။ အကုသိုလ်တရားပွားများဖို့အတွက်

ကြိုတင်စီစဉ်မှုအပြီးတွင် အောင်မျိုးမင်းက -

“ခင်ဗျားမှာ ဓားရှိသလား”

“ငါ့မှာ ဓားကောင်းကောင်းတစ်လက်ရှိပါတယ်၊ အဲဒါ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“အော်လား ဟစ်လားလုပ်ရင် ခြိမ်းခြောက်ဖို့ပေါ့ဗျာ”

“အေးအေး... ငါသဘောပေါက်ပြီ၊ ဓားပါယူခဲ့မယ်”

“ဒါဆို မနက်ဖြန်မနက် ၇ နာရီခွဲကို ကျွန်တော်ပြောတဲ့ နေရာက

စောင့်နေနော်”

နောက်တစ်နေ့ ၁၄-၉-၂၀၀၇ မနက် ၇ နာရီခွဲခန့်တွင် ဖြစ်၏။ အောင်

မျိုးမင်း မောင်းနှင်သောကားသည် ဒေါ်သူဇာနှင့် သား မောင်သီဟတို့နှင့်အတူ

Y.I.S ကျောင်းဝင်ပေါက်မှ ကျောင်းဥပစာသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။ မောင်သီဟ

ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီးနောက် အောင်မျိုးမင်း မောင်းနှင်သောကားမှာ ဒေါ်သူဇာနှင့်အတူ

ပျောက်ဆုံးနေသော နားကပ်နောက်ပိတ်တစ်ဖက်ကို အခင်းဖြစ်ကား ပေါ်တွင် ရှိ၊ မရှိ စုံထောက်စံထူးက တရားလို ဒေါ်သူဇာထံ မှန်းဆက်သွယ်၍ သတင်းထောက်၏။ တရားလို ဒေါ်သူဇာက နားကပ်နောက်ပိတ်ကို ကားပေါ်မှ ပြန်တွေ့ကြောင်း အထက်ပါအတိုင်း အဖြေပေး၏။ ထိုနားကပ်နောက်ပိတ်ကို မှူးသို့ လာရောက်ပေးအပ်ရန် စံထူးက မှာကြား၏။ ပြန်လည်တွေ့ရှိခဲ့သော နားကပ်နောက်ပိတ်ကို သက်သေခံပစ္စည်းအဖြစ် လာအပ်၍ ဥပဒေနှင့်အညီ သိမ်းယူရပြန်၏။

တရားလို ဒေါ်သူဇာတိုင်ကြားခဲ့သော လုယက်မှု (ဖြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၉၄)ကို အင်းစိန်၊ မှုခင်းတပ်ဖွဲ့(စီအိုင်ဒီ)မှ အမှုစစ်အရာရှိ စုံထောက်စံထူးနှင့် အဖွဲ့က ၁၉-၉-၂၀၀၇ ရက်နေ့ နေ့လယ် ၁ နာရီခွဲ အချိန်တွင် စတင်စစ်မေးခဲ့ ကြ၏။ အမှုစစ်အဖွဲ့၏ လုံ့လစီရိယစိုက်ထုတ်မှု၊ လုပ်ငန်းစွမ်းဆောင်ရည်ကျွမ်းကျင်မှု တို့ကြောင့် ထိုနေ့ ညသန်းခေါင်ကို ကျော်လွန်၍ နောက်တစ်နေ့ ၂၀-၉-၂၀၀၇ ရက်နေ့အကူး မနက် ၁ နာရီခွဲတွင် အဓိကတရားခံနှင့် သက်သေခံ ရတနာပစ္စည်းတို့ကို အချိန်အတိုင်းအတာ ၁၂ နာရီအတွင်း အောင်မြင်စွာ စုံစမ်း ဖော်ထုတ်ရရှိခဲ့သည်။

ဤမျှဖြင့် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေ၍ မပြီးသေးပါ။ ပြီးပြည့်စုံ၍ ခိုင်လုံသော အမှုတွဲတစ်ခုအဖြစ် ဖန်တီးဆောက်တည်ဖို့က လိုပါသေး၏။ သို့အတွက် ပြစ်မှု ကျူးလွန်သူ တရားခံနှင့် သိမ်းဆည်းရမိသော သက်သေခံရတနာပစ္စည်းများကို စိတန်းပြသခြင်း၊ အခင်းဖြစ်စဉ်က တရားလို ဒေါ်သူဇာဝတ်ဆင်သော သွေးများ စွန်းပေးနေသည့် သက်သေခံ ဘောင်းဘီနှင့် သက်သေခံတားတို့တွင် လူသွေးရှိ၊ မရှိ၊ သွေးအမျိုးအစား တူ၊ မတူ တို့ကို ဥပဒေနှင့်အညီ ကျွမ်းကျင်သူထံသို့ ပေးပို့ခဲ့သည်။ တရားခံ အောင်မျိုးမင်းကိုယ်တိုင် ဖြောင့်ချက်ပေးလိုကြောင်း ပြောလာ၍ ဥပဒေနှင့်အညီ အင်းစိန်ဖြူနယ်တရားရုံးသို့ ပို့အပ်ပေးကြ၏။ ပြစ်မှု ကျူးလွန်သူတရားခံ အောင်မျိုးမင်း(၂၈)နှစ်နှင့် တရားခံပြင်သိန်း(ခ)မင်းသိန်း (၄၉) နှစ်တို့ကို သက်သေခံအထောက်အထားများနှင့်အတူ စုံထောက်စံထူးကိုယ်တိုင် ရန်ကုန်အရှေ့ပိုင်းခရိုင်တရားရုံးသို့ တရားစွဲတင်ပို့၏။ တရားရုံးမှ ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၁၀၂/၂၀၀၇ ဖြင့် လက်ခံကြားနာခဲ့ကြောင်း နိဂုံးချုပ်၍ အဆုံးသတ်မည်ပြုစဉ်-

“ဆရာ နေကောင်းတယ်နော်”

ရုံးခန်းအဝင်ဝမှ နှုတ်ဆက်သံကြောင့် အဆုံးသတ်မည့်စာကို ရပ်တန့်လိုက်

စုံထောက်မောင်ရေခဲ

၏။ အသံလာရာသို့ ခေါင်းမောကြည့်ရာ ရုံးခန်းအတွင်း အပြုံးဖြင့် ရပ်လျက်ရှိသူ စုံထောက်စံထူးကို တွေ့ရ၏။

“ဟာ ... ကိုစံထူး လာဗျာ ထိုင်”

ညဉ့်ခန်းဆက်တံတွင် ထိုင်ရန် ကျွန်ုပ်က ဖိတ်ခေါ်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်ကို တိုင်လည်း စာရေးစားပွဲမှ ဆက်တံထိုင်ခဲ့ရှိရာသို့ ပြောင်းရွှေ့ နေရယူလိုက်၏။

“ကဲ ... ဘာသောက်မလဲ ကိုစံထူး၊ အပူလား အအေးလား”

“မသောက်တော့ဘူး ဆရာ၊ ကျွန်တော်အခုပဲ စားသောက်ခဲ့ပြီးပါပြီ”

“ဒါဆို ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ဘာမှလုပ်ပေးစရာမလိုပါဘူး ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော် ဆရာ့ကို အကြွေးပေးစရာရှိလို့ပါ”

“ဗျာ ...”

ကိုစံထူး၏ အကြွေးပေးစရာရှိလို့ဆိုသောစကားက ကျွန်ုပ်ကို တွေဝေသွားစေ၏။ စုံထောက်အရာရှိတစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်ထံမှ ချေးငှားဖူးသော အကြွေးအရာဟူ၍ ဘာမျှမရှိ။ ယခုမှ ကြွေးပေးစရာရှိ၍ဟူသော စကားကြောင့် ကျွန်ုပ်က-

“ဘာကြွေးများလဲဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျားကို ဘာမှ ချေးငှားဖူးတာမရှိပါလား”

“အလုပ်ကြွေးလေ ဆရာရဲ့၊ ဆရာရေးမယ့် တရားခံ အောင်မျိုးမင်းနဲ့ မြင့်သိန်းတို့အမှုအတွက် ကျွန်တော်က ပေးဖို့ကျန်သေးတဲ့ အလုပ်ကြွေးကို ပြောတာပါ”

ကိုစံထူး၏စကားကို ကျွန်ုပ် သဘောပေါက်မိ၍ ကြည်နူးစွာဖြင့် ရယ်မောမိ၏။ ကျွန်ုပ်ရယ်တော့ ကိုစံထူးကလည်း အပြုံးဖြင့် ပေးဆပ်၏။ စုံထောက်နှင့် စာရေးဆရာတို့၏ နှစ်သက်ကြည်နူးခြင်းအဆုံးတွင် ကျွန်ုပ်က -

“အဲဒါဆိုလည်း မြန်မြန်ဆပ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က အလုပ်ဆိုရင် အကြွေးမထားတတ်တာ ခင်ဗျားအသိပဲ”

ကျွန်ုပ်၏ စကားအဆုံးတွင် အမှုစစ်အရာရှိ စုံထောက်စံထူးက တရားခံ အောင်မျိုးမင်းနှင့် တရားခံမြင့်သိန်းတို့ကို ယနေ့ ၂၉-၁၁-၂၀၀၇ တွင် ရန်ကုန် အရှေ့ပိုင်းခရိုင်တရားရုံးမှ ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ကြောင်း ဆို၏။ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူ တရားခံနှစ်ဦးစလုံးကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၉၂ (လုယက်မှု) အတွက် အလုပ်နှင့် ထောင်ဒဏ် ခန့်နှစ်နှစ်နှင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၉၄ (လုယက်မှု

ကျူးလွန်ရာတွင် မိမိအလိုအလျောက် နာကျင်စေမှု)အတွက် အလုပ်နှင့်ထောင်
ဒဏ် ခံနှစ်နှစ်စီ ချမှတ်ခဲ့သည်။ ပြစ်ဒဏ်နှစ်ရပ်စလုံးကို တစ်ပေါင်းတည်း ကျခံစေရန်
အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ကြောင်းကို ကိုစံထူးက ပြည့်စုံစွာ ရှင်းပြပြီး သူ့ထံတွင် ကျန်ရှိ
နေသော အလုပ်ကြွေးကို ကျွန်ုပ်အား ပေးဆပ်၏။

“အေးပေါ့ဗျာ၊ သူ့အကုသိုလ်နဲ့သူ ဖြစ်ကြတာပဲ၊ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့
ပယောဂတစ်ခုမှ မပါပါဘူး။”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့ဘက်ကတော့ ဥပေက္ခာတရားနဲ့ပဲ
ရှုပွားရမှာပေါ့။”

“ဟုတ်တာပေါ့ ကိုစံထူးရယ်၊ သိပ်ဟုတ်တာပေါ့။”

“ဒါဆို ဆရာနဲ့ကျွန်တော် အလုပ် ကြွေးကင်းသွားပြီ၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြု
ပါဦး။”

“ကောင်းပါပြီဗျာ ... ကောင်းပါပြီ။”

စုံထောက်စံထူးက ထိုင်ရာမှထ၍ ကျွန်ုပ်အား အရိုအသေပေး(အလေးပြု)
ပြီး လာရာလမ်းသို့ ပြန်ထွက်သွား၏။ ဧည့်ခန်းဆက်တီတွင် ထိုင်လျက်ကျန်ရှိ
ခဲ့သူ ကျွန်ုပ်က ကိုစံထူးထွက်သွားသော တံခါးပေါက်ကို ငေးလျက် အံ့တွေးတစ်ခု
ခေါင်းထဲ ပြေးဝင်လာ၏။ တရားလို ဒေါ်သူဇာသည် တရားခံအောင်မျိုးမင်း၏
ကျေးဇူးရှင်တစ်ဦးဖြစ်၏။ အောင်မျိုးမင်းနှင့် မိသားစုအတွက် ဒေါ်သူဇာက ပေး
သောလက်၊ ကျွေးသောလက်တစ်ဖက် ဖြစ်၏။ လူကိုမဆိုထားနှင့် ယဉ်ကျေး
သော သတ္တဝါပင် ကျွေးသောလက်ကို လျှာဖြင့်လျက်၍ ကျေးဇူးတုံ့ပြန်တတ်၏။
ရိုင်းပျသော သတ္တဝါကမူ ကျွေးသောလက်ကို ပြန်ကိုက်၍ ကျေးဇူးကန်း၏။

ဤသာဓကကို ပမာပြု၍ ယခုဖြစ်ရပ်မှန် မှုခင်းဇာတ်လမ်းကိုလည်း -
‘စုံထောက်စံထူးနှင့်
ကျွေးသောလက်ကိုပြန်ကိုက်သူ’

ဟူ၍ အမည်ရွေးပြီး အသိပေးရခြင်းသာ ...။

(မှတ်ချက်) ဤဖြစ်ရပ်မှန်မှုခင်းဇာတ်လမ်းကို အများပြည်သူသို့ အသိ
ပညာပေး ရေးသားနိုင်ရန် ကူညီပံ့ပိုးခဲ့သော အင်းစိန် မှုခင်းတပ်ဖွဲ့(စီအိုင်ဒီ)မှ
ဒုတိယဗဟိုမှူး သာထွန်းနှင့်အဖွဲ့အား စုံထောက်စံထူးဟု ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းသိကုံးရေးဖွဲ့
ထားကြောင်း ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် မှတ်တမ်းတင်အပ်ပါသည်။

စုံထောက်မောင်ရဲခဲ

[Handwritten signature]

ជំនួយការពិសោធន៍
អាហារូបត្ថម្ភ
សាងសង់

စုံထောက်စံထူးနှင့် အယ်ဘဲလ်သွား လင်မယား

၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ၊ ၆ ရက် မန္တလေးမြို့။

“လူကြီးမင်းခေါ်ဆိုသော တယ်လီဖုန်းမှာ စက်ပိတ်ထားခြင်း သို့မဟုတ် ဆက်သွယ်မှုဝန်ဆောင်မှုပေးခြင်း ရောက်ရှိနေခြင်းတို့ကြောင့် ခေါ်ဆို၍ မရနိုင်ပါရှင်...”

ကြည့်လင်ပြတ်သားသော အသံရှင်က လက်ကိုင်ဖုန်းအတွင်းမှ အထက်ပါ အတိုင်း အဖြေပေးနေ၏။ ထိုစကားသံကြောင့် ဖုန်းဆက်သွယ်သူ မယု၏ စိတ်ထဲ တွင် ဝေခွဲမရ ဖြစ်မိ၏။ မောင်အရင်းဖြစ်သူ အောင်နိုင်ဦးက ရန်ကုန်မှာ နေ၏။ အစ်မဖြစ်သူ မယုက မန္တလေးမြို့တွင် နေသည်။ မောင်နှမနှစ်ဦးသာရှိ၍ အလွန် ချစ်ကြသည်။ တစ်နေ့လျှင် အနည်းဆုံးတစ်ကြိမ် ဖုန်းအဆက်အသွယ်ရှိသည်။ အောင်နိုင်ဦးထံ ဖုန်းဆက်တိုင်း မယု၏လက်ကိုင်ဖုန်းက အထက်ပါ အဖြေစကားမျိုး မကြာခဏတော့ အမှန်။ ကိုယ်တိုင်ပင် ဖုန်းနံပါတ် မှာမှီပ်လေရောသလား စဉ်းစားရင်း ဒုတိယအကြိမ် ထပ်မှီပ်သည်။ လက်ကိုင်ဖုန်း၏ ပျက်နှာပြင်တွင် ဖော်ပြနေသော ဖုန်းနံပါတ်ကို ကြည့်သည်။ မယု ဖုန်းနံပါတ်မမှားပါ။ နိစ္စဓူဝ ဆက်သွယ်နေသော မောင်ဖြစ်သူ အောင်နိုင်ဦး၏ လက်ကိုင်ဖုန်းနံပါတ် ၀၉၅ သေချာနေကြောင်း တွေ့၏။ လက်ကိုင်ဖုန်းကို နားတွင်ကပ်၍ တစ်ဖက်မှ စကားသံကို စောင့်မျှော် သည်။ မယု၏လက်ကိုင်ဖုန်းအတွင်း တစ်ဖက်မှ အဖြေစကားက အထက်မှ အသံရှင်၏ အကြောင်းပြန်ကြားချက်ပင်။

တွေ့ဝေခြင်း။ ငေးမောခြင်းတို့က မယု၏ရင်ထဲကို ရှုပ်ထွေးစေခဲ့သည်။ လက်ကိုင်ဖုန်း ဓာတ်ခဲအားကုန်နေ၍ပဲလား။ ဒါမှမဟုတ် ကျောင်းတက်ရတာ ပင်ပန်းလို့ အိပ်စက်နားနေရင်း အမှန်တကယ်ပဲ စက်ပိတ်ထားလေရောသလား ဝေခွဲမရဖြစ်နေရသည်။ ဒါတင်မက မောင်ဖြစ်သူ အောင်နိုင်ဦးမှာ ရန်ကုန်တွင်

ဆွေရင်းမျိုးချာ ရှိသူမဟုတ်။ တစ်မျက်နှာတစ်ရွာထင်၍ ဘော်ဒါဆောင်တွင် နေထိုင်ရသူတစ်ဦး...။ အလည်လွန်၍ နယ်ကျွံသွားမှဖြင့် မယုခမျာ ရင်ကွဲနာ (၇)မျှပေဦးမည်။

မယုနှင့် အောင်နိုင်ဦးတို့၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာက အစ်မကြီး အမိရာဆိုသလို။ မယု၏အသက်က (၃၉)နှစ်၊ အောင်နိုင်ဦးအသက်က (၂၁)နှစ်၊ မောင်နုမနှစ်ဦး၏ အသက်အရွယ်က (၁၈)နှစ်ခန့် ကွာဟမှုရှိ၏။ အောင်နိုင်ဦး ငယ်စဉ်ကတည်းက မယု၏လက်ပေါ်တွင် ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်။ မူလတန်းကျောင်းသားဘဝမှ အထက်တန်းကျောင်း အောင်မြင်၍ တက္ကသိုလ် ကောလိပ်မှအစ ယနေ့အထိ မယု၏ အပိုင်အာဝါသအောက်တွင် မှီခိုခဲ့ရသည်။ ဒါကြောင့်လည်း မယုသည် အောင်နိုင်ဦးအတွက် အမိလည်းဟုတ်၊ အစ်မလည်းဟုတ်၏။

မောင်နုမနှစ်ယောက် ပြောဆိုဆက်ဆံရေးကပင် အတုယူဖွယ်ကောင်းလှသည်။ မယုက အောင်နိုင်ဦးကို အမည်တပ်၍ပင် မခေါ်။ ကြင်နာဖွယ်စကားဖြင့် “မောင်မောင်” ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်သုံးနှုန်းသည်။ ထိုအတူ အောင်နိုင်ဦးကလည်း မယုကို “မမ” ဟု တလေးတစားဖြင့် ရိုသေသမှုပြု၏။ မမနှင့် မောင်မောင်တို့၏ ဖန်တီးသော ၅၂၈ သွယ် မေတ္တာကြိုးက ဤမျှလောက် သံယောဇဉ်ကြီးမားကြသည်။ ၂၀၀၂ ခုနှစ် ဇူလိုင်လတွင် အောင်နိုင်ဦးသည် အခြေခံပညာအထက်တန်း (၁၀တန်း)စာမေးပွဲကို ဖြေဆိုအောင်မြင်ခဲ့သည်။ အောင်နိုင်ဦး၏ဘဝ ရှေ့ရေးအတွက် မောင်နုမနှစ်ယောက် ဆွေးနွေးကြသည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ နိုင်ငံခြားတက္ကသိုလ်က ဘွဲ့တစ်ခုခုရအောင် ကြိုးစားချင်တယ် မမရယ်...”

မောင်ဖြစ်သူ အောင်နိုင်ဦး၏စကားကို ကြည်လင်ရွှင်ပျသော အပြုံးပန်းမျက်နှာဖြင့်ကြည့်ရင်း မယုက -

“ကောင်းတာပေါ့ မောင်မောင်ရယ်၊ မင်းဖြစ်ချင်တာကို မမက အပြည့်အဝ ဟာပန်ယူမယ်၊ ပြီးတော့ မောင်မောင် ဘွဲ့ယူတဲ့နေ့ကျရင် အဲဒီအခမ်းအနားကို မမကိုယ်တိုင် တက်မယ်”

မယုကလည်း အောင်နိုင်ဦး၏ဆန္ဒကို ကန့်ကွက်မဲမရှိ အပြည့်အဝ ထောက်ခံ၏။ မောင်ဖြစ်သူအတွက် ပညာရေးကို အထူးအလေးထား၏။ မယုကိုယ်တိုင်က ပညာရေးဘက်တွင် ချို့ယွင်းအားနည်းခဲ့ရသည်။ ဒါကလည်း ခိုကိုးရာမရှိသော မိခင်အိုကြီးနှင့် လူမမယ်အရွယ် မောင်ငယ်ကို ပြုစုပျိုးထောင်ပေးဖို့အတွက် မယု

တစ်ယောက် ပညာရေးနှင့်အလွမ်းဝေးခဲ့ရသည်။ မိသားစုစားဝတ်နေရေးအတွက် နဖူးကချွေး ခြေမကျအောင် ကြိုးစားခဲ့ရသည်။ လုံ့လ ဝီရိယ စိုက်ထုတ်မှုကြောင့် ပြည့်စုံကြွယ်ဝလာချိန်တွင် မောင်ဖြစ်သူ အောင်နိုင်ဦးကို ပညာတတ်မြစ်စေချင် သည်။ ဘွဲ့တွေ ဒီဂရီတွေ တစ်သိကြီး ရစေချင်သည်။ ဒါက အစ်မကြီး အမိရာ သဘောအပြည့်အဝရှိသော မယု၏ စိတ်ရင်း စေတနာ မေတ္တာတရား ...။

အခန်း(၂)

အောင်နိုင်ဦးတစ်ယောက် မြစ်ကြီးနားကောလိပ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့လေပြီ။ အစ်မဖြစ်သူ မယု၏ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းက ဖားကန့်မြို့တွင်ဖြစ်သည်။ မနောဖြူ ဟူသော အမည်လှလှလေးကိုပေး၍ မယုက ဖားကန့်မြို့တွင် ကုန်စုံဆိုင်ကလေး ဖွင့်ထားသည်။ ခင်ပွန်းသည်က ကျောက်စိမ်းတူးဖော်ရေးနှင့် ရောင်းဝယ်ရေး ကုမ္ပဏီ ဖွင့်လှစ်လုပ်ကိုင်သည်။ လင်မယားနှစ်ယောက်၏ စီးပွားရေးက အဆင် ပြေသည်။ ဆယ်တန်းအောင်လာသူ အောင်နိုင်ဦးကိုလည်း အလေအလွင့် မဖြစ်ရ လေအောင် မြစ်ကြီးနားမြို့ နည်းပညာကောလိပ်တွင် တက်ရောက်သင်ကြားစေ ခဲ့သည်။ ကောလိပ်ကျောင်းသား အောင်နိုင်ဦးအတွက် နိုင်ငံခြားတက္ကသိုလ် တက်ရောက်ဖို့ကိုလည်း အစ်မဖြစ်သူ မယုက တစ်ဖက်တစ်လမ်းက လက်ကမ်း လျက်ရှိသည်။

“နိုင်ငံခြားတက္ကသိုလ် တက်ရောက်ဖို့အတွက် အရည်အချင်းစစ် စာမေးပွဲကို အရင်ပြေရတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်”

မယုကိုယ်တိုင် သိက္ခာနားလည်သူ မိတ်ဆွေများထံတွင် လေ့လာစုံစမ်း ၏။ သိလိုသည်များကိုလည်း မေးမြန်း၏။ အရည်အချင်းစစ် စာမေးပွဲ GCE 'O' Level အဆင့်ကို ဝင်ရောက်ဖြေဆို အောင်မြင်ဖို့လိုသည်။ ထိုအဆင့်ကို အောင်မြင်မှ သာ နိုင်ငံခြားတက္ကသိုလ် တစ်ခုခုသို့ တက်ရောက်နိုင်သည် အခွင့်အလမ်းရှိ၏။ အရည်အချင်းစစ်စာမေးပွဲဝင်ဖို့ ကျူရှင်လိုသည်။ ထိုကျူရှင်များတွင် တချို့ နိုင်ငံခြားသားများကိုယ်တိုင် သင်ကြားပို့ချပေးကြောင်း လေ့လာသိရှိရသည်။ ထို သင်ကြားပို့ချပေးသော သင်တန်း(ကျူရှင်)က ရန်ကုန်မြို့တွင် ရှိသည်။

“ဘယ်ကျူရှင်ကို အပ်ရင် ကောင်းမလဲ ဆရာ”

မယု၏ အမေးကို မိတ်ဆွေဖြစ်သူက -

စုံထောက်မောင်ရေခဲ

“ကျွန်တော့်သား တက်တုန်းကတော့ လသာလမ်းမှာရှိတဲ့ အာရုံစိက္ခူရှင်မှာ ကက်တယ်”

မိတ်ဆွေ၏စကားကြောင့် မယု ဝမ်းမြောက်သွား၏။ မောင်လေးဖြစ်သူ အောင်နိုင်ဦးကို နိုင်ငံခြားပို့ဖို့ လမ်းစက ရသွားခဲ့၏။ သို့သော် အောင်နိုင်ဦး အသက်က ယခုမှ (၁၆)နှစ်ကျော်ကျော်သာ ရှိသေးသည်။ အသက်(၁၈)နှစ်ပြည့်ပါက မောင်မောင် ဖြစ်စေချင်သည်ကို မမက လိုက်လျောဖို့ အစီအစဉ်ကို မယု၏ ဦးနှောက်တစ်နေရာတွင် သေချာစွာ သိမ်းထားလိုက်သည်။ ဤသို့ အောင်နိုင်ဦးမှာ မြစ်ကြီးနားကောလိပ်မှာ ပထမနှစ်အောင်မြင်၍ ဒုတိယနှစ်သို့ ဆက်လက်တက်ရောက်နေသည်။ ဒုတိယနှစ်စာမေးပွဲ မပြေမီတွင် မယုနှင့် အောင်နိုင်ဦးတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက် ရန်ကုန်မြေသို့ ခြေစုန်ခဲ့၏။ ဒါကလည်း မယု၏ခေါင်းထဲတွင် ကိန်းအောင်းနေသော မောင်မောင်၏ဆန္ဒကို မမဖြစ်သူက ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့ပင်ဖြစ်၏။ ဖားကန်မြို့ရှိ မိတ်ဆွေ၏ကျည်ပူကြောင့် လသာလမ်း အာရုံစိက္ခူရှင်သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်ရှိခဲ့၏။

“သင်တန်းကတော့ အချိန်ပိုင်းနဲ့ တက်ရမှာပါ”

သင်တန်းဆရာ၏စကားကြောင့် မယု တွေဝေသွား၏။ သင်တန်းစရိတ်က ကြီးမားသည်။ ဒါကို မယုက အမှုမထားပါ။ တစ်ဦးတည်းသော မောင်လေးကို ရန်ကုန်မှာ တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရမှာ နောက်ပြီး ဒီကလေး၏ နေထိုင်စားသောက်ရေး သွားလာရေးက မယု ခေါင်းထဲဝင်လာသည်။

“မောင်မောင်... မင်း တစ်ယောက်တည်း ဒီမှာထားခဲ့ရမှာစိတ်မချဘူးကွယ် မိခင်သဖွယ် မေတ္တာကြွယ်သည့် မယု၏သံယောဇဉ်စကား ...။

ဒီစကားကို အောင်နိုင်ဦးက -

“စိတ်ချပါ မမရယ်၊ မောင်မောင်ဘဝ ရှေ့ရေးအတွက် အလိမ္မာဆုံး အမေ့မင်းဆုံးဖြစ်အောင် နေပါမယ်”

ဤသို့ဖြင့် အောင်နိုင်ဦးတစ်ယောက် ရန်ကုန်မြေတွင် ခြေချခဲ့ရ၏။ ရန်ကုန်တွင် မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းရှိသည်။ သို့သော် အောင်နိုင်ဦးအတွက် အသွားအလာ အနေအထိုင် ကျဉ်းကျပ်မှာကို မယုက စိုးရိမ်၏။ ထို့ကြောင့် သင်တန်းမကြိုမီနှင့် အနီးစပ်ဆုံးနေရာတွင် တိုက်ခန်းတစ်ခန်းငှား၍ နေရာချပေးရန်စီစဉ်၏။ မောင်နှမနှစ်ယောက် စိတ်ကြိုက်ဖြစ်သော အခန်းကို တွေ့မြင်၍ မယုက -

“အခန်းခက တစ်လ ဘယ်လောက်လဲ”

အခန်း (၃)

“တစ်လကို ခြောက်သောင်းခွဲပါ ရှင့်”

မယုသည် ငှားထားသောတိုက်ခန်းတွင် အောင်နိုင်ဦးအား နေရာချပေးပြီး ဘေးကန့်မြို့သို့ ပြန်တက်သွား၏။ ခြောက်လခန့်အကြာ အောင်နိုင်ဦးရှိရာ ရန်ကုန်သို့ ဆင်းလာ၏။ အောင်နိုင်ဦး၏ သင်တန်းကျောင်းမှ ဆရာမတစ်ဦးက လမ်းညွှန်ပေး၍ CLASSIC ဘော်ဒါဆောင်သို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ အောင်နိုင်ဦးအား ထိုဘော်ဒါဆောင်တွင် ပြောင်းရွှေ့ထားရှိရန်အတွက် မယုကိုယ်တိုင် လာရောက်လေ့လာခြင်း ဖြစ်၏။ ဘော်ဒါဆောင် အနေအထားနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မယုက သဘောကျ၏။ ဘော်ဒါဆောင်ခအတွက် မည်၍မည်မျှ ပေးဆွမ်းရမည်ကို မယုက မေးရာ ဘော်ဒါဆောင်ပိုင်ရှင် မင်းပေကျော်က အထက်ပါအတိုင်း အဖြေပေး၏။

CLASSIC ဘော်ဒါဆောင်သည် ရန်ကုန်တိုင်း ပုဇွန်တောင်မြို့နယ် အမှတ် (၅)ရပ်ကွက်၊ အောက်ပုဇွန်တောင်လမ်းတွင် ဖြစ်သည်။ အမျိုးသားသီးသန့် ဘော်ဒါဆောင်ဖြစ်၍ ပိုင်ရှင်မှာ ကိုဆန်းအောင်နှင့် ဇနီး မင်းပေကျော်တို့ ဖြစ်၏။ ၂၀၀၅ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၁ ရက်နေ့တွင် အောင်နိုင်ဦးသည် ကိုယ်ပိုင် ငှားရမ်းနေသော တိုက်ခန်းမှ CLASSIC ဘော်ဒါဆောင်သို့ အဆောင်နေ သင်တန်းသား တစ်ယောက်အဖြစ် ရောက်ရှိခဲ့သည်။

“မောင်လေးအပေါ် သွေးသားရင်းလို သဘောထားပြီး အမြင်မတော်တာ ရှိရင် ဆုံးမပါ”

မယု၏အဆိုစကားကို ဘော်ဒါဆောင်ပိုင်ရှင် မင်းပေကျော်က -

“စိတ်ချပါ အစ်မရယ်၊ ကျွန်မ အဆောင်မှာနေတဲ့ ကလေးတွေအားလုံးကို ကိုယ့်မိသားစုလိုပဲ သဘောထားပါတယ်”

မယုက ဘော်ဒါဆောင်အတွက် ကုန်ကျမည့် စရိတ်စကားများကို မင်းပေကျော်သို့ ရှင်းပေး၏။ အောင်နိုင်ဦးကိုလည်း အသုံးစရိတ်အဖြစ် မယုကိုယ်တိုင် ငွေများထုတ်ပေး၏။ အစ်မဖြစ်သူ၏ ထောက်ပံ့မှုကိုရယူရင်း အောင်နိုင်ဦးက -

“မမ ... ကျွန်တော်နဲ့မမ အဆက်အသွယ်မပြတ်ရအောင် ဟမ်းဖုန်းတစ်လုံး လောက်တော့ ဝယ်ပေးပါဗျာ”

အောင်နိုင်ဦးစကားက မယုအတွက် စဉ်းစားစရာတစ်ခုဖြစ်၏။ သားချင်းဆိုလို့ ပြေးကြည့်မှ ဒီမောင်နှမနှစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ အောင်နိုင်ဦးအတွက်ဆို

လျှင် မယုက ဘယ်သောအခါမှ ခေါင်းခါခဲ့သူ မဟုတ်။ ယခု တောင်းဆိုချက်ထဲ
လည်း တရားနည်းလမ်းကျ၍ မယုက -

“အေး ... မောင်မောင်ပြောတာ မှန်တယ်၊ မမ ဝယ်ပေးပါမယ်”

မောင်နှမနှစ်ယောက်၏ သံယောဇဉ်ကြီးပုံ၊ မယုက အောင်နိုင်ဦးအထံ
အလိုလိုက်မှုတို့ကို အနီးအပါးမှ အဆီးအတားမရှိ ကြားမြင်နေသူက ဘော်
ဆောင်ပိုင်ရှင် ဝင်းဗပကျော် ...။

အောင်နိုင်ဦးအတွက် လက်ကိုင်ဖုန်း (GSM) တစ်လုံးကို ကျပ်သိန်း ၂၀ဖြင့်
မယုကိုယ်တိုင် ဝယ်ပေး၏။ မောင်နှမနှစ်ယောက်က တစ်နေ့လျှင် အနည်းဆုံး
တစ်ကြိမ် ဖုန်းဆက်သွယ်ရန် ကတိကဝတ်ပြုကြ၏။ မောင်နှမနှစ်ယောက်၏
ကတိစကားက အတည်တကျရှိပါ၏။ မယုအလုပ်များ၍ မဆက်သွယ်ဖြစ်သည်
အခါ အောင်နိုင်ဦးက ဆက်၏။ ထို့အတူ အောင်နိုင်ဦး မဆက်သွယ်လျှင်
မယုက ဆက်သွယ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ မောင်နှမနှစ်ယောက်၏ တယ်လီဖုန်း
ဆက်သွယ်ချိန်က တစ်ထပ်တည်းကျခဲ့ဖူးသည်။ ယခုတွင် မောင်ဖြစ်သူ အောင်
နိုင်ဦး၏ (GSM) ဖုန်းက -

“စက်ပိတ်ထားခြင်း သို့မဟုတ် ဆက်သွယ်မှုဧရိယာ ပြင်ပတွင်ရောက်
နေခြင်း ...” ဟူ၍သာ ...။

အခန်း (၄)

“ဟဲလို ... ဗပလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“ဗပရေ ... မယုပါ။ မောင်လေးဆီ ဖုန်းဆက်တာ ဘယ်လိုမှဆက်မရလို့
မောင်မောင်ကို မမဆီ ဖုန်းဆက်ဖို့ ပြောပေးပါ”

နောက်တစ်နေ့ ၇၊ ၆၊ ၀၇ မနက်စောစောတွင်ဖြစ်၏။ ယမန်နေ့က
အောင်နိုင်ဦးထံ တစ်နေ့ကုန် ဖုန်းခေါ်သော်လည်း မရသဖြင့် ဒီကနေ့ မနက်
စောစောတွင် မယုကိုယ်တိုင် ဖုန်းဆက်သွယ်၏။ သို့သော် အောင်နိုင်ဦးဖုန်းက
စက်ပိတ်ထားသည်ဟူ၍သာ။ ထို့ကြောင့် နေ့လယ်ပိုင်းတွင် မယုက ဝင်းဗပကျော်၏
လက်ကိုင်ဖုန်း (GSM) သို့ အထက်ပါအတိုင်း ဆက်သွယ်ပြောဆိုခဲ့၏။ ဝင်းဗပ
ကျော်က -

“မနေ့ နေ့လယ် ကတည်းက ထွက်သွားတာ ခုထိပြန်မလာသေးဘူး”

ဝင်းပပကျော်၏ အခြေစကားက မယုအတွက် သောကဝန်ခံဝမ်း ခွေးလိုက် သလိုပင်။ လက်ကိုင်ဖုန်းလည်း ပိတ်ထားသည်။ အဆောင်ပြန်လာတာလည်း တစ်ရက်ရှိခဲ့ပြီ။ မည်သည့်အရပ်သို့သွား၍ မည်သည့်ရပ်တွင် ဆောင်ဆင်နေ သနည်း။ အပြင်သို့သွားလျှင် အစ်မကို ဆက်သွယ်အကြောင်းကြားပြီးမှသွားရန် အထပ်ထပ်မှာကြားခဲ့ဖူးသည်။ ယခုလည်း အောင်နိုင်ဦးသွားလာထပ်မံ၍ နေရာ များကို ကူညီစုံစမ်းပေးရန် မယုက မေတ္တာရပ်ခံ၏။ ဒါကို ဝင်းပပကျော်က -

“အစ်မမောင်က အလည်လွန်တာ နေမှာပေါ့၊ တစ်ရက်တုန်းကလည်း စတိတ်ရှိုးဆိုပြီး ထွက်သွားလိုက်တာ တစ်ညလုံး အဆောင်ကို ပြန်လာတာပေါ့”

ပြီးကောင်ပေါက်အရွယ် လူငယ်သဘာဝကို မယု နားလည်ပါသည်။ သို့သော် အလည်လွန်၍ နယ်ကျွံသွားမှာကို စိုးရိမ်ပူပန်၏။ အချိန်ရှိသရွေ့ ဆောင်နိုင်ဦး၏ လက်ကိုင်ဖုန်းကို ဆက်တိုက်နှိပ်၏။ ထူးခြားမှုက ထွက်မလာ၊ ဆက်သွယ်ရေး ဖရီယာပြင်ပ ဟူ၍သာ ...။ နောက်တစ်ရက်၊ နှစ်ရက် ဆက်တိုက်ဆိုသလို ဝင်းပပကျော်ထံ သတင်းထောက်ပြန်တော့လည်း အောင်နိုင်ဦးက နည်း

“ပပရေ ... ရဲစခန်းကို လူပျောက်တိုင်ထားရင် ကောင်မလေးဆို”

မယုအမေးစကားကို ဝင်းပပကျော်က -

“ရဲကိုတိုင်တာက အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး၊ အစ်မမောင်ပြန်ရောက်တာဆို

ရဲစခန်းက မေးလားပြန်းလားလုပ်ခဲ့ရင် ...”

မဟုတ်မမှန်တာတွေ သိသွား၍ ဂုဏ်သိက္ခာထိခိုက်နိုင်၏။ ပျောက်ဆုံးသူ အနေဖြင့် ဥပဒေနှင့်မလွတ်ကင်းသော အလုပ်ကို ပြုလုပ်ခဲ့မိပါကလည်း အရေးယူ ခံရတတ်၏။ မိမိမိတ်ဆွေစာစ်ယောက်၏သား ပျောက်ဆုံးဖူး၏၊ ရဲခေါ်လျှင် လူပျောက်မှုပွင့်သည်။ ပျောက်ဆုံးသူကို ပြန်တွေ့စဉ် ထိုသူမှာ ဘာလုပ်ပြန်လဲ မကင်းသောအမှုကို ကျူးလွန်ခဲ့ကြောင်း စစ်ဆေးသိရသည်။ သို့သော်လည်း လူ ပျောက်မှုကို ပိတ်သိမ်း၍ တွေ့ရှိသူကို ဥပဒေအရ အရေးယူခဲ့ရုံကို ဝင်းပပကျော်က မယုသို့ ရှင်းပြ၏။

ဝင်းပပကျော်၏ စကားက မယုအတွက် စဉ်းစားချင့်သိန်ရာ ဖြစ်သွား၏။ အမိလည်းဟုတ်၊ အစ်မလည်းဟုတ်သူ မယုက အောင်နိုင်ဦးအပေါ် ခွဲတစ်ခေါက်မှ မစွန်းစေချင်။ တစ်ပုပေါ်နှစ်ပုဆင့်က မယု ရင်ကျိုးရချေသည်။ သို့သော်လည်း ဝင်းပပကျော်၏စကားကို နားဝယ်ထားပြီး အောင်နိုင်ဦး၏ လက်ကိုင်ဖုန်းကို မယုက ဆက်တိုက်နှိပ်ခေါ်၍သာ ...။

အခန်း(၅)

“တိတိ တောင် ... တိတိ တောင် ... တိတိ တောင်”

နောက်တစ်နေ့ (၁၀၊ ၆၊ ၂၀၀၇) ညနေ (၃) နာရီခန့်ဖြစ်၏။ မယုသည် တစ်ဦးတည်းသော သားငယ်ဖြင့် မန္တလေးမြို့၊ မြို့တော်ဥယျာဉ်တွင် စိတ်လက် အပန်းဖြေနေ၏။ ထိုစဉ် ပိုက်ဆံအိတ်အတွင်း လက်ကိုင်ဖုန်းမှ အထက်ပါအတိုင်း သံဗျေသီကဏ္ဍနေ၏။ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဖွင့်၍ လက်ကိုင်ဖုန်းကို ထုတ်၏။ လက်ကိုင် ဖုန်းကိုဖွင့်၍ ဖုန်းခေါ်မျက်နှာပြင်တွင် ပေါ်နေသော တစ်ဖက်မှခေါ်ဆိုသည့် ဖုန်း နံပါတ်ကို ကြည့်၏။ မောင်လေး အောင်နိုင်ဦး၏ လက်ကိုင်ဖုန်းနံပါတ်က မယု လက်ကိုင်ဖုန်းမျက်နှာပြင်တွင် အထင်အရှား။ မယုရင်ထဲ အညှာက ဘုရားပွဲ လှည့်သလို။ လက်ကိုင်ဖုန်းကို နားတွင်ကပ်၍ -

“မောင်မောင် ... မောင်လေး၊ မောင်မောင် ပြောလေ၊ မမ နားထောင်နေ တယ်”

မယု၏ ဗီတိလွှမ်းသောစကားသံက မန်းမြို့ဥယျာဉ်ကြီးအား လွှမ်းခြုံသွား ၏။ သို့သော် အောင်နိုင်ဦးဖုန်းက ဘာသံမှ ထွက်မလာ။ ဖုန်းခွက်ကို နားတွင်ဖိကာပိ ၍ အသက်ကိုပင် ပြင်းပြင်းမရှုဘဲ တစ်ဖက်ဖုန်းသံကို နားစွင့်နေ၏။ ထိုစဉ် အမျိုးသားတစ်ယောက်၏အသံကို တိမ်ခွေဖြင့်ဖွင့်ပြနေသည်ကိုကြား၏။ မည်သည့် အကြောင်းအရာများ ပြောဆိုဖွင့်ပြနေသည်ကို မယုကိုယ်တိုင် သဲသဲကွဲကွဲ မကြားရ။ ခဏအကြာ အောင်နိုင်ဦး၏ လက်ကိုင်ဖုန်းလည်း ပိတ်သွားပြီး အသံ များလည်း ပျောက်သွား၏။

မယု၏ သောကပရိဒေဝမီးက အရှိန်မြင့်လာခဲ့၏။ အောင်နိုင်ဦးတစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်နေလေရောသလား။ ဒါမှမဟုတ် ဘယ်သောင်တွင်တင်၍ ဘယ်ကမ်းသို့ ဆိုက်ရောက်နေလေသနည်း။ အောင်နိုင်ဦး၏ လက်ကိုင်ဖုန်းက မယု စိတ်ကို ချောက်ချားစေခဲ့၏။ လက်ကိုင်ဖုန်းကို ပြန်ဖွင့်၍ မယုက ဝင်းပပကျော်၏ လက်ကိုင် ဖုန်း (GSM) ကို ဆက်သွယ်၏။ အောင်နိုင်ဦး ဖုန်းဝင်လာခြင်းနှင့် ကြားသိရသော အကျိုးအကြောင်းကိုလည်း တုန်လှုပ်စွာဖြင့် မယုက ဝင်းပပကျော်ကို ရှင်းပြ၏။

“မမကတော့ မောင်လေးရဲ့ လက်ကိုင်ဖုန်းကို ပိတ်ထားပေးဖို့ ဆက်သွယ် ရေးကို ပြောထားမလားလို့”

စိတ်ချောက်ချားနေသူ မယုက သူ့အစီအစဉ်ကို ရှင်းပြ၏။ မယု၏ရှင်းပြ

ချက်ကို စဉ်းစားစွာနားထောင်ရင်း ဝင်းပပကျော်က -

“အဲဒီလိုလည်း မဖြစ်သေးဘူးလေ၊ အောင်နိုင်ဦးကိုယ်တိုင် ဆက်လာတဲ့အခါ အစ်မ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ သူနဲ့အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားမှာပေါ့”

အောင်နိုင်ဦး၏ လက်ကိုင်ဖုန်းကို အခြေခံကာ အခြေမှန်ရှာရမည်ဖြစ်၍ ဝင်းပပကျော် ပြောစကားက မှန်သလိုလိုပင်။ ဤသို့ဖြင့် မယုလည်း အောင်နိုင်ဦး၏ ဖုန်းကို မူလအတိုင်းပင် ထားရှိခဲ့၏။ ယခုဖြစ်စဉ်ကို ရဲသို့ အကြောင်းကြားပေးရန် မယုက ဝင်းပပကျော်သို့ အပူကပ်၏။ ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်လာ၍ ရဲစခန်းသို့ တိုင်ကြားလျှင် ပို၍ ထိရောက်ကြောင်းနှင့် မိမိကိုယ်တိုင်လည်း လိုက်ပါမည် ဖြစ်ကြောင်း ဝင်းပပကျော်က ဆို၏။ ဒါကို မယုက -

“အဲဒါဆို တစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း မမ ရန်ကုန်ဆင်းလာခဲ့မယ်”

ထိုနေ့ ၁၀၊ ၆၊ ၂၀၀၇ ညနေပိုင်းတွင်ဖြစ်သည်။ လက်ကိုင်ဖုန်း၏ အချက် ပေးသံကြောင့် မယုက ဖုန်းကိုဖွင့်၍ နားထောင်လိုက်သည်။ တစ်ဖက်က ဖုန်း ခေါ်သူမှာ ဝင်းပပကျော်ဖြစ်၏။ ဝင်းပပကျော်က အောင်နိုင်ဦး ပျောက်ဆုံးမှုအတွက် သူမ၏ လက်ကိုင်ဖုန်းသို့ Message များ ဝင်နေသည်ဟု ဆို၏။ မယု၏ လက်ကိုင်ဖုန်းတွင်လည်း Message များ ဝင်လာနိုင်၍ ဖွင့်ကြည့်ရန်ပြောသည်။ စကားပြောနေစဉ် မယုက လက်ကိုင်ဖုန်း မျက်နှာပြင်ကိုကြည့်၏။ ဖုန်း မျက်နှာပြင် တွင် စာအိတ်ပုံသင်္ကေတ အမှတ်အသားကို တွေ့၏။ ထိုအမှတ်အသား ပေါ်နေ ကြောင်းကို မယုက ဝင်းပပကျော်သို့ ပြောပြသည်။ ထိုစဉ် ဝင်းပပကျော်က -

“အဲဒါ အစ်မဖုန်းကို Message ပို့ထားတဲ့အကြောင်း အမှတ်အသားပြနေ တာပဲ။ အစ်မ ဖွင့်ကြည့်လိုက်လေ”

မယုက ဖုန်းMessage မဖွင့်တတ်ကြောင်း ပြန်ပြောသည်။ ဖုန်း Mes- sage ဖွင့်ဖို့ဖွင့်နည်းကို ဝင်းပပကျော်က တစ်ဖက်မှ ပြောပြနေ၏။ လွဲမှားသွားမည် စိုး၍ မယုက -

“ရပြီ ပပရေ... တတ်ကျွမ်းတဲ့ အစ်မရဲ့ မိတ်ဆွေကို ဖွင့်နိုင်ကြည့်မယ်”

မယုက လက်ကိုင်ဖုန်းကိုပိတ်၍ ချက်ချင်းပင် ကျွမ်းကျင်သူ မိတ်ဆွေတစ် ဦးထံ ပြေးသည်။ မိတ်ဆွေအား အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြသည်။ မိတ်ဆွေဖြစ်သူ က မယု၏ လက်ကိုင်ဖုန်းသို့ ဝင်ရောက်နေသော Message များကို ဖော်ထုတ် ပေးသည်။ မောင်ဖြစ်သူ အောင်နိုင်ဦး၏ လက်ကိုင်ဖုန်း (GSM) မှ အစ်မဖြစ်သူ မယု၏ လက်ကိုင်ဖုန်း (GSM)သို့ အင်္ဂလိပ်စာသားဖြင့် ပေးပို့ထားသော Mes-

sage သတင်းစကားများက -

"If you want to see your brother you must obey my order. He needs to pay us about 50 millions. If you pay this amount you can see him. But if you are not you will never see him. The important point is it call to the police, I will never call to you give a message. I will contact"

မြန်မာလို ဖွင့်ဆိုပြရလျှင် -

“သင်၏မောင်ကို တွေ့မြင်လိုလျှင် ကျွန်ုပ်၏ အမိန့်ကို နာခံရမည်။ သူက ကျွန်ုပ်တို့ကို ပေးရန် ငွေသန်း (၅၀)ခန့်လို အပ်နေသည်။ ဤပမာဏကို သင် ပေးလျှင် သင် သူ့ကို တွေ့မြင်နိုင်မည်။ သို့သော် သင် မပေးလျှင် သင်သည် သူ့ကို ဘယ်တော့မှ တွေ့မြင်လိမ့်မည် မဟုတ်။ အရေးကြီးသည့် အချက်မှာ သင် ရဲကိုခေါ်လျှင် ကျွန်ုပ် ဘယ်တော့မှ ဖုန်းခေါ်လိမ့်မည်မဟုတ်။ ကျွန်ုပ် ဆက်သွယ်ပါမည်” ဟူ၍သာ ...။

အခန်း(၆)

သတင်း Message စကားက အပြင်းဖျားတာထက် ဆိုးရွားနေသည်။ မယုအတွက် သောကပရိဒေဝ မီးတောက်မီးလျှံက မိုးသို့ပင် ထိလှပြီ။ စိုးရိမ် ပူပန်ခြင်းကစ၍ တွေဝေငေးမောခြင်းမှ ယခု တုန်လှုပ်ချောက်ချားစရာအဆင့်သို့ မြင့်တက်လာသည်။ ဤသို့သော အခြေအနေမျိုးတွင် အဘယ်သို့သော ပုထုဇဉ် သည် မတုန်လှုပ်ဘဲ နေပါအံ့နည်း။ ကြံရာမရ ဖြစ်နေသူ မယုက -

“ဗဟု... မောင်လေးကို တွေ့ချင်ရင် သိန်းငါးဆယ် ပေးရမယ်လို့ Mes- sage ထဲမှာ ပါတယ်”

ဟု ဝင်းပပကျော်ကို ဖုန်းဖြင့် ဆက်သွယ်ပြောပြ၏။ မယု၏ စကားကြောင့် ဝင်းပပကျော်က -

“ရှင် ဘယ်လို... ဘယ်လို အစ်မ Message ထဲမှာ ဘယ်လိုရေးထားလို့ လဲ”

“၅၀ Millions လို့ ရေးပြထားတယ်”

“ဘုရား... ဘုရား ၅၀ Millions ဆိုတာ သိန်းငါးဆယ် မဟုတ်ဘူး၊ အစ်မရေ... သိန်းငါးရာ... သိန်းငါးရာ...”

အမှောင်တွင်းမှ အလင်းရောက် ဖြစ်ရပ်မှန်များ

ဝင်းပပကျော်စကားကြောင့် မယုခမျာ ထိုင်ရာမှ လဲကျမတတ် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။
ဝင်းပပကျော်က မယု၏ တယ်လီဖုန်း Message ကို ဖတ်ပေးသူမှာ မည်သူ
ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုသူကိုယ်တိုင် ဖုန်း Message ကို မယုရှေ့ပင် ဖတ်၊ မဖတ်
သိလိုသည်များကို မေး၏။ မယုကလည်း ဖုန်း Message ဖတ်ပေးသူနှင့်
ဖုန်းပါ သတင်းကို မိမိနှင့်တကွ တွေ့မြင်ကြသူတွေရှိကြောင်း ဝင်းပပကျော်သို့
ရှင်းပြသည်။ မယုစကားကို ကြားသိရ၍ တုန်ယင်ငိုနှိုက်သော စကားသံဖြင့်
ဝင်းပပကျော်က -

“အစ်မ... ပေးရော ပေးနိုင်ပါ့မလား”

“သိန်းငါးဆယ် ဆိုရင်တော့ ရှာကြပေးဖို့ စိတ်ကူးထားတယ် ပပရယ်၊
သိန်းငါးရာ ဆိုရင်တော့ ဘယ်လိုလုပ်ရမယ် မသိဘူး”

“ကျွန်မလည်း ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

မယုနှင့် ဝင်းပပကျော်တို့၏ တယ်လီဖုန်း ဆက်သွယ်ပြောဆိုမှုက နှစ်ဦး
စလုံး သက်ပြင်းရှည်ကြီးများချကာ အဆုံးသတ်ခဲ့ကြသည်။ မယုသည် လက်ကိုင်
ဖုန်းကိုကြည့်ရင်း တွေ့ဝေငေးမောစွာဖြင့် ဆိတ်ငြိမ်နေ၏။ အနီးတွင် အတူထိုင်နေ
သော သူငယ်ချင်း ခင်သက်ဆွေကိုပင် သတိမပြုနိုင်ဘဲ မှင်တက်နေမိသည်။
ထိုစဉ် မယု၏ လက်ကိုင်ဖုန်းမျက်နှာပြင်တွင် စာအိတ်ပုံသင်္ကေတ အမှတ်အသား
က အထင်အရှား ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဖုန်း Message ဝင်နေကြောင်း သတိရ
လိုက်၍ လက်ကိုင်ဖုန်းကို သူငယ်ချင်း ခင်သက်ဆွေကို ကမ်းပေးလိုက်သည်။
ဤဖြစ်စဉ်ကို သိထားပြီးသူ ခင်သက်ဆွေက မယုထံမှ ဖုန်းကို လှမ်းယူ၍ ပေးဖို့
လာသော Message များကို ဖော်ပေး၏။ ခင်သက်ဆွေ ဖော်ပေးသော မယု
လက်ကိုင်ဖုန်းအတွင်းမှ Message က -

"How about your answer me SMS now. Must not say another
one. Must be careful this"

ဟု ဖော်ပြပါရှိသည်။ ထို Message ၏ မြန်မာစကားစုမှာ -

“သင်၏ အဖြေက ဘယ်လိုလဲ၊ ကျွန်ုပ်ထံ အခု Message ပို့ပါ။ အခြား
သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ မပြောပါနဲ့။ ဒါကို သတိပြုပါ”

ပေးပို့လာသော Message များမှာ အောင်နိုင်ဦး၏ လက်ကိုင်ဖုန်းမှ ပေးပို့
နေခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါကိုကြည့်လျှင် အောင်နိုင်ဦးတစ်ယောက် မသမာသူ လက်
အောက်သို့ ရောက်ရှိနေခြင်းဖြစ်မည်။ ဥပဒေအရ တိုင်တန်းခွင့်ရှိသော်လည်း

မောင်လေးနှင့် စကားပြောလိုသည်” ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသော အင်္ဂလိပ်စကားလုံးများ ဖြစ်သည်။ မယု ပေးသော Message ကို တစ်ဖက်ဖုန်းက မည်သို့မျှ အကြောင်း ပြန်ကြားခြင်းမရှိခဲ့ပေ။ နှစ်ရက်တစ်ကြိမ်၊ သုံးရက်တစ်ကြိမ် သိုသလို အောင်နိုင် ဦးဖုန်းမှ ဝင်လာသော Message များက သူတို့ တောင်းဆိုထားသော ငွေကို ပေးနိုင် မပေးနိုင်ကို ယခု ချက်ချင်းပြန်ကြားပေးဖို့ပင် ဖြစ်သည်။ ကြရာမရသည့်အဆုံး တွင် မယုက -

“ဟဲလို ... ဦးထွန်းလင်းလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော် ထွန်းလင်းပါ”

ဦးထွန်းလင်းဆိုသူမှာ ရန်ကုန်မြို့နေ မယုနှင့် ရင်းနှီးသိက္ခာမဲ့သူ မိတ်ဆွေ တစ်ဦးဖြစ်သည်။ အောင်နိုင်ဦး ပျောက်ဆုံးခြင်းနှင့် မိမိထံသို့ ခြိမ်းခြောက်ငွေ တောင်းနေခြင်းတို့ကို မယုက တယ်လီဖုန်းဖြင့် ဦးထွန်းလင်းသို့ အပြည့်အစုံပြော ပြသည်။ ထိုကိစ္စကို ရဲစခန်းသို့ အကြောင်းကြားပေးရန် အကူအညီတောင်း၏။ ဦးထွန်းလင်းက ပုဂ္ဂိုလ်တော်ရဲစခန်းသို့ သွား၍ အကြောင်းကြားသည်။ ရဲစခန်းက လူပျောက်မှုဖွင့်ရန်အတွက် ပျောက်ဆုံးနေသူ အောင်နိုင်ဦး၏ ဓာတ်ပုံနှစ်ပုံ တောင်း၏။ ဦးထွန်းလင်းက -

“မယုရေ ... အောင်နိုင်ဦးရဲ့ ဓာတ်ပုံကို လူကြိုနဲ့ ကျွန်တော့်ဆီပို့ပေးပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဦးထွန်းလင်း ဟုတ်ကဲ့ ... ဒီနေ့ ကားကြိုနဲ့ ချက်ချင်း ထည့်ပေးလိုက်မယ်”

တယ်လီဖုန်းဆက်သွယ်၍ အောင်နိုင်ဦး၏ ဓာတ်ပုံနှစ်ပုံကို တောင်း၏။ မကြာမီတွင် အောင်နိုင်ဦး၏ ဓာတ်ပုံနှစ်ပုံက ဦးထွန်းလင်း၏ လက်ဝယ်သို့ ရောက်ရှိ လာသည်။ ၂၁၊ ၆၊ ၂၀၀၇ ရက်နေ့တွင် ဦးထွန်းလင်းကိုယ်တိုင် ပုဂ္ဂိုလ်တော် ရဲစခန်းသို့သွား၍ အောင်နိုင်ဦး ပျောက်ဆုံးမှုကို အမှုဖွင့်သည်။ ပုဂ္ဂိုလ်တော်ရဲစခန်းမှ လူပျောက်မှုအမှတ် ၁၈/ ၂၀၀၇ ဖွင့်လှစ်၍ အောင်နိုင်ဦး ပျောက်ဆုံးမှုကို စုံစမ်း မေးမြန်းခဲ့သည်။

"Why don't you obey our order. You don't want to see your brother. Right"

“သင်ဘာကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့အမိန့်ကို မနာခံတာလဲ။ သင့်မောင်ကို မတွေ့ လိုတော့ဘူးပေါ့။ ဟုတ်သလား”

၂၄၊ ၆၊ ၂၀၀၇ ရက်နေ့တွင် ဖြစ်သည်။ အောင်နိုင်ဦး၏ လက်ကိုင်ဖုန်းမှ

မယု၏လက်ကိုင်ဖုန်းသို့ အထက်ပါ Message က အပြေးအလွှား ဝင်ရောက်လာသည်။ ဒါကိုကြည့်လျှင် မသမာသူများသည် အောင်နိုင်ဦး ပျောက်ဆုံးမှုကို ရဲက စုံစမ်းနေကြောင်း သိသွား၍ပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

အခန်း(၈)

(ဤအခန်းတွင် မယုနှင့် မသမာသူတို့ ဆက်သွယ်သောစကားမှာ အင်္ဂလိပ် စာသားဖြင့် လက်ကိုင် GSM ဖုန်းမှ Message များသာဖြစ်ပါသည်။ စာဖတ်သူများအတွက် အဆင်ပြေစေရန် မြန်မာစာ စကားရပြု၍ သိကုံးရေးဖွဲ့ထားပါသည်။ ။ စာရေးသူ)

မယု၏ လက်ကိုင်ဖုန်းသို့ မသမာသူများ ကိုင်ဆောင်ထားသော အောင်နိုင်ဦး၏ လက်ကိုင်ဖုန်းမှ Message မဝင်သည်မှာ ရက်သတ္တနှစ်ပတ်ခန့်ရှိခဲ့ချေပြီ။ တစ်နေ့ ၈၊ ၇၊ ၂၀၀၇ ည ၈ နာရီခွဲခန့်တွင် မယုဖုန်းသို့ Message ဝင်လာသည်။ မသမာသူက -

“မင်း ငွေတကယ်ပေးမှာလား ... မပေးဘူးလား။ တို့တောင်းထားတဲ့ ငွေ သိန်းငါးရာကို များတယ်ဆိုရင် သိန်းနှစ်ရာငါးဆယ်ပဲပေ။ အဲဒီငွေသာ တို့ ဆီရောက်လာရင် မင်းမောင်လေးလည်း မင်းဆီ ပြန်လာလိမ့်မယ်”

“အဲဒီလောက်ငွေကို ကျွန်မ မတတ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်မမောင်လေးနဲ့ စကားပြောချင်တယ်”

မယု၏ စာသားအဆုံးတွင် မသမာသူ၏ ဖုန်းက ခလုတ်ပိတ်သွားလေ၏။ နောက်တစ်နေ့ ၉၊ ၇၊ ၂၀၀၇ ရက်နေ့ မနက် ၈ နာရီခွဲခန့်တွင် မယု၏ဖုန်းသို့ Message ဝင်လာသည်။ မသမာသူက သိန်းတစ်ရာငါးဆယ် ပေးရန် လျှော့ချတောင်းဆိုလာသည်။ ထိုငွေထက်လျှော့၍ ဈေးမဆစ်ဖို့ ဆိုသည်။ အောင်နိုင်ဦးကလည်း ဤငွေပမာဏကို အစ်မဖြစ်သူမှ ထုတ်ပေးနိုင်သည်ဟု ပြောကြောင်း Message ပေး၍ ဖော်ပြထားသည်။ မယုကလည်း ထိုငွေပမာဏ များလွန်း၍ ဈေးထပ်ဆစ်သည်။ အောင်နိုင်ဦးနှင့် တွေ့ဆုံရရှိဖို့အတွက် နောက်ဆုံးအဆင့်တွင် မယုနှင့် မသမာသူတို့ ကျပ်သိန်းတစ်ရာဖြင့် ဈေးတည့်သွားကြသည်။

“အဲဒီငွေကို မင်းကိုယ်တိုင် ရန်ကုန်ကိုလာပို့ပါ”

မသမာသူက ဤသို့ဆိုသည်။ မသမာသူ၏ Message ကို မယုက -

“ကျွန်မတော့ မလာရဲဘူး။ ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ ကျွန်မ မိတ်ဆွေနဲ့ ထည့်

ပေးလိုက်မယ်။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း မောင်လေးပါ ခေါ်လာပြီး ရှင်တို့ မန္တလေးမှာ လာယူပါ”

ဤစကားကို မသမာသူဘက်က လက်မခံ။ မယုနှင့် မသမာသူတို့က ထိပ်တိုက်တွေ့ဆုံ၍ မဖြစ်။ သူတို့နှစ်ဦးအကြားတွင် ကြားခံတစ်ဦးလို၏။ ထို ကြားခံသူက လက်ကိုင်ဖုန်းရှိသူ ဖြစ်ရမည်။ ထိုသူ၏ လက်ကိုင်ဖုန်းသည် Mes- sage ပို့၍ရသော GSM ဖုန်းဖြစ်ရမည်။ ဒါမှသာ မသမာသူနှင့် ကြားခံသူတို့ Message ရိုက်၍ ငွေအပေးအယူလုပ်ရန် မသမာသူဘက်က အစီအစဉ်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် မသမာသူက -

“မင်း... ငွေလွှဲပို့မယ့် မင်းမိတ်ဆွေရဲ့ ဟန်းဖုန်းနံပါတ်ပေး”

မယုက သူနှင့် အနီးကပ်နေ၍ ဤဖြစ်စဉ်ကိုသိရှိထားသူ မန္တလေးမြို့နေ မိတ်ဆွေဖြစ်သူ ခင်သက်ဆွေ၏ လက်ကိုင်ဖုန်းနံပါတ်ကို ပေးသည်။ ထိုဖုန်း နံပါတ်ကို မသမာသူက လက်မခံ။ ရန်ကုန်တွင်ရှိနေသော မယု ယုံကြည်ရ သည့်သူ၏ လက်ကိုင်ဖုန်းနံပါတ်ကို တောင်းသည်။ ဤဖြစ်စဉ်ကို မယုက ပြောပြ ထား၍ လုံးစေ့ပတ်စေ့ သိရှိသူမှာ ဝင်းပပကျော်ဖြစ်သည်။ ဝင်းပပကျော်တွင် Message ပို့၍ရသော GSM လက်ကိုင်ဖုန်းရှိသည်ကို မယုသိ၏။ သို့အတွက် မယုက ဝင်းပပကျော်ကို တယ်လီဖုန်းဆက်သွယ်၍ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြ သည်။ ဝင်းပပကျော်က ယောက်ျားဖြစ်သူ ကိုဆန်းအောင်ကို တိုင်ပင်သည်။ ကိုဆန်းအောင်က -

“မင်းကွာ... ဒီရှုပ်ရှုပ်ယုက်ယုက်တွေကြားထဲမှာ ဘာဖြစ်လို့ ဝင်ပါချင်ရ တာတုန်း”

ခင်ပွန်းသည်က ဤသို့ကန့်ကွက်ကြောင်း ဆိုသည်။ ဝင်းပပကျော်က မိန်းမသားချင်း ကိုယ်ချင်းစာသည်။ မယု၏ ဖြစ်စဉ်ကို သနားညှာတာသည်။ အောင်နိုင်ဦး ဆိုတာကလည်း လူစိမ်းသူစိမ်းမဟုတ်။ မိမိအဆောင်တွင် နေထိုင် သော တပည့်သားရင်းလို။ ဒါတင်မက မိမိအတွက် လိုအပ်လာသော ငွေရေး ကြေးရေးနှင့် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများကိုပင် မယုက ထောက်ပံ့မှုများ ရှိခဲ့ဖူး၏။ မည်သို့ရှိစေ မယုသည် ဝင်းပပကျော်အတွက် ကျေးဇူးခံကျေးဇူးစား ရှိခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်သည်။ ဒါတွေကို ထောက်ရှု၍ ဝင်းပပကျော်က -

“ကျွန်မ နာမည်၊ လိပ်စာနဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို ပေးလိုက်ပါ။ အစ်မကို ကျွန်မ ကူညီပါမယ်”

မယု၏ ဆက်သွယ်မေးမြန်းမှုကို ဝင်းပပကျော်က အထက်ပါအတိုင်း အဖြေပေးသည်။ ထိုနေ့ ညနေပိုင်းတွင် မသမာသူထံမှ မယုလက်ကိုင်ဖုန်းသို့ Message ဝင်လာသည်။ ထို Message မှာ သူတို့အဖြေတောင်းထားသော မယုငွေလွှဲပို့မည့်သူ၏ နာမည်နှင့် ဖုန်းနံပါတ်ပင် ဖြစ်သည်။ ချက်ချင်းဆိုသလို မယုက ဝင်းပပကျော်၏အမည်နှင့် လက်ကိုင်ဖုန်းနံပါတ်တို့ကို မသမာသူသို့ Message ရိုက်နှိပ်ပေးသည်။ ထိုစဉ် မသမာသူ၏ Message ကာ -

“အိုကေ ... မင်း သူ့ဆီကိုပဲ ငွေသိန်းတစ်ရာ ထွဲပို့လိုက်ပါ။ တို့နဲ့ ဆက်သွယ်ပြီး မင်းဒုက္ခကို ကူညီပါ့မယ်။ သူ့နာမည်က ဝင်းပပကျော် ဟုတ်သလား။”

အခန်း(၉)

“ဟုတ်ပါတယ် ... ကျွန်မ ဝင်းပပကျော်ပါ။”

“ပပရေ ... အစ်မ မယုပါ။”

မယုက ဝင်းပပကျော်ထံ ဖုန်းဆက်သည်။ ဖုန်းလက်ခံသူ ဝင်းပပကျော်နှင့် ဖုန်းဆက်သွယ်သူ မယုတို့က အထက်ပါအတိုင်း အမေးအဖြေလုပ်ကြသည်။ မယုက မသမာသူတို့ကို ဝင်းပပကျော်၏ လက်ကိုင်ဖုန်းနံပါတ်နှင့် နာမည်တို့ ပေးထားပြီးကြောင်း ပြော၏။ ငွေ သိန်းတစ်ရာကိုလည်း ဝင်းပပကျော် အမည်ဖြင့် ပို့ပေးမည်ဟု ပြော၏။ ယနေ့(သောကြာ) အချိန်မခီတော့၍ လာမည့် တနင်္လာ ၁၆၊ ၇၊ ၂၀၀၇ ရက်နေ့တွင် မြန်မာ့စီးပွားရေးဘဏ်မှတစ်ဆင့် ပို့ပေးမည့်အကြောင်း မယုက ဆိုသည်။ မယု၏ စကားအဆုံးတွင် ဝင်းပပကျော်က -

“ဘယ်ကို ပို့ပေးရမယ်ဆိုတာရော Message ပေးသေးလား အစ်မ။”

“အစ်မကို Message ပေးထားတာတော့ ရွှေဂုံတိုင် အုတ်လမ်းမှာ စောင့်ဖို့ (Shwe Gon Dine Okelan go and wait there) ပါတယ်။ သူတို့လည်း ပပဖုန်းကို Message ပေးပါလိမ့်မယ်။”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ၊ စိတ်ချ ... စိတ်ချ။”

နောက်နှစ်ရက်အကြာ ၁၆၊ ၇၊ ၂၀၀၇ ရက် တနင်္လာနေ့ မနက် ၁၀ နာရီခန့်တွင် ဖြစ်သည်။ မယုက ငွေသိန်း တစ်ရာကိုပိုက်၍ မန္တလေးမြို့ မြန်မာ့စီးပွားရေးဘဏ်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။ လမ်းတွင် မယု၏ လက်ကိုင်ဖုန်းသို့ ဝင်းပပကျော်မှ ဖုန်းဆက်သွယ်လာ၏။ ဝင်းပပကျော်က -

“အစ်မရေ ... အခုပဲ ကျွန်မ ဟန်းဖုန်းကို Message ဝင်လာတယ်။”

ငွေပို့ရမယ့်နေရာက ရွှေကိုင် အုတ်လမ်း မဟုတ်တော့ဘူး။ စမ်းချောင်း မြေနုလမ်း လို့ဆိုတယ်။ အစ်မဆီကိုလည်း Message ဝင်မလား မသိဘူး။ တစ်ချက်ဖွင့် ကြည့်ပါဦး”

“ဟုတ်ပြီ ...ဟုတ်ပြီ အစ်မ ဖွင့်ကြည့်လိုက်မယ်”

ဝင်းပပကျော် ဖုန်းပိတ်သွားခဲ့ပြီးနောက် မယုက လက်ကိုင်ဖုန်း Message ကို ဖွင့်ကြည့်သည်။ မယု၏လက်ကိုင်ဖုန်း မျက်နှာပြင်တွင် (Go to Sanchaung May Nu Lan) စမ်းချောင်း မြေနုလမ်းသို့ သွားရန် ဖော်ပြထားသော Message ကို တွေ့သည်။ ထို့နောက် မယုက မန္တလေးမြို့ ပြန်မာစီးပွားရေး ဘဏ်ခွဲ(၁)မှ ငွေကျပ်သိန်းတစ်ရာကို ဝင်းပပကျော် အမည်ဖြင့် ရန်ကုန်မြို့သို့ ထွဲပို့လိုက်သည်။

ထိုနေ့ ၁၆၊ ၇၊ ၂၀၀၇ ညနေပိုင်းတွင် ဝင်းပပကျော်က မယုထံသို့ ဖုန်း ဖြင့် ဆက်သွယ်၏။ မယု ပို့လိုက်သော ငွေကျပ်သိန်းတစ်ရာကို လက်ခံရရှိ ကြောင်း၊ ထိုငွေများကို မသမာသူများ ပြောဆိုသည့် စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ မြေနုကုန်း ရပ်၊ မြေနုလမ်း၊ အမှတ် ၄၀ သို့ ပို့ပေးခဲ့ကြောင်း၊ ထိုအိမ်မှ ဒေါ်သက်သက် ကျော်ဆိုသူက ငွေများကို လက်ခံရယူပြီး သူမ၏ ဖုန်းနံပါတ်နှင့် ငွေလက်ခံရရှိ ကြောင်း ပြောဆိုပါပေး၍ ငွေလက်ခံသူနှင့် ဖုန်းနံပါတ်တို့ကို ဝင်းပပကျော်က မယုထံသို့ ပြည့်စုံစွာ ရှင်းပြပြောဆိုခဲ့၏။ ဝင်းပပကျော် စကားအဆုံးတွင် မယုက-

“မောင်လေးကိစ္စကိုရော ဘာပြောသေးလဲ”

“အဲဒါတော့ သူလည်း သိပုံမရဘူး အစ်မရဲ့၊ ဟိုအကောင်တွေလက်ထဲ ငွေရောက်သွားရင် အစ်မဆီ Message ဝင်လာမယ်လို့ ထင်တာပဲ” ဟု ဝင်းပပကျော်က ပြောဆိုသည်။ ထိုနေ့ည ၉ နာရီကျော်ခန့်တွင် မသမာသူများ ကိုင်ဆောင်ထားသော အောင်နိုင်ဦး၏လက်ကိုင်ဖုန်းမှ မယု၏ လက်ကိုင်ဖုန်းသို့ Message တစ်ခု ဝင်လာသည်။ ထို Message မှာ ငွေပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ (Thank you for pay)ဟု ဖော်ပြထား၏။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် မယုက ငွေရပြီဖြစ်၍ မောင်လေးဘယ်မှာလဲဟု Message ပြန်ပို့၏။ ထို Message ကို မသမာသူများက ရန်ကုန်နှင့်ဝေးသော တစ်နေရာတွင် ပို့ထား၍ ခေတ္တစောင့်ရန် အကြောင်းပြန်၏။ နောက်တစ်နေ့တွင် မယုက အောင်နိုင်ဦး၏ လက်ကိုင်ဖုန်းသို့ အောင်နိုင်ဦး ရောက်မလာသေးကြောင်း၊ မောင်လေးနှင့် တယ်လီ ဖုန်း စကားပြောလိုကြောင်း Message ပို့၏။ မသမာသူများက သူတို့ထွက်လာပြီ

ဖြစ်ကြောင်း မန္တလေးရောက်ခါနီးလျှင် ဖုန်းဆက်မည်ဖြစ်ကြောင်း Message ဖြင့်သာ အကြောင်းပြန်ခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့ ၁၉၊ ၇၊ ၂၀၀၇ တွင် အောင်နိုင်ဦး၏ လက်ကိုင်ဖုန်းမှ မယူခင်လက်ကိုင်ဖုန်းသို့ Message တစ်ပုဒ်ဝင်လာသည်။ ရင်နင့်ဖွယ်ရာ Message သတင်းဖြစ်၍ မူရင်းအတိုင်း ဖွင့်ဆိုပြရလျှင် -

"I am so sorry ma ma. Never forgive me. I want to feel the family life. I married a girl who understand me. My life is lonely lived and sleep with friends since I was young. So I hope to get the family life. This money is need for to start my new life. I got this money from my friend who live in oversea. Now I am ready to go another country from bodarline. See you one day Bye Bye .."

ဟူ၍ ရေးဖွဲ့ထားသည်။ စာဖတ်သူအတွက် ခံစားနိုင်ရန် အထက်က လက်ကိုင်ဖုန်း Message သတင်းကို အောက်ပါအတိုင်း ပြန်မာမှုပြုထားပါသည်။

"အလွန်ဝမ်းနည်းပါတယ် မမ၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော် မိသားစုဘဝကို ခံစားလိုပါတယ်။ ကျွန်တော့်အပေါ် နားလည်မှုရှိတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်လိုက်ပါပြီ။ ကျွန်တော့်ဘဝဟာ အထီးကျန်နေခဲ့ရတယ်။ ပြီးတော့ ငယ်ငယ်ကတည်းက သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အိပ်ခဲ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် မိသားစုဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ဖို့ မျှော်လင့်မိပါတယ်။ ဒီငွေဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ဘဝသစ်စဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ ဒီငွေကို နိုင်ငံခြားမှာနေတဲ့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းဆီက တစ်ဆင့် ရခဲ့ပါပြီ။ ယခု တခြားနိုင်ငံကို နယ်စပ်ကတစ်ဆင့်သွားဖို့ ကျွန်တော် အသင့်ဖြစ် နေပါပြီ။ တစ်နေ့တော့ ပြန်တွေ့ကြတာပေါ့။ ဘိုင့် ... ဘိုင့်"

အခန်း(၁၀)

"မဖြစ်နိုင်ဘူး ... ဒါ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ငါ့မောင်လေးဟာ ငါ့အပေါ်မှာ ဘယ်တော့မှ သစ်စိမ်းချိုး မချိုးဘူး"

အောင်နိုင်ဦး၏လက်ကိုင်ဖုန်းက Message ကို ဖတ်ပြီးနောက် မယူက ပြင်းထန်သော လေသံဖြင့် အထက်ပါအတိုင်း ပေါက်ကွဲလေ၏။ မယူအနီးတွင် ရှိနေသော ခင်သက်ဆွေပင်လျှင် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွား၏။ ချက်ချင်းပင် လက်ကိုင်ဖုန်းကို မယူက ခင်သက်ဆွေသို့ ပေး၍ Message ဖွင့်ခိုင်း၏။ ထို့နောက်

စုံထောက်မောင်ရဲခဲ

အောင်နိုင်ဦး ပျောက်ဆုံးမှုက လူပျောက်မှုမဟုတ်၊ မတရားချုပ်နှောင်၍ ခြောက်လှန့်တောင်းယူမှုပင်ဖြစ်၏။ သို့အတွက် ၂၆၊ ၇၊ ၂၀၀၇ ရက်နေ့တွင် တရားလိုခေါ်ခင်မေကြည် (ခ)မယု၏ တိုင်ကြားချက်ကို ပုဂ္ဂိုလ်တော်ရဲခဲခန်းမှ ပထမသတင်းပေးကိုင်တန်းချက်အမှတ် ၂၆၁/၂၀၀၇ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၆၄/၁၈၈/၁၁၄ အရ အမှုဖွင့် စစ်ဆေးခဲ့သည်။

အမှုတွင် အဓိကကျသူမှာ ဝင်းပပကျော် ဖြစ်၏။ မယုလွှဲပို့သော ငွေကျပ်သိန်းတစ်ရာကိုမေးရာ ဝင်းပပကျော်က မသက်သက်ကျော်ကို လက်ညှိုးထိုးပြ၏။ မသက်သက်ကျော်ကလည်း ထိုငွေအားလုံးကို နိုင်ငံခြားရှိ ခင်ပွန်း စိုးလွင်ဦး၏ အကြောင်းကြားချက်အရ ဦးသိန်းဝင်းထံ ပေးအပ်လိုက်ကြောင်း ဆိုသည်။ ဦးသိန်းဝင်း၏သား ကျော်သူနှင့် မသက်သက်ကျော်၏ခင်ပွန်း စိုးလွင်ဦးတို့မှာ အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင် အတူတကွရှိနေကြသော သူငယ်ချင်းများဖြစ်ကြ၏။ ဦးသိန်းဝင်းကို မေးရာ သက်သက်ကျော်ထံမှ ငွေကျပ်သိန်းတစ်ရာကိုရကြောင်းဝန်ခံသည်။ သားဖြစ်သူ ကျော်သူ၏ ဆက်သွယ်ပြောကြားချက်အရ ထိုငွေထဲမှ အကြွေး ဆယ်သိန်းနှင့် အကျိုးဆောင်ခ ဆယ်ငါးသိန်း စုစုပေါင်း နှစ်ဆယ်ငါးသိန်းကို ခုနှိမ်နှုတ်ယူပြီး ကျန်ငွေ ကျပ်ခုနစ်ဆယ်ငါးသိန်းကို ထိုနေ့ ၁၆၊ ၇၊ ၂၀၀၇ ရက်နေ့တွင် ဆန်းအောင်နှင့်ဇနီး ဝင်းပပကျော်တို့အား ထုတ်ပေးခဲ့ပြီးကြောင်း အတိအလင်းပင် ထွက်ဆိုပြသည်။ ဦးသိန်းဝင်းမိသားစုနှင့် ဆန်းအောင်၊ ဝင်းပပကျော်တို့မှာ ခုမှတွေ့ကြသည့် ယူစမ်းများမဟုတ်။ ယခင်ကတည်းက ရင်နှီးသိကျွမ်းသူများဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ဦးသိန်းဝင်းက တိတိပပပင် ပြောဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“အဲဒီ ငွေ ခုနစ်ဆယ်ငါးသိန်းက မင်းတို့ လင်မယားဆီမှာပေါ့”

အမှုစစ်အရာရှိအမေးကို ဆန်းအောင်နှင့် ဝင်းပပကျော်တို့က -

“မဟုတ်ပါဘူး...”

“ဘာမဟုတ်တာလဲ...”

ဦးသိန်းဝင်းထံမှ ငွေကျပ် ခုနစ်ဆယ်ငါးသိန်းကို ထုတ်ယူခဲ့ပြီးနောက် ဝင်းပပကျော်၏ လက်ကိုင်ဖုန်းသို့ အမည်မသိ အမျိုးသားတစ်ဦး ဖုန်းဆက်လာသည်။ ယုတ်ယူရရှိခဲ့သော ငွေများကို (၄၂)လမ်း(အောက်) ဗိုလ်ကလေးဈေး ဝင်ပေါက်သို့ လာပို့ရန်ပြောသည်။ ထို ဈေးဝင်ပေါက်အနီးတွင် တိရုပ်အနီရောင်၊ ဂျင်းဘောင်းဘီအတို ဝတ်ဆင်ထားသူ အမျိုးသားတစ်ဦးကို တွေ့လိမ့်မည်။ ထိုအမျိုးသားကို အောင်နိုင်ဦးလားဟု မေးရမည်။ ထိုသူက အောင်နိုင်ဦး မဟုတ်ကြောင်း

မိမိမှာ မယူဖြစ်ကြောင်း ပြန်ဖြေလိမ့်မည်။ ထိုစကားကို အမေအဖြေ မှန်ကန်လျှင် ငွေထုပ်ကို ထိုအမျိုးသားအား စိတ်ချလက်ချ ပေးအပ်လိုက်ရန် တယ်လီဖုန်းဖြင့် ဆက်သွယ်မှာကြားလာကြောင်း ဝင်းယပကျော်က ဆိုသည်။ ဒါကြောင့် ထိုနေ့ မှောင်ရီပျိုးစတွင် ဆန်းအောင်နှင့် ဝင်းယပကျော်တို့က ငွေထုပ် ခုနစ်ဆယ့်ငါးသိန်း ကို အထက်ဖော်ပြပါ အမျိုးသားထံသို့ ပေးအပ်ခဲ့ရကြောင်း သိကြောင်းကြားရသည်။

အခန်း(၁၁)

“မဖြစ်နိုင်ဘူး... ဒါ လုံးဝကို မဟုတ်ဘူး။ ဒီလို လှည့်ကွက်တွေက စံထူးအတွက် ရိုးနေပြီ၊ တရားခံဟာ မင်းတို့ လင်မယား၊ ဒါမှမဟုတ် မင်းတို့နဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့သူပဲ”

အင်းစိန်၊ မူဝင်းတပ်ဖွဲ့(စီအိုင်ဒီ)ရှိ စစ်ကြောရေးအခန်းအတွင်းမှ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသော အမှုစစ်အရာရှိ စုံထောက်စံထူး၏ သံစဉ်ပင်ဖြစ်၏။

အဆိုပါအမှုကို လွှဲပြောင်း လက်ခံစစ်ဆေးရန် ၂၉၊ ၇၊ ၂၀၀၇ ရက်နေ့တွင် အထက်ဌာနမှ မူဝင်းတပ်ဖွဲ့(စီအိုင်ဒီ)သို့ တာဝန်ပေးသည်။ ထိုနေ့မှာပင် စုံထောက်စံထူးခေါင်းဆောင်သော အမှုစစ်အဖွဲ့က ပုဇွန်တောင်ရဲစခန်းသို့ ချီတက်ခဲ့သည်။ အမှုတွဲကို စနစ်တကျ လွှဲပြောင်း လက်ခံ၍ အမှုဖြင့် ဖမ်းဆီးထားသူ CLAS-SIC ဘောင်းအိဆောင်ပိုင်ရှင် ဆန်းအောင်နှင့် ဝင်းယပကျော်တို့ကိုလည်း ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာသည်။ မသက်သာ ဆန်းအောင်နှင့် ဝင်းယပကျော်တို့ကို စစ်ကြောရေးခန်း တစ်ခုစီတွင် သီးခြားစီထား၍ စစ်မေးကြ၏။ စုံထောက်စံထူးက ဝင်းယပကျော်ကို စစ်မေး၏။ ဝင်းယပကျော်က ငွေ ခုနစ်ဆယ့်ငါးသိန်းကိုစွဲကို ရဲစခန်းတွင် ထွက်ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း အမှုစစ်အရာရှိ စုံထောက်စံထူးကို ခင်ပြ၏။ ဤဖြစ်စဉ်ကို စံထူးက လက်မခံ။ သို့ကြောင့် စံထူး၏ စစ်ကြောရေးခန်းမှ အထက်ပါလေသံက ပြင်းထန်စွာ ထွက်ပေါ်လာခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

စုံထောက်စံထူးသည် စစ်ကြောရေးခန်းမှ မိမိရုံးခန်းဆီသို့ လျှောက်လှမ်းခဲ့၏။ ရုံးခန်းတွင် စစ်မေးရန် ခေါ်ယူထားသော သက်သေ မသက်သက်ကျော်နှင့် ဦးသိန်းဝင်းတို့ကလည်း အသင့် စောင့်နေကြသည်။ စာရေးစားပွဲတွင် နေရာယူပြီးနောက် စုံထောက်စံထူးက -

“ငွေသိန်း တစ်ရာကို မသက်သက်ကျော်က လက်ခံပြီး ဦးသိန်းဝင်းဆီ ဘာကြောင့် လွှဲပေးခဲ့ရသလဲဆိုတဲ့ အကြောင်းအချက်ကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြောပြ

စမ်းပါ”

“အဲဒါက ဒီလိုပါ ဆရာ ...” ဟု အစချီ၍ မသက်သက်ကျော်က ငွေကျပ်သိန်းတစ်ရာ လက်ခံလွှဲပေးခြင်းကို အောက်ပါအတိုင်း ထွက်ဆိုပြသည်။

သက်သက်ကျော်၏ခင်ပွန်းမှာ စိုးလွင်ဦးဖြစ်၍ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၊ လန်ဒန်မြို့တွင်ရှိသည်။ ထိုအတူ ဦးသိန်းဝင်း၏သား ကျော်သူမှာလည်း ခင်ပွန်း စိုးလွင်ဦးနှင့် တစ်မြို့တည်းနေ မိတ်ဆွေများဖြစ်ကြ၏။ တစ်နေ့ ၁၅၊ ၇၊ ၂၀၀၇ ညနေပိုင်းတွင် ခင်ပွန်း စိုးလွင်ဦးက သက်သက်ကျော်ဆီသို့ ဖုန်းဆက်လာ၏။ စိုးလွင်ဦးက -

“သက်သက်ရေ ... မနက်ဖြန်ကျရင် လူတစ်ယောက် ငွေသိန်းတစ်ရာ လာပေးလိမ့်မယ်၊ အဲဒီငွေကို ယူထားလိုက်ပါ။ ငွေရပြီးရင် အနံကယ်ဦးသိန်းဝင်းဆီ ယွဲပို့ပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို ... ဟုတ်ကဲ့၊ အစ်ကို နေကောင်းတယ်နော်”

နောက်တစ်နေ့ ၁၆၊ ၇၊ ၂၀၀၇ ရက်နေ့ နေ့လယ် ၂ နာရီခန့်တွင်ဖြစ်၏။ မသက်သက်ကျော်နေအိမ်သို့ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ရောက်လာ၏။ ထိုအမျိုးသမီးမှာ ယခု ဖမ်းဆီးထားသူ ဝင်းပပကျော်ပင်ဖြစ်၏။ ထိုအမျိုးသမီးက ငွေကျပ် သိန်းတစ်ရာ ကို ထုတ်ပေး၏။ ထိုငွေကို United Kingdom(U.K) (ဗြိတိသျှနိုင်ငံ)ရှိ ကို ခင်မောင်သိန်း တယ်လီဖုန်းအမှတ် ၀၉၉၃၀၈ ... သို့ ပို့ဆောင်ပေးရန် ပြော၏။ ငွေပေးပို့သူမှာ မချိုဖြစ်၍ ဖုန်းနံပါတ်မှာ ၀၉၅၁ ... (မယုလက်ကိုင်ဖုန်း)ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။ မသက်သက်ကျော်ကလည်း ငွေလက်ခံရရှိကြောင်း ပြောတစ်စောင်ကို လက်မှတ်ရေးထိုး၍ မိမိ၏ဖုန်းနံပါတ်ကိုပါ ပေးလိုက်၏။ ထိုအမျိုးသမီးက မချိုပို့ခိုင်း၍ သူလာပို့ကြောင်း ပြောပြီး နေအိမ်မှ ပြန်ထွက်သွားသည်။ ထိုနေ့မှာပင် မိမိထံရှိနေသော ငွေကျပ်သိန်းတစ်ရာအား ခင်ပွန်းယုည် မှာကြားထားသည့်အတိုင်း ဦးသိန်းဝင်းအား ဆက်သွယ်၍ လွှဲအပ်ပေးခဲ့ကြောင်း မသက်သက်ကျော်က ပြည့်စုံစွာ ထွက်ဆိုပြ၏။

ဦးသိန်းဝင်းကလည်း အငြင်းမပွား၊ သားဖြစ်သူ ကျော်သူ ဆက်သွယ်မှာကြားထားသည့်အတိုင်း ဝင်းပပကျော်ထံမှ ရရန်ရှိနေသော အကြွေး ဆယ်သိန်းနှင့် ငွေလွှဲပို့ခံ ဆယ်ငါးသိန်း စုစုပေါင်း နှစ်ဆယ့်ငါးသိန်းကို ခုနိမ့်ဖြတ်တောက်၍ ဖျန်ငွေကျပ် ခုနစ်ဆယ့်ငါးသိန်းကို ဆန်းအောင်နှင့် ဝင်းပပကျော်တို့အား ထုတ်ပေးခဲ့၏။ ထိုနေ့က ဦးသိန်းဝင်းကိုယ်တိုင် ဆန်းအောင်နှင့် ဝင်းပပကျော်တို့ကို မိမိပိုင် ကားဖြင့် လိုက်ပို့ခဲ့ကြောင်း ထွက်ဆို၏။ နောက်တစ်နေ့ ၁၇၊ ၇၊ ၂၀၀၇ ရက်နေ့

ည ၇ နာရီခန့်တွင် အင်္ဂလန်နိုင်ငံရှိ သား ကျော်သူထံမှ ဦးသိန်းဝင်းထံသို့ ဖုန်းဆက်လာသည်။ ကျော်သူက -

“အဖေ... ကိုစိုး(စိုးလွင်ဦး)ရဲ့ဖုန်း မသက်သက်ကျော်က ငွေသိန်းတစ်ရာ လွှဲပို့တဲ့ ကိစ္စကို ကိုစိုးဆီ ဖုန်းဆက်လာတယ်”

“ဘယ်လိုဆက်တာလဲ သားရဲ့”

ယမန်နေ့ ၁၆၊ ၇၊ ၂၀၀၇ ရက်နေ့ ည ၈ နာရီခန့်က ငွေလွှဲပို့သူ(မချို)မှ မသက်သက်ကျော်ထံ ဖုန်းဆက်လာ၏။ ငွေသိန်းတစ်ရာကိုလည်း ပေးခဲ့ပြီးပြီ။ သူမောင်လေးကိုလည်း မတွေ့ရသေးကြောင်း ပြော၏။ ထို့ကြောင့် ဒီကိစ္စကို ဝင်းပပကျော်အား မေးမြန်းကြည့်ရန် ကျော်သူက ဖခင်ဦးသိန်းဝင်းသို့ ပြောခဲ့သည်။ ကျော်သူ ဖုန်းချသွားပြီးနောက် ထိုနေ့ည ၉ နာရီခန့်တွင် ဦးသိန်းဝင်းတို့ လင်မယားက ဝင်းပပကျော်ထံသို့ သုတ်ခြေတင်၏။ ဘော်ဒါဆောင်တွင် ဝင်းပပကျော်နှင့် တွေ့သည်။ ဦးသိန်းဝင်းက အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြ၏။ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်ဆိုလျှင် ယူထားသောငွေများကို ပြန်ပေးလိုက်ရန် ပြော၏။ ထို့အတူ မိမိတို့ ဖြတ်တောက်နှုတ်ထားသော ငွေများကိုလည်း ပြန်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း သဘောကောင်းစွာ ဖျောင်းဖျပြောဆို၏။ ဦးသိန်းဝင်း၏ စကားအဆုံးတွင် ဝင်းပပကျော်က -

“ကိစ္စမရှိပါဘူး အန်ကယ်... ငွေအားလုံးကို ကျွန်မ လွှဲပေးလိုက်ပါပြီ။ ဒီကိစ္စကို ကျွန်မဘာသာ ကျွန်မ ရှင်းလိုက်ပါ့မယ်”

အခန်း(၁၂)

“ရှင်း... မင်း မရှင်းလို့ မရဘူး၊ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် လုပ်ထားတာက မင်းတို့ လင်မယားပဲ”

သက်သက်ကျော်နှင့် ဦးသိန်းဝင်းတို့ကို စစ်မေးပြီးနောက် စုံထောက်စံထူးက ဝင်းပပကျော်ရှိရာ စစ်ကြောရေးခန်းသို့ ထွက်လာ၏။ အခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်၍ အတွင်းသို့ဝင်ပြီး တံခါးကို ဆောင့်ပိတ်လိုက်၏။ ဝန်းခနဲဟူသော တံခါးပိတ်သံနှင့်အတူ စံထူး၏ လေသံက အထက်ပါအတိုင်း ပေါက်ကွဲ၍ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ရုတ်တရက်မို့ လုံခြုံရေးတာဝန်ကျ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင် အမျိုးသမီးများနှင့် ဝင်းပပကျော်တို့ပင် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွား၏။ စစ်ကြောရေးစားပွဲရှိ ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သော စုံထောက် စံထူးကို ကြည့်ရင်း ဝင်းပပကျော်က -

စုံထောက်မောင်ရဲခဲ

“ကျွန်မ ရှင်းပြထားပြီးပြီပဲ ဆရာရယ်၊ နောက်ထပ် ဘာကို ရှင်းပြရဦးမှာလဲ”

“မင်းပြောတာတွေက ရှင်းပြတာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှုပ်အောင်လုပ်နေတာကွ၊ မင်း ငါပြောတာကို သေချာနားထောင်” ဟု ဆို၍ စုံထောက် စံထူးက ဝင်းပပကျော်ကို အောက်ပါအတိုင်း ကောက်ချက်ဆွဲ၍ ချပြသည်။

ဤအမှုကိစ္စတွင် တရားလိုနှင့် ပြစ်မှုကျူးလွန်သူတို့က ငွေကျပ် သိန်းတစ်ရာဖြင့် ဈေးတည့်ကြသည်။ ထိုငွေကို ရယူလွှဲပြောင်းပို့အပ်ပေးဖို့ ဝင်းပပကျော်က တာဝန်ယူ၏။ လက်ထဲရောက်လာသော ငွေကျပ်သိန်းတစ်ရာကို တစ်ဖက်လှည့်နည်းဖြင့် လက်ဆင့်ကမ်း၍ လွှဲယူခဲ့သည်။ ထိုငွေထဲမှ မိမိပေးရန်ရှိသော အကြေးနှင့် ဝန်ဆောင်စရိတ်ကို ထုတ်နှုတ်သုံးစွဲခဲ့သည်။ ကျန်ငွေ ခုနစ်ဆယ့်ငါးသိန်းကို ပြစ်မှုကျူးလွန်သူလက်ထဲသို့ ဆန်းအောင်နှင့် ဝင်းပပကျော်တို့ကိုယ်တိုင် ထည့်ပေးခဲ့သည်။ ဒါကို ပြစ်မှုကျူးလွန်သူက ကြည်ဖြူစွာပင် လက်ခံရယူသွားသည်။ ဤသည်ကို ထောက်ရှုလျှင် ပြစ်မှုကျူးလွန်သူသည် ၎င်းတို့လင်မယားနှင့် ပတ်သက်နေသူ (သို့မဟုတ်) ဘော်ဒါဆောင်လင်မယားကလွဲ၍ တခြားသူ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း စုံထောက်စံထူးက ကောက်ချက်ဆွဲပြသည်။

“အဲဒီတော့... သိန်းတစ်ရာထဲက နှစ်ဆယ့်ငါးသိန်းကို ထုတ်ယူထားတယ်ဆိုတာ မင်း ငြင်းလို့မရဘူး”

စံထူး၏ စကားစစ်ထိုးချက်ကို ဝင်းပပကျော်က -

“ဒါကတော့ ဆရာရယ်၊ ကျွန်မတို့အတွက် ဝန်ဆောင်စရိတ်ပါ”

“ဗျာ...”

ဝင်းပပကျော်၏ အပြေစကားကြောင့် စုံထောက်စံထူးမှာ “ဗျာ” ဟူသော အာမေဒိုတ်ဖြင့် တအံ့တညံ့ဖြစ်မိ၏။ လူကို မတရားချုပ်နှောင်၍ ခြောက်လှန့် ငွေဟောင်းသည့် ဤကဲ့သို့သော ပြစ်မှုမျိုးတွင် အကျိုးဆောင်သူက ဝန်ဆောင်စရိတ်ဟု ဆို၏။ ထိုကဲ့သို့သော အကျိုးဆောင်(ပွဲစား)များအတွက် အကျဉ်းထောင်ဘူးဝတ်ခန်းက လက်ယပ် ခေါ်လျက်ရှိသည်။ ဝင်းပပကျော်အား စူးရှသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ခေါင်းတည့်တည့်ကြည့်၍ စုံထောက်စံထူးက -

“ဝန်ဆောင်စရိတ်က ဆယ့်ငါးသိန်း၊ အဲဒီအထဲက မင်းယူထားတဲ့ အကြေးဆယ်သိန်းကိုပါ ဖဲ့ဆပ်လိုက်လို့ ကျန်တဲ့ငွေကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ယူသွားတဲ့သူက မင်းယောက်ျားပဲ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ငွေလက်ခံသူဟာ အမှန်တကယ် လူဆိုးဖြစ်

ခဲ့မယ်ဆိုရင် မင်းတို့လင်မယားကို တို့ခေါ်စစ်ဖို့တောင် မလိုတော့ဘူး”

စံထူး၏စကားက ဝင်းပပကျော်၏ အမှိုက်ကို ထိမှန်သွား၏။ သို့သော် ဝင်းပပကျော်က အရှုံးပေးမည့် အသွင်လက္ခဏာမျိုး မရှိ၊ ကြုံကြုံခံ၍ ဘူးကွယ် မည့်အနေအထားတွင် ရှိ၏။ အိုင်အို(အမှုစစ်)က တစ်ခွန်းမေးလျှင် သူမက သုံး လေးခွန်း ပြော၏။ အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်နေသူတော့ မဟုတ်။ သူမ ကျွေး လွန်မှုကို ဖော်မည်စိုး၍ ကြိုပိတ်ခြင်းပင်။ ဒါကလည်း ပြစ်မှုကျူးလွန်သူတိုင်း၏ တိုက်ကွက်။ ဤအတွေ့အကြုံများက အမှုစစ်အရာရှိ စုံထောက်စံထူးတွင် ထား စရာ နေရာမရှိအောင် များနေ၏။

ဤအခြေအနေမျိုးတွင် စစ်မေးသူနှင့် အစစ်ခံရသူတို့အတွက် ခေါင်းစီး စာတန်း (Title) က (Game of wit) ဉာဏ် ရည်ပြိုင်ပွဲပင်ဖြစ်၏။ စစ်ဖက်ယှဉ်ပြိုင်မှု တွင် တစ်ဖက်၏ အားနည်းချက်ကို ရှာရ၏။ ထိုအားနည်းချက်သည် တစ်ဖက် ယှဉ်ပြိုင်သူအတွက် အာသာချက်တစ်ခု ဖြစ်၏။ တစ်ဖက်သူ၏ အားနည်းချက်ကို အဓိကတွင် အမှိုက်သို့ထိအောင် ထိုးဖောက်နိုင်ခဲ့လျှင် အနိုင်ရမည်မှာ သေချာ လှ၏။ ဝင်းပပကျော်တို့လင်မယားတွင် ဆန်းအောင်က အားနည်းချက်ရှိကြောင်း လေ့လာသိရသည်။ ခေါ်ပပကျော်ကို အသာထား၍ ဆန်းအောင်ကို လမ်းကြောင်း ပြောင်းပြီး စစ်မေးရန် စဉ်းစားရင်း စုံထောက်စံထူးက -

“ကောင်းပြီလေ ... မင်းကို ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စ မမေးတော့ဘူး၊ ငါသိချင် တာက အောင်နိုင်ဦး အခုဘယ်မှာလဲ၊ ပြေပေါ်မှာလား ... ပြေအောက်မှာလား”

အခန်း(၁၃)

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော်လည်း မသိဘူးခင်ဗျ”

စုံထောက်စံထူးက ဝင်းပပကျော် အခန်းမှ ဆန်းအောင်ရှိရာ စစ်ကြောရေး အခန်းသို့ ကူးပြောင်းလာ၏။ စစ်ကြောရေးခန်းအတွင်းရှိ ဆန်းအောင်အား အောင် နိုင်ဦး ပျောက်ဆုံးမှုကို မေးမြန်းရာ ဆန်းအောင်က အထက်ပါအတိုင်းဖြေ၏။ စားပွဲရှေ့ရှိ ဆန်းအောင်ကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း အမှုစစ်အရာရှိ စုံထောက်စံထူးက-

“ဒါဆို မင်းသိတာကိုပဲ ငါမေးမယ်၊ အဲဒီအမေးကိုတော့ မင်းအနေနဲ့ လိမ်ချင် လည်း လိမ်လို့ရတယ်”

စံထူး၏စကားကြောင့် ဆန်းအောင် ခပ်ကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားသည်။ သူသိ သော အကြောင်းအရာကို လိမ်လိုက လိမ်နိုင်ကြောင်း ဆိုစကားက ဆန်းအောင်

အဟွက် ပဟေဠိဖြစ်စရာပင်။ ဤသို့သော အမေးပုစ္ဆာမျိုးဖြင့် အဖြေထုတ်၍ အလင်းရောက်ခဲ့ရသော အမှုအခင်းများက စုံထောက်စံထူးတွင် အများကြီးရှိသည်။

စုံထောက်စံထူးက ဆန်းအောင်နှင့် ဝင်းပပကျော်တို့ အိမ်ထောင်ကျသည့်နေ့မှစ၍ ယနေ့ CLASSIC ဘော်ဒါဆောင်သို့ ရောက်သည်အထိ နေထိုင်ခဲ့ဖူးသော နေရပ်လိပ်စာများကို နေ့ရက်နှင့်တကွ အစီအစဉ်အတိုင်း ပြောရန် မေး၏။ ဤမေးခွန်းက ဆန်းအောင်အတွက် ပျင်းတောင်ပျင်းသေးသည်ဟု ဆိုစရာပင်။ အမှုနှင့် မပတ်သက်သည့်အပြင် ဤမေးခွန်းမျိုးက တရားရုံးထမေးလျှင်လည်း လွယ်ကူစွာ မဖြေကြားနိုင်သည်။ သို့အတွက် ဆန်းအောင်က အိမ်ထောင်ကျသည့်နေ့မှစ၍ ပင်းပပကျော်နှင့် ရန်ကုန်မြို့တွင် အတူနေခဲ့သည့် နေရပ်လိပ်စာများကို နေ့စွဲရက်စွဲများဖြင့် ဖြေကြားပေး၏။ ဆန်းအောင်၏ အဖြေစကားများကို စံထူးက စက္ကူဖြူပေါ်တွင် မှတ်တမ်းတင်ရေးမှတ်နေ၏။ ဆန်းအောင်၏ စကားအဆုံးတွင် ဗံပု(၇) မျေးမှတ်ထားသော နေရပ်လိပ်စာမှတ်တမ်းများကို အစဉ်တကျ ပြန်ဖတ်ပြ၏။ ထို့နောက် စုံထောက်စံထူးက -

“အခု ငါဖော်ပြတဲ့ လိပ်စာတွေမှာ မင်းတို့လင်မယားနှစ်ယောက် အတူနေခဲ့တာ အမှန်ပဲနော်”

“အမှန်ပါပဲ ခင်ဗျ”

“ငါဆိုချင်တာက လိပ်စာ မမှတ်မိလို့ ချန်ထားခဲ့တာတို့၊ မေ့လျော့ပြီး မပြောမိတာတို့များ ရှိသလား သိချင်လို့ပါ”

“မရှိပါဘူးခင်ဗျ ဒါ အပြည့်အစုံပါပဲ”

စုံထောက်စံထူးက ဆန်းအောင်၏ ထွက်ဆိုချက်တွင် ပါရှိသော နေထိုင်ခဲ့သည့် နေရပ်လိပ်စာတို့ကို ရက်စွဲအလိုက် တိုက်၍ ကြည့်၏။ တစ်အိမ်ပြီးတစ်အိမ် ရက်စွဲအစဉ်လိုက် ပြောင်းရွှေ့လာသည်ကို တွေ့၏။ နောက်ဆုံးတွင် ယခုလက်ရှိ နေထိုင်သော CLASSIC ဘော်ဒါဆောင်၌ နေထိုင်စဉ်အတွင်း လှိုင်သာယာမြို့နယ်၊ F.M.I City ပင်း၊ ရွှေနှင်းဆီ(၁)လမ်းရှိ လုံးချင်းနှစ်ထပ်တိုက်တစ်လုံးကိုလည်း ဟစ်လလျှင် တစ်သိန်းခွဲဖြင့် ငှားရမ်း နေထိုင်ခဲ့ကြောင်း တွေ့ရသည်။ လင်မယား နှစ်ယောက်နှင့် ရင်ခွင်ပိုက်ကလေး တစ်ဦးသာရှိ၍ လုပ်ငန်းရှိရာ ဘော်ဒါဆောင်တွင် ကောင်းကောင်းနေနိုင်ပါလျက် အဘယ်ကြောင့် F.M.I City တွင် အသွယ်ကြေးငွေများစွာဖြင့် လုံးချင်းတိုက်တစ်လုံးကို ငှားရမ်းနေထိုင်ရလေသနည်း။ မည်သို့သော အကြံအစည် အကြောင်းအရာများ ဖြစ်ချေမည်နည်းဟု ခေါင်း

တည့်တည့်တံဖြင့် စံထူးတစ်ယောက် ဉာဏ်မြူးခန့်သို့ ရောက်ရှိနေ၏။ ဆန်းအောင် ထွက်ဆိုခဲ့သော အစစ်ခံချက် စက္ကူကို အသာအယာခေါက်၍ အိတ်ကပ်အတွင်း သိမ်းထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် စံထူးက ဆန်းအောင်၏ အခန်းမှ ဝင်းပပကျော် ရှိရာ စစ်ကြောရေးခန်းသို့ ထွက်လာခဲ့၏။ ဝင်းပပကျော် အခန်းသို့ အရောက်တွင် လက်ထဲ၌ အသင့်ပါလာသော စက္ကူဖြူများညှပ်ထားသည့် စာကတ်နှင့် ဘောင်လင် ကို စားပွဲပေါ်သို့ချ၍ ဝင်းပပကျော်ရှေ့သို့ တွန်းပို့ပေး၏။ ထို့နောက် စံထောက် စံထူးက -

“မင်းနဲ့ ဆန်းအောင်တို့ အိမ်ထောင်စကျကတည်းက အခုနောက်ဆုံး ဘော်ဒါ ဆောင်အထိ နေထိုင်ခဲ့တဲ့ နေရာတွေကို နေရက်နဲ့ အစဉ်အတိုင်း ရေးပြစမ်းကွာ”

ဤမေးခွန်းကို ဝင်းပပကျော် မငြင်းပါ။ စားပွဲပေါ်ရှိ စာရေးကတ် စက္ကူပေါ် တွင် ဝင်းပပကျော်က နေထိုင်ခဲ့ဖူးသော လိပ်စာများကို ဆန်းအောင်ကဲ့သို့ပင် ရက်စွဲနှင့်တကွ အစဉ်လိုက်ချ၍ ရေးပြခဲ့သည်။ ဝင်းပပကျော်က ရေးသားပြီး သော စာကတ်ကို စံထောက်စံထူးသို့ ကမ်းပေး၏။ စံထူးက ဝင်းပပကျော် ကိုယ်တိုင်ရေးသားပြီးသော နေရပ်များကို ရက်စွဲစဉ်အလိုက် တစ်ကြောင်းချင်း အသေးစိတ် ဖတ်ရှုနေ၏။ စာကြောင်းများ အဆုံးတွင် စံထူးက -

“ဒါ မင်းတို့လင်မယားနှစ်ယောက် ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့တာ အမှန်ပဲလား”

“အမှန်ပါပဲရှင် ... ကျွန်မ မလိမ်ပါဘူး”

စံထောက်စံထူးက စားပွဲပေါ်ရှိ စာကတ်ကို လှမ်းယူ၍ ခန္ဓာကိုယ်ကို ဖျော့ ချကာ ကုလားထိုင်နောက်မှိုကို အသာမှိုလိုက်၏။ စာကတ်ကို ရင်ဘတ်ပေါ် တင်၍ ဝင်းပပကျော်ကို တစ်လှည့်၊ စာကတ်ကိုတစ်လှည့်ကြည့်၍ မျက်လုံးကစား နေ၏။ ဆင်ဖြူမျက်နှာ ဆင်မည်း မကြည့်စုံ ဆိုသလို ဝင်းပပကျော်၏ မျက်လုံး အစုံက မျက်လွှာချလျက်၊ ခေါင်းတည့်တည့်ဖြင့် ဝင်းပပကျော်ကို ကြည့်၍ ဉာဏ်မြူးနေသူ စံထူးက -

“မင်း ရေးထားတဲ့ မင်းတို့နေခဲ့တဲ့ နေရပ်လိပ်စာတွေထဲမှာ တစ်ခုကျန်သေး တယ်၊ အဲဒါကို ဘာဖြစ်လို့ မင်း ဖုံးကွယ်ထားတာလဲ”

“မင်းကွယ်ပါဘူးရှင် ... ကျွန်မ အမှန်အတိုင်း အကုန်ရေးပြထားတာပါ”

“မင်း အရေးက မမှန်ဘူး၊ အပြောက မှားနေတယ်၊ မင်းမပြောရင် ငါပြော ပြမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောပါဆရာ”

စုံထောက်မောင်ရေခဲ

“မင်း ရေထားတဲ့အထဲမှာ မင်းတို့လင်မယားနှစ်ယောက် တစ်လကို ထိသိန်းခွဲနဲ့ ငှားနေခဲ့တဲ့ F.M.I City ရွှေနှင်းဆီ(၁)လမ်းက အိမ်လိပ်စာ ကျန်နေထားတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီအိမ်ကို ချန်ထားခဲ့တာတုန်း?”

“ရှင် ...”

ဝင်းပပကျော်၏ ရှင်ဟူသော စကားသံက အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားသော သံစဉ်တစ်ခုအသွင်သို့ ...။ တစ်ဆက်တည်းဆိုသလို တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားသွေးလန့်သော (Shock) လက္ခဏာက ဆက်၍ ပါလာခဲ့၏။ သူမ၏ ကိုယ်ကိုယ်မဟန်နိုင်ဘဲ (Break Down) ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ဤအခြေအနေကို ထောက်ဆင့်ဆန်းအောင်နှင့် ဝင်းပပကျော်တို့သည် F.M.I City နေအိမ်တွင် အကြောင်းတစ်ခုရှိချေလိမ့်မည်။ ထိုအကြောင်းကို ကောက်ယူနိုင်လျှင် အမှုအတွက် သဲလွန်တစ်ခုပင်။ ချက်ချင်းဆိုသလို အမှုစစ်တစ်ဖွဲ့ကို F.M.I City သို့ စေလွှတ်သည်။ သိလိုသည့် အချက်အလက်များကို မှာကြားလိုက်၏။ စစ်ကြောခံနေသူ ဆန်းအောင်ကိုလည်း တစ်ဖက်လှည့်ဖြင့် တိုက်ကွက်စဉ်၍ စစ်မေးရန် စုံထောက်စံထူးက ကြံစည်အားထုတ်နေခဲ့လေသည်။

အခန်း(၁၄)

စစ်မေးသူနှင့် အစစ်ခံသူနှစ်ဦးတို့၏ ဉာဏ်ရည်ပြိုင်ပွဲ (Game of wit) က အထက်တွင် စစ်မေးတွေ့ရှိခဲ့သည့်အတိုင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။ အဓိကတွင် အရှိုက်ထိ၍ (Break Down) ဖြစ်သွားသူ ဝင်းပပကျော်ကို တာဝန်ကျ အမျိုးသမီး ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များက ပြုစုပေးကြ၏။ အမှုစစ်အရာရှိ စုံထောက်စံထူးကလည်း အလိုက်သိစွာဖြင့် ဝင်းပပကျော်ကို အနားပေး၍ ဆန်းအောင်ရှိရာ စစ်ကြောရေးခန်းသို့ လှမ်းလာခဲ့၏။ စစ်ကြောရေး စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး စုံထောက်စံထူးက -

“ဆန်းအောင် F.M.I City က အိမ်မှာ မင်းတို့ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ကြသလဲ ဆိုတာပဲ သိချင်တယ်”

“ဗျာ ...”

ဆန်းအောင်ခမျာ ‘ဗျာ’တ၍ တွေဝေသွားခဲ့၏။ ဇနီးဖြစ်သူ ဝင်းပပကျော်ကများ အဖြစ်မှန်ကို အစစ်ခံလိုက်လေရောသလားဟု အတွေးစများက ခေါင်းထဲသို့ ပြေးဝင်သွားသည်။ ဤအခြေအနေကို ခြောင်းမြောင်းနေသူ စံထူးက -

“မင်းမပြောလည်း တို့ သိထားပြီးပါပြီ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အပိုအလို

“နီရလေအောင် ညှိကြဖို့ပါ”

စုံထောက်စံထူး၏ ညှိကြဖို့ဆိုသော စကားကြောင့် ဆန်းအောင် ခေါင်းထောင် ထာ၏။ အမှုစစ်အရာရှိ စုံထောက်စံထူး၏ မျက်နှာကို အားကိုးလေးစားသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်၍ ဆန်းအောင်က -

“အဲဒါဆို ... ဆရာနဲ့ ကျွန်တော် အပေးအယူတစ်ခု လုပ်ချင်ပါတယ်”

ဒီလိုစကားမျိုးက စံထူးအတွက် ရိုးအိနေလေပြီ။ ပြစ်မှုဖြင့် ပါဝင်ပတ်သက်မှု ကို ဝန်ခံမည်။ ပြီးလျှင် အခွင့်အရေးတစ်ရပ်တောင်းမည်။ ဤသည်မှာ ပြစ်မှုကျူး လွင့်သူများအတွက် ရုန်းထွက်မရသော အခြေအနေတွင် တောင်းဆိုတတ်သော အခွင့်အလမ်းတစ်ရပ်ဖြစ်၏။ ဆန်းအောင်စကားကို ပြုံး၍ နားထောင်နေသူ စံထူးက -

“မင်းက ဘာလိုချင်လို့ ငါက ဘာကို ပေးရမှာလဲ”

“ဒါက ဒီလိုပါ ဆရာ”

အောင်နိုင်ဦး ဖျောက်ဆုံးနေမှုနှင့် ငွေကျပ် သိန်းတစ်ရာ တောင်ခံရယူမှု တွင် ဆန်းအောင်နှင့် ဝင်းယပကျော်တို့က ပါဝင်ပတ်သက်နေ၏။ သူတို့လင်မယား တွင် အရွယ်မရောက်သေးသော ရင်ခွင်ပိုက် သမီးကလေးတစ်ယောက် ရှိ၏။ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး ပြစ်မှုဖြင့် ရင်ဆိုင်ရလျှင် သမီးငယ်ကလေးအတွက် ဘဝရှေ့ရေးက ရတက်မအေးဖွယ်ရာပင် ဖြစ်၏။ ဒီအရေးကို တွေးမိသူ ဆန်းအောင် က မိမိတစ်ဦးကိုသာ ပြစ်မှုဖြင့် အရေးယူ၍ ဇနီးသည် ဝင်းယပကျော်ကို လွှတ်ပေးရန် အခွင့်အရေးတောင်းဆိုသည်။ ဆန်းအောင်၏ စကားအဆုံးတွင် စုံထောက်စံထူးက -

“မင်းဘက်ကသာ မှန်မှန်ကန်ကန်နဲ့ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြောပြ ဟရာဥပဒေနဲ့ အညီ ကူညီဖို့ စံထူးက နာရိမကျူးဘူး၊ ချက်ချင်းလုပ်ပေးမယ် ...”

စုံထောက်စံထူး၏ စကားအဆုံးတွင် ဆန်းအောင်က သူနှင့် ဇနီးသည် ဝင်းယပကျော်တို့ ကျူးလွန်ခဲ့သော ပြစ်မှုကို အောက်ပါအတိုင်း ဝန်ခံထွက်ဆိုခဲ့လေ သည်။

အခန်း(၁၅)

ဆန်းအောင်သည် ရှမ်းပြည်နယ်(အရှေ့ပိုင်း) တာချီလိတ်မြို့ဇာတိဖြစ်သည်။ ဝင်းယပကျော်မှာ ရန်ကုန်တိုင်း၊ သုံးခွမြို့ ဇာတိသူဖြစ်သည်။ ၂၀၀၁-၂၀၀၂ခုနှစ် စာသင်နှစ်တွင် ဆန်းအောင်နှင့် ဝင်းယပကျော်တို့မှာ ကျွင်းတုံမြို့၊ ဂျီတီအိုင်ကျောင်း

တွင် ကျောင်းတက်နေရာမှ စတင်တွေ့ရှိကြပြီး သမီးရည်းစား ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။
၂၀၀၃ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလတွင် ဆန်းအောင်နှင့် ဝင်းပပကျော်တို့မှာ အကြင်
ကင်မယားအဖြစ် ပေါင်းသင်းနေထိုင်ခဲ့ကြ၏။ ကျောင်းကလည်းမပြီးသေး။ အထက်
ကလည်း အဆင်မပြေ၍ မင်္ဂလာဦးမှ ရထားသော ငွေကြေးဖြင့် စီးပွားရှာကြ၏။
မတည်ငွေသာ ကုန်သွားသည်။ လုပ်ငန်းက အကောင်အထည် ပေါ်မလာ။

၂၀၀၃ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလခန့်တွင် ဆန်းအောင်တို့လင်မယားသည် ရန်ကုန်
ကြည့်မြင်တိုင်တွင် နေထိုင်သူ ဦးစိုင်းလုံထံသို့ ရောက်လာ၏။ ဦးစိုင်းလုံမှာ
ဆန်းအောင်ရဲ့ အစ်မဝင်းကွေ့၏ ခင်ပွန်းဖြစ်၍ ဆန်းအောင်၏ ယောက်ဖလည်းဖြစ်၏။
မိသားစု စားဝတ်နေရေးအတွက် ဆန်းအောင် အကူအညီတောင်းရာ ဦးစိုင်းလုံက-

“ပုဂ္ဂန့်တောင်က ငါ့ တိုက်ခန်းမှာ ဘော်ဒါဆောင်ဖွင့်စားရင် မင်းတို့အတွက်
အဆင်ပြေနိုင်တာပေါ့”

ဦးစိုင်းလုံတွင် ပုဂ္ဂန့်တောင်မြို့နယ်၊ အမှတ်(၅)ရပ်ကွက်၊ အောက်ပုဂ္ဂန့်တောင်
လမ်း၌ ပေ ၄၀ ပေ ၆၀ အခန်းကျယ်တိုက်ခန်း တစ်ခန်းရှိ၏။ ထိုအခန်းတွင်
မည်သူမှမနေ၍ စီးပွားရေးလုပ်စားရန် အကြံပေး၏။ ဒါကို ဆန်းအောင်က -

“ကောင်းတာပေါ့ အစ်ကိုရယ်၊ သူ့ကို ပြုပြင်မွန်းမံဖို့နဲ့ လိုအပ်တာတွေ
ဖြည့်ထည့်ဖို့ ဖိုက်ဆံက လိုသေးတယ်”

ဆန်းအောင်၏ စကားက ပို့မယ့်ပို့ ကူးတို့ရောက်အောင်ပို့ ဆိုသလို ရှိနေ
၏။ ဆီလည်းဖိုက် ဆံထုံးလည်း ထုံးပေးရ ဆိုသလို ဦးစိုင်းလုံက ဆန်းအောင်နှင့်
ပင်းပပကျော်ကို မတည်ရင်းနှီးငွေ ကျပ် သိန်းခြောက်ဆယ် ထုတ်ပေးခဲ့၏။

ဆန်းအောင်နှင့် ဝင်းပပကျော်တို့သည် ဦးစိုင်းလုံ ထုတ်ပေးသော ငွေဖြင့်
ပုဂ္ဂန့်တောင်တိုက်ခန်းကို မွန်းမံပြုပြင်၍ လိုအပ်သည်များကို ဝယ်ယူဖြည့်ဆည်း
ဟပ်ဆင်ကြ၏။ ယောက်ဖပေးသည့်ငွေက မလောက်၍ ယောက္ခမဆီက
ဟပ်ဆယ်ကျပ်သားကျော် ရွှေချောင်းတစ်ချောင်းပင် အဆစ်ပါသွားသေးသည်။
ပြီးပြည့်စုံသော အခြေတွင် ဘော်ဒါဆောင်ကို CLASSIC ဟု အမည်နာမပြု၍
၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ မေလတွင် စတင်ဖွင့်လှစ်ခဲ့သည်။

ဘော်ဒါဆောင်ကလည်း အသစ်၊ လူကလည်း စနစ်ရှိ၍ ဆန်းအောင်နှင့်
ပင်းပပကျော်တို့မှာ အတော်အတန် ပြေလည်ခဲ့သည်။ ဆင်းရဲဒဏ်ကိုခံနိုင်သည့်
ချမ်းသာမှုဒဏ်ကို မခံနိုင်ဟူသော လူမိုက်တို့၏ ထုံးကို ဆန်းအောင်က နှလုံး
ထား၏။ ဆန်းအောင်သည် အပျော်အပါးနှင့် အသောက်အစား မကင်းသလို

လောင်းကစားကလည်း ရှင်းသူမဟုတ်။ တစ်နေ့ ဆန်းအောင်က -

“ပပရေ ... ငွေနှစ်သိန်းလောက် ပေးပါဦးကွာ”

ဇနီးဖြစ်သူထံ နားပူတိုက်၏။ ခင်ပွန်းသည်၏ စကားကို ဝင်းပပကျော်က-

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ ကိုဆန်းအောင်”

“မနေ့ညက ဘောလုံးပွဲလောင်းထားတာ ရှုံးသွားတယ်၊ အဲဒီအကြွေး ဆပ်ဖို့ပါ”

“ကိုဆန်းအောင် ... ရှင် လောင်းကစားခဲ့တဲ့ နှစ်လုံး၊ သုံးလုံး၊ ဘောလုံး အဲဒီ အလုံးတွေမှာ သိန်းနှစ်ဆယ်ကျော်လောက် ကုန်သွားပြီဆိုတာလည်း သတိ ထားဦးလေ”

ဘော်ဒါဆောင်ဖွင့်လှစ်ခဲ့သည်မှာ နှစ်နှစ်ကျော်ခန့်ရှိခဲ့ချေပြီ။ လင်မယား နှစ်ယောက်စလုံး၏ လက်ထဲတွင် စုဆောင်းမိသည်က ရင်ခွင်ပိုက်သမီးငယ် တစ်ဦးသာ။ မိမိတို့အား ကြည့်ရှုထားသည့် တိုက်ခန်းပိုင်ရှင် ဦးစိုင်းလုံကိုပင် ငွေကြေးများ ပြန်လည်ပေးဆပ်နိုင်ခြင်း မပြုနိုင်။ ထို့ထက်ပို၍ ဆိုးသည်က အဆောင်နေ ကျောင်းသားမိဘများထံမှ ကျောင်းသားများအတွက် စရိတ်စကများ ကို ကြိုတင်ရယူထားသည်။ ထိုငွေက စာရင်းသာရှိသည်။ လက်ဝယ် အမှန်မရှိ။ လူမိုက်နှင့်ငွေ အတူမနေ ဆိုသလို ဖြုန်းရင်း သုံးရင်းဖြင့် ငွေကုန်ကြွေးကျ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဒီအခါတွင် ရင်းနှီးခင်မင်၍ ငွေကြေးတတ်နိုင်သော ကျောင်းသား မိဘများထံ ချေး၍တစ်မျိုး၊ ငှား၍ တစ်နည်း အကူအညီတောင်းရပြန်၏။

ဆန်းအောင်နှင့် ဝင်းပပကျော်တို့ကို ငွေအား၊ လူအား၊ လက်ဆောင် ပစ္စည်းအားဖြင့် အများဆုံးကူညီထောက်ပံ့ပေးခဲ့သူ အဆောင်နေကျောင်းသား မိဘတစ်ဦးရှိ၏။ ထိုသူမှာ အောင်နိုင်ဦး၏အစ်မ ဒေါ်ခင်မေကြည်(ခ) မယုပင်မြစ် ၏။ မယုက ရေခြားမြေခြား သူတစ်ပါးထံတွင် ရှိနေသူ အောင်နိုင်ဦးကို ဂရု တစိုက် စောင့်ရှောက်ပေးရန် ရည်သန်၍ စီမံဆောင်ရွက်ပေးခြင်းသာ။

တစ်နေ့တွင် ဘော်ဒါဆောင်သို့ တိုက်ခန်းပိုင်ရှင် ဦးစိုင်းလုံ ရောက်လာ၏။ လုပ်ငန်းအတွက် ထုတ်ပေးထားသော တိုက်ခန်းနှင့် မတည်ရင်းနှီးပေးထားသော ငွေတို့အတွက် အကျိုးအမြတ်ကို ဦးစိုင်းလုံက တောင်းသည်။ ဆန်းအောင်နှင့် ဝင်းပပကျော်တို့က တောင်းပန်ရုံကလွဲ၍ ခေါင်းခံစရာ ဘာမျှမရှိ။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ မက အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ လာရောက် တောင်းဆိုသော်လည်း ဆန်းအောင်တို့ လင်မယားက ပေးစရာနုတ္တိ ...။ ဒီတော့ ဦးစိုင်းလုံက -

“ခေတ်ကာလ ပေါက်ဈေးနဲ့ ငါ့ငွေကို ပြန်မပေးနိုင်ဘူးဆိုရင် မင်းတို့ လင် မယားနှစ်ယောက် အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွား။ မင်းတို့ကို တရားစွဲမယ်”

အခန်း(၁၆)

“ပေးစရာ ငွေကတော့ မရှိဘူး။ ဒီအဆောင်မှာ မနေရလို့ ဖယ်ပေးရမယ် ဆိုရင်လည်း မိဘအိမ်ကိုပဲ ပြန်ကပ်ရမှာပေါ့။ ရှင်ပြောသလို လူတစ်ယောက်ကို ထိန်းချုပ်ပြီး ငွေညှစ်မယ်ဆိုတဲ့ အလုပ်က ထောင်ထဲရောက်သွားလိမ့်မယ်”

တိုက်ခန်းပိုင်ရှင် ဦးစိုင်းလုံပြန်သွားပြီးနောက် လင်မယားနှစ်ယောက် ခေါင်း ချင်းဆိုင်ကြ၏။ ကြံရာမရသည့်အဆုံး ဆန်းအောင်က တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို ထိန်းချုပ်၍ ငွေညှစ်သည့် (လူပြန်ပေးဆွဲ)အလုပ်ကို လုပ်ရန် ဝင်းပပကျော်ကို တိုင်ပင်၏။ ဇနီးသည်က ဆန်းအောင်၏ အလုပ်မှာ အပြစ်မကင်းကြောင်း အထက် ပါအတိုင်း ပြောဆို၏။ ဇနီးသည်၏ စကားကို ဆန်းအောင်က -

“မိဘအိမ်ကပ်နေတာတော့ ဟုတ်တာပေါ့။ တို့မိသားစုရဲ့ စားဝတ်နေရေး နဲ့ ပေးဆပ်ရမယ့် အကြွေးတွေက ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

ဆန်းအောင်စကားက ဝင်းပပကျော်အတွက် စဉ်းစားစရာပင် ဖြစ်၏။ ဦးစိုင်းလုံသို့ ပေးဆပ်ရမည့်အကြွေးက အတိုးနှင့်အရင်းပေါင်လျှင် သိန်းတစ်ရာ နှစ်ဆယ်ခန့်ရှိ၏။ ဒါတင်မက မိသားစုစားဝတ်နေရေးနှင့် ရှေ့လုပ်ငန်းစဉ်အတွက် ငွေကြေးက မည်မျှ လိုပေဦးမည်နည်း။ စဉ်းစား တွေးတောရင်း ဝင်းပပကျော်က ဆန်းအောင်၏ အလုပ်ကို လက်ညှိုးထောင် ခေါင်းညှိတ်ခဲ့၏။

အဆောင်နေကျောင်းသား (၁၇)ဦးရှိသည်။ ထိုအထဲက ငွေရေးကြေးရေး ပြည့်စုံတတ်နိုင်သူ တစ်ဦးကို ပြန်ပေးဆွဲဖို့ လင်မယားနှစ်ယောက် တိုင်ပင်ကြ၏။ အောင်နိုင်ဦး၏ အစ်မ ဒေါ်ခင်မေကြည်(ခ) မယုမှာ စီးပွားရေးပြည့်စုံ၏။ အောင် နိုင်ဦးအပေါ် လိုလေသေးမရှိ ဖြည့်ဆည်း ပံ့ပိုးပေး၏။ အောင်နိုင်ဦးကို ထိန်းချုပ်၍ မယုကို ငွေညှစ်လျှင် မလွဲမသွေ ရမှာဖြစ်ကြောင်း လင်မယားနှစ်ယောက်က မကောင်းသောကြံအစည်ကို ချမှတ်အတည်ပြုခဲ့ကြ၏။

“ကိုဆန်းအောင် ... မယုဆီက ငွေရလို့ အောင်နိုင်ဦးကို ပြန်လွှတ်ရင် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝရှေ့ရေးက မတွေးဝံ့စရာပါပဲ”

ဇနီးမယား၏ စကားကို တစ်သီးတခြား ဘေးဖယ်ထား၍ မဖြစ်။ သူ ပြောသည့်စကားက အမှန်ဖြစ်၍ လာမည့်ဘေး တွေးကြည့်ဖို့လို၏။ လောဘ

ရမ္မက်အရှိန်တက်သူ ဆန်းအောင်က -

“ဒါဆို သူ့ကို အပြတ်ရှင်းပြီးမှ တို့ ငွေညှစ်ကြတာပေါ့”

ဆန်းအောင်၏ ဆိုစကားက နွေခေါင်ခေါင်တွင် မိုးကြိုးပစ်သကဲ့သို့ ပူလောင်ပြင်းထန်လှပါ၏။ ရခဲဘိသော လူ့ဘဝ၏ အသက်တစ်ချောင်းကို မင်းကိုယ့်လောဘ ကိုယ်မသတ်ဘဲ ကျေးဇူးတရား ရှိခဲ့ဖူးသူကို သတ်ဖြတ်ခဲ့ပါလျှင် ဆန်းအောင်နှင့် ဝင်းပပကျော်သည် အဝါယံဘဝက ဘယ်အခါမှ လွတ်ကြမည်ကို မတွေးစွဲအောင်ပင် ဖြစ်ရပါ၏။

၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ၊ ၂၄ ရက်နေ့တွင် ဖြစ်သည်။ အပါယ်ဘုံသို့ အမြန် သာဠိစီးသွားကြမည့် ဆန်းအောင်တို့လင်မယားက အဆောင်မှ ထွက်လာကြ၏။ လှိုင်မြို့နယ်၊ ပါရမီလမ်းနေ ဦးသိန်းဝင်းထံသို့ ရောက်ကြ၏။ ဦးသိန်းဝင်း၏ ဇနီးနှင့် ဝင်းပပကျော်၏ မိခင်တို့မှာ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြသည်။ ဒါတင်မက ဝင်းပပကျော် အိမ်ထောင်မကျမီက ဦးသိန်းဝင်းအိမ်တွင် တစ်နှစ်ခန့် မှီခိုနေထိုင်ခဲ့ဖူး၏။ ထို့ကြောင့် ဦးသိန်းဝင်းမိသားစုနှင့် ဆန်းအောင်၊ ဝင်းပပကျော်တို့မှာ ခင်မင်ရင်းနှီးကြသူများဖြစ်ကြ၏။ နေအိမ်တွင် တွေ့ရှိသူ ဦးသိန်းဝင်းကို ဝင်းပပကျော်က -

“အန်ကယ် ... နေကောင်းတယ်နော်”

“အေး ... ကောင်းပါတယ်ကွာ”

ခင်မင်ရင်းနှီးသူချင်း နှုတ်ဆက်စကားဆို၍ ညဉ့်ခန်းတွင် နေရာယူကြ၏။ ထိုင်ခုံဆက်တီတွင် ထိုင်ပြီး ဝင်းပပကျော်က -

“ကိုကျော်သူနဲ့ရော အဆက်အသွယ်ရရဲ့လား”

“သူ အလုပ်ပါးတဲ့အခါတော့ အိမ်ကို ဖုန်းဆက်တယ်ကွာ”

ကိုကျော်သူဆိုတာက ဦးသိန်းဝင်း၏ သားအယေတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ကျော်သူသည် အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင် အလုပ်လုပ်နေသူတစ်ဦးဖြစ်၏။ ကျော်သူနှင့် ဝင်းပပကျော်တို့မှာ ဦးသိန်းဝင်းအိမ်၌ အတူနေစဉ် မိသားစုကဲ့သို့ ရင်းနှီးသူများ ဖြစ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် ဝင်းပပကျော်က ဆွေမျိုးရင်းချာကဲ့သို့ ကျော်သူကို သတိတရ မေးခြင်းဖြစ်သည်။

“ကဲ ... ဆိုစမ်းပါဦး။ ဘယ်ကနေ ဘယ်လို မျက်စိလည်လာတာတုန်း”

ဦးသိန်းဝင်းက လာရင်းအကြောင်းကို စကားစဖွင့်လိုက်သည်။ ဤတွင် ဝင်းပပကျော်က -

“အကြောင်းကိစ္စလေးရှိလို့ အနံကယံဆီ တမင်လာခဲ့တာပါ” ဟု အစချီ၏။
ယိုးနောက် ဝင်းပပကျော်က စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုအတွက် ငွေကျပ် ခုနစ်သိန်း
ခေတ္တထုတ်ချေရန် ပြော၏။ ဦးသိန်းဝင်းကလည်း ငြင်းရမည့်သူ မဟုတ်။ ယခင်
ကလည်း ဝင်ထွက်သွားလာသူများဖြစ်၍ ယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိ၏။ ထို့ကြောင့်
ဝင်းပပကျော်၏ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းအတွက် ဦးသိန်းဝင်းက ငွေကျပ်ခုနစ်သိန်း
ယုတ်ပေးခဲ့၏။ ဦးသိန်းဝင်းထံမှ ငွေများကို ဆန်းအောင်နှင့် ဝင်းပပကျော်တို့
ကိုယ်တိုင် လက်ခံရယူပြီးနောက် -

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

အမန်း(၁၇)

“ကျေးဇူးတင်စရာမလိုပါဘူး၊ လူကြီးမင်းတို့ရဲ့ လိုအပ်ချက်ကို ကျွန်တော်
တို့က အခကြေးငွေယူပြီး ဆောင်နင်းပေးရတာဖြစ်လို့ ကျွန်တော်တို့ကသာ ပြန်ပြီး
ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ”

F.M.I City အိမ်ရာရှိ စွယ်တော် အကျိုးဆောင်လုပ်ငန်းရုံးခန်းတွင်ဖြစ်သည်။
ဆန်းအောင်နှင့် ဝင်းပပကျော်တို့က ဦးသိန်းဝင်းထံမှ ငွေခုနစ်သိန်းကိုယူ၍ လှိုင်
သာယာမြို့နယ်ရှိ F.M.I City သို့ ဦးတည်ခဲ့၏။

F.M.I City အိမ်ရာသည် လူသွားလူလာရှင်း၍ ဆိတ်ငြိမ်၏။ နေထိုင်သူ
မိသားစုအတွက် လုံခြုံမှုရှိ၏။ လုံးချင်း နှစ်ထပ်အိမ်ရာဆိုလျှင် ကိုယ့်ဝင်းကိုယ့်ခြံ
နှင့် သာယာတင့်တယ်၏။ ဆိတ်ငြိမ်အေးချမ်းမှုကို ခံစားနေထိုင်လိုသူများအတွက်
F.M.I City အိမ်ရာက လှပတင့်တယ်လျက်ရှိ၏။

ဤအလှအပကို အကျည်းတန် အရပ်ဆုံးစေဖို့ ဆန်းအောင်နှင့် ဝင်းပပကျော်
ဟို့က စွယ်တော်အကျိုးဆောင်ရုံးခန်းသို့ ရောက်ရှိခဲ့၏။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းလုပ်ရန်
လုံးချင်းနှစ်ထပ်တိုက်တစ်လုံး ငှားရမ်းလိုကြောင်း ဆန်းအောင်က ဆို၏။ အကျိုး
ဆောင်လုပ်ငန်းကလည်း ငှားရန် အသင့်ရှိနေသော ရွှေနှင်းဆီ(၁)လမ်းရှိ လုံးချင်း
နှစ်ထပ်တိုက်တစ်လုံးကို လိုက်ပြီ။ ဆန်းအောင်နှင့် ဝင်းပပကျော်တို့က ထိုအိမ်၏
အတွင်းအပြင် အထက်အောက် နေအိမ်ခန်းများနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာ
မှေးမြန်းကြည့်ရှုကြ၏။ ၎င်းတို့၏ လုပ်ငန်းအတွက် သင့်လျော်ကြောင်း သိရ၍
လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးက ထိုအိမ်ကို သဘောကျ နှစ်ခြိုက်ကြ၏။

အိမ်လခ၊ စပေါ်ငွေနှင့် ဖွဲ့စားခကို မေးသည်။ အိမ်လခမှာ တစ်လလျှင်

တစ်သိန်းခွဲဖြစ်၍ စပေါ်ငွေမှာလည်း တစ်သိန်းခွဲဖြစ်သည်။ အကျိုးဆောင်ခမှာ ငှားရမ်းသည့်ကာလအတိုင်းအတာ၏ တန်ဖိုးငွေအပေါ်မူတည်၍ ပေးရကြောင်း သိရ၏။ ဆန်းအောင်နှင့် ဝင်းပပကျော်တို့က ပါလာသော ငွေကျပ် ခုနစ်သိန်းကို လက်ချိုး၍ တွက်ကိန်းထုတ်ကြ၏။ ထိုနောက် ထိုအိမ်ကို ယာယီအားဖြင့် သုံးလစာ ကြိုတင်ပေး၍ ငှားရမ်းနေထိုင်ရန် သဘောတူကြသည်။ စပေါ်ငွေ တစ်သိန်းခွဲ အိမ်လခ သုံးလစာ လေးသိန်းခွဲနှင့်နှင့် အကျိုးဆောင်ခ ၃၀၀၀ ကျပ် စုစုပေါင်း ၆၃၀၀၀ ကျပ်ကို ရှင်းပေးကြ၏။ အိမ်ရှင်အိမ်ငှား ကတိစာချုပ်ကို အကျိုးဆောင် လုပ်ငန်းက စီစဉ်ရေးသားပေး၏။ လုပ်ငန်းအားလုံးပြီးချိန်တွင် ဆန်းအောင်နှင့် ဝင်းပပကျော်တို့က မိမိတို့ လိုအပ်ချက်ကို ဖြည့်ဆည်းပေး၍ အကျိုးဆောင်အဖွဲ့ သို့ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ဆို၏။ ထိုလင်မယား၏ ကျေးဇူးတင်စကားကို စွယ်တော် အကျိုးဆောင်လုပ်ငန်းက အထက်ပါစကားဖြင့် တုံ့ပြန်ခဲ့၏။

၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ မေလ၊ ၁ ရက်နေ့ မှစ၍ ဆန်းအောင်နှင့် ဝင်းပပကျော်တို့ သည် F.M.I City ရွှေနှင်းဆီ(၁)လမ်းတွင် ယာယီနေထိုင်ခွင့် ရရှိခဲ့ကြသည်။ အကုသိုလ်တရား ပွားများဖို့အတွက် နေရာထိုင်ခင်းက အဆင်သင့် ရှိခဲ့ချေပြီ။ တစ်နေ့ -

“ပပရေ... အောင်နိုင်ဦးကို ရက်ရက်စက်စက် လုပ်ကြရမှာ မဝံ့မရဲဖြစ် နေတယ်ကွာ”

ဆန်းအောင်က ဤသို့စကားစလှာ၏။ မိမိတို့နှင့် အကျွမ်းတဝင် ခင်မင်သူ လည်းဖြစ် ကျေးဇူးခံ ကျေးဇူးစားလည်း ရှိခဲ့ဖူးပြီး ရန်ညှိုးရန်စရှိ၍ နာကြည်းအောင် ပြုမူခဲ့သူလည်းမဟုတ်၊ ဤသို့သော လူမျိုးကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ရန်မှာ မတွေး ဝံ့စရာပင်ဖြစ်၏။ ဆန်းအောင်စကားကို စဉ်းစားတွေးတော၍ ဝင်းပပကျော်က -

“အဲဒါဆိုလည်း လွယ်ပါတယ်၊ သူက ဘီယာသောက်တတ်တာပဲ၊ သူ သောက်မယ့် ဘီယာဘူးထဲမှာ အဆိပ်ထည့်ထားလိုက်တာပေါ့”

နောက်တစ်နေ့တွင် ဆန်းအောင်နှင့် ဝင်းပပကျော်တို့သည် အရိုးအသွား ၁၂ လက်မခန့်ရှိ တဦးချွန်နှစ်ချောင်း၊ ဘီယာ (Tin) ဘူးနှစ်ဘူး၊ အဆိပ်အနည်းငယ်နှင့် တစ်ခါသုံး ဆေးထိုးအပ်တစ်စုံတို့ကို ဝယ်ယူကြ၏။ ဝယ်ယူခဲ့သော ပစ္စည်းများကို F.M.I City နေအိမ်သို့ ယူဆောင်ခဲ့ကြ၏။ ထိုနေအိမ်တွင် ဝယ်ယူလာသောအဆိပ်ကို အရည်ဖျော်၏။ ထိုအဆိပ်ရည်များကို ဆေးထိုးအပ်ဖြင့် စုပ်ယူ၍ ဘီယာ (Tin)ဘူး၏ ဖင်ပိုင်းမှ အပ်ဖြင့် ထိုးဖောက်ကာ အဆိပ်ရည်

များကို ဘီယာဘူးအတွင်းသို့ ထိုးသွင်း၏။ အပ်ရာဖြင့် ပေါက်နေသော ဘီယာ
ဘူး ဖြင့်ပိုင်းကို ဖယောင်းစက်ချ၍ ပြန်ပိတ်ထား၏။ အဆိပ်ရည်များ ထည့်သွင်းပြီး
သော ဘီယာနှစ်ဘူးကို နေအိမ်ရှိ ရေခဲသေတ္တာအတွင်း ဟန်မပျက် ထည့်သွင်း
ထား၏။ ဝယ်ယူလာသော ဓားဦးချွန် နှစ်ချောင်းကို နေအိမ်ညှော်ခန်းရှိ ပစ္စည်း
တင်သော စင်ပေါ်တွင် အသင့်တင်၍ထား၏။

ဆန်းအောင်နှင့် ဝင်းဗပကျော်တို့ လင်မယား၏ အပါယ်လားမည့် စီမံကိန်း
က အသင့်အနေအထားတွင် ရှိနေ၏။ ၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ မေလလယ် စနေနေ့ တစ်
ရက်တွင်ဖြစ်၏။ အဆောင်နေကျောင်းသားအချို့ အလည်အပတ်ထွက်ကြ၏။
အဆောင်တွင် ကျန်ရှိနေသူ အောင်နိုင်ဦးကို ဆန်းအောင်က အပြင်သို့ ခေါ်
ထုတ်လာ၏။ အဆောင်အပြင်တွင် ဆန်းအောင်က -

“တို့ F.M.I City မှာ တိုက်တစ်လုံး ငှားထားတယ်။ အဲဒီမှာ အမန်းဖြေ
ရင်း ဘီယာလေး ဘာလေးသောက်ရအောင်၊ မင်းလိုက်ခဲ့ပါလား...”

“လိုက်တာပေါ့၊ အစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကိုနဲ့ အစ်မပါလို့ကတော့ အိမ်က မမ
ကလည်း စိတ်ချပြီးသားပါ။”

ဖြူစင်သူနှင့် မည်ညစ်သူ၊ ရိုးသားသူနှင့် ကောက်ကျင်သူတို့ ဇာတ်လမ်းက
အစနိဒါန်းဖြင့် ဖွင့်လေပြီ။ ထိုနေ့က ဆန်းအောင်နှင့် ဝင်းဗပကျော်တို့မှ အငှားယာဉ်
(TAXI) တစ်စီးဖြင့် အောင်နိုင်ဦးကို F.M.I City နေအိမ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွား၏။
F.M.I City နေအိမ်သို့ နေ့လယ် ၁၂ နာရီကျော်တွင် ရောက်ကြသည်။ ဝယ်ယူ
လာသော အပြည့်နှင့် စားသောက်ဖွယ်ရာများကို ဝင်းဗပကျော်က ပြင်ဆင်ပေး၏။
ထို့နောက် ဝင်းဗပကျော်က အငှားယာဉ် (TAXI) တစ်စီးဖြင့် CLASSIC ဘော်ဒါ
ဆောင်သို့ ပြန်ထွက်သွား၏။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော F.M.I City နေအိမ်
တွင် ဆန်းအောင်နှင့် အောင်နိုင်ဦးတို့ နှစ်ဦးသာ။ ထိုစဉ် ဆန်းအောင်က -

“သောက်လေ ... ညီလေး”

“အစ်ကို အရင်သောက်ပါ၊ အစ်ကိုက လူကြီးပဲ”

ဆန်းအောင်က စားပွဲပေါ်ရှိ ဘီယာခွက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်၏။ အောင်
နိုင်ဦးကိုလည်း ဘီယာခွက်ကို ကိုင်ခိုင်း၏။ ထို့နောက် လက်ထဲတွင် ရှိနေကြ
သော ဘီယာခွက်များကို အပေါ်သို့ အနည်းငယ်မြှောက်ကာ ဘီယာခွက်ချင်း
ထိကပ်ထားကြ၏။ ထိုစဉ် ဆန်းအောင်က -

“လိုအင်ဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝပါစေ” ဟု ပြောဆိုအပြီးတွင် အောင်နိုင်ဦး

ကလည်း -

“အစ်ကိုတို့လည်း ကြီးပွားချမ်းသာပါစေ” ဟု အပြန်အလှန် ဆော့ကလေ့ကြွ၏။ သောက်ရင်းစားရင်းဖြင့် ဘီယာ တစ်ယောက်တစ်လုံးစီ ကုန်သွားခဲ့သည်။ နောက်ထပ် တစ်ယောက်တစ်လုံး ထပ်စောက်၍ ဒွက်ထဲသို့ ငဲ့ထည့်စဉ်-

“သောက်နေ ညီလေး၊ အားမနာနဲ့၊ ဒီပုလင်းကုန်သွားရင် ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ ရှိသေးတယ်”

“တော်ပြီ ... အစ်ကို၊ ဘီယာနှစ်ပုလင်းဆိုရင် ကျွန်တော့်အတွက် Limit ပဲ”

စားသောက်နေရင်း အောင်နိုင်ဦးက ပြိုဟ်တုစလောင်းမှ ရုပ်သံများကို ခံစားနေ၏။ ဆန်းအောင်ကမူ ပူလောင်သော အတွေးပေါင်းများစွာဖြင့် တွေ့ဝေ ငေးငိုင်နေ၏။ ဘီယာ တစ်ယောက်နှစ်ပုလင်းနှင့် အစားအစာများ ကုန်သွားချိန်တွင် အချိန်က ညနေ ၄ နာရီသို့ ညွှန်ပြနေ၏။ ထိုနေ့ညနေက ဆန်းအောင်နှင့် အောင်နိုင်ဦးတို့မှာ ဘော်ဒါဆောင်သို့ မပြန်ဘဲ ရုပ်ရှင်ကြည့်ခြင်း၊ အနိပ်ခန်းတွင် အနိပ်ခံခြင်း၊ ညကလပ်သို့ဝင်၍ အချိန်ဖြုန်းခဲ့ကြသဖြင့် နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းမှ ဘော်ဒါဆောင်သို့ ပြန်ရောက်ကြောင်း ဆန်းအောင်က ထွက်ဆိုအစစ်ခံ၏။ ဆန်းအောင်၏ အစစ်ခံချက်ကို စုံထောက်စံထူးက -

“အဲဒီနေ့က အောင်နိုင်ဦးကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ဖို့ ခေါ်သွားတာမဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဒါပေမယ့် သူက ဘီယာဆက်မသောက်တော့ဘူးလို့ ငြင်းတာက တစ်ကြောင်း၊ ပြီးတော့ ဘီယာဆက်သောက်လို့ အဆိပ်သင့်ပြီး ဆုံးပါးသွားရင် ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ ဝေခွဲမရလို့ပါ”

ဆန်းအောင်၏ စကားကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ် နားထောင်ရင်း စုံထောက်စံထူးက -

“ဒါဆို အောင်နိုင်ဦးအခုဘယ်မှာလဲ”

အခန်း(၁၈)

“သူ ... မရှိတော့ပါဘူး၊ သေသွားပါပြီ ...”

“ဘာ ... ဘယ်လို ... ဘယ်လို”

ဆန်းအောင်ကို ခဏအနားပေးထားခဲ့ပြီး စုံထောက်စံထူးက ဝင်းပေကျော်

ရှိရာ စစ်ကြောရေးအခန်းသို့ ကူးပြောင်းလာ၏။ အခြေအနေ ကောင်းမွန်နေပြီဖြစ်သော ဝင်းပပကျော်ကို စုံထောက်စံထူးက စစ်မေးတွေ့ရှိသမျှကို ချပြ၏။ အမှုအတွက် အဓိကကျသူ အောင်နိုင်ဦး ရှိ၊ မရှိနှင့် အခြေအနေကို မေးမြန်းရာ ဝင်းပပကျော်က အထက်ပါအတိုင်း ဖြေ၏။ ဝင်းပပကျော်၏ အဖြေစကားက စံထူး၏ ရင်ခွင်ကို ခြေစုံပစ်ကန်သလို၊ ထိုအဖြေစကားကြောင့် ကိုယ့်နားကိုပင်မယုံကြည်နိုင်အောင် စံထူးပါးစပ်မှ အထက်ပါအတိုင်း ထပ်ခါတလဲ ထွက်သွားမိ၏။ ဆန္ဒစောနေသော စိတ်အစဉ်ကို အသာထိန်း၍ စုံထောက်စံထူးက -

“အဲဒီလိုဆိုရင် မင်းတို့ဖြစ်စဉ်ကို ပြောစမ်းကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ အဖြစ်မှန်ကို ပြောပါမယ်” ဟု အစချီ၍ ခင်ပွန်းသည်နှင့်အတူ ပါဝင်ကျူးလွန်ခဲ့သော အောင်နိုင်ဦးသေဆုံးမှုကို အောက်ပါအတိုင်း ဝန်ခံထွက်ဆိုခဲ့၏။

ဆန်းအောင်နှင့် ဝင်းပပကျော်တို့၏ ဒူးတိုက်ဆွေးနွေးခန်းက နှစ်ကိုယ်ကြားမျှသာ။ ပထမတစ်ချိန်လုပ်ကြံမှုက အကြောင်းကြောင်းများကြောင့် ပျက်ပြယ်ခဲ့ရ၏။ နောက်တစ်ချိန် လုပ်ကြံမှုအတွက် လင်မယားနှစ်ယောက်က အပါယ်လားမည့် စီမံကိန်းကို စနစ်တကျ စီမံခဲ့ကြသည်။

တစ်နေ့ ၃၀၊ ၅၊ ၂၀၀၇ ရက်နေ့ ညနေပိုင်း ဆန်းအောင်နှင့် ဝင်းပပကျော်တို့သည် ဘော်ဒါဆော်ဇီမှ ဗိုလ်ချုပ်လမ်းနှင့်ရေကျော်လမ်းအနီးရှိ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းခွင်တစ်ခုသို့ ရောက်ရှိခဲ့၏။ ထိုလုပ်ငန်းခွင်မှ အလုပ်သမားတစ်ဦးနှင့် တွေ့၍ ဝင်းပပကျော်က -

“ကျွန်မတို့ တမံသလင်းမှာ ရေလျှောင်ကန်ကလေးတစ်ခု ဖောက်ချင်လို့ပါ”

“ရပါတယ်ခင်ဗျ။ လုပ်မယ့်နေရာကို လိုက်ကြည့်ပါရစေ”

ဆန်းအောင်နှင့် ဝင်းပပကျော်တို့က ထိုအလုပ်သမားကို နောက်တစ်နေ့ မနက်စောင့်နေရန် ချိန်းဆိုခဲ့၏။ နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် ဆန်းအောင်တို့ လင်မယားက ချိန်းဆိုထားသောနေရာမှ အလုပ်သမားနှစ်ယောက်ကို ခေါ်ယူကာ အငှားယာဉ်တစ်စီးဖြင့် FMI City သို့ ထွက်လာကြ၏။ ထိုအိမ်သို့ အရောက်တွင် အလုပ်သမားများက ရေလျှောင်ကန်တူးမည့် နေရာကို မေး၏။ ဆန်းအောင်က နေအိမ်အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းနှင့် တစ်ယောက်အိပ်ခန်းကြားရှိ ကားဂိုထောင်သို့ ခေါ်သွား၏။ ထိုကားဂိုထောင်၏ အနောက်တောင်ထောင့် တစ်ယောက် အိပ်ခန်းနှင့် ကပ်လျက်နေရာကို ညွှန်ပြ၏။

“ဘယ်လောက် အတိုင်းအတာ တူးမှာလဲ”

အလုပ်သမား၏ အမေးကို ခေတ္တမျှစဉ်းစားပြီး ဆန်းသစ်စွာ -

“အကျယ် သုံးပေပတ်လည်နဲ့ အနက် လေးပေသို့ရအောင်”

“ကြမ်းခင်းက ကွန်းကုရစ်လောင်းထားတာဆိုတော့ စက်ဝိုင်းပုံမှာ ကျွန်တော်တို့မှာက စက်ပါမလာဘူး”

အလုပ်သမား၏ အဆိုစကားကြောင့် လုပ်အားခကိုပေးရာ ဝိသေသ ဟုဆို၍ စရန်ငွေ နှစ်သောင်း ပေးပြီး နောက်တစ်နေ့ချိန်းဆိုကြ၏။

နောက်တစ်နေ့ ၂၊ ၆၊ ၂၀၀၇ ရက်နေ့တွင် ဆန်းအောင်သည် ချိန်သိုထားသောနေရာတွင် အလုပ်သမားနှစ်ဦးကို ခေါ်၍ FMI City နေအိမ်သို့ ထွက်လာ၏။ နေအိမ်ကားကိုထောင်အတွင်း ယမန်နေ့က ပြသထားသော ကြမ်းခင်းကွန်ကရစ်ကို အလုပ်သမားနှစ်ဦးက စက်ဖြင့်ဖောက်ထွင်းကြ၏။ အတော်အသင့် တူးပြီးချိန်တွင် မြေတွင်းမှ ရေများထွက်လာ၏။ ထိုရေများကို စုပ်ထုတ်ရန် ဆန်းအောင်က ရေစုပ်မော်တာအဟောင်းတစ်လုံးကို သွားဝယ်၏။ အလုပ်သမားနှစ်ယောက်က တူး၊ ဆန်းအောင်က ရေစုပ်ထုတ်ဖြင့် အလုပ်ရှုတ်နေကြ၏။ ထိုနေ့ ညနေ ၄ နာရီခန့်တွင် အကျယ် သုံးပေပတ်လည် အနက် လေးပေရှိ အကုသိုလ်ကျင်းတစ်ကျင်းကို တူးဖော်ပြီးစီးခဲ့၏။ ကျင်းအတွင်းမှ ထွက်လာသော ကွန်ကရစ် အကျိုးအပဲ့နှင့် မြေစိုင်ခဲများကို ပိန်အိတ်ခွံဖြင့်ထည့်၍ ဂိုထောင်ထောင့်တစ်နေရာတွင် ထားသိုကြ၏။ လုပ်ငန်းပြီးစီးချိန်တွင် အလုပ်သမားနှစ်ဦးက ကျန်ငွေ သုံးသောင်းကိုယူကာ FMI City နေအိမ်မှ ပြန်သွားကြ၏။

ဆန်းအောင်သည် အကျိုးဆောင်လုပ်ငန်းမှ ပေးထားသော တယ်လီဖုန်းမှတ်တမ်းစာအုပ်တွင် ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုကို ရှာဖွေနေ၏။ ထို့နောက် -

“ဟဲလို ... အုတ်သံကျောက် အရောင်းဆိုင်ကလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်တော့်အိမ်ကို ဘီလပ်မြေ တစ်အိတ်၊ ကျောက်စရစ် တစ်အိတ်နဲ့ သဲ ဆယ်အိတ်ပို့ပေးပါ”

“အစ်ကို လိပ်စာပြောပါ”

ဆန်းအောင်က လိပ်စာပေး၍ နေအိမ်မှပင် အသင့်စောင့်နေ၏။ သတအကြာ ဘီလပ်မြေ၊ ကျောက်စရစ်နှင့် သဲအိတ်များက ထော်လာဂျီယာဉ်ဖြင့် ကားဆိုထောင်အတွင်းသို့ အသင့်ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။

အခန်း(၁၅)

အပါယ်သွားမည့် ခရီးလမ်းကို ဆန်းအောင်နှင့် ဝင်းယပကျော်တို့လင်မယားက စနစ်ကျကျ စီမံဆောင်ရွက်ထား၏။ တစ်နေ့ ၆၊ ၆၊ ၂၀၀၇ ရက်နေ့ နေ့လယ် ၁၂ နာရီအချိန်ခန့် CLASSIC ဘော်ဒါဆောင်တွင်ဖြစ်၏။ ဆန်းအောင်က မျက်မှိပ်မျက်ကဲပြု၍ အောင်နိုင်ဦးကို လှုပ်ခေါ်၏။ အနီးသို့ရောက်လာသူ အောင်နိုင်ဦးကို ဆန်းအောင်က တီးတိုးလေသံဖြင့် -

“တို့ FMI City မှာ စားကြသောက်ကြမလို့ မင်းလိုက်ဦးမလား”

“လိုက်မှာပေါ့ အစ်ကိုရာ”

“အဲဒါဆို မင်းအောက်ကစောင့်နေ၊ ဘယ်သူမှ မသိစေနဲ့”

ဆန်းအောင်က နှုတ်ပိတ်စကားဆို၍ အောင်နိုင်ဦးကို ရှေ့မှ ဦးစွာလွှတ်လိုက်၏။ ခဏအကြာ ဆန်းအောင်နှင့် ဝင်းယပကျော်တို့နှစ်ဦး အဆောင်မှထွက်လာခဲ့၏။ ဘော်ဒါဆောင် မလှမ်းမကမ်းတွင် အငှားကားတစ်စီးဖြင့် ဆန်းအောင်၊ ဝင်းယပကျော်နှင့် အောင်နိုင်ဦးတို့သုံးဦး FMI City ရွှေနှင်းဆီ(၁)လမ်းရှိ နေအိမ်သို့ ထွက်လာကြ၏။ FMI City အဝင်စတိုးဆိုင်မှ ဘီယာ၊ အပြည်းနှင့် အစားအသောက်များကို တစ်ပါတည်း ဝယ်ယူခဲ့ကြသည်။

ထိုနေ့ ၆၊ ၆၊ ၂၀၀၇ ရက်နေ့ နေ့လယ် ၁ နာရီခန့်တွင် FMI City နေအိမ်သို့ ရောက်ကြ၏။ နေအိမ်အပေါ်ထပ်အိပ်ခန်း (Bed Room)တွင် စားသောက်ရန် ပြင်ဆင်ကြ၏။ ဆန်းအောင်နှင့် အောင်နိုင်ဦးက အိပ်ခန်းအတွင်း စားသောက်နေရင်း ဂျိုဟ်တုစလောင်းကြည့်ရှုနေ၏။ ဝင်းယပကျော်က နေအိမ်အောက်ထပ် မီးဖိုခန်းတွင် ချက်ပြုတ်နေ၏။ စားရင်းသောက်ရင်းဖြင့် ညနေ ၄ နာရီကျော်၊ ၅ နာရီနီးပါးသို့ ရောက်ရှိသွား၏။ ထိုစဉ် ဆန်းအောင်က ရေခဲသေတ္တာဆီသို့ လျှောက်လှမ်းသွား၏။ ရေခဲသေတ္တာအတွင်း အသင့်ရှိနေသော အဆိပ်ထည်ထားသည့် ဘီယာသံဘူး (Tin)တစ်ဘူးကို ထုတ်ယူ၏။ ထုတ်ယူလာသော ဘီယာသံဘူးကို ဆန်းအောင်ကိုယ်တိုင်ဖောက်၍ အောင်နိုင်ဦးရှေ့ရှိ ဖန်ခွက်ထဲသို့ ငွဲထည့်ပေး၏။ ထိုစဉ် အောက်ထပ်တွင် ချက်ပြုတ်နေသော ဝင်းယပကျော်လည်း အပေါ်ထပ်အိပ်ခန်း(Bed Room)ထဲသို့ ရောက်ရှိလာ၏။ ဝင်းယပကျော်က -

“သောက်လေ မောင်လေး”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ”

အောင်နိုင်ဦးက မိမိရှေ့ရှိ ဖန်ခွက်အတွင်းမှ ဘီယာကို နှစ်ငုံ့မော့ချလိုက်
၏။ မကြာလိုက်ပါ။ အကြဲပက်စက်သော မိစ္ဆာလင်မယား၏ အဆိပ်ခတ်ထားသော
ဘီယာက အောင်နိုင်ဦးကို ဒုက္ခပေးချေပြီ။ မျက်လုံးတွေ ခိုဝေလာသည်။ ရင်ထဲ
တွင် ပူလောင်နေသည်။ အသက်ရှူကျပ်၍ နေမထိထိုင်မသာဖြစ်လာခဲ့၏။
လေးလံထိုင်းမှိုင်းသော စကားသံဖြင့် အောင်နိုင်ဦးက -

“မူးလိုက်တာဗျာ...” ဟုဆိုကာ အိပ်ရာပေါ်သို့ ပက်လက်လဲကျသွား၏။
အိပ်ရာပေါ်တွင် လူးကာလှိမ့်ကာဖြင့် အဆိပ်သင့်ခြင်း ဝေဒနာကို ပြင်းထန်စွာ
ခံစားနေရ၏။

“အောင်နိုင်ဦး... အောင်နိုင်ဦး...”

ဝင်းပပကျော်က အမည်ခေါ်သော်လည်း အောင်နိုင်ဦးက ဘာမျှ ပြန်မထူး
နိုင်။ ဆန်းအောင်နှင့် ဝင်းပပကျော်တို့က နေအိမ်အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာကြ၏။
အိမ်အောက်ထပ်အရောက်တွင် ဆန်းအောင်က -

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ကျွန်မ ဆေးသွားဝယ်လိုက်မယ်၊ ဆေးစိုက်လိုက်ရင် သက်သာသွားမှာ
ပါ”

ဝင်းပပကျော်သည် ဆိုက်ကားတစ်စီးဖြင့် ဆေးဝယ်ရန်ထွက်သွား၏။ ဆန်း
အောင်က နေအိမ်ခြံဝင်းအတွင်း၌ ဝင်းပပကျော်ကို စောင့်မျှော်နေ၏။ အချိန်
၁၅ မိနစ်ခန့်အကြာတွင် ဝင်းပပကျော်က ဆိုက်ကားတစ်စီးဖြင့် ပြန်ရောက်လာ၏။
ဆန်းအောင်နှင့် ဝင်းပပကျော်တို့ အောင်နိုင်ဦးရှိရာ အိပ်ခန်းသို့ တက်သွားကြ၏။
ဝေဒနာခံစားနေရသူ အောင်နိုင်ဦးကို ဆန်းအောင်တို့လင်မယားက ဆေးနှင့်ရေ
များ တိုက်ကြွေးကြ၏။ သို့သော် အောင်နိုင်ဦး၏ ဝေဒနာက သက်သာရာမရ။
ခဏအကြာ ဆန်းအောင်က နေအိမ်အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းသို့ဆင်းသွား၏။ ဧည့်ခန်း
အတွင်း ပစ္စည်းတင်သော စင်ပေါ်တွင် အသင့်ဝယ်ယူထားသော ဓားနှစ်ချောင်း
အနက် အရိုးအသွား ၁၂ လက်မခန့်ရှိ ဓားတစ်ချောင်းကိုယူ၍ အိပ်ခန်းသို့ ပြန်
တက်လာ၏။ အိပ်ခန်း အရောက်တွင် ဆန်းအောင်က -

“သူ့ကို အပြတ်ရှင်းလိုက်တာ ကောင်းမယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ရှင်... သူသက်သာလာရင် ကောင်သွားမှာပါ”

“သက်သာလာလို့ ဆေးခန်းသွားပြရင် မင်းနဲ့ငါ အဆိပ်ခတ်မှုနဲ့ ထောင်ထဲ
ရောက်သွားမှာပေါ့”

ကားသုံးတွင် ဆန်းအောင်က ခုတင်ပေါ်တွင် ပက်လက်လဲနေသော အောင်နိုင်ဦးကို ခွစီးလိုက်၏။ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပါးစပ်ကိုပိတ်၏။ ကျန်လက် တစ်ဖက်တွင် ကိုင်ထားသော ဓားဖြင့် ဆန်းအောင်က အောင်နိုင်ဦး၏ ရင်သို့ တစ်ချက်၊ ဝဲဘက်နံရိုးသို့တစ်ချက် ထိုးသွင်းခဲ့သည်။ ဓားဒဏ်ရာကြောင့် ရှုန်း ကန်နေသော အောင်နိုင်ဦး၏ ခြေထောက်ကို ဝင်းပပကျော်က ထိန်းချုပ် ကိုင်တွယ် ပေး၏။ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် အဆိပ်သင့်၍ ဝေဒနာခံစားနေရသူ အောင်နိုင်ဦးမှာ အပါယ်ဘုံသွားမည့် လင်မယား၏ လက်ချက်ဖြင့် အသက်ထွက်ခဲ့ရသည်။

သေဆုံးသူ အောင်နိုင်ဦး၏ Nokia အမျိုးအစား လက်ကိုင်ဖုန်း (GSM) နှင့် လက်တွင်ပတ်ထားသော Trofish အမျိုးအစား နာရီကို မြှုတ်ယူကြ၏။ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး အခင်းဖြစ်နေအိမ် အိပ်ခန်းမှ ကားဂိုထောင်သို့ ဆင်းကြ သည်။ ယမန်နေ့က ကားဂိုထောင်အတွင်း အသင့်တူးထားသော မြေကျင်းကိုကြည့် ၏။ မြေကျင်းအတွင်းရှိနေသော ဝေမျှားကို အသင့်ရှိနေသော ရေစုပ်စက်ဖြင့် စုပ်ထုတ်၏။ ဝေမျှားကုန်စင်သွားသောအခါ ဆန်းအောင်နှင့် ဝင်းပပကျော်တို့က ယေမုံယူ အောင်နိုင်ဦးရှိရာ အိပ်ခန်းသို့ တက်သွား၏။ သေဆုံးသူ အောင်နိုင်ဦး၏ အလောင်းကို ခုတင်ပေါ်တွင် ခင်းထားသော အိပ်ရာခင်းဖြင့်ပတ်၍ ထုပ်ပိုး၏။ ထို့နောက် အောင်နိုင်ဦး၏ အလောင်းကို လင်းမယားနှစ်ယောက်က ထမ်းပိုး၍ နေအိမ်အပေါ်ထပ်မှ အောက်ထပ်ကားဂိုထောင်သို့ သယ်ယူခဲ့၏။ ကားဂိုထောင် အတွင်း အကျယ်သုံးပေပတ်လည် အနက်လေးပေရှိ မြေကျင်းထဲသို့ အောင်နိုင်ဦး၏ အလောင်းကို ထည့်သွင်း၏။ ကားဂိုထောင်အတွင်း အသင့်စီစဉ်ထားသော ကွန်ဂရစ် အကျိုးအပွဲများ ကြိုတင်ဝယ်ယူစုဆောင်းထားသော ကျောက်စရစ် သဲ၊ ဘီလပ်မြေတို့ဖြင့် ဖုံးအုပ်၍ အောင်နိုင်ဦး၏ ရုပ်အလောင်းကို ဖျောက်ဖျက်ခဲ့ မကြောင်း တရားခံ ဝင်းပပကျော်မှ ဝန်ခံထွက်ဆို၏။ သူမ၏ ထွက်ဆိုချက်ကို နားထောင်ရေးမှတ်နေသူ အမှုစစ်အရာရှိ စုံထောက်စံထူးက -

“အလောင်းမြှုပ်ထားတဲ့ မြေကျင်းဟာ မင်းတို့ဖုံးအုပ်ခဲ့တဲ့ အကြမ်းထည် အတိုင်းပဲရှိနေမှာပေါ့”

အခန်း(၂၀)

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ပန်းရန်သမားနဲ့ အချောကိုင်ပြီး အရောင်အသွေးညီအောင် ပြန်လုပ်ထားပါတယ်”

တရားခံ ဝင်းပပကျော်ကို အနားပေး၍ တရားခံ ဆန်းအောင်အခန်းသို့ လှမ်းလာခဲ့သည်။ အလောင်းမြှုပ်ထားသောမြေကျင်း၏ အခြေအနေကို စုံထောက် စံထူးကမေးရာ တရားခံ ဆန်းအောင်က အထက်ပါအတိုင်း ဖြေ၏။ ပန်ရန်သမား နှင့်အချောကိုင်ပုံကို ပြောခိုင်းရာ တရားခံ ဆန်းအောင်က အောက်ပါအတိုင်း ထွက်ဆိုခဲ့သည်။

အောင်နိုင်ဦးအလောင်းကို ဖျောက်ဖျက်ပြီးနောက် ဆန်းအောင်နှင့် ဝင်းပပ ကျော်က အခင်းဖြစ်အိပ်ခန်းနှင့် အပေါ်ထပ်အတက်လှေကားတို့တွင် ပေကျံနေ သော သွေးကွက်သွေးစများကို သုတ်ဖျက်ကြ၏။ လင်မယားနှစ်ယောက်တွင် တွယ်ကပ်နေသော အညစ်အကြေးများကို ရေမိုးချိုး၍ ချေဖျက်ကြ၏။ အသင့် ပါလာသော အဝတ်အထည်များကို လဲလှယ်ကာ ထိုနေ့ည (၉)နာရီခန့်တွင် FMI City မှ ဘော်ဒါဆောင်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြ၏။ ဘော်ဒါဆောင်အရောက်တွင် အောင်နိုင်ဦး၏ မိတ်ဆွေ အဆောင်နေကျောင်းသား စိုင်းဆိုင်မိုင်းက -

“ကျွန်တော် အောင်နိုင်ဦးကို ဖုန်းခေါ်တာ ခေါ်လို့မရဘူး။ သူ ဘယ်မှာ ကျန်ခဲ့သလဲ အစ်မ”

“ငါတို့နဲ့ လမီးခွဲပြီး ထွက်သွားတာ ... သူ ဘယ်သွားတယ်ဆိုတာတော့ ငါလည်းမသိဘူး”

ဤသို့ဖြင့် အခင်းဖြစ်ပွားခဲ့သော ၆၊ ၆၊ ၂၀၀၇ ရက်နေ့ တစ်ရက်က ကုန်လွန် ခဲ့ချေပြီ။

နောက်တစ်နေ့ ၇၊ ၆၊ ၂၀၀၇ ရက်နေ့တွင် ဆန်းအောင်နှင့် ဝင်းပပကျော်တို့ သည် ပုစွန်တောင် ဘော်ဒါဆောင်မှ ရေကျော်ဈေးသို့ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။ ရေ ကျော်ဈေးအနီးရှိ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းလုပ်နေသော လုပ်ငန်းခွင်သို့ ဝင်သွား၏။ ထိုလုပ်ငန်းခွင်မှ ပန်ရန်သမားတစ်ဦးကို တွေ့၏။ ဆန်းအောင်နှင့် ဝင်းပပကျော် တို့က မိမိတို့နေအိမ်ရှိ ကားဂိုထောင်မှ ပေါက်ပြဲနေသော ကွန်ဂရစ်ကြမ်းခင်းကို အချောကိုင်လိုကြောင်း ပြော၏။ လုပ်ငန်းခွင်မှ ပန်ရန်သမားကလည်း လုပ်ပေးနိုင် ကြောင်း ပြော၏။ သို့သော် ယနေ့တွင် လုပ်ငန်းခွင်မှာ အလုပ်ကျနေ၍ နောက် တစ်နေ့တွင် လုပ်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုပြီး နောက်တစ်နေ့သို့ ချိန်ဆိုကြ၏။

၈၊ ၆၊ ၂၀၀၇ ရက်နေ့တွင် ဆန်းအောင်တို့လင်မယားသည် ရေကျော်ဈေး အနီး လုပ်ငန်းခွင်မှ ပန်ရန်သမားသုံးဦးကို ခေါ်၍ FMI City နေအိမ်သို့ ထွက်လာ ကြ၏။ FMI City နေအိမ် ကားဂိုထောင်အတွင်းရှိ မြေဖို့ထားသော မြေကျင်းကို

ဖြစ်။ ထိုမြေကျင်းကို မူလကွန်ဂရစ်အတိုင်း အချောကိုင်လိုကြောင်းပြော၏။ လိုအပ်သော ပန်းရန်ပစ္စည်းများကိုလည်း မှာယူပေး၏။ ပန်းရန်သမား သုံးဦးက မြေကျင်းကို အချောကိုင်ပေးကြ၏။ ကွန်ဂရစ်ကြမ်းခင်းအရောင်ကိုလည်း တူညီအောင် ခြယ်မှုန်းပေး၏။ သို့သော် မူလကွန်ဂရစ်ကြမ်းခင်းအရောင်နှင့် သုံးပတ်လည် မြေကျင်း၏ ကြမ်းခင်းအရောင်တို့မှာ အနည်းငယ်ကွာဟနေ၏။ သို့အတွက် နောက်တစ်နေ့ ၉၊ ၆၊ ၂၀၀၇ ရက်နေ့တွင် ကားဂိုထောင်ကြမ်းခင်းတစ်ခု ယိုးကို မူလအရောင်ဖြည့်တူညီအောင် အရောင်ဆိုး၍ အောင်နိုင်ဦး၏ အလောင်းအား ဖုံးအုပ်သို့ဝှက်ထားခဲ့ကြသည်။

ပန်းရန်သမားများက ကားဂိုထောင်ကြမ်းခင်းကို ဖန်ဆင်းနေချိန်တွင်ဖြစ်၏ ဆန်းအောင်နှင့် ဝင်းပပကျော်က နေအိမ် ရှိ သံစည်ပိုင်းပြတ်တစ်လုံးကို ခြံထောင့်ပစ်နေရာသို့ သယ်ယူလာ၏။ ထို့နောက် အခင်းဖြစ်သည့်နေအိမ်အပေါ်ထပ် အိပ်ခန်းသို့ သွား၏။ ထိုအခန်းမှ သွေးများစွန်းပေနေသော ခုတင်ပေါ်ရှိ အိပ်ရာခင်း၊ ဝှမ်းကပ်၊ ခေါင်းအုံးနှင့်အစွမ်း အောင်နိုင်ဦး၏ ဘေးလွယ်အိတ်၊ ခေါက်ပုံကံဆံအိတ်၊ သက်သေခံစားနှင့် စားကြွင်းစားကျန်များကို ထုပ်ပိုးယူလာ၏။ ထိုပစ္စည်းများကို သံစည်ပိုင်းပြတ်အတွင်းထည့်ကာ မီးရှို့ဖျက်ဆီးကြ၏။ လောင်ကျွမ်းနိုင်သောပစ္စည်းအားလုံးမှာ ပြာပုံအဖြစ်ရောက်ရှိသွား၏။ သက်သေခံစားမှာမူ ဓားရိုးသာ လောင်ကျွမ်း၍ ဓားသွားက အထင်အရှားကျန်နေ၏။ ဒါကိုမြင်၍ ဆန်းအောင်က -

“ဒီဓားသွားကို ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“လွယ်ပါတယ် ... ကိုဆန်းအောင်ရယ် ...”

ပြာပုံထဲမှ ဓားသွားကို ဝင်းပပကျော်က ကောက်ယူလိုက်သည်။ ထိုဓားသွားကို နေအိမ်ခြံဝင်းအပြင် နောက်ဖေးရှိ မိလ္လာကန်ထဲသို့ ဝင်းပပကျော်ကိုယ်တိုင် စွန့်ပစ်လိုက်သည်။ ဒါတင်မက နေအိမ်အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းပစ္စည်းတင်သော ဗင်ပေါ်တွင် ရှိနေသည့် ကျန်ဓားတစ်ချောင်းကိုလည်း ယူ၍ မိလ္လာကန်ထဲသို့ စွန့်ပစ်ပြန်၏။ သံစည်ပိုင်းအပြတ်အတွင်းမှ ဗြာအမှိုက်များကို အမှိုက်သိမ်းထားသော ယာဉ်ပေါ်သို့ ပန်းရန်သမားများကို စွန့်ပစ်နိုင်သည်။ သံစည်ပိုင်းအပြတ်ကို ယက်သေခံ ဒါနအဖြစ် ဆန်းအောင်တို့လင်မယားက ပန်းရန်သမားများကို စွန့်ကြဲလိုက်၏။ ကားဂိုထောင်အတွင်းရှိ ရေစုပ်မော်တော်ကို ပုစွန်တောင်နေ မီးစက်နှင့် မော်တာပြင်သူ မိတ်ဆွေတစ်ဦးအား ဆန်းအောင်က မေတ္တာလက်ဆောင် ဝေငှ

လိုက်သည်။

တရားခံ ဆန်းအောင်နှင့် ဝင်းပပကျော်တို့၏ အပါယ်ဘုံသွားမည့်ခဏ အောင်မြင်စွာ ပြီးမြောက်ခဲ့ချေပြီ။ သို့သော် လက်ရှိဘဝအနေအတွက် တင်ဖို့နေသောကြွေးက ပေးဆပ်ဖို့ရှိနေသေး၏။ ဒါကြောင့် သေဆုံးသူ အောင်နိုင်ဦး၏ အစ်မ ဒေါ်ခင်မေကြည်(ခ) မယုကို ခြိမ်းခြောက်၍ ငွေတောင်းဖို့ စိတ်ကြည်သည်။ နှုတ်ဖြင့်ပြောဆိုဆက်ဆံ၍ ခြိမ်းခြောက် ငွေတောင်းလျှင် တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်းသိသွားနိုင်သည်။ တယ်လီဖုန်းသတင်းစာသား (Message)ဖြင့် ခြိမ်းခြောက်လျှင် မည်သူမည်ဝါဆိုသည်ကို မခန့်မှန်းနိုင်။ ထို့ကြောင့် တရားခံ ဆန်းအောင်နှင့် ဝင်းပပကျော်တို့က သေဆုံးသူ အောင်နိုင်ဦး၏ လက်ကိုင်ဖုန်း (GSM)ကိုအသုံးပြု၍ မန္တလေးမြို့နေ မယုထံသို့ ၁၀၊ ၆၊ ၂၀၀၇ ရက်နေ့မှစကာ လိမ်လည်နည်းမျိုးစုံဖြင့် အထက်တွင် ဖွင့်ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း တယ်လီဖုန်း သတင်း (Message)များပေးပို့ပြီး ခြိမ်းခြောက်ငွေ တောင်းယူမှုများ ပြုလုပ်ခဲ့ကြလေတော့သည်။

အခန်း(၂၁)

“မယုပို့လိုက်တဲ့ ငွေကျပ်သိန်းတစ်ရာကို ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လက်ပြောင်းလက်လွှဲလုပ်ကြတာလဲ ...”

အမှုစစ်အရာရှိ စုံထောက်စံထူး၏ အမေးကို တရားခံ ဆန်းအောင်မှ အောက်ပါအတိုင်း အဖြေပေး၏။

အောင်နိုင်ဦးကိစ္စအတွက် ငွေကျပ်သိန်းတစ်ရာဖြင့် အပေးအယူလုပ်ရန် ဈေးတည့်ခဲ့ကြ၏။ ထိုငွေကို လက်ခံရယူဖို့က လိုသေးသည်။ ငွေပေးသူ မယုနှင့် ငွေယူမည့် ဆန်းအောင်တို့လင်မယားက မသိသူတွေ မဟုတ်။ ငွေပေးငွေယူလုပ်မည့်သူနှစ်ဦးစလုံးကို မသိမကျွမ်းသည့် ကြားခံလူတစ်ဦးက လိုလာချေပြီ။ ဒါကြောင့် ဝင်းပပကျော်က ဦးသိန်းဝင်းနေအိမ်သို့ ဖုန်းဆက်၏။ ဦးသိန်းဝင်း၏ဇနီး ဒေါ်ယဉ်ယဉ်အေးနှင့်တွေ့သည်။ ဝင်းပပကျော်က -

“အန်တီနေကောင်းတယ်နော် ... သမီး ပပပါ”

“အေး ... ကောင်းပါတယ်ကွယ်၊ ဘာများအကြောင်းလူးရှိလို့လဲ”

“ကျောင်းသားတစ်ယောက် နိုင်ငံခြားသွားဖို့အတွက် ကိုကျော်သူနဲ့ ဆက်သွယ်ချင်လို့ပါ။ ကိုကျော်သူရဲ့ UK က ဖုန်းနံပါတ်သိချင်လို့ ...”

ဒေါ်ယဉ်ယဉ်အေးက ဝင်းပပကျော်၏ လှည့်ကွက်ကို မသိရှာပေ။ ဒီတော့

ယည်း အင်္ဂလန်ရှိ သားဖြစ်သူ ကိုကျော်သူ၏ ဖုန်းနံပါတ်ကို လွယ်လွယ်ကူကူပင် ပေးလိုက်၏။ ဝင်းပပကျော်က အောင်နိုင်ဦး၏ လက်ကိုင်ဖုန်းဖြင့် အင်္ဂလန်နိုင်ငံရှိ ကျော်သူထံ ဖုန်းဆက်၏။ ကျော်သူနှင့် တိုက်ရိုက်တွေ့သည်။ ဒီတော့ ဝင်းပပကျော်က အင်္ဂလန်တွင်ကျောင်းတက်ဖို့ ကျောင်းသားတစ်ဦးအတွက် ငွေကျပ်သိန်းတစ်ရာ အပေးအယူလုပ်လိုသည်ဟု ဆို၏။ သို့သော် ငွေပေးသူနှင့် ငွေယူမည့်သူကို ပေးမတွေ့လိုကြောင်း၊ ငွေပေး ငွေယူကိုလည်း ရန်ကုန်မှာပင်လုပ်လိုကြောင်း ငွေကိုလည်း အင်္ဂလန်ကိုပို့သည့် အသွင်သဏ္ဌာန်မျိုးဖြစ်အောင်လုပ်မည်။ ထိုသို့ ငွေလွှဲပို့သည့်အခါ ရန်ကုန်မှ အင်္ဂလန်၊ အင်္ဂလန်မှ ရန်ကုန်သို့ အသွားအပြန် ဗွေလွှဲပို့နှင့် ကျော်သူမိဘများထံမှ ချေးယူထားသောငွေ ဆယ်သိန်းကိုလည်း ပေးဆပ်မည်ဖြစ်ကြောင်း ဝင်းပပကျော်က သတင်းစကားခေါ်၏။ ဒီတော့ ကျော်သူက -

“အဲဒါဆိုလည်း ကျွန်တော့်အိမ်မှာ ငွေလွှဲငွေယူလုပ်လိုက်ပေါ့”

ကျော်သူ စကားက ဂိုဏ်းပါသည်။ သို့သော် ဉာဏ်များသည့် အကြံသမားက ဒီစကားကို မနှစ်သက်၊ ဒါကြောင့် ဝင်းပပကျော်က -

“အဲဒီလိုလည်း မဖြစ်သေးဘူးဟာ ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်မရဲ့”

ပင်းပပကျော်က ငွေလွှဲသူနှင့် ဦးသိန်းဝင်း(ကျော်သူဖခင်)ကို ပေးမတွေ့ ဖေချင်။ ငွေလွှဲမည်သူနှင့် ဦးသိန်းဝင်းတို့ကြားတွင် ကြားခံတစ်ဦးလိုသည်။ ထိုလူသည် ငွေလွှဲမည်သူနှင့် မသိမကျွမ်းသူဖြစ်ရမည်။ ထိုသူမှတစ်ဆင့် ငွေလွှဲများကို ဦးသိန်းဝင်းထံပို့စေ၍ ဦးသိန်းဝင်းထံမှ ၎င်းတို့လင်မယားက လွှဲငွေများကို ထုတ်ယူလိုကြောင်း ပြော၏။

ကျော်သူက ဝင်းပပကျော်ကို ခေတ္တဖုန်းကိုင်၍ စောင့်ပေးရန်ပြော၏။ ထို့နောက် ကျော်သူက မိမိနှင့်အတူရှိနေသူ စိုးလွင်ဦးကို တိုင်ပင်သည်။ စိုးလွင်ဦးကလည်း ထိုငွေကျပ်သိန်းတစ်ရာကို ရန်ကုန်ရှိ ဇနီးသည် မသက်သက်ကျော်ထံ ယွှဲပို့ရန် သဘောတူလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျော်သူက -

“အစ်မကို ကျွန်တော် လိပ်စာ တစ်ခုပေးမယ်” ဟု ကျော်သူက ဤသို့ စဖွင့်သည်။ ထိုနေရပ်လိပ်စာတွင် မသက်သက်ကျော် ဆိုသူရှိကြောင်း၊ မသက်သက်ကျော်သည် မိမိနှင့်အတူ အင်္ဂလန်တွင်ရှိနေသူ ကိုစိုးလွင်ဦး၏ဇနီးဖြစ်ကြောင်း၊ ဗွေလွှဲပို့မည့်သူသည် မသက်သက်ကျော်နေအိမ်သို့ ငွေသွားပို့ရန်ပြော၏။ ငွေလွှဲ

ရောက်လာသည့်အခါ မသက်သက်ကျော်က ဖခင်ညီသိန်းဝင်းထံ အကြောင်းကြား လိမ့်မည်။ ဖခင်ထံလွှဲပြောင်းရောက်သည့်အခါ ဝန်ဆောင်စရိတ်နှင့် ဆွေငွေများကို ပေးဆပ်၍ ကျန်ငွေများကို ထုတ်ယူရန် ကျော်သူက ပြောဆို၏။ စကားအဆုံး တွင် ဝင်းပပကျော်က -

“အဲဒါဆို အစ်မကို လိပ်စာပေး၊ ငွေလွှဲပို့မယ့်သူကို အဲဒီလိပ်စာပေးလိုက် မယ်”

“အမှတ် ၄၀၊ မြေနုလမ်း၊ မြေနီကုန်းပါ အစ်မ”

“အေး... အေး... ကျေးဇူးပဲနော်... ဘိုင်ဘိုင်...”

အထက်တွင် ဖွင့်ဆိုခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။ ဝင်းပပကျော်ကိုယ်တိုင် ငွေကျပ်သိန်း တစ်ရာပိုက်၍ အထက်ကလိပ်စာကို ဆိုက်ရောက်ခဲ့သည်။ မချီဆိုသူမှ UK နိုင်ငံရှိ ကိုဇင်မောင်သိန်း(ဖုန်း ၀၉၃၃၀၈....)သို့ ငွေလွှဲပို့၍ လာဖို့ကြောင့် တမင် အကြံထုတ်၍ အသွင်သဏ္ဌာန်လုပ်ကာ သရုပ်ဆောင်ခဲ့ပါသည်။

ဒါတင်မက အောင်နိုင်ဦးကို အစ ဖျောက်ခဲ့သလို ငွေကျပ်သိန်းတစ်ရာကို လည်း အစဖျောက်ရန် စီမံကြသည်။ ငွေကျပ်သိန်းတစ်ရာကို အောင်နိုင်ဦးကိုယ်တိုင် လက်ခံရရှိကြောင်း သဏ္ဌာန်ဆောင်၍ အောင်နိုင်ဦး၏ လက်ကိုင်ဖုန်း(GSM)မှ မယူ၏ လက်ကိုင်ဖုန်း(GSM)သို့ Message (သတင်း)များ ရိုက်နှိပ်ပေးပို့ခဲ့သည်။ ထို Message ထဲမှ အဓိကကျသော စကားလုံးများမှာ -

“ကျွန်တော့်အပေါ် နားလည်မှုရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ် လိုက်ပါပြီ”

(I married a girl who understand me)

“ဒီငွေဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ဘဝသစ်စဖို့ လိုအပ်ပါတယ်”

(This money is need for to start my new life)

“ဒီငွေကို နိုင်ငံခြားမှာနေတဲ့ သူငယ်ချင်းဆီက ရခဲ့ပါပြီ”

(I got this money from my friend who live in oversea)

“အခု တခြားနိုင်ငံကို နယ်စပ်က တစ်ဆင့်သွားဖို့ အသင့်ဖြစ်နေပါပြီ”

(Now I am ready to go another country from borderline)

“တစ်နေ့ ပြန်တွေ့ကြတာပေါ့၊ ဘိုင်ဘိုင်...”

(See you one day. Bye ...bye...)

ဟု ဖော်ပြပါရှိသော စာသားကို လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးက ဇန်တီး၍

စုံထောက်မောင်ရဲခဲ

အကြံကြီးစွာဖြင့် စီစဉ်ပြုလုပ်ခဲ့ကြောင်းကို တရားခံ ဆန်းအောင်မှ ဝန်ခံထွက်ဆိုခဲ့လေသည်။

အမန်း(၂၂)

ဟရားခံ ဆန်းအောင်နှင့် ဝင်းပပကျော်တို့၏ ထွက်ဆိုချက်က ကွဲလွဲချက်မရှိ။ သို့သော် ဤမျှဖြင့် မပြည့်စုံသေး။ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူ(တရားခံ)၏ ဝန်ခံချက်ကို ထောက်ခံထွက်ဆိုမည့် စကားမပြောသော သက်သေ(Mute Evidence)နှင့် သက်သေခံပစ္စည်း(Exhibit)တို့က လိုသေးသည်။ ဤလုပ်ငန်းကိုစဉ် အမှုစစ်အရာရှိ စုံထောက်စံထူးက လက်မှန်ရရှိကိုမြှောက်ကြသည်။ အချိန်က ၃၁၊ ၇၊ ၂၀၀၇ ရက်နေ့ မနက်အာရုဏ်တက်ချိန်။ ဤအချိန်မျိုးတွင် အများသူငါအချို့ ကုသိုလ်မင်္ဂလာယူနေ၏။ ဒါကို မထောက်ထားဘဲ အနိဗ္ဗာန်မြင်ကွင်းနှင့် မိစ္ဆာဘုံသွားမည့် သူတို့၏ သဏ္ဌာန်ကို ပြသ၍ မဖြစ်သေး။

အမှုစစ်အရာရှိ(အိုင်အို)နှင့် ပြစ်မှုကျူးလွန်သူ(တရားခံ)ဆိုတာက ရန်သူတွေ မဟုတ်။ တာဝန်ရှိသူနှင့် အကုသိုလ်ပွားသူတို့သာ ဖြစ်သည်။ တာဝန်ရှိသူက ကျေပွန်စွာထမ်းဆောင်သလို အကုသိုလ်ပွားသူကလည်း မိမိ၏မကောင်းမှုကို မှန်မှန်ကန်ကန် ဝန်ခံခဲ့ပါလျှင် တာဝန်ရှိသူ(အိုင်အို)သည် အကုသိုလ်ပွားသူ(တရားခံ)အပေါ် ဥပဒေဘောင်အတွင်းမှနေ၍ လူသားချင်း စာနာထောက်ထားမှု ရှိရပါမည်။ ဤအထာကို ကြေညက်နေပြီဖြစ်သူ စုံထောက်စံထူးသည် ပြစ်မှုကျူးလွန်သူ (တရားခံ)လင်မယားကို ခေတ္တ အနားပေး၏။ ကျန်းမာရေးအတွက် ကိုယ်လက်သန့်စင်ရန် အချိန်ပေး၏။ နံနက်စာအတွက်လည်း ၎င်းတို့နှစ်သက်မည့် အစားအသောက်ဖြင့် တည်ခင်းစေ၏။ လုံခြုံရေးတာဝန်ကျအဖွဲ့သို့ လွှဲအပ်၍ စုံထောက်စံထူးနှင့် အမှုစစ်အဖွဲ့လည်း ခေတ္တတန်းဖြတ်ကြသည်။

ဝါဆို၊ ဝါခေါင် ရေဖောင်ဖောင်ဆိုသလို ဇူလိုင်၊ ဩဂုတ်လတို့၏ မိုးရေချိန်က စံချိန်တင်လောက်သည်။ မူခင်းတစ်ဖွဲ့မှူးရုံး(ပင်မ)အဆောက်အအုံရှေ့ရှိ မြက်ခင်းပြင်နှင့် ကွန်ကရစ်လမ်းတို့မှာ ငွေရောင် ကော်စောကြီးခင်းထားသလို၊ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် မိုးနှင့်အတူ လေပြင်းက ဝင်လာသည်။ ထိုလေပြင်းက ရုံးပတ်ပတ်လည်ရှိ အုန်းပင်များကို ယိမ်းကနိင်းလိုပင်။ ထိုလေပြင်းကြောင့် ကြွေသက်လာသော အုန်းလက်ခြောက်တို့က ငွေရောင်ကော်စောကြီးပေါ်တွင် လူးကာလှိမ့်ကာဖြင့်...။ ရုံးခန်းအတွင်း ပြုတင်းတံခါးမှ ဤရှုခင်းကို ငေးမောခံစားနေသူက

စုံထောက် စံထူး။ လှိုင်းလေကြမ်း၍ မုန်တိုင်းထန်ပါစေ ကျရာတာဝန်ကို တော့ ပွန်စွာ ထမ်းရွက်ရမှာက နိုင်ငံဝန်ထမ်းကောင်းတစ်ယောက်၏အလုပ်။

ဒီကနေ့ ၃၁၊ ၇၊ ၂၀၀၇ ရက်နေ့ လုပ်ရမည့်အလုပ်က သေဆုံးသူ အောင် နိုင်ဦး၏ ရုပ်အလောင်းကို ဖော်ထုတ်ရမည်ဖြစ်သည်။ ဖြစ်မှုဖြင့် လူသေအလောင်း ဖော်ထုတ်စစ်ဆေးရာတွင် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ တစ်ခုတည်းဖြင့် လုပ်ဆောင်၍ဖြစ်၊ သက်ဆိုင်ရာ မြို့နယ်အာဏာပိုင်အဖွဲ့အစည်းများဖြစ်ကြသော မြို့နယ် အေးချမ်း သာယာရေးနှင့်ဖွံ့ဖြိုးရေးကောင်စီ(ဥက္ကဋ္ဌ)၊ တရားစီရင်ရေး(ဥက္ကဋ္ဌ)နှင့် မှောင်သရာဝန် ကြီး(သို့မဟုတ်) မြို့နယ်ဆရာဝန်ကြီးတို့ထံ အကြောင်းကြားရသည်။ ဒါတင်မက ထိုပုဂ္ဂိုလ်များ(သို့မဟုတ်) ကိုယ်စားလှယ်များကိုယ်တိုင် အခင်းဖြစ်အရပ်သို့ လိုက် ပါရသည်။ ထို့ပြင် စနစ်ပုံ(မြေပုံ)ရေးဆွဲရန်အတွက် မြို့နယ်မြေစာရင်းမှူးနှင့် အခင်းဖြစ်ဒေသက ရပ်ကွက်အေးချမ်းသာယာရေးနှင့်ဖွံ့ဖြိုးရေးကောင်စီဝင်များ ကိုလည်း ချိတ်ဆက်ထားရသည်။ ထိုဌာနများကို တရားဝင် အကြောင်းကြားစာ များ ပို့ရသည်။ အခင်းဖြစ်အရပ်ဒေသ၏ မြို့နယ်တရားသူကြီး(ဥက္ကဋ္ဌ)၏ တရား ဝင်ခွင့်ပြုမိန့်ရမှသာ လူသေအလောင်းကို တူးဖော်စစ်ဆေးခွင့်ရှိသည်။ ဤလုပ်ငန်း အဆင့်ဆင့်ကို အချိန်နှင့်တပြေးညီ အစဉ် ပြေပြီးမြောက်စေရန် စုံထောက်စံထူး ကိုယ်တိုင် စီစဉ် ရေးသားဆောင်ရွက်နေ၏။ ခဏအကြာ -

“အောင်ရင်ရေ ... ဟေ့ ... အောင်ရင် ...”

ရုံးခန်းတွင် အသင့်တာဝန်ကျ တပည့်ကျော် ဒုရဲအုပ်အောင်ရင်ကို စံထူးက လှမ်းခေါ်သည်။ အောင်ရင်ထံမှ ဘာသံမှထွက်မလာ။ စိတ်မရည်စွာဖြင့် စံထူးက မိမိအခန်းမှ အပြင်သို့ ထွက်ကြည့်၏။ အိုင်အိုများ စုစည်းရုံးခန်း၏ ထောင့်ကျကျ နေရာရှိ ထိုင်ခုံပေါ်တွင် တပည့်ကျော် အောင်ရင်မှာ ပါးစပ်မှ ဥဩဆွဲသော သံစဉ်များဖြင့် အနားယူနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ အောင်ရင်အနီးသို့ လျှောက်သွား သည်။ ထိုင်ခုံကို ခြေဖြင့်ကန်၍ စုံထောက်စံထူးက -

“အောင်ရင် ... ဟေ့ကောင် ... အောင်ရင် ...”

စံထူး၏ တွန်းကန်မှုနှင့်အော်ဟစ်မှုက အောင်ရင်၏ အိပ်မက်ကမ္ဘာလေးကို ပြိုကွဲစေခဲ့သည်။ ရုတ်တရက် လန့်နိုးလာသူ ဒုရဲအုပ်အောင်ရင်က ထိုင်ရာမှ ထရင်း -

“ဗျာ ... အာစရိ၊ ဘာခိုင်းဖို့ရှိလို့လဲ”

“ရော ... ဒီစာတွေ ကွန်ပျူတာရိုက်ခိုင်း၊ ပြီးတော့ အိုင်အိုအောင်မြင်ခဲ့

စုံထောက်မောင်ရဲခဲ

အဖွဲ့ကိုလည်း အစည်းအဝေးခန်းမှာ အခုချက်ချင်း စုထားပါလို့ပြော”

မျက်နှာကို လက်ဖြင့်ပွတ်သပ်၍ ဒုရဲအုပ်အောင်ရင်မှာ ကွန်ပျူတာအခန်းနှင့် အမည်းအဝေးခန်းဆီသို့ သုတ်ခြေတင်လေ၏။

အလောင်းတူးဖော်စစ်ဆေးမည့်အကြောင်းကြားစာများ ကွန်ပျူတာရိုက်နေ ချိန်တွင် စုံထောက်စံထူးနှင့် အိုင်အိုအောင်မြင်တို့အဖွဲ့ အစည်းအဝေးခန်းမတွင် ဆုံကြသည်။ ယနေ့လုပ်ငန်းစဉ်တွင် အလောင်းတူးဖော်ရေးအဖွဲ့၊ မိလ္လာကန်အတွင်းမှ သက်သေခံစား ဆယ်ယူရေးအဖွဲ့၊ တရားခံလုံခြုံရေးအဖွဲ့နှင့် အကူအဖွဲ့ဟူ၍ အသီးသီးသတ်မှတ်ကြ၏။ ကွန်ပျူတာရိုက်နှိပ်ပြီးသော အလောင်းဖော်မည့် စာချောများကိုလည်း ခြေမြန်တော်များဖြင့် လှိုင်သာယာမြို့နယ် အာဏာပိုင် အဖွဲ့အစည်း အသီးသီးထံသို့ ...။

အခန်း(၂၃)

နံနက်စောစောက သည်းထန်စွာ ရွာသွန်းခဲ့သော မိုးက အားပျော့ခဲ့ချေပြီ။ လမ်းပေါ်ရှိ ဗုံးရေများကလည်း မြောင်းငယ် ချောင်းငယ်များမှတစ်ဆင့် မြစ်အတွင်း သို့ ...။ စုံထောက်စံထူး ဦးဆောင်သော အမှုစစ်အဖွဲ့ကလည်း ကျွမ်းကျင်သူများ လုပ်ငန်းသုံးပစ္စည်းများနှင့်အတူ တရားခံ လင်မယားကိုပါခေါ်၍ လှိုင်သာယာမြို့နယ် FMI City သို့ ဦးတည်လျက်။ ထိုနေ့(၃၁ ၇ ၂၀၀၇) မနက် ထင်ထင်လင်း သည့်အချိန်တွင် FMI City ရွှေနှင်းဆီ(၁)လမ်းရှိ အချင်းဖြစ်နေအိမ်သို့ရောက် ကြ၏။ ချိန်းဆိုထားသော မြို့နယ်အာဏာပိုင်အဖွဲ့အစည်းများ၊ မြို့နယ်ဆရာဝန် ကြီးနှင့် အပိုင် ရပ်ကွက်အေးချမ်းသာယာရေးနှင့်ဖွံ့ဖြိုးရေးကောင်စီဝင်များ ပြည်သူ စွမ်းအားရှင်များကလည်း ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်၍ အခင်းဖြစ်နေအိမ်သို့ ရောက်ရှိလာ ကြသည်။ တာဝန်ရှိ အဖွဲ့အစည်း စုံညီချိန်တွင် စုံထောက်စံထူးက -

“အောင်နိုင်ဦးအလောင်းမြှုပ်ထားတဲ့နေရာကို မင်းတို့ လင်မယားက ဦးဆောင်ပြီး တို့ကို လိုက်ပြစမ်းပါ”

တရားခံ ဆန်းအောင်နှင့် ဝင်းပပကျော်တို့က ရှေ့မှဦးဆောင်၍ နေအိမ် အောက်ထပ်ရှိ ကားဂိုထောင်သို့ ထွက်လာကြသည်။ နေအိမ် တစ်ယောက်အိပ် မန်းနှင့်ကပ်လျက် ကားဂိုထောင်၏ အနောက်တောင်ထောင့် ကွန်ကရစ်ခင်းထား သောနေရာကို တရားခံနှစ်ဦးစလုံးက လက်ညှိုးထိုး၍ ညွှန်ပြကြ၏။

“ဒီနေရာ သေချာတယ်နော်”

စုံထောက်စံထူး၏ အမေးကို တရားခံ သန်းအောင်နှင့် ဝင်းယေကျော်တို့ နှစ်ဦးစလုံးက -

“သေချာပါတယ်ခင်ဗျ။ အဲဒီ ကွန်ကရစ်အောက်မှာပါ”

အတူပါ ကျွမ်းကျင်သူ လုပ်သားများဖြင့် ကြမ်းခင်းကွန်ကရစ်ကိုတူးဖော်ကြ၏။ မှတ်တမ်းအဖွဲ့ကလည်း လှုပ်ရှားမှုအလုံးစုံကို ဓာတ်ပုံ၊ ဗွီဒီယိုတို့ဖြင့် မှတ်တမ်း တင်၏။ သုံးပေပတ်လည် ကွန်ကရစ်ကျင်း၏ အနက် တစ်ပေကျော်ခန့်တွင် ဆိုးရွားသော အနံ့အသက်နှင့်အတူ အောင်နိုင်ဦး၏ ရုပ်အလောင်း အစအနကို တစ်စွန်းတစ်စ မြင်ရလေပြီ။ နှစ်လနီးပါးကြာ မြှုပ်နှံထားသော ရုပ်အလောင်းကို မူလအနေအထားမပျက်အောင် ဂရုစိုက်၍ တူးဖော်ကြရသည်။ အချိန်အတော်ကြာ တွင် အောင်နိုင်ဦး၏ ရုပ်အလောင်းက မြုပ်အောင်းထားသော ဖြေကျင်းအတွင်းမှ ပီပြင်စွာ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။ ပုပ်ပွ၍ ပျက်စီးနေသော ရုပ်အလောင်းကို ညင်သာစွာ ကိုင်တွယ်ထုပ်ပိုးကြ၏။ ထုပ်ပိုးပြီး ရုပ်အလောင်းကို ဆေးစာနှင့်အတူ မူခင်းဆရာဝန်ဆီသို့ ...။

ဤသည်မှာ အပါယ်ဘုံသွားမည့် လင်မယား၏ ဆိုးရွားလှသော အနိဋ္ဌာရုံ မြင်ကွင်းတစ်ခုပင်။ ရုပ်အလောင်းကို ထုတ်ပြောင်းပြီးသော်လည်း လုပ်ငန်းက မပြီးပြတ်သေး။ အောင်နိုင်ဦးကို ထိုးသတ်ခဲ့သည့် သက်သေခံစားက ကျန်သေး သည်။ သက်သေခံစားကို ရရှိဖို့အတွက် မိလ္လာ(မစင်)ကျင်းဆယ်သော လုပ်သား အဖြစ် အသွင်ပြောင်းရပေဦးမည်။ စုံထောက်ဌာနတွင် စံထားလောက်အောင် ထူးခြားသူ အမျိုးမျိုး ရှိကြသည်။ မိလ္လာကျင်းဆယ်ယူမည့်အလုပ်ကို မစင် စံထူးက တာဝန်ယူသည်။

အခင်းဖြစ်နေအိမ်တွင် မိလ္လာကန် သုံးခုရှိသည်။ နေအိမ်နှင့်ကပ်လျက်ကျင်း က မိလ္လာကန်(၁)ဖြစ်၍ အလယ်က(၂)နှင့် အစွန်ဆုံးက(၃) ဖြစ်သည်။ ဦးစွာပထမ မိလ္လာကန်(၃)ကို မစင်စံထူးကိုယ်တိုင် စတင်ဆယ်ယူသည်။ ကျင်းအတွင်းမှ မစင်များကျန်သွားသောအခါ အရိုးအသွား ၁၂ လက်မခန့်ရှိ ဓားရိုးပါ ဓားဦးချွန် တစ်ချောင်းက မိလ္လာကန်အတွင်းမှ မစင်စံထူးကို လက်ယပ်ခေါ်နေသည်။ ဤသည် ကို မြင်တွေ့နေသော မစင်စံထူးက မိလ္လာကန်အတွင်းမှ -

“ဆရာစံထူးရေ ... သက်သေခံစား တွေ့ပြီဗျို့”

ဟုအော်ဟစ်ပြောဆိုပြီး ဓားရိုးပါ ဓားတစ်ချောင်းကို စုံထောက်စံထူးသို့ ကမ်းပေး၏။ မိလ္လာကျင်းအတွင်းမှ မစင်စံထူးပေးသော ဓားဦးချွန်ကိုလှမ်းယူရင်း

စုံထောက်မောင်ရေခဲ

စုံထောက်စံထူးက -

“ဒါ ... သက်သေခံစားမဟုတ်ဘူးကွ”

“ဗျာ”

စုံထောက်စံထူး၏ အပြစ်စကားကြောင့် မိလ္လာကျင်းအတွင်းက မစင်စံထူး ခမျာ ဗျာတ၍ပင် သံသယဝင်မိ၏။

“ဟုတ်တယ်လေကွာ၊ သက်သေခံစားကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးထားတော့ ဓားရိုးက မီးလောင်သွားလို့ ဓားသွားပဲကျန်မှာပေါ့။ အဲဒီတော့ ... ကျန်တဲ့မိလ္လာနှစ်ကန်မှာ ဓားရိုးမပါတဲ့ သက်သေခံစားကို မင်းဆက်ပြီး ကြိုးစားလိုက်ပါဦး”

စုံထောက်စံထူး၏စကားကြောင့် အညစ်အကြေးများ ပေကျံနေသော မစင် စံထူး၏မျက်နှာက မဲ့ကာရွံ့ကာဖြင့် ...။ သို့သော် ကျွမ်းကျင်ရာလိမ္မာဆိုသလို မစင်စံထူးနှင့်အဖွဲ့က နံပါတ်(၂)အလယ်ကန်ကို ဆယ်ပြန်၏။ ထိုကန်မှ မစင်များ ကုန်သွားသော်လည်း သက်သေခံစားက ထွက်မလာ။ သို့အတွက် နေအိမ်နှင့်ကပ် လျက်ရှိသော မိလ္လာကျင်းအမှတ်(၁)ကို ဆက်၍ ဆယ်ယူရပြန်၏။ ထိုကန်မှ မစင်များအကုန်တွင် ဓားရိုးမပါ အသွား ခုနစ်လက်မခန့်ရှိ ဓားဦးချွန်တစ်ချောင်းက မစင်စံထူးကို အသွင်သဏ္ဌာန်ဖြူစွာဖြင့် ဟုတ်မှန်ကြောင်းပြသနေ၏။ ထိုဓားသွား ကို ကောက်ယူ၍ မိလ္လာကျင်းအတွင်းမှ မစင်စံထူးက -

“တွေ့ပြီဗျို့ ... ဆရာစံထူးရေ ... သက်သေခံစားတွေ့ပြီဗျ”

ဟုအော်ဟစ်ပြောဆိုပြီး အရိုးမပါ သက်သေခံစားသွားကို မိလ္လာကျင်းပေါ် ရှိ အမှုစစ်အရာရှိ စုံထောက်စံထူးသို့ လှမ်းပေး၏။ မိလ္လာ(မစင်)ကျင်းအတွင်းမှ သက်သေခံစားသွားကို ကိုယ်တွေ့မျက်မြင်သက်သေများရှေ့တွင် အမှုစစ်အရာရှိ စုံထောက်စံထူးက ဥပဒေနှင့်အညီ သိမ်းယူထုပ်ပိုး၏။ အလောင်းတူးဖော်ခြင်းနှင့် သက်သေခံစား ရှာဖွေသိမ်းဆည်းခြင်းကဏ္ဍက ဤမှာတွင်တစ်ခန်း ရပ်၍ ...။

အခန်း(၂၄)

သေဆုံးသူ အောင်နိုင်ဦး၏ လက်ကိုင်ဖုန်း (GSM)နှင့် လက်ပတ်နာရီ အကြောင်း ခေါင်းစဉ်ပြောင်း၍ စစ်မေးကြည့်သည်။

မယုထံမှ ငွေသိန်းတစ်ရာကျပ် လက်ခံရရှိပြီးနောက် သေဆုံးသူအောင်နိုင်ဦး ကိုင်ဆောင်သည့် Nokia အမျိုးအစား (GSM) လက်ကိုင်ဖုန်းအတွင်းရှိ ဖုန်း ကတ်ကို ချိုးဖဲ့ဖျက်စီး၍ Classic ဘော်ဒါဆောင်ရှိ ရေအိမ်ထဲသို့ စွန့်ပစ်ခဲ့သည်။

ကျန်ရှိနေသော လက်ကိုင်ဖုန်းအခွဲကို ယူနေပလာတာ(ပထမထပ်)ရှိ လက်ကိုင်ဖုန်းရောင်းဝယ်သောဆိုင်သို့ ငွေကျပ်ခုနစ်သောင်းဖြင့် ရောင်းချခဲ့သည်။ အောင်နိုင်ဦးဝတ်ဆင်သော Trofish အမျိုးအစားလက်ပတ်နာရီကို ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ အနော်ရထာလမ်းရှိ နာရီရောင်းဝယ်သောဆိုင်တွင် ငွေငါးသောင်းကျပ်ဖြင့် ရောင်းချခဲ့ကြောင်း ထွက်ဆိုကြသည်။

စုံထောက်စံထူးကိုယ်တိုင် လက်ကိုင်ဖုန်းနှင့် နာရီရောင်းဝယ်ကြသောဆိုင်များသို့ ဦးတည်ခဲ့၏။ ယူနေပလာတာ(ပထမထပ်)ရှိ လက်ကိုင်ဖုန်းရောင်းဝယ်သောဆိုင်ရှင်က -

“သူတို့ဆီက ကျွန်တော်ဝယ်ထားတဲ့ လက်ကိုင်ဖုန်းက ဒီဟာပါ”

ဟုဆို၍ Nokia အမျိုးအစား ငွေရောင် Model No; ၆၂၃၀ လက်ကိုင်ဖုန်းအခွဲတစ်လုံးကို ထုတ်ပေးသည်။ တရားခံ ဝင်းပပကျော်ကလည်း သက်သေခံပစ္စည်းမှန်ကန်ကြောင်း ထောက်ခံခဲ့သည်။ တရားခံနှင့် သက်သေခံပစ္စည်း ဝယ်ယူထားသူတို့ထံမှ သက်သေခံလက်ကိုင်ဖုန်းကို ဥပဒေနှင့်အညီ သိမ်းယူကြ၏။

ထိုမှတစ်ဆင့် ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ အနော်ရထာလမ်းရှိ နာရီရောင်းဝယ်သောဆိုင်သို့ / စုံထောက်စံထူးနှင့် တရားခံလင်မယားနှစ်ဦး ဆိုင်ထဲဝင်လာကတည်းက ဆိုင်ရှင်ဖြစ်သူမှာ သဘောပေါက်နားလည်သွားဟန်တူသည်။ ဒီလိုအရောင်းအဝယ် မှားယွင်းမှုမျိုးက ဆိုင်တိုင်းလိုလို ကြုံတွေ့နေကြသည်။ ဒီအထာကို သိနားလည်ထားသူဆိုရှင်က -

“သူတို့လာရောင်းလို့ ယောက်ျားလက်ပတ်နာရီတစ်လုံး ဝယ်ထားပါတယ်”

“အဲဒီနာရီကော အခုဆိုင်မှာရှိသေးလား”

“ရှိပါတယ်ခင်ဗျ”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ဆိုင်ရှင်ဖြစ်သူက နာရီများထည့်ပြထားသော မှန်ခိရိအတွင်းမှ လက်ပတ်နာရီတစ်လုံးကို ထုတ်ယူလာသည်။ ထုတ်ယူလာသော သားရေအညိုရောင်ကြိုးတပ် Trofish အမျိုးအစား လက်ပတ်နာရီကို စာခွဲပေါ်သို့ချပြသည်။ ဆိုင်ရှင်ချပြသော နာရီကို တရားခံနှစ်ဦးစလုံးက သက်သေခံနာရီ မှန်ကန်ကြောင်း ခေါင်းညိတ်ကြသည်။ ရောင်းသူ၊ ဝယ်သူအညီတည့်သဆုံးသူ အောင်နိုင်ဦး၏ လက်ပတ်နာရီကို သက်သေခံပစ္စည်း(Exhibit)အဖြစ် ဥပဒေနှင့်အညီ သိမ်းယူကြသည်။

သက်သေခံပစ္စည်း လက်ကိုင်ဖုန်းနှင့် လက်ပတ်နာရီတို့မှာလည်း မှောက်မှား

စုံထောက်မောင်ရေခဲ

ဝရာမရှိသော အထောက်အထား(Mute Evidence)တစ်ခုပင်ဖြစ်၏။ နောက်တစ်
ကို ထောက်ရှုဖို့အတွက် ပုဂ္ဂိုလ်တော်မြို့နယ်ရှိ အနော်ရထာအိမ်ရာသို့ ချီတက်
ကြသည်။ ထိုအိမ်ရာတွင် မော်တာနှင့် မီးစက်ပြုပြင်သော ကိုကာစင် (အမည်
မဟုတ်)ဆိုသူရှိသည်။ သူ့ထံတွင် တရားခံ ဆန်းအောင်က မေတ္တာဖြင့် ထား
ထားသော ရေစုပ်မော်တာတစ်လုံးရှိသည်။ ထိုမော်တာမှာ အလောင်းမြှုပ်
ကျင်းတူးစဉ်က ကျင်းအတွင်းမှ ရေများကို စုပ်ထုတ်သော သက်သေခံ မော်တာ
ဖြစ်၏။

“ဒီရေစုပ်မော်တာကို သက်သေခံပစ္စည်းအဖြစ်နဲ့ သိမ်းဆည်းပါမယ်”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ... သိမ်းပါခင်ဗျ”

မည်သို့သောအကြောင်းအရာမှ မသိရှာသော ကိုကာစင်က မေတ္တာလံ
ဆောင်ရထားသော မော်တာကို အပ်ပေး၏။ ကိုကာစင်အပ်ပေးသော တစ်
နိုင်ငံလုပ် Model IDB -၃၅ အမျိုးအစား ရေစုပ်မော်တာမှာ အခင်းဖြစ်စဉ်
အသုံးပြုသော သက်သေခံပစ္စည်းဟုတ်မှန်ကြောင်း တရားခံ ဆန်းအောင်မှ
ယေဘုယျခံပြု၏။ ပေးကမ်းသူနှင့် လက်ခံသူတို့နှစ်ဦးထံမှ သက်သေခံ ရေစုပ်မော်
တာကို ဥပဒေနှင့်အညီ သိမ်းယူကြ၏။

အောင်နိုင်ဦး သေဆုံးမှုသည် ပုဂ္ဂိုလ်တော်မြို့နယ်မှ အခြေခံ၍ လှိုင်သာယာ
မြို့နယ်တွင် အဆုံးသတ်ခဲ့သည်။ တရားလို ဒေါ်ခင်မေကြည်(ခ) မယု၏ တိုင်
ကြားချက်ကို ပုဂ္ဂိုလ်တော်ရဲစခန်းတွင် အမှုဖွင့်အရေးယူထားပြီး ဖြစ်သည်။ စစ်ဆေး
ပေါ်ပေါက်ချက်အရ လှိုင်သာယာမြို့နယ်၊ FMI City ရွှေနင်းဆီ(၁)လမ်းရှိ နေအိမ်
ဖြစ်ပွားခဲ့သော အမှုကို စုံထောက်စံထူးမှ တရားလိုပြုလုပ်၍ အမှုဖွင့်ထိုင်ကြား
သည်။ ထိုအမှုကို လှိုင်သာယာရဲစခန်းမှ ပထမသတင်းပေးတိုင်ကြားချက် အမှတ်-
၁၈၁၅/၂၀၀၇ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၂၈/၃၆၄/၃၀၂တို့ဖြင့် အမှုဖွင့် အရေးယူ
ရလေမော့သည်။

အခန်း(၂၅)

အဓိကအရေးပါသည့် ငွေကျပ်သိန်းတစ်ရာ အခန်းကဏ္ဍက ကျန်ရှိနေ
သေး၏။ ထိုငွေများနှင့် ပတ်သက်၍ မေးမြန်းရာတွင် တရားခံလင်မယားနှစ်ဦးက
အောက်ပါအတိုင်း ဖွင့်ဆိုခဲ့ကြသည်။

မယု ပေးပို့ခဲ့သော ငွေကျပ်သိန်းတစ်ရာအနက်မှ ဦးသိန်းဝင်းအား ငွေလွှဲခံ

အသွားအပြန် ဆယ်သိန်း၊ အကျိုးဆောင်ခ ငါးသိန်း၊ ကျော်သူထံမှ ချေးယူထားငွေ ဆယ်သိန်း၊ FMI City အိမ်ငှားစဉ်က ချေးယူထားငွေ ခုနစ်သိန်းနှင့်အတိုး စုစုပေါင်း ၃၂၅၉၅၀၀ ကျပ်ကို ပေးဆပ်ခဲ့ကြသည်။ တရားခံ ဆန်းအောင်နှင့် တရားခံ ဝင်းပပကျော်တို့သည် အဆောင်နေကျောင်းသားများထံမှ ကြိုတင်ငွေ ရယူထားပြီး မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများထံမှ ချေးငှားထားသောငွေများကိုလည်း သက်သေခံငွေများဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း ပြန်လည်ပေးဆပ်ခဲ့ကြသည်။

အဆောင်နေကျောင်းသား အောင်ထွန်းလင်းအား ငွေကျပ် ၅၀၀၂၅၀ ကျပ် နှင့် FEC ၄၀၀ ဝယ်ယူ၍ ပြန်အမ်းခဲ့ပြီး၊ ကျော်မြင့်အား ငါးသိန်းကျပ်၊ ခဲထွဋ်ရှန်ခမ်းနှင့် အမည်မသိကျောင်းသားတစ်ဦးတို့အား တစ်ယောက်လျှင် ရှစ်သောင်းကျပ်နှုန်းဖြင့် ငွေ ၂၄၀၀၀၀ ကျပ်ပြန်အမ်း၍ မပြုမသင်းအား တစ်သိန်းခွဲနှင့် မေသန္တာအား တစ်သိန်းတစ်သောင်း အကြွေးငွေများ ပြန်ဆပ်ခဲ့ကြသည်။ တရားခံ ဝင်းပပကျော်၏ မိခင်ထံတွင် တရားခံ ဆန်းအောင်မှ ပေးအပ်ထားသော မြန်မာငွေ ရှစ်သောင်းကျပ်နှင့် ၎င်းတို့လင်မယားထံတွင် FEC ၈၀ နှင့် မြန်မာငွေ တစ်ဆယ့်ခြောက်သိန်းသာ ကျန်ရှိကြောင်း ထွက်ဆိုကြသည်။ ကွာဟနေသော ငွေဟောကနှင့် ပတ်သက်၍ အမှုစစ်အရာရှိ စုံထောက်စံထူးက -

“သိန်း တစ်ရာ မပြည့်သေးဘူး၊ ကျန်တဲ့ငွေတွေကရော”

“ကျွန်မတို့လင်မယား သုံးစွဲတာ တစ်ဆယ့်လေးသိန်းကျော်လောက် ကုန်သွားပြီး ကျန်တဲ့ငွေကိုတော့ ကျွန်မ မမှတ်မိတော့ပါဘူး”

မည်သို့ရှိစေ၊ သက်သေခံငွေများကို လက်လှမ်းမီသရွေ့ ဥပဒေနှင့်အညီ သိမ်းယူကြရ၏။ ဒါတင်မက အမှုနှင့်ပတ်သက်သော အသေးအဖွဲ့ အစအန သက်သေခံပစ္စည်း(Exhibit)များကိုလည်း မကျန်ရှိရလေအောင် ကောက်ယူကြရ၏။ ခိုင်လုံသော သက်သေခံပစ္စည်းနှင့်အတူ မြင်တွေ့ကြားသိကြသော သက်သေများကိုလည်း စုံလင်စွာ စစ်မေးရပြန်၏။ ကြိုတင်ထွက်ဆိုချက်ပေးလိုသူများကိုလည်း တရားရုံးသို့ လမ်းညွှန်ပေးရ၏။ သက်ဆိုင်ရာ သက်သေခံပစ္စည်းအချို့ကိုလည်း ကျွမ်းကျင်သူပညာရှင်ထံ ပေးပို့၍ ထင်မြင်ချက် တောင်းခံရပြန်၏။ ပေါ်လွင်ထင်ရှားစေရန်အတွက် တရားခံနှင့် သက်သေခံပစ္စည်းများကိုလည်း ဥပဒေနှင့်အညီ သက်ဆိုင်သူများအား စိတန်းဆွဲထုတ်ပြသစေပါ၏။ ပြီးပြည့်စုံသော အမှုတွဲကို ခိုင်မာသည်ထက် ခိုင်မာအောင် ဥပဒေပညာရှင်များဖြင့် တင်ပြညှိနှိုင်းရပါ၏။

တရားစွဲဆိုတင်ပို့ရန် အသင့်ဖြစ်နေချိန်တွင် ပြစ်မှုကျူးလွန်သူ တရားခံများ အဖွဲ့က ထိရောက်ဟန့်တားသော ပြစ်ဒဏ်ရရှိရေးကို အလေးထားရပြန်၏။ ဒါကလည်း ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ မုန်းတီး၍မဟုတ်။ ကိုယ်ပြုသောကံအတွက် ကိုယ့်ထံ သက်ရောက်လာမည့်ဘေးက သာတူညီမျှဖြစ်စေရမည်။ သို့အတွက် (၁၄၊ ၉၊ ၂၀၀၇) ရက်နေ့တွင် အမှုစစ်အရာရှိ စုံထောက်စံထူးသည် ပြစ်မှုကျူးလွန်သူ တရားခံ ဆန်းအောင်(၂၈)နှစ်နှင့် တရားခံ ဝင်းပပကျော်(၂၈)နှစ်တို့နှစ်ဦးကို အင်းစိန်အကျဉ်းထောင်အနီး ရုံးထိုင်စစ်ဆေးသော အရှေ့ပိုင်းခရိုင်တရားသူကြီး၏ (သီးသန့်)တရားရုံးသို့ တရားစွဲဆိုတင်ပို့သည်။

သက်ဆိုင်ရာ တရားရုံးမှ ပုဒ်မတောင်ရဲစခန်း(ပ)၂၆၁/၂၀၀၇၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၈၄ အမှုကို ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၇၇/၂၀၀၇ဖြင့် လက်ခံသည်။ လိုင်သာယာရဲစခန်း(ပ)၁၈၁၅/၂၀၀၇ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၂၈/၃၆၄/၃၀၂ အမှုအား ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၇၆/၂၀၀၇ဖြင့် အသီးသီး လက်ခံခဲ့သည်။ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူ တရားခံဆန်းအောင်နှင့် တရားခံ ဝင်းပပကျော်တို့အတွက် (Let the court be decided ...) ဟုရုံး၏ စီရင်ဆုံးဖြတ်ချက် အတိုင်းသာ ဟူ၍ပင် ...။

အခန်း(၂၆)

ပြစ်မှုကျူးလွန်ခြင်းအကြောင်းရင်း (Motive)ကို ခေါင်းစဉ်ပြောင်းကြည့်ပါမည်။ ငွေလို၍ ... ဟူသော အကြောင်းပြချက်တစ်ခုတည်းဖြင့် မလုံလောက်ပါ။ ငွေ ဘာကြောင့်လိုသနည်း။ ငွေလိုသည့် အကြောင်းက ရှိပါသည်။ စားဝတ်နေရေး ပြည့်စုံနေပါလျက် မိမိ၏ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို လက်ကြောတင်းအောင် မလုပ်။ အသုံးအပြုနဲ့ အပျော်အပါးမက်၍ လောင်းကစားက ဖက်ထားသေး၏။ ဤသည်မှာ ငွေလိုခြင်းအကြောင်းရင်းပင် ဖြစ်၏။ မိမိ၏ မဆင်ခြင်မှုကြောင့် ငွေလိုရသည့် လောဘကို မထိန်းသိမ်းဘဲ အပြစ်မဲ့သည့် ညီနောင်အရွယ် တူသားငယ်ကို ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်စွာ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခဲ့သည်။ ဤမျှဖြင့် မကျေနပ်သေးဘဲ လိမ်လည်လှည့်ဖြား ခြိမ်းခြောက်စာသားများဖြင့် ငွေကျပ်သိန်းတစ်ရာကို ဖောင်ဆံရယူပြန်သေး၏။ ပြစ်မှုထင်ရှား၍ ပြစ်ဒဏ်ကျခံရပါလျှင် -

“တိ ... တိ၊ တိ ... တိ”

စာရေးစားပွဲပေါ်ရှိ တယ်လီဖုန်းပြည့်သံက ကျွန်ုပ်၏ အတွေးများကို အဝေသို့ ယွင့်ပါးစေခဲ့၏။ တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ကောက်ယူ၍ နားတွင်ကပ်ရင်း -

“ဟုတ်ကဲ့ ... အမိန့်ရှိပါ”

တစ်ဖက်မှဖုန်းဆက်သွယ်သူကို အခြေပေး၏။ တစ်ဖက်မှဖုန်းဆက်သွယ်သူမှ

“ဆရာမောင်ရေခဲနဲ့ ပြောချင်လို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် မောင်ရေခဲပါ”

“ဆရာ ... ကျွန်တော် စုံထောက်စံထူးပါ”

“ဪ ... ကိုစံထူး ပြော”

“ဆရာရေးနေတဲ့ အပါယ်ဘုံသွား လင်မယားအမှု ဒီနေ့ အမိန့်ချတယ်”

“ဟုတ်လား ... ဒါဆို တရားရုံးစီရင်ချက်ကို ခင်ဗျားဖတ်ပြဗျာ၊ ကျွန်တော်

က နားထောင်ရင်း လိုက်မှတ်လိုက်မယ်”

တစ်ဖက်မှ စုံထောက်စံထူး ဖတ်ပြ၍ ကိုယ်တိုင်နားထောင်ပြီး ရေးမှတ်ခဲ့သော တရားရုံး၏ ပြစ်ဒဏ်စီရင်ချက်မှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်ပါ၏။

အရှေ့ပိုင်းခရိုင် (သီးသန့်)တရားရုံး ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၇၆/၂၀၀၇ မှ တရားခံ ဆန်းအောင်အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၆၄ (လူကိုသတ်ရန် ခိုးယူမှု/သွေးဆောင်ဆွဲခေါ်မှု)အရ တစ်သက်တစ်ကျွန်း၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၂၈ (ပြစ်မှုကျူးလွန်ရန်ကြံရွယ်၍ အဆိပ် စသည်များဖြင့် နာကျင်စေမှု)အရ အလုပ်နှင့် ထောင်ဒဏ်(၁၀)နှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂(၁)(ခ)(တင်ကျွေးကြံရွယ်ချက်ဖြင့် လူသတ်မှု)အရ သေဒဏ်အမိန့်ချမှတ်သည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၆၄ နှင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၂၈ ပြစ်ဒဏ်ကို တစ်ပေါင်းတည်းကျခံစေရန်လည်းကောင်း၊ တရားခံ ဝင်းယပကျွန်ကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၆၄ အရ တစ်သက်တစ်ကျွန်း၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၂၈ အရ အလုပ်နှင့်ထောင်ဒဏ်(၁၀)နှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂(၁)(ခ)/၃၄ (အကြံတူတစ်ခုကို အထမြောက်စေခြင်းငှာ တစ်ဦးထက်ပိုသောသူများက ပြုခြင်း)အရ သေဒဏ်အမိန့်ချမှတ်သည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၆၄ နှင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၂၈ ပြစ်ဒဏ်ကို တစ်ပေါင်းတည်းကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။

အဆိုပါ တရားရုံး၏ ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၇၇/၂၀၀၇ မှ တရားခံ ဆန်းအောင်အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၈၆(တစ်ဦးတစ်ယောက်သောသူအား သေစေရမည် (သို့) အပြင်းအထန်နာကျင်စေရမည်ဟု ကြောက်အောင်ပြု၍ ခြောက်လှန့်တောင်းယူမှု)အရ အလုပ်နှင့်ထောင်ဒဏ်(၁၀)နှစ်၊ တရားခံ ဝင်းယပကျွန်ကိုလည်း ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၈၆ အရ အလုပ်နှင့်ထောင်ဒဏ်(၁၀)နှစ်တို့ကို အသီးသီး

အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ကြောင်း အမှုစစ်အရာရှိ စုံထောက်စံထူးက ပြောဆိုဖတ်ပြခဲ့သည်။
စုံထောက်စံထူး၏ စကားအဆုံးတွင် ကျွန်ုပ်က -

“အေးဗျာ ... ဘယ်သူမပြု မိမိမှ ဆိုသလိုပေါ့။ သူ့အကုသိုလ်နဲ့သူ
ဖြစ်ကြတာပဲ။ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့က ဥပေက္ခာတရားနဲ့ ရှုကြရတော့မှာပေါ့”

လက်ကိုင်ဖုန်းခွက်ကို တယ်လီဖုန်းအိမ်ပေါ်သို့ ပြန်ချပြီး လွင့်ပြယ်သွားသော
အတွေးများကို ပြန်၍ အစဖော်မိ၏။

မတော်လောဘဖြင့် သူတစ်ပါး၏ အသက်အိုးအိမ်စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ကို ပျက်
စီးဆုံးရှုံးနစ်နာအောင် ပြုမူခဲ့သူများအတွက် ဤပစ္စုပ္ပန်ကာလတွင် ဤမျှ ကြီးလေး
သောပြစ်ဒဏ်ကို ခံစားခဲ့ရချေပြီ။ ဤဘဝက လွန်မြောက်၍ နောင်သံသရာတွင်
အပါယ်ဘုံ၌ မည်၍မည်မျှကြာအောင် ခံစားရပေဦးမည်နည်း။ မည်သို့ရှိချေ။
ပြုသူက ပြု၍ ပျက်သူက ပျက်ခဲ့ချေပြီ။ ပျက်သူ၏ နစ်နာဆုံးရှုံးမှုကို အင်းစိန်၊
မှုခင်းတပ်ဖွဲ့(စီအိုင်ဒီ)မှ အမှုစစ်အရာရှိ စုံထောက်စံထူးက တရားဥပဒေနှင့်အညီ
တာဝန်ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်ပေးခဲ့သည်။ သို့အတွက် ဤဖြစ်ရပ်မှန် မှုခင်း
ဇာတ်လမ်းကိုလည်း ...

“စုံထောက်စံထူးနှင့် အပါယ်ဘုံသွား လင်မယား” ဟူ၍ ...။

(မှတ်ချက်။ ။ ဤအမှုကို ဦးဆောင်ကြီးကြပ်ခဲ့ကြသူများနှင့် ကိုယ်တိုင်ပါဝင်
စစ်ဆေးခဲ့ကြသော ခဲအရာရှိ အရာခံ အကြပ် တပ်သားများအားလုံးကို စုံထောက်
စံထူးဟု ဝိသေသပြုထားပါသည်။ ဤဇာတ်လမ်းကို ရေးသားနိုင်ရန် အကူအညီ
ပေးကြသော မှုခင်းတပ်ဖွဲ့မှ တပ်ဖွဲ့ဝင်များအား ကျေးဇူးတင်ပါကြောင်း မှတ်တမ်းတင်
အပ်ပါသည်)

စုံထောက်မောင်ရဲခဲ

ဥဒါန်းစာပေ

အမှတ် (၁၆၉)၊ ပထမလမ်း- ၃၇ လမ်း (အလယ်)

ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၃၇၉၅၂၀၊ ၂၄၅၀၈၅

ខ្ញុំឈ្មោះ
លុយសិន

စုံထောက်စံထူးနှင့် လူလိပ်အောင်မှီ

လွန်ခဲ့သော ၂၀၀၃-၂၀၀၄ ခုနှစ် အချိန်ကာလကဖြစ်သည်။ နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေး ဦးတည်ချက်အရ နိုင်ငံသားပိုင် ပုဂ္ဂလိကဘဏ်လုပ်ငန်းများကို လမ်းဖွင့်ပေးခဲ့သည်။ ဒါကြောင့် ပြည်နယ်၊ တိုင်း၊ မြို့နယ်တွေနှင့် တွေ့ကွက်ကျသော နေရာတိုင်းတွင် ပုဂ္ဂလိကဘဏ်များက အရောင်အသွေး စုံလင်စွာ ဖွင့်ဝေဆာလျက်ရှိသည်။ ပုဂ္ဂလိကဘဏ်များသည် မိမိတို့နှင့် ဆက်သွယ်သော ဖောက်သည် (Customer) များအပေါ် ဝန်ဆောင်မှုအပြည့်ထားရှိသည်။ လုပ်ငန်းအဆင်ပြေချောမွေ့ စိတ်ချမ်းမြေ့စေဖို့ (Customer) များအတွက် အစေ့အရာရာ စီစဉ်ဆောင်ရွက်ပေးသည်။ ဤသို့သော ပြည်စုံများကြောင့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းနှင့် အများစုသည် ပုဂ္ဂလိကဘဏ်များနှင့်သာ ဆက်သွယ်ဆောင်ရွက်ကြသည်။

တစ်နေ့ ၂၉-၁-၂၀၀၃ ရက် မနက် ၁၀ နာရီခွဲခန့်တွင် ရန်ကုန်မြို့လမ်းမတော်မြို့နယ် ရိုးမဘဏ်ခွဲသို့ လူတစ်ယောက် ဝင်လာ၏။ ထိုသူမှာ ဦးသာကျော် ဆိုသူဖြစ်သည်။ ဦးသာကျော်သည် ဘဏ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် ဘဏ်ရုံးခန်းအတွင်း ဖွင့်လှစ်ထားရှိသော လေအေးပေးစက်များ၏ ဝန်ဆောင်မှုကြောင့် စိတ်အစဉ်တွင် ကြည်လင်အေးမြသွား၏။ ဘဏ်အတွင်း ချိတ်ဆွဲ ညွှန်ပြထားသော လက်ညွှန်ဆိုင်းဘုတ်များကို ဖတ်၏။ ငွေလွှဲကောင်တာဟု ရေးသားထားသော နေရာသို့ ဦးတည်သွား၏။ ကောင်တာရှိ ဘဏ်ဝန်ထမ်း မိန်းကလေးက-

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဘာများ အကူအညီပေးရမလဲရှင်”

“ကျွန်တော် ဦးသာကျော်ပါ။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ကိုခိုင်သန်းက ဒီနေ့ မနက်ပဲ ကျွန်တော့်နာမည်နဲ့ မင်္ဂလာဈေး ရိုးမဘဏ်ကနေ စစ်တွေ ရိုးမဘဏ်ကို ငွေလွှဲပို့လိုက်ပါတယ်။ အခုကျွန်တော်က ရန်ကုန်ရောက်နေတော့ အဲဒီငွေကို ဒီဘဏ်မှာပဲ ထုတ်ချင်လို့ပါ”

ဦးသာကျော်သည် မိမိတွင်ပါသော ၎င်း၏ ဓာတ်ပုံကပ်ထားသည့် မှတ်ပုံတင် ပျောက်ဆုံးကြောင်း ရဲစခန်းထောက်ခံစာကိုပြ၍ ငွေလွှဲကောင်တာရှိ မိန်းကလေး အား အကူအညီတောင်း၏။ ထိုမိန်းကလေးက ငွေလွှဲသူ ကိုခိုင်သန်းနှင့် ဦးသာကျော်တို့နှစ်ယောက် ငွေလွှဲပို့သော မင်္ဂလာဈေး ရိုးမဘဏ်သို့သွား၍ အကျိုး အကြောင်း ပြောပြလျှင် ရနိုင်ကြောင်းရှင်းပြသည်။ ဦးသာကျော်က -

“အဲဒါကတော့ ကျွန်တော်လည်း သိပါတယ်။ ခိုင်သန်းက ပဲခူးဘက် ခရီး ထွက်သွားလို့ ကျွန်တော်လာပြီး အကူအညီတောင်းရတာပါ”

အကူအညီ တောင်းရတာပါဆိုသော (Customer)တစ်ဦးရဲ့ စကားက ဝန်ဆောင်မှု အပြည့်ထားတဲ့ ပုဂ္ဂလိကဘဏ်ရဲ့ နှလုံးသည်းပွတ်ကို ကိုင်လှုပ်လိုက် သလိုပင်။ ဦးသာကျော်၏ မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း ကောင်တာမှ မိန်းကလေးက-

“ဒါဆိုလည်း ဦးသာကျော် မန်နေဂျာနဲ့ ဝင်တွေ့ကြည့်လိုက်လေ”

မိန်းကလေးက ဦးဆောင်၍ ဦးသာကျော်ကို ဒုတိယမန်နေဂျာအခန်းသို့ ခေါ်သွားသည်။ ဦးသာကျော်က ဒုတိယမန်နေဂျာဖြစ်သူ အမျိုးသမီးအား အကျိုး အကြောင်းကို ရှင်းပြသည်။ ဒုတိယမန်နေဂျာက -

“ဦးသာကျော်အနေနဲ့ လျှောက်လွှာတစ်စောင် ရေးလိုက်လေ၊ ကျွန်မတို့ အနေနဲ့ စစ်တွေဘဏ်ကို ဆက်သွယ်ပြီး မှန်ကန်တယ်ဆိုရင် ဦးသာကျော်ငွေကို ထုတ်ပေးမှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဦးသာကျော်တစ်ယောက် ဒုတိယမန်နေဂျာ အခန်းမှ ငွေလွှဲကောင်တာသို့ ပြန်ထွက်လာ၏။ ထိုကောင်တာတွင် ဦးသာကျော်ကိုယ်တိုင် လျှောက်လွှာတစ် စောင် ရေး၏။ လျှောက်လွှာအဆုံးတွင် အင်္ဂလိပ်စာလုံးဖြင့် Kyawဟု လက်မှတ် ရေးထိုး၍ လက်မှတ်အောက်တွင် အမည်နှင့် နိုင်ငံသားစိစစ်ရေးကတ်ပြား အမှတ် တို့ကိုပါ ရေးသားဖော်ပြပေး၏။ ရေးသားပြီးလျှောက်လွှာကို ငွေလွှဲကောင်တာရှိ မိန်းကလေးအား ပေးပတ်၏။ ဦးသာကျော်က -

“ငွေမြန်မြန်ကျအောင် ဆောင်ရွက်ပေးပါဗျာ။ ကျွန်တော် အရေးကြီး သွားစရာရှိလို့ပါ”

“ကျွန်မတို့က စစ်တွေကို ဆက်သွယ်ရမှာဆိုတော့ ဦး သာသော့ ဘေး ပေးပါ”

ဘဏ်ကောင်တာမှ မိန်းကလေး၏ အဖြေစကားကို ဦးသာကျော်က ဆိုတော့ တွေးတောရင်း -

“စစ်တွေဘဏ်ရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်များ သိရင် ကျွန်တော်တို့ ခြွယ်ထား အဲဒီဘဏ်ကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဆက်သွယ်ပြီး ငွေမြန်မြန်လွှဲပေးဖို့ အရာမရှိတောင်းကြည့်ပါ့မယ်”

ဘဏ်ဝန်ထမ်းက ဦးသာကျော်အား စစ်တွေဘဏ်ခွဲ ဖုန်းနံပါတ်ကို ခြွယ်ပြီး ဦးသာကျော်က ဖုန်းနံပါတ်ရေးမှတ်၍ လမ်းမတော်ရိုးမဘဏ်ခွဲမှ ထပ်မံပေးဖို့ အများသုံးတယ်လို့ဖုန်းဆီသို့ ဦးတည်ခဲ့သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ အမိန့်ရှိပါ။ စစ်တွေ ရိုးမဘဏ်ခွဲကပါ”

“ကျွန်တော် ဦးသာကျော်ပါ။ ကျွန်တော့်နာမည်နဲ့ ငွေလွှဲများရောက်သလား သိချင်လို့ပါ”

“ခဏလေး ကိုင်ထားပေးပါနော် ... ကျွန်မ ရှာပေးပါ့မယ်”

စစ်တွေမြို့ ရိုးမဘဏ်ခွဲမှ ဝန်ထမ်းက ငွေလွှဲပေးပို့သော စာရင်းကို ကြည့်၍ ရှာဖွေ၏။ ဒီကနေ့ ၂၉-၁-၂၀၀၃ မနက် ပေးပို့လာသော ငွေလွှဲစာရင်းတွင် ဦးသာကျော် အမည်ဖြင့် လွှဲငွေ ၂၈၉၃၄၅၂ ကျပ် ရောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ လွှဲငွေ စာရင်းစာရွက်ကို ကိုင်၍ ချထားသော ဖုန်းခွက်ကို ကောက်တိုင်းပြီး -

“ဦးသာကျော်နော် ...”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျ”

“ဦးရဲ့ မှတ်ပုံတင်နံပါတ် မှတ်မိလား”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့၊ မှတ်မိပါတယ် ခင်ဗျ”

ဦးသာကျော်က သူ၏ နိုင်ငံသား စိစစ်ရေးကတ်ပြားနံပါတ်ကို ရွတ်ပြ၏။ ငယ်ဖက် ဘဏ်ဝန်ထမ်းကလည်း ငွေလွှဲစာရင်းကို ကြည့်၍ မှန်ကန်ကြောင်း သိရသဖြင့် ငွေလာထုတ်ရန် ဖိတ်ခေါ်သည်။ သို့သော် ဦးသာကျော်မှာ ရန်ကုန် တွင် ရောက်ရှိနေ၏။ ထိုငွေကို ရန်ကုန်မြို့ လမ်းမတော် ရိုးမဘဏ်ခွဲတွင် ထုတ်ယူ လိုကြောင်း ပြော၏။ ဒါကြောင့် ထိုငွေကို လမ်းမတော် ရိုးမဘဏ်ခွဲသို့ အပြန်ဆုံး

ထွဲပေးရန် အကူအညီတောင်း၏။ စစ်တွေဘဏ်ခွဲမှ -

“စိတ်ချပါရှင်၊ လမ်းမတော်ဘဏ်ခွဲက အကြောင်းကြားလာရင် ကျွန်ုပ် အမြန်ဆုံး On Line တင်ပေးပါမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျ”

ဦးသာကျော်လည်း လမ်းဘေးအများသုံးတယ်လီဖုန်းမှ လမ်းမတော် ရုံး ဘဏ်ခွဲသို့ ဝင်ရောက်သွားသည်။ ဘဏ်အတွင်း ငွေလွှဲကောင်တာရှိ ထိုင်ခုံလွတ် တစ်လုံးတွင် ထိုင်၍ လွှဲငွေကို စောင့်မျှော်နေသည်။ မကြာလိုက်ပါ ...

“ဦးသာကျော် ...”

ငွေလွှဲကောင်တာမှ အမည်ခေါ်သံကြောင့် ဦးသာကျော်က ထိုင်ရာမှထ၍ ကောင်တာသို့သွား၏။ အသင့်ကိုင်ထားသော မှတ်ပုံတင် ပျောက်ဆုံးကြောင်း ရဲစခန်း ထောက်ခံစာကိုလည်း ကောင်တာပေါ်သို့ တင်ပြ၏။ ဘဏ်ဝန်ထမ်း မိန်းကလေးက ဓာတ်ပုံကပ်ထားသော ထောက်ခံစာနှင့် ဦးသာကျော်ကိုပါ ကြည့်၍ စစ်ဆေးသည်။ ငွေလွှဲပေါ်ပါ မှတ်ပုံတင်နံပါတ်နှင့် ထောက်ခံစာပါ မှတ်ပုံတင် နံပါတ်တို့ကိုလည်း တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးသည်။ ငွေလွှဲပေါ်ပါ အချက်အလက်နှင့် ‘ထောက်ခံစာပါ အကြောင်းအရာတို့မှာ ကိုက်ညီမှုရှိ၍ ဘဏ်ဝန်ထမ်းက ငွေထုတ် ပြေစာကို ဦးသာကျော်ကိုယ်တိုင် ငွေလက်ခံရရှိကြောင်း လက်မှတ်ရေးထိုးခိုင်း၏။ ဘဏ်ဝန်ထမ်း မိန်းကလေးက လွှဲငွေ ၂၈၉၃၄၅၂ ကျပ်ကို ကောင်တာပေါ်သို့ တင်ပေး၏။ ငွေထုပ်များကို စစ်ဆေးပြီး ငွေလွှဲအတွက် ကျသင့်ငွေကို ဦးသာကျော် က ထုတ်ပေး၏။ ဦးသာကျော်အတွက် ငွေလွှဲထုတ်ယူရရှိခဲ့သည့် အချိန်အတိုင်း အတာက နာရီပိုင်းမျှသာ။ ဦးသာကျော်သည် ငွေထုပ်ကို ဝိုက်၍ လမ်းမတော် ရုံးမဘဏ်ခွဲအား ကျောခိုင်းထွက်ခွာလာခဲ့လေတော့သည်။

အခန်း(၂)

“ကျွန်တော် ငွေလွှဲထုတ်ချင်လို့ပါ”

ပန်းဆိုးတန်းရှိ ဘဏ်တွင်ဖြစ်သည်။ ၁၈-၆-၂၀၀၃ ရက် မနက် ၁၀နာရီခန့်တွင် ထိုဘဏ်ရှိ ငွေလွှဲကောင်တာသို့ လူရွယ်တစ်ဦး ရောက်လာသည်။ ထိုသူမှာ ကိုကျော်မြင့်စိုးဆိုသူ ဖြစ်၏။ ကျော်မြင့်စိုးက ငွေလွှဲကောင်တာသို့ ဘဏ်ဝန်ထမ်းအား အထက်ပါစကားကိုဆို၏။ ငွေလွှဲကောင်တာမှ မိန်းကလေးက-

“အစ်ကို နာမည် ပြောပါ”

“ကျော်မြင့်စိုးပါ”

ဘဏ်ဝန်ထမ်း မိန်းကလေးက ငွေလွှဲပို့လာသော အမည်စာရင်း စာရွက်ကို ကောင်တာစားပွဲပေါ်တင်၍ ကျော်မြင့်စိုး၏ ရှေ့ပင် မှာဖွေပေးသည်။ ငွေလွှဲ စာရင်းတွင် ကိုကျော်မြင့်စိုး ၅/မရက(နိုင်).....ဖြင့် ငွေတစ်သိန်းခွဲ လွှဲပို့ထား သည်ကို တွေ့ရသည်။ ဘဏ်ဝန်ထမ်းက -

“အစ်ကို့ မှတ်ပုံတင် ခဏပြပါ”

“အင်း... မှတ်ပုံတင်တော့ ပါမလာဘူး၊ ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်ပဲ ပါတယ် ညီမရယ်”

“ရတယ်လေ...၊ ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်ပဲ ခဏပေးပါ”

ကျော်မြင့်စိုးက အသင့်ပါလာသော ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်ကတ်ပြားကို ထုတ် ပေး၏။ ကောင်တာဝန်ထမ်း မိန်းကလေးက ငွေလွှဲစာရင်းစာရွက်နှင့် ကျော်မြင့်စိုး၏ ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်ကို ကိုင်၍ တာဝန်ရှိသူထံ ဝင်ရောက်အကြောင်းကြား၏။

ခဏအကြာ ငွေလွှဲကောင်တာသို့ ပြန်ရောက်လာပြီး ငွေထုတ်ယူမည့် ကျော်မြင့်စိုးအတွက် ငွေထုတ်လွှာကို ကူညီရေးသားဖြည့်စွက်ပေးသည်။ ထို့နောက် ငွေထုတ်ယူမည့် ကျော်မြင့်စိုးအား ငွေထုတ်လွှာပေါ်တွင် လက်မှတ်ထိုးနိုင်သည်။ ငွေထုတ်လွှာနှင့် ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်တို့ကို *တာဝန်ရှိသူထံ တင်ပို့ပေးသည်။ တာဝန်ရှိသူမှ ကြည့်ရှုတိုက်ဆိုင် စစ်ဆေးပြီး ငွေထုတ်လွှာပေါ်တွင် မှတ်ချက်ပြု သည်။ ငွေထုတ်လွှာနှင့် ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်ကို ကိုင်၍ ဘဏ်ကောင်တာမှ မိန်းကလေးက ငွေလာထုတ်သူ ကျော်မြင့်စိုးအား ကြည့်ရှုတိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးသည်။ ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်ပေါ်ပါ ဓာတ်ပုံ၊ အမည်နှင့် နိုင်ငံသားစိစစ်ရေးကတ်ပြားအမှတ် တို့မှာ တူညီမှန်ကန်၍ ကောင်တာအတွင်းမှ လွှဲငွေ တစ်သိန်းခွဲကို ထုတ်ယူပြီး ကောင်တာပေါ်တင်၏။

“ငွေထုတ်လွှာပေါ်မှာ လက်ခံရရှိကြောင်း လက်မှတ်ထိုးပေးပါ”

ကောင်တာဝန်ထမ်း မိန်းကလေးက ပြောဆိုပြီး ကျော်မြင့်စိုး၏ ယာဉ်မောင်း လိုင်စင်နှင့် ငွေထုတ်လွှာကို ငွေထုပ်နံဘေးရှိ ကောင်တာပေါ်သို့ တင်ပေးသည်။ ကျော်မြင့်စိုးက ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်ကို ကောက်ယူ၍ အင်္ကျီအိတ်ကပ်အတွင်း ပြန်ထည့်သည်။ ကောင်တာပေါ်ရှိ ငွေထုတ်လွှာနောက်ကျောတွင် အမည်၊ မှတ်ပုံ တင်အမှတ်နှင့် နေရပ်လိပ်စာတို့ကို ကျော်မြင့်စိုးကိုယ်တိုင် ရေးသား၍ ငွေလက်ခံ ရရှိကြောင်း လက်မှတ်ရေးထိုးပြီး လွှဲငွေ တစ်သိန်းခွဲကို ထုတ်ယူရရှိခဲ့သည်။

စုံထောက်မောင်ရဲခဲ

ငွေလွှဲထုတ်ယူသူ ကျော်မြင့်စိုးအတွက် ဝန်ဆောင်ပေးသည့် အချိန်အတိုင်းအတာတစ်ခုနစ်ပိုင်းမျှသာ...။

အခန်း(၃)

“ကျွန်တော် ဦးဟန်လင်းပါ။ ရန်ကုန်ကို ငွေလွှဲပို့ချင်လို့ပါ”

တစ်နေ့ ၁၁-၃-၂၀၀၄ တွင် မန္တလေးမြို့ရှိ ကမ္ဘောဇဘဏ်ခွဲသို့ ဦးဟန်လင်း ဆိုသူ ရောက်လာသည်။ ဦးဟန်လင်းသည် ပုံနှိပ်စက်လုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်သော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ပုံနှိပ်ခရရှိသော ငွေများကို မိမိနေထိုင်ရာ ရန်ကုန်မြို့သို့ လွှဲပို့လို၍ တာဝန်ရှိ ဘဏ်ဝန်ထမ်းသို့ အထက်ပါစကားဆိုသည်။ တာဝန်ရှိဘဏ်ဝန်ထမ်းက -

“ငွေ အယ်လောက်ပို့မှလဲ”

“သိန်း ၃၀၀ ဝါ”

“ရန်ကုန် ဘယ်ဘဏ်ကို လွှဲပေးရမလဲ”

“ကမာရွတ်ဘဏ်ခွဲကိုပဲ လွှဲပေးပါ”

“ဘယ်သူ့နာမည်နဲ့ လွှဲပို့ထားရမလဲ”

“ကျွန်တော့်နာမည်နဲ့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပဲ ထုတ်ယူမှာပါ။”

ဦးဟန်လင်းက တာဝန်ရှိ ဘဏ်ဝန်ထမ်း၏ သိလိုသမျှ မေးမြန်းမှုကို အထက်ပါအတိုင်း အဖြေပေး၏။ ထို့နောက် ငွေလွှဲလွှာ နှစ်စောင်ကို ဖြည့်စွက် ရေးသားပေး၏။ ဦးဟန်လင်း ပေးသွင်းသော ငွေကျပ် သိန်း ၃၀၀ ကိုလည်း ဝိုင်းဝန်း ရေတွက်၍ လက်ခံရယူကြသည်။ ငွေလွှဲလွှာတွင် ငွေသွင်းသူ ဦးဟန်လင်းနှင့် ငွေလက်ခံသူ ဘဏ်ဝန်ထမ်းတို့ကိုယ်တိုင် လက်မှတ်ရေးထိုးကြသည်။ ပြီးပြည့်စုံသော ငွေလွှဲလွှာတစ်စောင်ကို ငွေလက်ခံသူက ငွေပို့သူ ဦးဟန်လင်းသို့ ပေးအပ်ခဲ့သည်။ ဦးဟန်လင်း၏ ငွေလွှဲပို့သည့် အလုပ်ကလည်း အချိန်တိုတိုနှင့် ပြီးပြည့်စုံခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့ ၁၂-၃-၂၀၀၄ မနက်စောစော ဘဏ်ဖွင့်ချိန် ...

ရန်ကုန်မြို့ ကမာရွတ်မြို့နယ်ရှိ ကမ္ဘောဇဘဏ်ခွဲတွင်ဖြစ်သည်။ ဘဏ်ဝန်ထမ်းများက သူ့နေရာ သူ့တာဝန်ကိုယ်စီကိုယ်စီ ရှိကြသည်။ ငွေကြေးလုပ်ငန်းအတွက် ဘဏ်သို့ ဝင်ထွက်သွားလာနေကြသော (Customer)ဖောက်သည်များကလည်း စိကာရိကာ ရှိနေကြသည်။ ဘဏ်ဝန်ထမ်းများနှင့် Customer တွေရဲ့ ကူးလူး

ဆက်ဆံမှုက အထူးပြုပြောစရာပင် မလိုလောက်အောင် ပြည့်စုံ ချောမွေ့လှသည်။
ဘဏ်အတွင်း ငွေလွှဲကောင်တာရှိ တယ်လီဖုန်းမှ -

“ဟိ ... ဟိ ... ဟိ ...”

တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ကောက်ကိုင်ရင်း တာဝန်ရှိ ဘဏ်ဝန်ထမ်းက -

“အမိန့်ရှိပါ။ ကမာရွတ်ဘဏ်ခွဲကပါ” ဟု တစ်ဖက် တယ်လီဖုန်းခေါ်ဆိုသူကို
အကြောင်းပြန်၏။ တစ်ဖက်ဖုန်းခေါ်သူမှ -

“ကျွန်တော် ဦးဟန်လင်းပါ။ ကျွန်တော့် ငွေလွှဲ ရောက်ပြီလား သိချင်လို့ပါ”

ဘဏ်ဝန်ထမ်း မိန်းကလေးက တယ်လီဖုန်းခေတ္တကိုင်ထားရန် တစ်ဖက်မှ
ဖုန်းဆက်သူ ဦးဟန်လင်းသို့ အကြောင်းပြန်ခဲ့သည်။ ထိုမိန်းကလေးက ငွေလွှဲ
ရောက်ရှိမှု အမည်စာရင်းကို ယူ၍ ရှာဖွေပေး၏။ ထိုငွေလွှဲစာရင်းတွင် ဦးဟန်လင်း
၁၂/လသန(နိုင်) အမည်ဖြင့် သိန်း ၃၀၀ လွှဲပို့ရောက်ရှိနေကြောင်း
တွေ့သည်။ ဒါကြောင့် -

“ဟုတ်ကဲ့ ရောက်ပါပြီရှင်၊ ဦးဟန်လင်း လာထုတ်လို့ ရပါပြီ”

ဘဏ်ဝန်ထမ်း မိန်းကလေးက တစ်ဖက်မှ ဖုန်းဆက်မေးမြန်းသူ ဦးဟန်လင်း
သို့ အကြောင်းပြန်ကြားသည်။

မကြာလိုက်ပါ။ ဦးဟန်လင်းတစ်ယောက် ကမာရွတ် ကမ္ဘောဇဘဏ်ခွဲသို့
ဆိုက်ရောက်လာသည်။ ငွေလွှဲကောင်တာရှိ ဘဏ်ဝန်ထမ်းများကို အကျိုး
အကြောင်း ရှင်းပြသည်။ ဦးဟန်လင်း ထုတ်ယူမည့် ငွေပမာဏမှာ များပြားလွန်း
သဖြင့် မန်နေဂျာထံ ဝင်ရောက်စစ်မေးခံရန် ကောင်တာဝန်ထမ်းက ဦးဆောင်
ခေါ်သွားသည်။

မန်နေဂျာက ရှေ့တွင်ရောက်နေသော ဦးဟန်လင်းအား သိလိုသမျှကို
မေး၏။ ဦးဟန်လင်း ထုတ်ပေးသော နိုင်ငံသားစိစစ်ရေးကတ်ပြားဖြင့် ဦးဟန်လင်း
ကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးသည်။ ငွေလွှဲစာရင်းတွင် ပါရှိသော အချက်အလက်နှင့်
ဦးဟန်လင်း၏ မှတ်ပုံတင်တို့ကို တိုက်ဆိုင်ကြည့်ရှု၏။ ထို့နောက် ဦးဟန်လင်း၏
မှတ်ပုံတင်မူရင်းကို မိတ္တူကူး၍ ဘဏ်မှ လက်ခံရယူထား၏။ အငြင်းပွား၍ အချင်း
များစရာ မရှိသော ဦးဟန်လင်း၏ငွေကို ထုတ်ပေးရန် မန်နေဂျာမှ အမိန့်ချမှတ်
ခဲ့သည်။

ဦးဟန်လင်း ထုတ်ယူရရှိသော ငွေစက္ကူများကို ဘဏ်ဝန်ထမ်းများက ဝိုင်းဝန်း
ကူညီ ထုတ်ပိုးပေး၏။ ထုတ်ပိုးပြီးသော ငွေထုပ်များကို ဘဏ်ရှိ ပိန်အိတ်ခွံ

တစ်လုံးတွင် စိကာရိကာထည့်၍ ပိန်အိတ်ကို ချည်နှောင်ချုပ်ပေး၏။ ငွေကျပ်
သိန်း ၃၀၀ ထည့်ထားသော ပိန်အိတ်ကို ဘဏ်အလုပ်သမားတစ်ဦးက ထမ်းပို့၍
ဘဏ်ရှေ့တွင် အသင့်ရှိနေသော ဦးဟန်လင်း၏ကားပေါ်သို့ တင်ပို့ပေး၏။
ဝန်ဆောင်မှုပေးသော ဘဏ်အလုပ်သမားကို ဦးဟန်လင်းက လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်၏။
ထို့နောက် ဦးဟန်လင်း၏ကားလည်း ကမာရွတ် ကမ္ဘောဇဘဏ်ခွဲရှေ့မှ အဝေး
... အဝေးဆီသို့ ...။

အခန်း(၄)

“ပုဂ္ဂလိက ဘဏ်တွေရဲ့ အားနည်းချက်ကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး မသမာ
သူတွေဟာ အဲဒီဘဏ်တွေကနေ ငွေလိပ်ထုတ်ယူခဲ့တဲ့အမှုတွေ တို့ဆီကို ရောက်
လာတယ်”

အင်းစိန် မှုခင်းတပ်ဖွဲ့မှူးရုံးရှိ အစည်းအဝေးခန်းမကြီးတွင်ဖြစ်သည်။ ခန်းမ
ကြီးအတွင်း၌ မှုခင်းတပ်ဖွဲ့မှူး(ရဲမှူးချုပ်)၊ ဒုတိယမှုခင်းတပ်ဖွဲ့မှူး(ရဲမှူးကြီး)၊ အောက်
မြန်မာနိုင်ငံ မှုခင်းတပ်ဖွဲ့မှူး(ရဲမှူးကြီး)နှင့် ဌာနခွဲမှူး(ရဲမှူး)များ၊ ဒုတိယရဲမှူးများ
စုံညီစွာရှိနေကြသည်။ ထိုအထဲတွင် အမှုစစ်အရာရှိ စုံထောက်စံထူးတစ်ယောက်
လည်း ပါသည်။ အစည်းအဝေး စလျှင်စချင်း မှုခင်းတပ်ဖွဲ့မှူးက အထက်ပါစကား
ကို ဖွင့်ဆိုသည်။ အစည်းအဝေး တက်ရောက်လာသူ အားလုံးက ဆက်၍ မိန့်
ကြားမည့် တပ်ဖွဲ့မှူး၏ စကားကို နားစွင့်နေကြ၏။ အမှုဖြစ်စဉ်ကို မှုခင်းတပ်ဖွဲ့မှူးက
အောက်ပါအတိုင်း ချပြသည်။

၂၀၀၃/၂၀၀၄ ခုနှစ်အတွင်း ရန်ကုန်တိုင်းအတွင်းရှိ ပုဂ္ဂလိက ဘဏ်များတွင်
ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးမှ တစ်ဦးသို့ လွှဲပြောင်းပေးဖို့သော ငွေ(ငွေလွှဲ)များအား လက်ခံရရှိသူ
ဟန်ဆောင်၍ လိမ်လည် ထုတ်ယူမှုများ ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။ ပြစ်မှု ကျူးလွန်သူသည်
မှတ်ပုံတင်ကတ်ပြားအတု၊ ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်အတုနှင့် မှတ်ပုံတင်ပျောက်ဆုံး
ကြောင်း ရဲစခန်းထောက်ခံစာတို့ကို အသုံးပြု၍ လိမ်လည်ထုတ်ယူခဲ့သည်။
လိမ်လည်ထုတ်ယူခြင်း ခံရသော ဘဏ်များမှ သက်ဆိုင်ရာ ရဲစခန်းများတွင်
ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၀/၄၆၈ အရ အမှုဖွင့်၍ မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့က စုံစမ်း
လျက်ရှိသည်။

“အဲဒီအမှုတွေကို တို့ စီအိုင်ဒီက လွှဲပြောင်းလက်ခံစစ်ဆေးဖို့ နရခက်
ညွှန်ကြားလာတယ်”

အမှောင်တွင်းမှ အလင်းရောက် ဖြစ်ရပ်ပုန်များ

တပ်ဖွဲ့မှူး၏ စကားကို ကြားတော့ စံထူးတစ်ယောက် သဘောပေါက်သွားသည်။ ဒီအစည်းအဝေးတွင် စုံထောက်စံထူးကိုယ် ခေါ်ယူထားခြင်းမှာ ဒီအမှုတွေကို တာဝန်ပေးဖို့ပင် ဖြစ်သည်။ အစဉ်အဆက်အမှု ဆွေးမြေ့နေသော အမှုနှင့်၊ လောင်ကျွမ်းပြာကျနေသော အမှုမျိုးဆိုလျှင် စံထူးဆိုက ကံမြူးတတ်သည်။ မည်သို့ရှိစေ။ စုံထောက်စံထူးက အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်နေပြီဖြစ်၍ တည်ငြိမ်စွာပင် တပ်ဖွဲ့မှူး၏ စကားကို နားစွင့်နေသည်။

“အမှုစစ်အဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်အနေနဲ့ စုံထောက်စံထူးက တာဝန်ယူပါ။ လိုအပ်တဲ့ တပ်ဖွဲ့ဝင်အင်အားကို ဌာနခွဲမှူးတွေက အပြည့်အဝ ဖြည့်ဆည်းပေးပါ”

လွှဲပြောင်း လက်ခံစစ်ဆေးရမည့် ဘဏ်ငွေလိမ်မှုက ငါးနှစ်ကျော်လောက် အမှုစစ်အင်အားကို ပေါပေါများများ ထုတ်သုံးရမည်ဖြစ်၍ အမှုစစ်အဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်အား အိုင်အို(Investigation Officer)များ ဖြည့်တင်းပေးဖို့ တပ်ဖွဲ့မှူးက မိန့်ကြားသည်။ ဤဖြစ်စဉ်တွင် ငွေလွှဲသူ ကိုယ်တိုင်က နှစ်သီးစား သဘောမျိုးဖြင့် ဖြစ်လာတာလွန်ရာတွင် ပါဝင်ပတ်သက်မှု ရှိနိုင်သည်။ ဒါမှမဟုတ် ဘဏ်မှ တာဝန်ရှိ ဝန်ထမ်းက စည်းဖောက်၍ တစ်ဦးတစ်ယောက်နှင့် ပူးပေါင်းပြီး ကြည်ညိုလှည့်လည် ဖြစ်နိုင်သည်။ နောက်တစ်နည်းက ဘဏ်ရဲ့အားနည်းချက်ကို အခွင့်အလမ်းယူပြီး အခြားသူများက ဝင်ရောက်ကျူးလွန်နိုင်ကြောင်း ဖြစ်နိုင်ချေရှိသည်တို့ကို အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်နေပြီဖြစ်သော မူခင်းတပ်ဖွဲ့မှူးက ကောက်ချက်ဆွဲပြသည်။

“အခု အစည်းအဝေးဖွဲ့ ပြီးတဲ့အချိန်ကစလို့ စုံထောက်စံထူးနှင့်အဖွဲ့ လုပ်ငန်းစကြပေတော့ ...”

တပ်ဖွဲ့မှူး၏ မိန့်မှာချက်အပြီးတွင် သိလိုသည်များကို အထက်နှင့်အောက် အပြန်အလှန် ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းခဲ့ကြသည်။

မူခင်းတပ်ဖွဲ့မှူးကိုယ်တိုင် ကောက်ချက်ဆွဲပြသော ဖြစ်နိုင်ချေရှိသည့် အချက်သုံးချက်ကို အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့ခွဲ၍ တာဝန်ယူကြသည်။ ပထမအဖွဲ့တွင် စုံထောက်စံထူး ခေါင်းဆောင်သော အပြင်စည်း အဖွဲ့ဖြစ်သည်။ ဒုတိယအဖွဲ့တွင် အိုင်အိုအောင်မြင် ခေါင်းဆောင်သော အတွင်းစည်းအဖွဲ့တို့ဖြစ်သည်။ အတွင်းစည်းအဖွဲ့သည် ဘဏ်ဝန်ထမ်းများ၊ ဘဏ်သို့ ဝင်ထွက်သွားလာ ဆက်သွယ်နေကြသော ငွေဖို့ ငွေလွှဲ၊ ငွေထုတ်ကြသူများကို လျှို့ဝှက် စုံစမ်းလေ့လာကြည့်ရှုရန်ဖြစ်သည်။ အပြင်စည်းအဖွဲ့သည် ဘဏ်မှ ငွေလိမ်ထုတ်ယူမှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အပြစ်ကျမှုသူများ၊ ဘဏ်များမှ နှုတ်ထွက်သွားသည့် ဝန်ထမ်းနှင့် ထုတ်ပယ်ခံရသည့် ဝန်ထမ်းများကို

လေ့လာ စုံစမ်း စစ်မေး စောင့်ကြည့်ရန်ဖြစ်သည်။ စုံထောက်စံထူးနှင့် အိုင်အို အောင်မြင်တို့ ခေါင်းဆောင်သော စုံထောက်အဖွဲ့သည် အခင်းဖြစ်ပွားရာ ဘဏ် များနှင့် ဆက်စပ်နယ်မြေများဆီသို့ ...။

အခန်း(၅)

သွားပါများ ခရီးရောက် မေးပါများ စကားရဆိုသော မောင်ပေါက်ကျိုင်း၏ သာဓကကို ပမာပြချင်ပါသည်။ နေရာအနှံ့ ခြေဆန့်၍ မေးမြန်းစုံစမ်းခဲ့သော စုံထောက်စံထူးအတွက် သတင်းစကား တစ်ခုက အထင်းသား ပေါ်ထွက်လာ ခဲ့သည်။ အဲဒီသတင်းက -

“ကျွန်တော် ဇော်မင်းထွန်းပါ။ ကျွန်တော့်နာမည်နဲ့ ငွေလွှဲများ ရောက်သလား သိချင်လို့ပါ”

တစ်နေ့ မနက် ဘဏ်ဖွင့်ချိန်တွင် ဖြစ်သည်။ မင်္ဂလာဈေးရှိ ဘဏ်ခွဲသို့ ဇော်မင်းထွန်းဆိုသူ တစ်ဦးရောက်လာသည်။ ထိုသူက မိမိအတွက် ငွေလွှဲ ရောက်မရောက် ဘဏ်ဝန်ထမ်းအား အထက်ပါအတိုင်း မေးမြန်းစုံစမ်း၏။ ကောင် တာရှိ ဝန်ထမ်းက ငွေလွှဲစာရင်းစာရွက်တွင် ရှာဖွေကြည့်ရှုပေး၏။ ထိုစာရင်းတွင် ဦးရွှေကြား ဆိုသူသည် မြောင်းမြမြို့ ဘဏ်ခွဲမှ ၎င်းတို့၏ ဘဏ်ခွဲသို့ ဦးဇော်မင်းထွန်း အမည်ဖြင့် ငွေ ၄၄၅၁၅၀ ကျပ် လွှဲပို့ထားသည်ကို တွေ့၏။ ဘဏ်ဝန်ထမ်း မိန်းကလေးက -

“ဟုတ်ကဲ့ ရောက်ပါပြီ၊ ငွေထုတ်လျှောက်လွှာနဲ့ မှတ်ပုံတင် ကျေးဇူးပြုပါ”

“ကျွန်တော့် မှတ်ပုံတင်တော့ ပါမလာဘူးဗျာ၊ ယာဉ်မောင်းလိုင်စင် ကတ်ပြား ဝဲပါတယ်”

ဇော်မင်းထွန်းက သူ၏ ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်ကတ်ပြားကို ထုတ်ပေး၏။ ဝန်ထမ်း မိန်းကလေးက ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်ကတ်ပြားကို လှမ်းယူပြီး လိုင်စင်ပါ ဓာတ်ပုံနှင့် ဇော်မင်းထွန်းကို တိုက်ဆိုင်ကြည့်၏။ ငွေလွှဲစာရင်းပါ မှတ်ပုံတင်နံပါတ် နှင့် လိုင်စင်ကတ်ပြားပါ မှတ်ပုံတင်နံပါတ်တို့ကို တိုက်ကြည့်သည်။ မည်သို့မျှ အငြင်းပွားဖွယ်မရှိပါ။ သို့သော် ထိုမိန်းကလေးက ဇော်မင်းထွန်းဆိုသူကို သိသည်၊ ၎င်းတို့ဘဏ်နှင့် အမြဲဆက်သွယ်ဆောင်ရွက်နေသူ (Customer)တစ်ဦး။ ယခု မျက်စိရှေ့ ရောက်နေသူက ထိုမိန်းကလေး သိမြင်နေသော ဇော်မင်းထွန်း မဟုတ်၊ နာမည်တူမရှား ဖြစ်နေလေရောလား။ စဉ်းစား တွေးတောရင်း ဇော်မင်းထွန်း၏

ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်ကို သေချာစွာ ထပ်ကြည့်ရှုသည်။ ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်ပေါ်ရှိ အမည်နှင့် မှတ်ပုံတင်နံပါတ်တို့မှာ ပြုပြင်မွမ်းမံထားကြောင်း သံသယမကင်းဖွယ် တွေ့ရသည်။ မိမိတို့ဘဏ်အပါအဝင် အခြားအခြားသော ဘဏ်များတွင် ငွေလိမ် ထုတ်မှုများရှိနေကြောင်း ခေါင်းထဲတွင် ဝင်လာသည်။ ဒါကြောင့် ဝန်ထမ်း မိန်းကလေးက -

“ခဏစောင့်ပေးပါ။ ကိုဇော်မင်းထွန်းရဲ့ ငွေထုတ်လျှောက်သွားနဲ့ ယာဉ်မောင်း လိုင်စင်ကို မန်နေဂျာဆီ တင်ပေးပါမယ်”

ကောင်ဘာဝန်ထမ်း မိန်းကလေးက မန်နေဂျာဆီ ဦးတည်သွားသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် သိရှိသော အချက်အလက်များကို မန်နေဂျာသို့ ရှင်းပြသည်။ မန်နေဂျာကိုယ်တိုင် စစ်ဆေးကြည့်ရှုရာ ဇော်မင်းထွန်း၏ ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်က သင်္ကာမကင်းစရာ။ ဒီတော့လည်း ဇော်မင်းထွန်းတစ်ယောက် မန်နေဂျာဆီမှောက် ရောက်ခဲ့ရသည်။ ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်အပေါ် သံသယရှိနေ၍ မန်နေဂျာက သေရာ-

“ကျွန်တော်က ယာဉ်မောင်းဆိုတော့ လိုင်စင်ကို ကိုယ်နဲ့တော့ အပြထား ရတယ်။ ဒါကြောင့် လိုင်စင်ပေါ်က လက်ရေးစာလုံးတွေဟာ ဖျတ်ပြယ်ကုန်လို့ ကျွန်တော် ပြန်ရေးထားတာပါ”

ဇော်မင်းထွန်း ပြောတော့လည်း ဟုတ်သလိုလိုပင်။ သို့သော် ငွေငွေ ကြေးကြေးမို့ မရေရာ မသေချာလျှင် ကိုယ့်ဘက်က အခွံနှင့် ရင်ဆိုင်ရသည်။ ဒါကိုသိလို့ မန်နေဂျာက ခိုင်မာသော အထောက်အထား တင်ပြရန်ပြောသည်။ ဒီတော့ ဇော်မင်းထွန်းက -

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော့်လိုင်စင်ယူထားပါ။ ကျွန်တော် မှတ်ပုံတင်သွားယူပြီး ပြန်လာခဲ့ပါမယ်”

အခန်း(၆)

“အဲဒီကတည်းက ပြန်မလာတာ အခုထိပဲ ဆိုပါတော့၊ ဇော်မင်းထွန်းရဲ့ ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်ကတော့ မန်နေဂျာကြီးတို့ဆီမှာ ရှိနေမှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ရှိပါတယ်၊ ကျွန်တော် အသေအချာ သိမ်းထားပါတယ်”

မင်္ဂလာဈေး ဘဏ်ခွဲရှိ မန်နေဂျာ၏ ရုံးခန်းတွင်ဖြစ်သည်။ ကြားသိခဲ့ရသော သတင်းစကားကို အတည်ပြုဖို့ စုံထောက်စံထူးကိုယ်တိုင် ထိုဘဏ်ခွဲသို့ ရောက် ရှိခဲ့သည်။ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ငွေလွှဲကောင်တာ ဝန်ထမ်းနှင့် မန်နေဂျာ

ကွဲက စုံထောက်စံထူးကို ရှင်းပြသည်။ စံထူး၏အမေးကို ဘဏ်ခွဲမန်နေဂျာက ထက်မီအတိုင်း ဖြေရင်း စားပွဲအံ့ဆွဲထဲမှ ဇော်မင်းထွန်း အမည်ပါ ယာဉ်မောင်း လိုင်စင်ကို စုံထောက်စံထူးသို့ ထုတ်ပေးသည်။ စုံထောက်စံထူးက အသင့်ပါလာ သာ အိတ်ဆောင်မှန်ဘီလူးဖြင့် ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်ကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးသည်။ လိုင်စင်ပေါ်ရှိ မူလအမည်နှင့် မှတ်ပုံတင်နံပါတ်တို့ကို ဖျက်၍ ပြန်လည်ပြုပြင် ရေးထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ လိုင်စင်ပေါ်တွင် ကပ်ထားသော ကာယကံရှင်၏ ကတ်ပုံက စုံထောက်စံထူးအတွက် တန်ဖိုးမဖြစ်နိုင်သည့် သဲလွန်စ ပုံရိပ်တစ်ခုပင်။

“ဒီလိုင်စင်ကို သက်သေခံ အထောက်အထား တစ်ခုအနေနဲ့ ကျွန်တော် ပီဗီးထားပါမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ သိမ်းပါခင်ဗျ”

စုံထောက်စံထူးကိုယ်တိုင် မင်္ဂလာဈေးရှိ ဘဏ်ခွဲ မန်နေဂျာထံမှ ဇော်မင်းထွန်း အမည်ပါ ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်ကတ်ပြားကို ဥပဒေနှင့်အညီ သိမ်းယူသည်။ လိုင်စင် ကတ်ပြားပိုင်ရှင် ဇော်မင်းထွန်းဆိုသူ ရောက်ရှိလာပါက ဆက်သွယ် ဆောင်ရွက် ရမည့် ဖုန်းနံပါတ်များကို စုံထောက်စံထူးက ရှင်းပြ၏။ စံထူး၏ စကားအဆုံးတွင် ဘဏ်ခွဲ မန်နေဂျာက -

“ဒီကောင် ပြန်လာမှာ မဟုတ်ဘူး စုံထောက်ကြီးရဲ့”

“ဗျာ”

“မဗျာနဲ့လေ၊ ငွေလွှဲပိုင်ရှင် ဇော်မင်းထွန်းကိုယ်တိုင် အထောက်အထား အပြည့်အစုံနဲ့ အဲဒီနေ့ ညနေက သူ့ငွေလွှဲကို သူကိုယ်တိုင် ထုတ်သွားပြီ”

ဘဏ်မန်နေဂျာ၏ စကားက ရှင်းပါသည်။ ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်ကို ပြု၍ ငွေလာထုတ်သူမှာ ဇော်မင်းထွန်းအတု(အင်)သာဖြစ်လေသည်။ လိုင်စင်၏ သက်တမ်းကိုကြည့်တော့လည်း နှစ်လွန်၍ အသက်မရှိတော့သည့် တရားမဝင် လိုင်စင်အတုပင် ဖြစ်နေသည်။ ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်အတုတွင် ကပ်ထားသော ဓာတ်ပုံပိုင်ရှင်မှာ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူသာ ဖြစ်ချေပြီ။ ဒီလူက ဘယ်သူလဲ ...။ ဘယ်အရပ်ဒေသကလဲ ...စသည်ဖြင့် ရှေ့ဆက်လိုက်ဖို့က စုံထောက်စံထူး၏ လုပ်ငန်းစွမ်းရည်ပင်။

ငွေလိမ်လည်ထုတ်ယူခြင်းခံရသော ပုဂ္ဂလိကဘဏ်များသို့ စံထူးကိုယ်တိုင် ခြွေဆန့်ခဲ့၏။ သဲလွန်စအဖြစ် ကောက်ယူလာသော ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်အတု ပေါ်ပါ ဓာတ်ပုံကို ပြကြသည်။ ကိုယ်တိုင်မြင်တွေ့ခဲ့ရသူ ဘဏ်ဝန်ထမ်းများက -

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ကျုပ်တို့ဘဏ်က ငွေလိမ်ထုတ်သွားတဲ့သူဟာ ဒီလူမှ ဒီလူအစစ်”

အဲဒီလို ထောက်ခံခဲ့ကြသလို ကမာရွတ် ကမ္ဘောဇတစ်ခွဲတွင် ငွေကျပ် သိန်း ၃၀၀ ကို ဦးမာန်လင်း အမည်ဖြင့် ငွေထုတ်ယူစဉ်က ငွေလာထုတ်သူ၏ မှတ်ပုံတင်ကို ဘဏ်မှ မိတ္တူကူးထားခဲ့သည်။ ထိုမှတ်ပုံတင် မိတ္တူပေါ်ရှိ ဓာတ်ပုံနှင့် ယခု လိုင်စင်အတုပေါ်ပါ ဓာတ်ပုံတို့ကို တိုက်ဆိုင်ကြည့်သည်။ ဓာတ်ပုံရှင်သည် တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်းသာဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်အတု ပေါ်ပါ ဓာတ်ပုံတို့ကို ကွန်ပျူတာဓာတ်ပုံဖညာဖြင့် ရောင်စုံပုံကြီးများ ချဲ့ထွင်၍ အပြောက်အပြား ကူးယူသည်။ ဓာတ်ပုံပါ ပြစ်မှုကူးလွန်သူကို ကူညီစုံစမ်း ဖမ်းဆီးပေးရေးအတွက် ပြည်နယ် တိုင်းရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များသို့ အကူအညီတောင်း သည်။ မှုခင်းတပ်ဖွဲ့လက်အောက်ရှိ အထက်အောက် မှုခင်းတပ်ဖွဲ့ခွဲများ ပြည်နယ် တိုင်း မှုခင်းတပ်ဆွယ်ပါမကျန် ဖြန့်ဝေပေးခဲ့သည်။ ရန်ကုန်တိုင်းအတွင်း မှုခင်း ကြိုတင်ကာကွယ်ရေး တာဝန်ထမ်းဆောင်နေကြသော မှုခင်းတပ်ဖွဲ့ဝင်များသို့လည်း ပြစ်မှုကူးလွန်သူ၏ ဓာတ်ပုံကို အိတ်ကပ်တွင် ချိတ်မှတ်ပေးထားခဲ့သည်။

အခန်း(၇)

“ဒါ ... အောင်မိုးရဲ့ပုံနဲ့ အတော်ကိုတူတယ်”

“ဗျာ ... ဘယ်လို ... ဘယ်လို”

ရင်းနှီးသူတစ်ဦးက ဓာတ်ပုံကိုကြည့်၍ ထင်မြင်ချက်ပေး၏။ ထိုသူ၏ စကားကိုကြားတော့ စုံထောက်စံထူးက ကိုယ့်နားကိုယ် မယုံသလိုဖြင့် တအံ့တဩ ဖြစ်၍ အထက်ပါအတိုင်း ထပ်မေးမိ၏။

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ဒီလူက ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူတူ ကစားပိုင်းတစ်ခုမှာ ထောင်ကျခဲ့ဖူးတယ်”

ရင်းနှီးသူ မိတ်ဆွေက ဆိုသည်။ ထိုစကားက စုံထောက်စံထူး၏ ရင်ထဲ တွင် ကျည်ဆန်ရထားနှစ်စင်း အပြိုင်မောင်းနေသလိုပင်။ လုပ်ငန်းအပေါ် ဆန္ဒစော နေသူ စံထူးက -

“လုပ် ... လုပ်စမ်းပါဦးဗျာ၊ ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လိုဖြစ်တယ်၊ ပြီးတော့ ဒီလူက ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာ”

“ဒီလူ ဘယ်မှာ နေတယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်တော်မသိဘူးဗျ၊ ကျွန်တော်

တို့ အဖမ်းခံရတဲ့ ကစားပိုင်းက ဗန္ဓုလလွှမ်းနဲ့ ဗိုလ်ဆွန်ပက်လမ်းထောင့်က တာဝီနီလောင်းကစားပိုင်းမှာပါ။

ထိုသူ၏ စကားအဆုံးတွင် ရင်းနှီးသူကိုပင် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း နှုတ်မဆက် နိုင်ဘဲ စံထူးတစ်ယောက် ပန်းဘဲတန်းရဲစခန်းရှိရာ ကုန်ဈေးတန်းလမ်းသို့ သုတ်ချေ တင်လေသည်။

ရဲစခန်းမှထွက်ခွင့်တောင်း၍ စုံထောက်စံထူးကိုယ်တိုင် ပန်းဘဲတန်းရဲစခန်းရှိ မှတ်တမ်းများကို လှန်သည်။ ၂၀၀၄ ခုနှစ်က မှတ်တမ်းတပ်ခုတွင် ဖြစ်သည်။ ၂-၄-၂၀၀၄ ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်တိုင်းရဲတပ်ဖွဲ့က ဗန္ဓုလလွှမ်းနှင့် ဗိုလ်ဆွန်ပက် လမ်းထောင့်ရှိ ကာဝီနီလောင်းကစားပိုင်းကို ဝင်ရောက်ဖမ်းဆီးသည်။ ဖမ်းမိသူများ ကို လောင်းကစားဥပဒေဖြင့် အရေးယူသည်။ ထိုတရားခံများစာရင်းတွင် အောင်မိုး အမည်ကို တွေ့သည်။ အောင်မိုးသည် ထိုလောင်းကစားမှုဖြင့် ၃-၁၁-၂၀၀၄ ရက်နေ့တွင် ထောင်ဒဏ် ကိုးလအပြစ်ကျခံရပြီး ၂၀၀၅ ခုနှစ် ဇူလိုင်လအတွင်း အင်းစိန်ထောင်မှ လွတ်မြောက်လာကြောင်း သိရသည်။ အောင်မိုး၏ နေရပ်လိပ်စာ မှာ -

တိုက်အမှတ် ၂၆၂/၂၆၆
အခန်းအမှတ် (၂၈)
ကုန်ဈေးတန်းလမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါအခန်းအမှတ်(၂၈)ပါ။ ဒီအိမ်မှာ အောင်မိုးဆိုတာ မရှိပါ ဘူးဗျ”

လိပ်စာပါ တိုက်ခန်းသို့ စံထူးကိုယ်တိုင်ရောက်သည်။ တိုက်ခန်းပိုင်ရှင်ကို မေးမြန်းရာ အခန်းရှင် အထက်ပါအတိုင်း အဖြေပေးသည်။ အဖြေစကားကို မကျေနပ်၍ စုံထောက်စံထူးက -

“ခင်ဗျားတို့နေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”
“သုံးနှစ်လောက်ရှိပြီဦး”
“ခင်ဗျားတို့ရှေ့က ဘယ်သူတွေ နေခဲ့သေးလဲ”
“အဲဒါတော့ မသိဘူးခင်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့က ဒီအခန်းကို ပုသိမ်မြို့နယ် သမအသင်းကနေ ဝယ်လိုက်တာပါ”

လက်ရှိနေထိုင်သူ၏ အိမ်ထောင်စုစာရင်းနှင့် မှတ်ပုံတင်များကို တိုက်ဆိုင် စစ်ဆေးကြည့်သည်။ အောင်မိုးဆိုသည့် အမည်ကား နတ္ထိ။ ထိုတိုက်တွင် လူရှိနေ

သော အခန်းအချို့အား အတက်အဆင်း ဝင်ထွက်၍ အောင်နိုင်သကဲ့သို့ ဆောက်သည်။ ရန်ကုန်မြို့တွင် တိုက်ခန်းဖြင့်နေသူတချို့၏ စိုက်က သိတဲ့အတိုင်းပင်၊ တစ်ခန်းနှင့်တစ်ခန်း ကူးလူးဆက်ဆံခြင်း မရှိကြ၍ အောင်နိုင်၏ သတင်းက ချောင်ထိုးထားရမလို ဖြစ်နေချေပြီ။ စိတ်ထဲတွင် ကသိကအောက်ဖြစ်နေသူ စံထူးက -

“ကိုအောင်မြင်ရေ...၊ခင်ဗျား တပ်ဖွဲ့ကို ပြန်ဗျား ဟိုရောက်ရင် ဖုတ်စ် တပ်ဆွယ်ကို ဆက်သွယ်ပြီး ပုသိမ်မြို့နယ် သမအသင်းမှာ အောင်နိုင်နဲ့ ဖတ်စ်ထက် တဲ့ သတင်းကွင်းဆက်တွေကို ဖက်စ်တင်ခိုင်းဗျာ”

အတူပါလာသူ အိုင်အိုအောင်မြင်က မူခင်းတပ်ဖွဲ့ (စီအိုင်ဒီ)သို့ ထပ်ခေါ်ကာ သွားသည်။ စုံထောက်စံထူးနှင့် အဖွဲ့က ကုန်ဈေးတန်းလမ်း(အထက်)တွင် ခိုနေခဲ့သည်။

အချိန်က ည ၇ နာရီခန့်ဖြစ်သည်။ တိုက်အမှတ် ၂၆၂/၂၈၆ ရှိ လူနေတိုက်ခန်းအားလုံးက မီးရောင်များ ထိန်လင်းလျက် ...။ ညနေပိုင်းက သော့ခတ်၍ ပိတ်ထားသောအခန်းများကို ဝင်ရောက်မေးမြန်းရန် စုံထောက်စံထူးက အချိန်ယူစောင့်ဆိုင်းနေခြင်းပင်။ အတူပါလာသူ နယ်ထိန်း အောင်သိမ်းကို ခေတ်ပေါ်ကျောပိုးအိတ်တစ်လုံး ရှာခိုင်းသည်။ ကျောပိုးအိတ်ထဲတွင် အဝတ်အထည် သုံးလေးစုံနှင့် ခရီးသွား အသုံးအဆောင်များကိုပါ ထည့်ခိုင်းသည်။ စုံထောက်စံထူး၏ စေခိုင်းချက်ကို သဘောပေါက် နားမလည်နိုင်ရှာသူ နယ်ထိန်း အောင်သိမ်းက -

“ကျွန်တော် ဘယ်ကို ခရီးသွားတယ်လို့ အိမ်ကို မှာခဲ့ရမလဲဆရာ”

“ဘာမှ မမှာခဲ့ပါနဲ့ ကျွန်တော် ပြောတာကို သွားလုပ်လာခဲ့ပါ”

စုံထောက်စံထူး၏ စကားအဆုံးတွင် နယ်ထိန်း အောင်သိမ်းလည်း နေအိမ်ရှိရာ ရဲစခန်းဆီသို့ ပြေးလေသည်။ ခဏအကြာတွင် နယ်ထိန်း အောင်သိမ်း တစ်ယောက် ကျောပိုးအိတ်ကို လွယ်၍ ကုန်ဈေးတန်းထိပ်သို့ ရောက်လာသည်။ အောင်သိမ်းထံမှ ကျောပိုးအိတ်ကို စုံထောက်စံထူးက ယူ၍ နယ်ထိန်း အောင်သိမ်းကို ကုန်ဈေးတန်းထိပ်၌ စောင့်ခိုင်းထားခဲ့၏။ စုံထောက်စံထူးက ကျောပိုးအိတ်ကို လွယ်၍ ကုန်ဈေးတန်းလမ်းရှိ တိုက်အမှတ် ၂၆၂/၂၈၆ အတွင်းသို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေသည်။

အခန်း(၈)

“တိ ... တောင် ...”

နေအိမ်ရှိ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းသံကြောင့် တိဗ္ဗိကြည့်နေသူ ဒေါ်ခံထားက ဧည့်ခန်းမှ အိမ်ဝင်တံခါးပေါက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ အိမ်ပြင်ရှိ အိမ်ပေါက်ဝ အဝင် မီးခလုတ်ကို ဖွင့်၏။ ပိတ်ထားသော သစ်သားတံခါးမကြီးကို ဖွင့်သည်။ သော့ခတ်၍ ပိတ်ထားသော သံပန်းတံခါးမှ အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။ အိမ် ပေါက်ဝရှိ မီးရောင်အောက်တွင် ကျောပိုးအိတ်ကိုလွယ်၍ ရပ်နေသူတစ်ဦးကို မြင်၏။ အိမ်ရှင် ဒေါ်ခံထားက -

“ဘာကိုစွဲလဲကွယ့်”

“ကျွန်တော် မောင်စံထူးပါ။ ပုသိမ်မြို့ကပါ”

ဟုပြော၍ ကျောပိုးအိတ်အတွင်းမှ တစ်စုံတစ်ခုကို ထုတ်ယူနေသည်။ ခေတ္တအကြာ ထိုသူ၏ လက်ထဲတွင် လေးလက်မ၊ ခြောက်လက်မအရွယ် ရောင်စုံ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ပါလာသည်။

“ဒါ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းပါ။ အရင်က ဒီတိုက်မှာ နေပါတယ်။ အခုတော့ ပြောင်းသွားပြီလို့ ပြောတယ်။ သူ့လိပ်စာ သိရင် ကျွန်တော့်ကို ကူညီပါဗျာ”

ဒေါ်ခံထားက မောင်စံထူးလက်မှ ဓာတ်ပုံကို တောင်းယူသည်။ မောင်စံထူးက သံပန်းတံခါးပေါက်မှ ကိုင်ထားသော ဓာတ်ပုံကို ဒေါ်ခံထားလက်သို့ ကမ်းပေး၏။ နေအိမ်အတွင်းရှိ ဒေါ်ခံထားက ဓာတ်ပုံကို ကိုင်မြှောက်ကြည့်ရင်း -

“ဒါ မောင်အောင်မိုးပဲ။ သူတို့မိသားစုက ဒီတိုက်မှာ မနေတော့ဘူး။ တာမွေဘက်ကို ပြောင်းသွားကြပြီ”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့၊ သူ့လိပ်စာလေး ကျွန်တော့်ကို ပြောပါလားခင်ဗျာ”

“အဒေါ်လည်း အလွတ်တော့ မရဘူး။ မှတ်တော့ မှတ်ထားတယ်။ သုံးလေး နှစ်ကြာပြီဆိုတော့ ဘယ်စာအုပ်ထဲမှာ မှတ်ထားလိုက်မှန်း မသိဘူး”

“ဗျာ ...”

ဒေါ်ခံထား စကားကြောင့် စံထူးခမျာ ဗျာတ၍ ကြောင့်ကြမှုဝေဒနာ ဝင်ရပြန်သည်။ မိမိနှင့် အောင်မိုးအတွက် နိုင်ငံခြားမှ အလုပ်ခေါ်စာ ရောက်လာ၍ အောင်မိုးကို မဖြစ်မနေ ခေါ်ရမှာဖြစ်ကြောင်း၊ ဒါကြောင့် အောင်မိုး၏ လိပ်စာကို ရှာပေးဖို့ စံထူးက မျက်နှာဝယ်စွာဖြင့် အနူးအညွတ်တောင်းပန်သည်။ အိမ်ပြင်တွင် မတ်တပ်ရပ်၍ တောင်းပန်နေသူ စံထူးကို ဒေါ်ခံထားက ဂရုဏာသက်သွား၏။

ဒါကြောင့် -

“သမီးရေ ... မောင်အောင်မိုး လိပ်စာ ရှာပေးလိုက်ပါတယ်”

ဧည့်ခန်းတွင် တိဗ္ဗိကြည့်နေသော သမီးဖြစ်သူကို ထည့်၍ပြော၏။ ဇာတ်လမ်းတွဲ ကြည့်နေသူ မေစံထွန်းက မကြည်လင်သော အကြည့်ဖြင့် အိမ်ပေါက်ဝကို ကြည့်၍ -

“ဘယ်နား သွားရှာပေးရမှာလဲ အမေရယ် ...၊ ဒီလောက် နှစ်ကြာနေပြီ ဥစ္စာ”

“ကူညီပါ ညီမလေးရာ၊ အစ်ကိုအတွက် သေရေရှင်ရေတမျှ အရေးကြီးလို့ပါ”

အိမ်ပေါက်ဝရှိ စံထူးက ဧည့်ခန်းရှိ မေစံထွန်းအား နားပူနားသော တိုက်လေ၏။ ဇာတ်လမ်းကောင်းနေစဉ် ကြော်ငြာဝင်သကဲ့သို့ ဇာတ်လမ်းတွဲ ကြည့်နေသူ မေစံထွန်းမှာ မျက်နှာရှုပ်ခေါက်ချိုးဖြင့် စာအုပ်စင်ရှိရာသို့ ထသွားလေ၏။ စာအုပ်စင်ရှိ မှတ်တမ်းစာအုပ် သုံးလေးအုပ်ကို ယူ၍ ဧည့်ခန်းသို့ ပြန်လာသည်။ အိမ်ပေါက်ဝတွင်ရှိနေသော မိခင် ဒေါ်စံထားကလည်း လိပ်စာ ကူရှာပေးရန် မေစံထွန်းရှိရာ ဧည့်ခန်းသို့ လျှောက်လာသည်။ အိမ်အပြင်ဘက် အပေါက်ဝတွင် ဒုက္ခခံစားနေရသူက စံထူး။

နေအိမ်ဧည့်ခန်း ထိုင်ခုံတွင် သားအမိနှစ်ယောက်က မှတ်တမ်းစာအုပ်များကို ကိုင်၍ စာရွက် တစ်ရွက်ချင်း လှန်လှောကာ အောင်မိုး၏ နေရပ်လိပ်စာကို ရှာဖွေနေကြသည်။ အိမ်အပြင်ဘက် အပေါက်ဝတွင် သောကဝေဒနာ အပြည့်ဖြင့် စံထူးက အိမ်အတွင်းသို့ ငေးမျှော်ကြည့်နေ၏။ အချိန်နာရီဝက်ခန့် အကြာတွင် ဒေါ်စံထားနှုတ်မှ -

“တွေ့ပြီ သမီးရေ ... တွေ့ပြီ”

ဒီအသံကြားရတော့ စံထူးရင်ထဲတွင် သိန်း ၅၀၀ မက်လာစုံတွဲဆုကြီး ပေါက်သကဲ့သို့။ ဒေါ်စံထားသည် မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို ကိုင်၍ အိမ်ပေါက်ထဲသို့ လျှောက်လာ၏။ အိမ်အဝင်ပေါက်တွင် ပိတ်ထားသော သံပန်းတံခါးအပြင်မှ စံထူးကို ကြည့်၍ ဒေါ်စံထားက -

“အန်တီပြောမယ်၊ ငါတူက လိုက်မှတ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျ”

ဒေါ်စံထားပြော၍ စံထူးကိုယ်တိုင် ရေးမှတ်ခဲ့သော အောင်မိုး၏ လိပ်စာမှာ-

တိုက်အမှတ်(၅၂)၊ စတုတ္ထထပ်/ ငါးလွှာ၊
အခန်းအမှတ်(၅-အေ)၊ သမိန်ဗရမ်းလမ်း၊
မလွှာကုန်း၊ ဌေးကြွယ်(က)ရပ်ကွက်၊ တာမွေ။

အခန်း(၉)

“ကျွန်တော် အင်းစိန် စီအိုင်ဒီက စုံထောက်စံထူးပါ”

တာမွေမြို့နယ်၊ မလွှာကုန်း၊ ဌေးကြွယ်(က)ရပ်ကွက်၊ အေးချမ်းသာယာရေးနှင့်
ဖွံ့ဖြိုးရေးကောင်စီရုံးတွင်ဖြစ်သည်။ ကောင်စီရုံးရှိ ရ . ယ . က အတွင်းရေးမှူးအား
လှက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း စုံထောက်စံထူးက အထက်ပါစကားဖြင့် မိတ်ဆက်၏။
အိတ်ကပ်အတွင်း အသင့်ရှိနေသော စိစစ်ရေးကတ်ပြားကိုလည်း စံထူးက
အတွင်းရေးမှူးကို ပြသ၍ အစစ်ခံ၏။ စုံထောက်စံထူးကိုကြည့်၍ ရ . ယ . က
အတွင်းရေးမှူးက -

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် ဘာအကူအညီပေးရမလဲ ခင်ဗျာ”

“သမိန်ဗရမ်းလမ်းက တိုက်အမှတ် ၅၂ မှာနေတဲ့ မိသားစုတွေရဲ့
အိမ်ထောင်စုစာရင်းကို ကြည့်ချင်လို့ပါ”

တိုက်မှာ ရှစ်ထပ်ဖြစ်၍ ဝဲယာအခန်းပေါင်းလျှင် လူနေတိုက်ခန်း ၁၆ ခန်း
ရှိသည်။ အဆိုပါ ၁၆ ခန်းစလုံး၏ အိမ်ထောင်စုစာရင်းနှင့် မိသားစုဝင် ဓာတ်ပုံ
များကို ရ . ယ . က အတွင်းရေးမှူးက စိစစ်ရှာဖွေ၍ စုံထောက်စံထူးသို့
ထုတ်ပေး၏။ အခန်းအမှတ် ၅(က)(စတုတ္ထထပ်)ဟု ဖော်ပြပါရှိသော အိမ်ထောင်စု
စာရင်းစာရွက်နှင့် မိသားစုဓာတ်ပုံတို့ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ မိမိတွင် ပါလာသော
ဓာတ်ပုံနှင့် မိသားစုစာရင်းဝင် ဓာတ်ပုံတို့ကို တိုက်ဆိုင်ကြည့်၏။ မိသားစု
ဓာတ်ပုံလဲက အောင်မိုးနှင့် သက်သေခံဓာတ်ပုံတို့၏ ပုံရိပ်က တစ်ထပ်တည်းကျ
နေသည်။ သက်သေခံဓာတ်ပုံကို ရ . ယ . က အတွင်းရေးမှူးသို့ ပြရင်း
စုံထောက်စံထူးက -

“ဒါ ... အောင်မိုး ဟုတ်သလား”

စံထူးလက်ထဲမှ ဓာတ်ပုံကို ရ . ယ . က အတွင်းရေးမှူးက ယူ၍ သေချာစွာ
ကြည့်၏။

ထို့နောက် -

“ဟုတ်ပါတယ် ... အောင်မိုးပါ”

ရ . ယ . က အတွင်းရေးမှူး၏ စကားအဆုံးတွင် စုံထောက်စံထူးအနီသို့ လူတစ်ယောက် ကပ်လာသည်။ ထိုသူမှာ အိုင်အိုအောင်မြင်ဖြစ်၏။ အိုင်အိုအောင် မြင်က စုံထောက်စံထူးနားသို့ ကပ်၍ တီးတိုးစကားဆိုသည်။ အောင်မြင်၏ စကားကို စံထူးက ခေါင်းညိတ်၍ အသိအမှတ်ပြု၏။ ထို့နောက် အိုင်အို အောင်မြင်က ရ . ယ . က ရုံးမှ အပြင်သို့ ထွက်သွား၏။

“အောင်မိုးက အခုအိမ်မှာမရှိဘူး။ သူက ဘယ်အချိန်ကျမှ အိမ်ပြန်ရောက် တတ်သလဲ”

စုံထောက်စံထူး၏ အမေးကို ရ . ယ . က အတွင်းရေးမှူးက -

“သူက မိုးချုပ်မှပဲ အိမ်ပြန်တာ များတယ်”

စံထူးက လက်မှနာရီကို မြှောက်ပင့်ကြည့်၏။ ည ၇ နာရီခွဲရန် မိနစ် အနည်းငယ်မျှသာလိုကြောင်း တွေ့၏။ ရ . ယ . က အတွင်းရေးမှူးကိုခေါ်၍ အိုင်အိုအောင်မြင်ရှိရာ အောင်မိုး၏နေအိမ်အနီးရှိ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ချီတက်သွား၏။ စားသောက်ဆိုင်အတွင်း စုံထောက်စံထူးနှင့် ရ . ယ . က အတွင်းရေးမှူးတို့က ဆိုင်အပြင်ဘက်လမ်းမသို့ မျက်နှာပြု၍ ထိုင်သည်။ အစာပြေ အဖြစ် လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်တို့ကို မှာစားကြသည်။ စားသောက်ရင်းဖြင့် အောင်မိုး ဝင်လာမည့်လမ်းကိုလည်း မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေကြ၏။ မကြာလိုက်ပါ။ စားသောက်ဆိုင်ရှေ့ရှိ မီးအလင်းရောင်အောက်မှ လူတစ်ယောက် ဖြတ်လျှောက် သွားသည်။ ထိုသူမှာ အောင်မိုးဖြစ်ကြောင်း ရ . ယ . က အတွင်းရေးမှူးက စုံထောက်စံထူးနားသို့ ကပ်၍ တီးတိုးပြောသည်။ စံထူးက မျက်ရိပ်မျက်ကဲဖြင့် အိုင်အိုအောင်မြင်ကို အချက်ပြသည်။ အောင်မြင်က ထိုင်ရာမှထ၍ စားသောက် ဆိုင်အတွင်းမှ ထွက်သွားသည်။ အောင်မိုး၏နောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ အိုင်အို အောင်မြင်က နောက်ယောင်ခံလိုက်သည်။ တိုက် ၅၂ ရှေ့ အရောက်တွင် အောင်မိုးက လေ့ကားအတိုင်း အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွား၏။

အိုင်အိုအောင်မြင်က မှောင်ရိပ်ခို၍ စုံထောက်စံထူး အလာကို စောင့်မျှော် သျက် ...။

“မင်း အောင်မိုးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်က ပုသိမ်က အလည်လာတဲ့ဧည့်သည်ပါ”

တိုက်အမှတ် ၅၂၊ အခန်းအမှတ် ၅(က)(ငါးလွှာ)တွင် ဖြစ်သည်။ ဧည့်ခန်း တွင် ထိုင်နေသော လူရွယ်တစ်ယောက်ကိုတွေ့သည်။ စုံထောက်စံထူးက ထိုလူ

အောင်မိုးရဲ အကဲခတ်၍မေးရာ လူရွယ်က အထက်ပါအတိုင်း ငြင်းကွယ်၍ ပြောသည်။
“ရုံးထောက်ခံထူးသည် အိတ်ကပ်အတွင်း အသင့်ထည့်ထားသော ၄” x ၆” အရွယ်ရှိ
အောင်မိုးရဲ ရောင်စုံဓာတ်ပုံကို ထုတ်၏။ ဧည့်ခန်းတွင်ရှိနေသော ထိုလူရွယ်အား
ဓာတ်ပုံကို လှမ်းပေးရင်း ရုံးထောက်ခံထူးက -

“တို့က ဒီဓာတ်ပုံရှင် လူလိမ် အောင်မိုးဆိုတဲ့ အကောင်ကို လိုက်ဖမ်းနေ
တာ။ မင်းနဲ့ အဲဒီဓာတ်ပုံထဲက ရုပ်က တစ်ထပ်တည်းပဲ။ မင်း ... အောင်မိုး
ဟုတ်တယ်။ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ စံထူးနဲ့ တွေ့ရင် ...”

အခန်း(၁၀)

“အောင်မိုး”

“ဗျာ”

“ပညာသားမိပါနဲ့ ဘဏ်တွေက ငွေလိမ်ထုတ်ခဲ့တဲ့နည်းကို ပြောပြစမ်းကွာ”

“ကျွန်တော် လိမ်တာ ဘာပညာသားမှ မပါပါဘူး။ ဘဏ်တွေရဲ့ အားနည်း
ချက်ကို လေ့လာပြီး လွယ်လွယ်လေး လုပ်သွားတာပါ”

“အေးပါကွာ၊ နောင် ဘဏ်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သတိရှိနိုင်ဖို့အတွက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် ပြောပြပါ့မယ်”

အခင်းမဖြစ်မီက အောင်မိုးသည် ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးစီးဖွင့်လှစ်သော ပုသိမ်
တည်းခိုခန်းမှ မန်နေဂျာတစ်ဦးဖြစ်၏။ အသက်(၂၅)နှစ်ဝန်းကျင်သာရှိသေး၍
မူရည်ရှုပကာ သန်ပြန့်သည်။ အပျော်အပါးကြိုက်သည်။ လောင်းကစားကိုလည်း
ဝါသနာပါသည်။ အပျော်အပါးနှင့် လောင်းကစားက ငွေခေါင်းပါးသော လုပ်ရပ်
တစ်ခု။ ဒီတော့ ငွေရပေါက်ရလမ်းကို ရှာကြံရပေတော့သည်။

အောင်မိုးက ပုဂ္ဂလိကဘဏ်များတွင် ငွေသွင်းငွေထုတ်နှင့် ငွေလွှဲခြင်းကို
ကိုယ်တိုင် တွေ့မြင်လုပ်ကိုင်ဖူးသည်။ Customer များအပေါ်ထားရှိသော ဘဏ်
ပန်ဆောင်မှုတွင် အားနည်းချက်တစ်ခုကို အောင်မိုး တွေ့သွားသည်။ ဒါက
ဘဏ်မှ ငွေလွှဲလာထုတ်ယူသူသည် မှတ်ပုံတင်၊ ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်၊ ဝန်ထမ်း
ကတ်နှင့် မှတ်ပုံတင်ပျောက်ဆုံးကြောင်း ရဲစခန်းထောက်ခံစာပါလျှင် အလွယ်တကူ
ငွေယူဟန်ယူလို့ရသည်။ ငွေလွှဲလာထုတ်သူသည် အထက်က အထောက်အထား
ဖွင့် ဖော်ပြပါရှိသော အမည်၊ မှတ်ပုံတင်အမှတ်နှင့် ကပ်ထားသော လိုင်စင်ဓာတ်ပုံကို
ကိုက်ညီမှုရှိရသည်။ ဒါတင်မက ငွေလွှဲဖို့သူသည် မိမိဖို့သော လွှဲငွေကို ဘဏ်

အတွင်း ရောက်ရှိနေကြသော အများသူငါရှေ့ လွှဲငွေလက်ခံမည့်သူ၏ အမည် မှတ်ပုံတင်အမှတ်နှင့် အချက်အလက် အပြည့်အစုံကို ပေါ်ပေါ်ထင်ထင်ပင် နေမှတ်ရသည်။ ဒါကလည်း ဘဏ်နှင့် Customer တို့ရဲ့ အားနည်းချက်ကြောင့် ...။

တစ်နေ့ ၂၉-၁-၂၀၀၃ မနက်စောစော ဘဏ်ခွင့်ချိန်တွင်ဖြစ်သည်။ မင်္ဂလာဈေးရှိ ရိုးမဘဏ်ခွဲသို့ အောင်မိုး ရောက်လာသည်။ ငွေလွှဲကောင်တာတွင် ငွေလွှဲဖို့ရန် လျှောက်လွှာရေးနေသူတစ်ဦးအနီးသို့ မယောင်မလည် ချဉ်းကပ်သွား၏။ ငွေလွှဲလျှောက်လွှာပေါ်ရှိ အချက်အလက်များကို အောင်မိုးက အမှတ်ထင်ကြည့်ရှုလေ့လာမှတ်သားနေသည်။ ငွေပို့သူက ကိုခိုင်သန်း၊ ငွေလက်ခံမည့်သူက ဦးသာကျော်(မှတ်ပုံတင်အမှတ်၊ စတန(နိုင်) ...) ဖြင့် စစ်တွေ ရိုးမဘဏ်ခွဲသို့ လွှဲပို့ကြောင်း ပါရှိသည်။ မှတ်သားသိရှိပြီးသော အချက်အလက်တို့ဖြင့် အောင်မိုး တစ်ယောက် လမ်းမတော်ရိုးမဘဏ်ခွဲသို့ပြေး၏။ အထက်တွင် ဖွင့်ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း အောင်မိုးသည် ဦးသာကျော်အသွင်ယူ၍ အဆင်တူ အချက်အလက်များဖြင့် လမ်းမတော် ရိုးမဘဏ်ခွဲမှ ငွေ ၂၈ သိန်းကျော်ကို နာရီပိုင်းအတွင်း လိမ်လည် ထုတ်ယူသွားခဲ့သည်။

“အဲဒီတုန်းက မှတ်ပုံတင်ပျောက်တဲ့အကြောင်း ရဲစခန်းထောက်ခံစာပြပြီး လိမ်ထုတ်သွားတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အဲဒီထောက်ခံစာကိုရော မင်း ဘယ်လိုလိမ်ညှာပြီး တောင်းခဲ့တာလဲ”

အောင်မိုးက မင်္ဂလာဈေးရိုးမဘဏ်ခွဲမှ လမ်းမတော်ရိုးမဘဏ်ခွဲသို့ အသွားတွင် ဖြို့နယ်ရဲစခန်းတစ်ခုသို့ ဝင်၏။ မိမိသည် စစ်တွေမြို့မှ ဦးသာကျော်ဖြစ်ကြောင်း၊ စစ်တွေမှ ရန်ကုန်သို့အလာ လမ်းခရီးတွင် ပိုက်ဆံအိတ်ကျပျောက်၍ ၁၀ တန်းအောင်လက်မှတ်နှင့် မှတ်ပုံတင်တို့ပါဆုံးသွားကြောင်း၊ မိမိအတွက် ခရီးသွားဟန်လွှဲအဖြစ် မှတ်ပုံတင်ပျောက်ဆုံးကြောင်း၊ ထောက်ခံစာလုပ်ပေးရန် ရဲစခန်းသို့ အကူအညီတောင်း၏။ ကူညီပါရစေ ဆိုသောစကားစုက အတော်ကို အတိမ်အနက်ပြုပါသည်။ မှန်၍ မကူညီပါလျှင်လည်း အခက်၊ မမှန်၍ ကူညီခဲ့မိပြန်လျှင်လည်း မလွယ်ရှိလှသည်။ မည်သို့ရှိစေ ဦးသာကျော်အမည်ခံ အောင်မိုး တစ်ယောက် မှတ်ပုံတင်ပျောက်ဆုံးကြောင်း ထောက်ခံစာကို လွယ်လွယ်ပင် ရရှိခဲ့သည်။ ထိုထောက်ခံစာပေါ်တွင် အောင်မိုးက သွဓာတ်ပုံကို ကပ်၍ တဒင်္ဂထ

ဦးဘကျော်အသွင် ဖန်တီးပြီး ရဲစခန်း ထောက်ခံစာတစ်စောင် ရယူခဲ့လေသည်။

အခန်း(၁၁)

တစ်နေ့ ၁၇-၆-၂၀၀၃ ညနေ ဘဏ်ပိတ်ကာနီးအချိန်တွင် အောင်
သည် ပန်းဆိုးတန်းလမ်းရှိ ဘဏ်သို့ ရောက်လာ၏။ ဘဏ် ပိတ်ချိန်နီး၍ လူသွား
လူလာရှင်းသည်။ ဘဏ်ဝန်ထမ်းအချို့ကလည်း ပြန်ဖို့အတွက် ဟန်လုပ်
ကြသည်။ ငွေလွှဲကောင်တာသို့ ရောက်လာသူ အောင်မိုးက -

“ကျွန်တော့် ငွေလွှဲရောက်မရောက် သိချင်လို့ပါ”

“ငွေလွှဲရောက်လည်း ထုတ်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူးရှင်၊ ဘဏ်ပိတ်တော့မယ်”

“ဒီနေ့မရလည်း မနက်မှပဲ ထုတ်ပါမယ်၊ ငွေလွှဲရောက်မရောက်သာ ပေးပါ”

“ရှင်နာမည်ပြောပါ”

“အောင်မိုးပါခင်ဗျ”

ကောင်တာရှိ ဘဏ်ဝန်ထမ်းမိန်းကလေးက ငွေလွှဲစာရင်းစာရွက်ကို အောင်မိုး၏ မျက်စိရှေ့မှောက်မှာပင် လှန်လှောရှာဖွေပေး၏။ ဉာဏ်များသည် အကြံသမား အောင်မိုးက ဒီအခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံ။ ငွေလွှဲစာရင်းပေါ်တွင် နောက်ဆုံးရေးသွင်း ဖော်ပြထားသူ၏ အမည်၊ မှတ်ပုံတင်အမှတ်နှင့် ငွေလွှဲ ပမာဏတို့ကို မျက်လုံးဖြင့် ဓာတ်ပုံရိုက်၍ မှတ်ယူလိုက်သည်။ ငွေလွှဲစာရင်းအဆုံးတွင် ဘဏ်ဝန်ထမ်းမိန်းကလေးက -

“ကိုအောင်မိုး နာမည်နဲ့ ငွေလွှဲတော့ မရောက်သေးဘူး”

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ၊ နောက်နေ့မှပဲ ကျွန်တော် လာစုံစမ်းပါမယ်”

နောက်တစ်နေ့ ၁၈-၆-၂၀၀၃ မနက်စောစော ဘဏ်ဖွင့်ချိန်တွင် ပန်းဆိုးတန်း အဏော်သို့ အမျိုးသားတစ်ဦး ရောက်လာသည်။ ထိုသူသည် အထက်တွင် ဖွဲ့နွဲ့ထားသည့်အတိုင်း ကိုကျော်မြင့်စိုး၊ နိုင်ငံသားစိစစ်ရေးကတ်ပြားအမှတ် ၅/မရန(နိုင်) နှင့် ဓာတ်ပုံပါ ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်ကို အထောက်အထားပြု၍ ဘဏ်မှ ငွေကျပ်တစ်သိန်းခွဲကို လွယ်ကူစွာပင် ထုတ်ယူရရှိသွားခဲ့သည်။ ထိုသူကလည်း တခြားမဟုတ်။ ကျော်မြင့်စိုး အမည်ခံ လူလိမ်အောင်မိုက် ဖြစ်သည်။

“အဲဒီဘဏ်မှာ မင်းထုတ်ပြခဲ့တဲ့ ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်အတုဟာ ဘယ်

ဘယ်ပုံ မင်းလက်ထဲ ရောက်လာတာလဲ”

“ကျွန်တော့် တည်းခိုခန်းမှာ လာတည်းတဲ့ အမျိုးသားတစ်ယောက် မေးကုန်ခဲ့တာပါ”

အောင်မိုးသည် ဧည့်သည် မေ့ကျန်ခဲ့သော ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်ကို သိမ်းဆည်းထား၏။ နှစ်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ လိုင်စင်သက်တမ်းကလည်း ကုန်၍ လိုင်စင်ပေါ်တွင် ရေးသွင်းထားသော မင်သက်တမ်းကလည်း ပေးရှိသွားခဲ့သည်။ ထိုလိုင်စင်ကို မွမ်းမံပြုပြင်၍ အောင်မိုးက သူ့ဓာတ်ပုံကို ကပ်သည်။ လိုင်စင်ပေါ်တွင် ငွေလွှဲထုတ်ယူရရှိမည့်သူ၏ အမည်၊ မှတ်ပုံတင်အမှတ်နှင့် လိုအပ်သော နေသားချက်တို့ကို အောင်မိုးကိုယ်တိုင် ရေးသွင်းသည်။ ဒါက လာတည်းသော ဧည့်သည်၏ ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်ကို အသုံးပြု၍ လုပ်ရပ်ခင်းသွားခြင်းပင်။

“နောက်တစ်ခုရှိသေးတယ်ကွ၊ ဘိုရင့်နောင် ရိုးမဘဏ်ခွဲက ငွေခြောက်သိန်းကျော်ကို ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်အတုနဲ့ မင်း လိမ်ထုတ်သွားတယ်လို့ ပြောတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျ”

“အဲဒီ လိုင်စင်ကရော ဘယ်လို ရခဲ့တာလဲ”

အောင်မိုးသည် မတရားသဖြင့် လိမ်လည်ရရှိခဲ့သော ငွေများဖြင့် အပျော်အပါးလိုက်စားခဲ့သည်။ ဟိုတယ်ကုန်၍ ပျော်ပါးခဲ့ရာကအစ လမ်းမတော်ပလာစာ ဟိုတယ်မှ ဧည့်ကြို ထွန်းထွန်းလွင်နှင့် ရင်းနှီးသိကျွမ်းခဲ့သည်။ ဟိုတယ်တွင် လာတည်းသူ အမျိုးသားများ မေ့ကျန်ခဲ့သည့် မှတ်ပုံတင်၊ ဒါမှမဟုတ် ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်များရှိက ဝယ်ယူလိုကြောင်း အောင်မိုးက ထွန်းထွန်းလွင်သို့ ကမ်းလှမ်းသည်။ လူလိမ်အောင်မိုး၏ အကြံပက်စက်မှုကို မသိရှာသူ ထွန်းထွန်းလွင်က ၎င်းထံတွင် ဧည့်သည်မေ့ကျန်ခဲ့သော ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်တစ်ခုရှိကြောင်း သတင်းကောင်းပါးသည်။ သက်တမ်းကုန်ဆုံး (ရက်လွန်)နေပြီဖြစ်သော ဧည့်သည်အမျိုးသား၏ ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်ကို အောင်မိုးက ငွေတစ်သောင်းပေး၍ ထွန်းထွန်းလွင်ထံမှ ရယူခဲ့သည်။

အထက်တွင် ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ၁-၇-၂၀၀၃ ရက်နေ့ ညနောက်ပိုင်း ချိန်တွင် လူလိမ်အောင်မိုးသည် ဘုရင့်နောင် ရိုးမဘဏ်ခွဲသို့ သွားသည်။ အသွင် သဏ္ဌာန်ပါပါဖြင့် မိမိငွေလွှဲရောက် မရောက် မေး၏။ ကောင်တာရှိ ငွေလွှဲစာရင်းကိုလည်း ဟန်ပါပါဖြင့် အမှတ်မထင် လေ့လာကြည့်သည်။ မှတ်သားသိရှိခဲ့သော

ငွေလွှဲထုတ်ယူမည့်သူ၏ အမည်နှင့် မှတ်ပုံတင်အမှတ်တို့ကို ထွန်းထွန်းလွင်ထံမှ
ဝယ်ယူခဲ့သော ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်ပေါ်တွင် ရေးသွင်း၍ အောင်မှီးက သူတတ်ပုံကို
ကပ်သည်။ နောက်တစ်နေ့ ၂-၇-၂၀၀၃ ရက်နေ့ မနက် ဘဏ်ဖွင့်ချိန်တွင် မိမိ
မှတ်သားခဲ့သည့် ငွေလွှဲထုတ်ယူမည့်သူ လာထုတ် မထုတ် ဘဏ်သို့ ဖုန်းဆက်၍
စုံစမ်းပြန်သေးသည်။ ငွေလွှဲလာမထုတ်သေးကြောင်း သတင်းကောင်းကြားရသဖြင့်
လူလိမ်အောင်မှီးက ဘုရင့်နောင် မိုးမဘဏ်ခွဲသို့ သုတ်ခြေတင်၏။ ငွေလွှဲကောင်တာ
ပွင့် ဦးမျိုးသိန်း ၁၂/ လသန(ပြ) ဖြင့် ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်ကိုပြု၍ လွှဲငွေ
၆၆၀၀၄၁ ကျပ်ကို လူလိမ်အောင်မှီးက အောင်မြင်စွာထုတ်ယူ ရရှိပွားခဲ့လေသည်။

အခန်း(၁၂)

အောင်မှီး၏လုပ်ငန်းအတွက် ကုန်ကြမ်းက လိုလာသည်။ လိုအပ်သော
ကုန်ကြမ်းကိုရှာဖွေ အောင်မှီးက ပန်းဘဲတန်းနှင့် ကျောက်ဟံတားမြို့နယ်ဘက်သို့
ခြေဆန်ခဲ့သည်။ ကျောက်ဟံတားမြို့နယ် ဗန္ဓုလလမ်းနှင့် ၃၈ လမ်းထိပ်ရှိ စား
သောက်ဆိုင်တစ်ခုရှေ့တွင် -

“ဟေ့ နေဦးအောင်၊ မင်း ပုသိမ်ပြန်ပြန်သေးလား”

“ဟာ ကိုအောင်မိုး၊ ဘယ်ကနေ ဘယ်လို မျက်စိလည်လာတာတုန်း”

အောင်မှီးနှင့် နေဦးအောင်မှာ ပုသိမ်မြို့ဇာတိသားများဖြစ်၍ ကျောင်းနေဖက်
သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြသည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ လာဆုံကြ၍ တအံ့တညံ့ဖြင့်
အယက်ပါအတိုင်း တရင်းတနီး နှုတ်ဆက်ကြ၏။

“လာကွာ၊ မင်းနဲ့ မတွေ့တာလည်း ကြာပြီ၊ တွေ့တုန်းဆုံတုန်း ငါ ညှပ်ခံပါ
ရစေ”

အောင်မှီးက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် အနီးရှိ စားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ နေဦး
အောင်ကို ဆွဲခေါ်သွားသည်။ ဆိုင်အတွင်း လူရှင်းသော စားပွဲလွတ်တစ်လုံးတွင်
သုငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ထိုင်ကြသည်။ မိမိတို့စားလိုသော အစားအသောက်များ
စားပွဲထိုးကို မှာ၏။ ထို့နောက် အောင်မှီးက -

“မင်း၊ စီးပွားရေးအလုပ်က အခု ဘာလုပ်နေလဲ”

“ကျွန်တော့်ဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ အကျိုးဆောင်လုပ်ငန်းမှာ အကူအညီပေး
နေဟယ်”

နေလင်းအောင်သည် ၃၈ လမ်းရှိ သမဝါယမပိုင် အခန်းငယ်များဖွဲ့ထား

သော အဆောင်တွင် အခန်းတစ်ခန်း ငှားနေသည်။ ထိုအဆောင်တွင် အခန်းခွင် ကပ်လျက် အတူနေသူ ထွန်းထွန်း(ခ) နဂါးနှင့် ရင်းနှီးသိက္ခာရှိသည်။ ထွန်းထွန်း (ခ) နဂါးသည် နိုင်ငံခြားသွားမည့်သူများ နိုင်ငံကျွေးလက်မှတ်ရရှိရေးအတွက် အကျိုးဆောင်(ပွဲစား)အလုပ်ကို လုပ်၏။ ထိုလုပ်ငန်းတွင် မိမိတ ဝိုင်ဆန်းတည်သူကြောင်း နေဦးအောင်မှ အောင်မိုးသို့ ရှင်းပြသည်။ နေဦးအောင် စကားအချို့တွင် အောင်မိုးက -

“အတော်ပဲကွာ ငါ မှတ်ပုံတင်ကတ်ပြားအလွတ်တစ်ခုလောက် လိုချင်တယ်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ နိုင်ငံခြားထွက်ဖို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါ ကိစ္စရှိလို့ပါ”

နေဦးအောင်က ကျွမ်းကျင်အဆင့်မဟုတ်၍ အောင်မိုး တောင်းဆိုသည့် အခွင့်အလမ်းကို သူ မကျွမ်း၊ ဒါကြောင့် -

“ငါတော့ အဲဒီလိုင်း မကျွမ်းဘူးကွာ၊ ဒါပေမယ့် မင်း ငါ့ဆရာနဲ့တွေ့လိုက်ရင်တော့ အဖြေတစ်ခု ထွက်လာမှာပေါ့”

နေဦးအောင်ရဲ့ အဖွင့်စကားကို အောင်မိုးက ချောင်ထိုးမထားပါ။ စာသောက်ပြီးနောက် နေဦးအောင်က အောင်မိုးကိုခေါ်၍ ထွန်းထွန်း(ခ) နဂါးနှင့် ချိတ်ဆက်ပေး၏။ လူလိမ်အောင်မိုးက မှတ်ပုံတင်ကတ်အလွတ် လိုချင်ကြောင်းဆို၏။ အကျိုးဆောင် နဂါးကလည်း အားထားရသည်။ မှတ်ပုံတင်ကတ်ပြားအလွတ် သုံးခုရှိသည်။ တစ်ခုလျှင် မြန်မာငွေ ကျပ်လေးသောင်းဖြင့် ဈေးတောင်းသည်။ လူလိမ်အောင်မိုးအတွက် ဒီငွေလောက်က အပရီက။ ဒါကြောင့် အောင်မိုးက မှတ်ပုံတင်ကတ်အလွတ် သုံးခုစလုံးကို ဝယ်ယူကာ လုပ်ငန်းအတွက် ကုန်ကြမ်းအဖြစ် ထိန်းသိမ်းထားရှိခဲ့သည်။

ကုန်ကြမ်းရပြန်တော့ လုပ်ငန်းအတွက် လူက လိုပြန်သည်။ မိမိတစ်ဦးတည်း အဝင်အထွက်များနေလျှင် ရိပ်စားမိသွားမည်။ လုပ်ငန်းအတွက် စိတ်ချယုံကြည်ရသူကို စဉ်းစား၏။ တစ်ယောက်က မင်းသိန်း၊ ပုသိမ်သား၊ သူက အောင်မိုးနဲ့ သူငယ်ချင်းအရင်း၊ နောက်တစ်ယောက်က အောင်ဆန်းမင်း၊ သူက ပုသိမ်တည်းခိုခန်းတွင် မန်နေဂျာလုပ်စဉ်က အောင်မိုးရဲ့လက်ရင်းတပည့်တို့ ဖြစ်သည်။ အောင်မိုးက မင်းသိန်းနှင့် အောင်ဆန်းမင်းကို ဆက်သွယ်သည်။ အကျိုးအကြောင်းကို ရှင်းပြ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်ကလည်း လက်ခံ သဘောတူသည်။

(Training) ပို့ချပေးသည်။ စာတွေ့တင်မက လက်တွေ့ပါ လေ့လာသိရှိနိုင်ရန် ဖွင့်ဆင်၍ ပြသပေး၏။ လူလိပ်သင်တန်းတွင် မင်းသိန်းနှင့် အောင်ဆန်းမင်းတို့က လူလိပ်အောင်မှီ၏ တပည့်ရင်းများအဖြစ် အမည်စာရင်းပေးသွင်းခဲ့ကြလေသည်။

အခန်း(၁၃)

“ကျွန်တော်မင်းသိန်းပါ။ ကျွန်တော့်ငွေလွှဲ ရောက်မရောက် ကြည့်ပေးပါ။”

တစ်နေ့ ၁၁-၃-၂၀၀၄ နေ့လယ်ပိုင်းအချိန်တွင် ဖြစ်သည်။ ကမာရွတ် ကမ္ဘောတောင်ခွဲရှိ ငွေလွှဲကောင်တာသို့ မင်းသိန်းရောက်လာ၏။ ၎င်း၏ မှတ်ပုံ တင်ကို ပြ၍ ငွေလွှဲကောင်တာရှိ မိန်းကလေးအား မင်းသိန်းက အထက်ပါစကား ဖြင့် စ၍ဖွင့်သည်။ ကောင်တာရှိ မိန်းကလေးက မင်းသိန်း၏မှတ်ပုံတင်ကိုကိုင်၍ ငွေလွှဲပေးလို့သော စာရင်းစာရွက်ကို မင်းသိန်း ရှေ့မှောက်မှာပင် ကြည့်ရှုရှာဖွေပေး ၏။ ငွေလွှဲပေးလို့သော အမည်စာရင်းတွင် မင်းသိန်း ၁၄/ပသန(နိုင်)၁၄၇၆၉၂ ဖြင့် ငွေငါးသောင်းကို အောင်မှီဆိုသူက လမ်းမတော် ကမ္ဘောတောင်ခွဲမှ ကမာရွတ် ကမ္ဘောတောင်ခွဲသို့ ငွေလွှဲပို့ထားသည်ကို တွေ့၏။ ကောင်တာမိန်းကလေးက လက်ထဲတွင်ရှိနေသော မှတ်ပုံတင်ကတ်နှင့် ငွေလွှဲစာရင်းပါအမည်၊ မှတ်ပုံတင် နံပါတ်တို့ကို တိုက်ဆိုင်ကြည့်ရှုနေ၏။ မင်းသိန်းကလည်း သူ့လုပ်ငန်းအတွက် ငွေလွှဲစာရင်းကို မျက်လုံးဖြင့် ဓာတ်ပုံရိုက်ယူနေ၏။ ဒါကို ငွေလွှဲကောင်တာရှိ ဘဏ်ဝန်ထမ်းမိန်းကလေး သိဟန်မတူ။

မင်းသိန်းက သရုပ်ဆောင်လွှဲပို့သော ငွေငါးသောင်းကို ထုတ်ယူ၍ အောင်မှီ ရှိရာဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ထုတ်ယူခဲ့သော ငွေငါးသောင်းကို ပိုင်ရှင် အောင်မှီလက်သို့ ပြန်အပ်၏။ မျက်လုံးထဲတွင် ရိုက်ကူးခဲ့သော ငွေလွှဲထုတ်ယူ ပုံမည်သူ၏ အမည်၊ မှတ်ပုံတင်အမှတ်နှင့် လွှဲငွေပမာဏတို့ကို မင်းသိန်းက မျေးကူးထုတ်ဖော်ပေး၏။ မင်းသိန်း မှတ်ယူခဲ့သော အချက်အကြောင်းကို နဂါး(ခ) ထွန်းထွန်းထံမှ ပုပ္ဖန္ဒားနွေး ဝယ်ယူထားသည့် မှတ်ပုံတင်ကတ်ပြားအလွတ်တွင် အောင်မှီက ရေးသားပြည့်စွက်၍ သူ့ဓာတ်ပုံကို ကပ်၏။ မူရင်းမှတ်ပုံတင်တွင် ပါရှိသော အက္ခရာဂဏန်းနှင့် တံဆိပ်တုံးများကို ကြိုတင်စီမံပြုလုပ်ထားသော ဘဏ္ဍာစာတုံးများဖြင့် ရိုက်နှိပ်၍ လက်မှတ်ရေးထိုး၏။ ပြီးပြည့်စုံသော မှတ်ပုံတင် ကတ်အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသောအခါ ထိုမှတ်ပုံတင်ကတ်ပြားကို ပလတ်စတစ်

လောင်း၍ အမြင်သဏ္ဌာန်တွင် အစစ်အမှန်ထင်အောင် ပြုပြင်ဖန်တီးခဲ့ကြသည်။

နောက်တစ်နေ့ ၁၂-၃-၂၀၀၄ မနက် ဘဏ်စပွင့်ချိန်တွင် ဖြစ်သည်။
လိမ်လည်ထုတ်ယူရမည့် ငွေလွှဲရှိမှ ရှိပါသေးရဲ့လား။ မူလပိုင်ရှင်ကပဲ ထုတ်သွား
လေပြီလား ဆိုတဲ့အကြောင်းအချင်းအရာက တိကျစွာ သိထားနိုင်သည်။ သို့
အတွက် အောင်မိုးက ကမာရွတ် ကမ္ဘောဇဘဏ်ခွဲသို့ ဝန်ဆောင်၍ သတင်းထောက်
သည်။ ဘဏ်က ငွေလွှဲရောက်ကြောင်းနှင့် လာထုတ်၍ရကြောင်း သတင်း
ကောင်းပါးသည်။ ဒီတော့ အောင်မိုးနှင့် မင်းသိန်းတို့က ဘဏ်အနီးရှိ အမှတ်
လမ်းဘေး တယ်လီဖုန်းခုံမှ ကမာရွတ် ကမ္ဘောဇဘဏ်ခွဲသို့ ဝင်သွားကြသည်။
အထက်တွင် ဖွင့်ဆိုထားသည့်အတိုင်း လူလိမ်အောင်မိုးက ဦးဟန်လင်း ၁၂/
လသန(နိုင်)..... ပါဟု ပီပြင်စွာ သရုပ်ဆောင်၍ ကမာရွတ် ကမ္ဘောဇဘဏ်ခွဲမှ
ငွေကျပ် သိန်းသုံးရာကို အောင်မြင်စွာ လိမ်လည်ထုတ်ယူသွားခဲ့သည်။

“အဲဒီ ငွေသိန်းသုံးရာကို မင်းနဲ့ မင်းသိန်း ဘယ်လို ခွဲယူကြသလဲ”

စုံထောက်စံထူး၏ အမေးကို လူလိမ်အောင်မိုးက ဤသို့ဆက်၍ဆိုသည်။
အောင်မိုးနှင့် မင်းသိန်းတို့ စီးနင်းလာသော City Taxi ကားကလေးသည်
ပြည်လမ်းအတိုင်း ရန်ကုန်မြို့ထဲသို့ ဦးတည်လာသည်။ ဟံသာဝတီအပိုင်း
အရောက်တွင် ယာဉ်မောင်းသူက -

“ဘယ်ကို ပို့ပေးရမလဲ ဆရာ”

ခေတ္တမျှ တွေဝေစဉ်းစားပြီးနောက် အောင်မိုးက -

“အာရှပလာဇာဟိုတယ်ကို မောင်းကွာ”

ဟိုတယ်အရောက်တွင် အောင်မိုးက အခန်းတစ်ခန်းငှား၏။ ပါလာသောငွေ
အိတ်ကို ဧည့်ကြိုဝန်ထမ်းက အခန်းတွင်သို့ ထမ်းပို့ပေး၏။ ဟိုတယ်အိတ်ခန်း
အရောက်တွင် အောင်မိုးက -

“မင်းသိန်း... မင်း ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကို သွားကွာ၊ အဲဒီမှာ နိုင်ငံခြားသွားတဲ့
ခရီးဆောင်အိတ်နှစ်လုံးဝယ်ခဲ့”

မင်းသိန်းက ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသို့သွား၏။ အောင်မိုးမှာလိုက်သော အိတ်နှစ်လုံး
ကို ဝယ်သည်။ တစ်နာရီခန့်အကြာ မင်းသိန်းတစ်ယောက် ဟိုတယ်သို့ ပြန်ရောက်
လာ၏။ ဝယ်လာသော အိတ်နှစ်လုံးကို ဖွင့်သည်။ ငွေကျပ်သိန်းသုံးရာ ထည့်ထား
သော ပိန်အိတ်ကို ဖောက်၏။ အိတ်အတွင်းမှ ငွေကျပ်သိန်းနှစ်ရာကို ခရီးဆောင်
အိတ်တစ်လုံးအတွင်းထည့်သည်။ ကျန်သိန်းတစ်ရာကို နောက်ခရီးဆောင်အိတ်

ကပ်လုံးထဲ ထည့်၏။ ငွေကျပ်သိန်းနှစ်ရာပါအိတ်ကို လူလိမ်အောင်မိုးက ယူ၍ ငွေကျပ်သိန်းတစ်ရာပါအိတ်ကို တွဲဖက်လူလိမ်မင်းသိန်းသို့ ခွဲဝေပေးပြီး လူလိမ် နှစ်ယောက် တိုတယ်မှ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ကြလေသည်။

အခန်း(၁၄)

တရားခံအောင်မိုး၏ ဝန်ခံထွက်ဆိုမှုကြောင့် ကိုယ်တိုင် ပါဝင်ပတ်သက်ခဲ့သူ တရားခံ အောင်ဆန်းမင်း၊ မင်းသိန်း၊ ထွန်းထွန်း(၁) နဂါးနှင့် ထွန်းထွန်းလွင်တို့ ယည်း စုံထောက်စံထူးနှင့် အိုင်အိုအောင်မြင်တို့၏ အမှုစစ်အဖွဲ့ရှေ့တွင် အစီအရံ ရှိနေကြလေပြီ။ အထက်တွင် တရားခံ လူလိမ်အောင်မိုးပါ လေးဦးတို့၏ ပါဝင် ပတ်သက်ကျူးလွန်ခဲ့ပုံကို ဖွဲ့နွဲ့ကာ ရေးသားဖော်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူ ငါးဦးအနက် တရားခံ အောင်ဆန်းမင်း ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ခဲ့သည့် အခန်းက ရှိနေသေး၏။ သူလည်းလေ ထိုနည်းလည်းကောင်းဟု ဆိုချင်ပါသည်။ အသွင် သဏ္ဌာန်သာ ကွဲပြားခြားနားသော်လည်း အနှစ်သာရက အတူတူပင် ဖြစ်သည်။ တရားခံ အောင်ဆန်းမင်းကိုယ်တိုင် ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ခဲ့သော ငွေလိမ်ထုတ်မှုကို သတင်းစကားဖြင့် အကျဉ်းမျှ ဖော်ပြရပါလျှင် ...။

၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၁၀ ရက်၊ မနက် ၇ နာရီခွဲအချိန်ခန့်က ပြစ် သည်။ အောင်မိုးနှင့် အောင်ဆန်းမင်းသည် ဗိုလ်ချုပ်ဈေး (FMI) အနီးရှိ လက် ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် လက်ဖက်ရည်သောက်နေကြ၏။ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း အောင်မိုးက အောင်ဆန်းမင်း၏ ဓာတ်ပုံကပ်ထားသော ဦးလှမြင့် ၁၀/မလမ(နိုင်) ...။ ပါ မှတ်ပုံတင်ကတ်ပြားကို ပေး၍ ငွေလိမ်ထုတ်ရန် ပြော၏။ အောင်မိုးက ကြိုတင်လေ့လာသိရှိပြီးသော ဦးလှမြင့်၏ လိပ်စာ၊ ငွေအရေအတွက်တို့ကို အောင် ဆန်းမင်းသို့ ပြောပြ၏။ မှတ်ပုံတင်ပေါ်ပါ ဦးလှမြင့်၏ လက်မှတ်နှင့် ဦးလှမြင့်၏ အချက်အလက်တို့ကို အောင်မိုးက သင်ကြားပြသပေး၍ အောင်ဆန်းမင်းက နှုတ်တိုက် ခွတ်ဆို ရေးထိုးလေ့ကျင့်ခဲ့ရ၏။ နံနက် ဘဏ်ဖွင့်ချိန်တွင် အောင်မိုးက အောင်ဆန်းမင်းအား (FMI) အဆောက်အအုံရှိ ရုံးမဏ္ဍာန်သို့ တွန်းပို့ခဲ့သည်။ အောင်ဆန်းမင်းသည် မိမိဓာတ်ပုံဖြင့် ဦးလှမြင့်အမည်ပါ မှတ်ပုံတင်အတုကို ကိုင် ဆောင်၍ ဗိုလ်ချုပ်ဈေး(FMI)အဆောက်အအုံရှိ ရုံးမဏ္ဍာန်မှ ငွေ ၁၃ သိန်းကို လိမ်လည်ထုတ်ယူရရှိပုံကို လူလိမ်အောင်မိုးက ဓာတ်စုံခင်းပြသည်။

“မင်း...အခုပြောတဲ့ ငွေလိမ်မှု ငါးရာမှာ ပါဆုံးသွားတဲ့ငွေက သိန်း ၃၅၀

ကျော်ပြီနော်”

“ဟုတ်မှာပေါ့ ဆရာ”

“အဲဒီအထဲက မင်းသိန်းကို သိန်းတစ်ရာ ပေးလိုက်တယ်ဆိုတော့ မင်းမှာ သိန်း ၂၅၀ ကျော် ရှိရမှာပေါ့”

“နှစ်ကလည်း ကြာခဲ့ပြီဆိုတော့ ငွေသားအနေနဲ့ ကျွန်တော့်လက်ထဲ အယ်ဒီ ပါတော့မလဲ”

အောင်မိုးသည် လိမ်လည်ရရှိခဲ့သော ငွေများကို လောင်းတစ်ချောင်း အပျော်အပါး လိုက်စားခြင်းတို့ဖြင့် ကုန်စင်ပျောက်ကွယ်ခဲ့ရသည်။ လိမ်လည်၍ ရရှိသော ငွေဖြင့် ယခုနေထိုင်ရာ သမိန်ဗရမ်းလမ်း နေအိမ်တိုက်ခန်းနှင့် အသုံး အဆောင်ပစ္စည်းအချို့သာ ကျန်ရှိတော့သည်။ လွယ်လွယ်ရ၍ လွယ်လွယ်ဖြုန်း ပစ်သော လူစားမျိုးပင်။

“မင်းထွက်ချက်အရဆိုရင် မင်းတို့ ငွေလိမ်ထုတ်တဲ့အမှု နောက်ထပ်ငါးနှစ် ကျန်သေးတယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ”

“အဲဒီ အမှုတွေကိုတော့ ငါ့ကိုယ်တိုင်ပဲ ဖတ်ကြည့်ပြီး လိုအပ်ချက်ရှိရင် ထပ်မေးပျဲမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့မေးပါ ဆရာ”

စုံထောက်စံထူးက လူလိမ်အောင်မိုးနှင့်အဖွဲ့ ကျူးလွန်ခဲ့သော ပုဂ္ဂလိက ဘဏ်ငွေလိမ်လည်ထုတ်ယူမှု ၁၀ မှုအနက် ကျန်ရှိနေသေးသော ငွေလိမ်မှု ငါးမှုကို ဆက်၍ ဖတ်ရှုကြည့်ရာ အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရသည်။

မန္တလေးမြို့နေ ဦးစံထွန်းက ရန်ကုန်မြို့နေ စောသက်နောင်ထံ ကုန်ဖိုးငွေ ၁၅၉၈၃၃၅ ကျပ်ကို ၁၈-၃-၂၀၀၃ ရက်နေ့တွင် လမ်းမတော် ကမ္ဘောဇဘဏ်ခွဲသို့ ငွေလွှဲပို့သည်။ ထိုငွေကို မှတ်ပုံတင်ပျောက်ဆုံးကြောင်း ရဲစခန်းထောက်ခံစာဖြင့် တရားခံအောင်မိုးက လိမ်လည်ထုတ်ယူခဲ့သည်။

မော်လမြိုင်မြို့နေ အောင်အောင်က ရန်ကုန်မြို့နေ အောင်မင်းမောင်ထံ အထည်ဖိုးငွေ ၂၆၂၀၀၀ ကျပ်ကို ၁၃-၁၀-၂၀၀၆ ရက်နေ့တွင် မင်္ဂလာဈေး ကမ္ဘောဇဘဏ်ခွဲသို့ ငွေလွှဲပို့သည်။ ထိုငွေကို အောင်မင်းမောင်အမည်ပါ မှတ်ပုံတင် အတုအသုံးပြု၍ တရားခံအောင်မိုးက လိမ်လည်ထုတ်ယူခဲ့သည်။

လမ်းမတော်မြို့နယ်၊ ညောင်ပင်လေးဈေး ပလာဇာမြေညီထပ်ရှိ မြန်မာ

ယူနိုက်တက်ဘဏ်မှ ငွေ ၃၄၅၂၀၀ ကျပ်ကို ၁၃-၅-၂၀၀၃ ရက်နေ့တွင် မှတ်ပုံတင်အတုအသုံးပြု၍ အောင်မိုးက လိမ်လည်ထုတ်ယူခဲ့သည်။ ပြစ်မှုဖြစ်ပွားစဉ်က အရေးယူ အမှုဖွင့်ခဲ့ခြင်းမရှိသည့်အပြင် မြန်မာယူနိုက်တက်ဘဏ်မှာ ဇွန်သိမ်းပြီးဖြစ်၍ အောင်မိုးအား အရေးယူ ဆောင်ရွက်ထားခြင်း မရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။

ဟင်္သာတမြို့နေ မခင်မျိုးအေးက ရန်ကုန်မြို့နေ ကျော်နိုင်ထံ ကုန်ဖိုးငွေ ၄၁၂၀၀၀ ကျပ်ကို ၃၀-၅-၂၀၀၃ ရက်နေ့တွင် လသာ ဘဏ်ခွဲသို့ ငွေလွှဲပို့ခဲ့သည်။ ထိုငွေကို ကျော်နိုင်အမည်ပါ မှတ်ပုံတင်အတုကို အသုံးပြု၍ တရားခံ အောင်မိုးက လိမ်လည်ထုတ်ယူခဲ့သည်။

တောင်ငူမြို့နေ ဒေါ်ဘီဘီက ရန်ကုန်မြို့နေ ဦးကျော်ကျော်ထံ ကုန်ဖိုးချေငွေ ၁၃ သိန်းကို ၁၃-၉-၂၀၀၄ ရက်နေ့တွင် လသာ သမဝါယမဘဏ်ခွဲသို့ ငွေလွှဲပို့သည်။ ထိုငွေကို ဦးကျော်ကျော်အမည်ပါ မှတ်ပုံတင်အတုကို အသုံးပြု၍ တရားခံ အောင်မိုး၏ စီစဉ်ကြီးကြပ်မှုဖြင့် တရားခံ အောင်ဆန်းမင်းက လိမ်လည်ထုတ်ယူခဲ့သည်။

တရားခံ အောင်မိုး၊ အောင်ဆန်းမင်းနှင့် မင်းသိန်းတို့ သုံးဦးသည် ရန်ကုန်တိုင်းအတွင်းရှိ ပုဂ္ဂလိကဘဏ် ခြောက်ခုတွင် ငွေလိမ်လည်ထုတ်ယူမှု (၁၀)ကြိမ် ကျူးလွန်ခဲ့ပြီး ငွေပေါင်း ၃၈၉၂၀၀၀ ကျပ် ဆုံးရှုံးခဲ့ကြောင်း စစ်ဆေးပေါ်ပေါက်ခဲ့လေသည်။

အခန်း(၁၅)

တရားခံအောင်မိုးနှင့် မင်းသိန်းထံမှ လိမ်လည်ရယူခဲ့သော ငွေများဖြင့် ဝယ်ယူထားသည့် အောက်ပါပစ္စည်းနှင့် ငွေ စုစုပေါင်းတန်ဖိုး ၁၈၁၃၅၀၀၀ ကျပ်ကို အမှုဖြင့် သိမ်းဆည်းရရှိခဲ့သည်။

- တာမွေမြို့နယ်၊ မလ္လာကုန်း ဌေးကြွယ်(က)ရပ်ကွက်၊ သမိန်ဗရမ်းလမ်း အမှတ်- ၅၂(စတုတ္ထထပ်/ငါးလွှာ)အခန်းအမှတ်-၅(အေ) အခန်းတစ်ခန်း(တန်ဖိုး ကျပ် ၁၁၅ သိန်း)
- GSM တယ်လီဖုန်းအမှတ် ၀၉ ၅၁..... တစ်လုံး(တန်ဖိုး ၂၂၈၀၀၀ကျပ်)
- Panasonic အမျိုးအစား ၂၁" တီဗွီတစ်လုံးအပါအဝင် အိမ်သုံးပစ္စည်း ခြောက်မျိုး(တန်ဖိုး ၁၁၆၅၀၀၀ ကျပ်)

အမှောင်တွင်းမှ အလင်းရောက် ပြစ်ရပ်မှန်များ

- Samsung အမျိုးအစား ၂၀" တီဗွီတစ်လုံး Doreen ထွက်လက်ဆွဲခွဲဝက် တစ်လုံးနှင့် DVD အောက်စက်တစ်လုံး(တန်ဖိုး ၃၄၀၀၀၀ ကျပ်)

- တရားခံ မင်းသိန်း၏ယောက်ျားမထံမှ မင်းသိန်း အပ်နှံထားသောငွေ ၂၈၅၀၀၀၀ ကျပ်တို့ဖြစ်သည်။

တရားခံ အောင်မိုးထံမှ ပြစ်မှုနှင့် ပတ်သက်နေသော မှတ်ပုံတင်ကတ်များ စာတံပုံများ။ ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်ကတ်နှင့် ရော်ဘာတံဆိပ်တုံးများနှင့် စာရွက် စာတမ်းများကိုပါ သိမ်းဆည်းရမိခဲ့သည်။ တရားခံ အောင်မိုး အောင်ဆန်းမင်းနှင့် မင်းသိန်းတို့ကိုယ်တိုင် ငွေလိမ်လည်ထုတ်ယူခဲ့သော ဘဏ်များမှ လက်ရေးလက်မှတ်ပါ စာရွက်စာတမ်းနှင့် မှတ်ပုံတင်မိတ္တူတို့ကို သက်သေခံအဖြစ် သိမ်းယူသည်။ သိမ်းယူရရှိသော စာရွက်စာတမ်းနှင့် အထောက်အထားများကို ကျွမ်းကျင်သူ ပညာရှင်ထံပေးပို့၍ ထင်မြင်ချက် တောင်းခံကြသည်။ တရားခံ အောင်မိုး အောင်ဆန်းမင်းနှင့် မင်းသိန်းတို့ကို အခင်းဖြစ်စဉ်က မြင်လျှင်မှတ်မိကြသော ဝန်ထမ်းများအား ဥပဒေနှင့်အညီ လူ စီတန်းပြသမှုပြုပေးသည်။

လူလိမ်အောင်မိုးနှင့် အပေါင်းအပါတစ်စုတို့ ကျူးလွန်သော လိမ်လည်မှု ၁၀ မှုအနက် အမှုဖွင့်အရေးယူစုံစမ်းလျက်ရှိသော လမ်းမတော်ရဲစခန်းမှ တစ်မှု၊ လသာရဲစခန်းမှ သုံးမှု၊ ပန်းဘဲတန်းရဲစခန်းမှ တစ်မှု၊ ကျောက်တံတားရဲစခန်းမှ တစ်မှု၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်ရဲစခန်းမှ တစ်မှု၊ ကမာရွတ်ရဲစခန်းမှ တစ်မှုနှင့် ဘုရင့်နောင်ရဲစခန်းမှ တစ်မှု၊ စုစုပေါင်း ကိုးမှုကို တရားစွဲတင်ပို့နိုင်ရေးအတွက် စုံထောက်စံထူးနှင့် အိုင်အိုအောင်မြင်တို့က အမှုတွဲကို ခိုင်မာစွာတည်ဆောက်ကြ၏။

ထိရောက်ဟန့်ထားသော ပြစ်ဒဏ်ရရှိရေးအတွက် တရားခံ အောင်မိုး(၂၈) နှစ်၊ တရားခံ အောင်ဆန်းမင်း(၃၀)နှစ်၊ တရားခံ မင်းသိန်း(၂၆)နှစ်၊ တရားခံ ထွန်းထွန်း(ခ) နဂါး(၄၄)နှစ်နှင့် တရားခံ ထွန်းထွန်းလွင်(၃၉)နှစ်တို့ ငါးဦးကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၀/၄၆၈/၄၆၅/၄၇၁/၁၁၄/ ၁၀၉ တို့ဖြင့် ၈-၅-၂၀၀၇ ရက်နေ့တွင် အင်းစိန်အကျဉ်းထောင်အနီး ရုံးထိုင်စစ်ဆေးသော လမ်းမတော် မြို့နယ် တရားသူကြီး၏ (သီးသန့်)တရားရုံးသို့ တရားစွဲတင်ပို့ခဲ့လေသည်။

အခန်း(၁၆)

၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၁၂ ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့။

အင်းစိန်အကျဉ်းထောင်အနီးရှိ လမ်းမတော်မြို့နယ်တရားသူကြီး၏ (သီးသန့်)

ဟရားရုံးတွင်ဖြစ်သည်။ ငါဆို ငါခေါင် ရေမောင်မောင်ဆိုသလို ဒီနှစ် မိုးရာသီက ရေအတော်ပါသည်။ ရွာသွန်းနေဆဲ မိုးအရှိန်ကြောင့် တရားရုံးပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရေများက အဖွေသား၊ မည်သည့် ဥတုရာသီဖြစ်ပါစေ ကျရာတာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းရွက်ရမှာက နိုင်ငံဝန်ထမ်းတွေရဲ့ဘဝ။ တရားရုံး၏ ဝင်/ထွက်ပေါက်တွင် လုံခြုံရေးတာဝန်ကျသော ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင် အမျိုးသားနှင့် အမျိုးသမီးတို့က ရဲတပ်ဖွဲ့ ဝတ်စုံဖြင့်။ တရားရုံးအတွင်း၌ကား ပြစ်မှုကျူးလွန်သူတရားခံ ငါးဦးနှင့် အစောင့်လိုက် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တို့က ခုံတန်းရှည်ပေါ်တွင် နေရာယူလျက်။ ပာများရုံးစာရေးကလည်း သူနေရာနှင့်သူ။ နှစ်ဖက်အကျိုးဆောင်များကလည်း အသင့်။ သူတို့အားစုုံးက တရားသူကြီးအလာကို စောင့်မျှော်နေကြခြင်းပင်။

ပန်းနုရောင် ခေါင်းပေါင်း လည်ကတုံးရှုပ်အမြဲပေါ်တွင် တိုက်ပုံအနက် ကို ခြုံလွှမ်း၍ မြန်မာပီသသော ဝတ်စုံဖြင့် မိုးလေကြားမှ တရားရုံးသို့ ဦးတည် ယာမနသျှား၊ ယမ်းမတော်မြို့နယ် တရားသူကြီး။ တရားရုံးသို့ ဝင်ရောက်လာစဉ် ရုံးခန်းအတွင်းရှိနေကြသောသူအားလုံးက မတ်တတ်ရပ်၍ တရားသူကြီးအား အရိုအသေပေး နှုတ်ဆက်ကြသည်။ တရားခွင်ပေါ်ရောက်၍ တရားသူကြီး နေရာယူပြီးမှ ကျန်ရှိသူအားလုံးက သူနေရာနှင့်သူ အသင့်ရှိနေကြ၏။ တရား သူကြီးက စားပွဲပေါ်တွင် အသင့်ရှိနေသော ပိုင်တွဲကိုလုန့်၍ အနီးရှိ တရားရုံးစာရေး အား လုပ်ငန်းစတင်ရန် မျက်နှာချက်ခြည် ပြလိုက်သည်။ တရားခွင်ပေါ်ရှိ တရားရုံး စာရေးက ထိုင်နေရာမှထ၍ -

“တရားခံ အောင်မိုး”

“ရှိ”

“တရားခံ မင်းသိန်း”

“ရှိ”

တရားခံအမည်များကို ခေါ်ယူ အတည်ပြု၏။ တရားခံများကလည်း ဗီဇ တို့ အမည်မှန်ကန်ကြောင်း မတ်တတ်ရပ်၍ ထင်ရှားကြောင်း ပြကြရသည်။ ကျန်တရားခံများဖြစ်သည့် ထွန်းထွန်း(ခ) နဂါး၊ အောင်ဆန်းမင်းနှင့် ထွန်းထွန်းလွင်တို့ အား တစ်ဦးချင်းစီ အမည်ခေါ်၍ အတည်ပြုပေးသည်။ တရားခံငါးဦးစလုံးက မတ်တတ်ရပ်လျက် လက်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့တွင်ယှက်ကာ မျက်လုံးအစုံက ရှေ့တူရှု၍ ပာများခွင်ဆီသို့။

“တရားခံ အောင်မိုးပါ ငါးဦးတို့ ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ ပြစ်မှုကို အမိန့်ချပါမယ်။

ပြစ်မှုကျူးလွန်ခဲ့သူတွေအနေနဲ့ တရားရုံးရဲ့ အမိန့်ကို လေးစားစွာနာယူကြပါ။”

တရားရုံး(ရှေ့ပတ်)စာရေး၏ စကားအဆုံးတွင် တရားခံငါးဦးစလုံးက ဦးခေါင်းကို ညွတ်၍ တရားသူကြီး၏ အမိန့်ကို နာခံလျက် သည်းထန်စွာ ရွာသွန်းနေသော မိုးလေသံများကြားမှ ...

“အမိန့် ...”

တရားသူကြီး၏ အသံက ကြည်လင်ပြတ်သားစွာဖြင့် တရားခံတစ်ဦးလုံး သို့ လွှမ်းခြုံသွားသည်။ တရားခံ အောင်မိုးပါ ငါးဦးတို့ ပူးပေါင်းပါဝင်ကျူးလွန်ခဲ့သော လိမ်လည်မှု ကိုးမှုအတွက် ပြစ်ဒဏ်အသီးသီးကို အောက်ပါအတိုင်း အမိန့် ချမှတ်ခဲ့သည်။ (အမိန့်ချမှတ်ချက်ကို အကျဉ်းမျှသာ ဖော်ပြပါသည်)

တရားခံ အောင်မိုး(၂၈)နှစ်သည် လိမ်လည်မှု ကိုးမှုစလုံးတွင် ကိုယ်တိုင် ပါဝင်ကျူးလွန်ခဲ့၍ ပြစ်မှုတစ်မှုလျှင် ထောင်ဒဏ် ၁၄ နှစ်စီဖြင့် ပြစ်မှု ကိုးမှု အတွက် အလုပ်နှင့်ထောင်ဒဏ် ၁၂၆ နှစ် ချမှတ်သည်။

တရားခံ အောင်ဆန်းမင်း(၃၀)နှစ်သည် လိမ်လည်မှု နှစ်မှုတွင် ပါဝင်ပတ် သက်နေ၍ ပြစ်မှုတစ်မှုလျှင် ထောင်ဒဏ် ၁၄ နှစ်စီဖြင့် ပြစ်မှု နှစ်မှုအတွက် အလုပ်နှင့်ထောင်ဒဏ် ၂၈ နှစ် ချမှတ်သည်။

တရားခံ ထွန်းထွန်း(ခ) နဂါး(၄၄)နှစ်သည် လိမ်လည်မှု သုံးမှုတွင် ပါဝင် ပတ်သက်နေ၍ ပြစ်မှုတစ်မှုလျှင် ထောင်ဒဏ် ၃နှစ်နှစ်စီဖြင့် ပြစ်မှု သုံးမှုအတွက် အလုပ်နှင့်ထောင်ဒဏ် ၂၁ နှစ်ချမှတ်သည်။

တရားခံ မင်းသိန်း(၂၆)နှစ်နှင့် တရားခံ ထွန်းထွန်းလွင်(၃၉)နှစ်တို့သည် လိမ်လည်မှု တစ်ခုစီတွင် ပါဝင်ပတ်သက်နေ၍ အလုပ်နှင့်ထောင်ဒဏ် ၁၄ နှစ် စီကို ကျခံစေရန် အသီးသီး အမိန့်ချမှတ်သည်။

တရားသူကြီး၏ စီရင်ချက်အမိန့် အဆုံးတွင် တရားခံအောင်မိုးပါ ငါးဦး တို့သည် တရားရုံးကို ကျောခိုင်း၍ မဝေးလှသော အကျဉ်းထောင်တံခါးဝသို့ ထောင်ဘူးဝ တံခါးလျှိုဝင်ပေါက်မှ တစ်ဦးစီ ငုံ့လျှိုးဝင်ရင်း အကျဉ်းသား ငါးဦး၏ ပုံရိပ်က လွင့်စင်ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ကြလေတော့သည်။

အမှုဖြစ်ရခြင်း အကြောင်းရင်းကို ခေါင်းစဉ်ပြောင်းကြည့်ပါမည်။ မသမာသူ ဆိုတာက အချိန်နှင့်အမျှ ပြစ်မှုကျူးလွန်ဖို့ ကြံစည်တွေးတော စီစဉ်နေမှာပဲ။ ကျူးလွန်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားရှိတဲ့ အရာခပ်သိမ်း(လူ၊ အဆောက်အအုံ၊ နေရာ၊ လုပ်ငန်း)တို့ရဲ့ အားနည်းချက်ကို စောင့်ကြည့်နေစမြဲဖြစ်သည်။ အခွင့်သာသည်

စုံထောက်မောင်ရေခဲ

နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ထိုအားနည်းချက်ကို အခွင့်ကောင်းယူ၍ ပြစ်မှုကျူးလွန်ကြခြင်း ပင်ဖြစ်သည်။ ယခုလည်း ပုဂ္ဂလိကဘဏ်များ၏ အားနည်းချက်ကို အခွင့်ကောင်း ယူ၍ ပြစ်မှုကျူးလွန်ခဲ့ကြခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

‘ဇွေးထွေးမှုပေး အစဉ်မနေ၊ စိတ်အေးချမ်းသာ မြန်မာ့ဘဏ်’ ဆိုတာထက်...

‘လုံခြုံ၊ စိတ်ချ၊ တိကျ၊ မှန်ကန် မြန်မာ့ဘဏ်’ ဆိုသော စကားစုကလေးကို လက်ဆောင်ပေးရင်း...

“စုံထောက်စံထူး နှင့် လူလိပ်အောင်မိုး”

တို့၏ ဖြစ်ရပ်မှန် မှခင်းဇာတ်လမ်းကို ဤမျှဖြင့်သာ ...။

(မှတ်ချက်။ ။ ဤအမှုကို စုံစမ်းစစ်ဆေးဖော်ထုတ်ခဲ့ကြသော မှခင်း တပ်ဖွဲ့(ဖီအိုင်ဒီ)မှ တပ်ဖွဲ့ဝင်များကို စုံထောက်စံထူးနှင့် အိုင်အိုအောင်မြင်ဟု မှတ်တမ်း တင်ဂုဏ်ပြုထားပါသည်)

စုံထောက်မောင်ရေခဲ